Barbara Delinsky
TAAS HÕÕGVEL

"Barbara Delinsky suudab liigutada ka kõige tuimemat lugejat."

Chattanooga Times

BARBARA DELINSKY kütkestab miljoneid lugejaid oma haaravate, emotsionaalselt mõjukate lugudega armastusest ja kaotusest, kiindumusest ja reetlikkusest, elujõust ja edust, mis tungivad sügavalt inimsüdamesse. Nüüd tutvustab *New York Times*'i suure müügimenuga teoste autor, kes on kirjutanud ka romaanid "*A Woman's Place*", "*Shades of Grace*" ja "*Together Alone*", meile kahte oma lemmikromaani, kumbki tulvil kirge ja haaravaid tegelaskujusid, nagu see kõiki tema teoseid iseloomustab.

TAAS HÕÕGVEL

"Delinsky põimib... haaravalt imekauni loo."

Baton Rouge Advocate

"Barbara Delinsky tunneb inimsüdant ning selle määratut armastamis- ja uskumisvõimet."

Washington (PA) Observe-Reporter

Barbara Delinsky raamatuid on trükitud kokku üle 18 000 000 eksemplari.

ISBN 9985-76-055-7

BARBARA DELINSKY

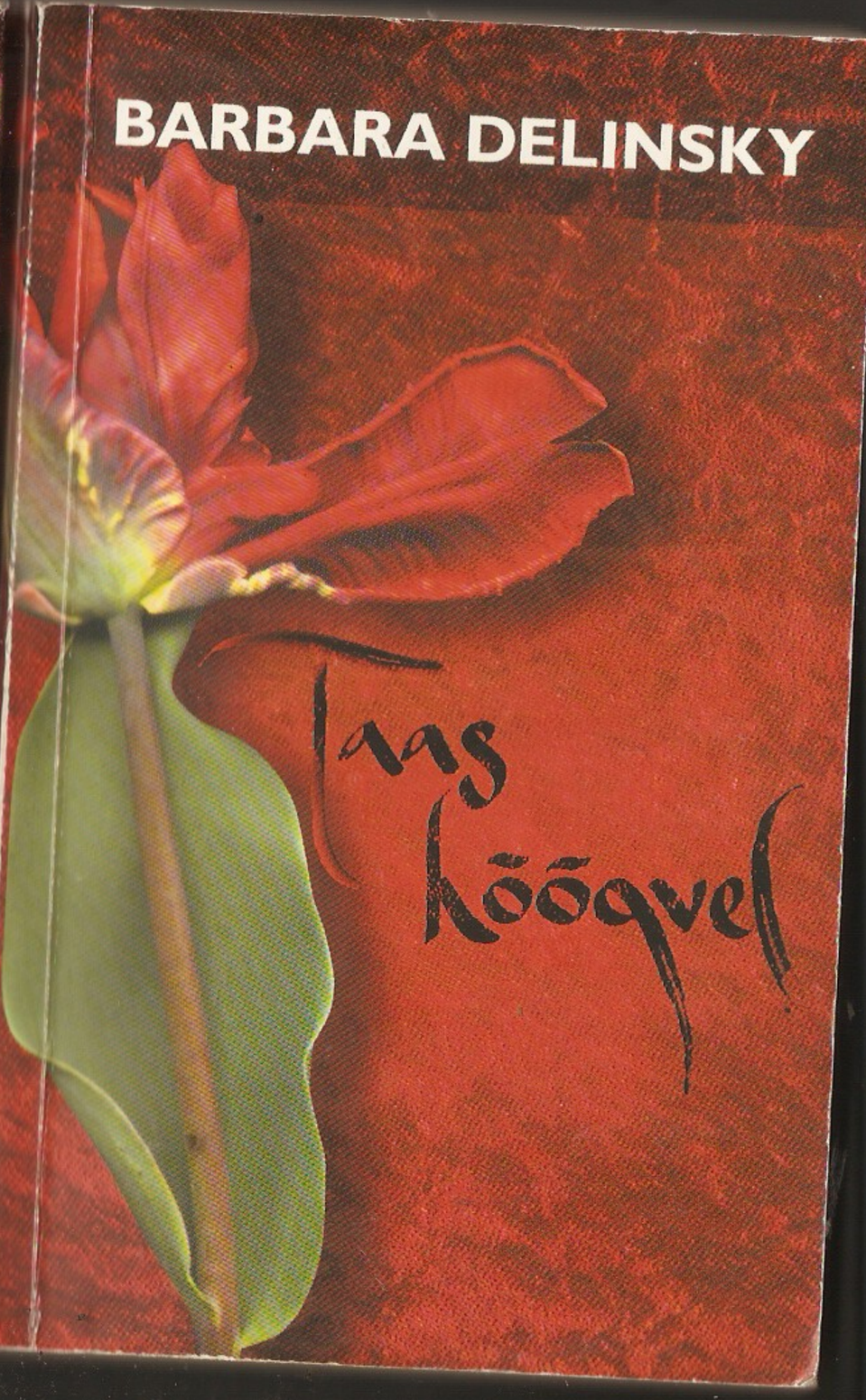

Taas kõõgvel

Barbara Delinsky

TAAS HÕÕGVEL

Inglise keelest tõlkinud
Matti Piirimaa

ERSEN

Barbara Delinsky

REKINDLED
1998

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Käesolev teos on väljamõeldis. Tegelaskujud, sündmused ja dialoogid on autori kujutlusvõime vili ning neid ei saa tõesteks pidada. Mis tahes sarnasus tegelikult aset leidnud sündmustega ja viited isikutele, olgu nad elavad või surnud, on täiesti juhuslik.

Toimetaja: Virve Pillau
Korrektor: Inna Viires

Flip Side of Yesterday ©1983 by Barbara Delinsky
Lilac Awakening ©1982 by Barbara Delinsky
All rights reserved.
©1999 Eesti versiooni kirjastaja ERSEN
©1999 Tõlge eesti keelde Matti Piirimaa

E0813899

ISBN 9985-76-055-7

BARBARA DELINSKY kiri

Hea lugeja,
käesolev köide sisaldab kaks minu varasemat raamatut. "Sirelid puhkevad" ilmus esmatrükis 1982. aastal, "Eilse varjukülg" aasta hiljem. Mõlemad müüdi juba aastaid tagasi läbi. Praegu hoiate käes nende esimest uustrükki.

Need raamatud kirjutati esialgu lemberomaanidena, milles keskenduti peamiselt armastusloole. See on ka praeguses köites nõnda jäänud. Sündmuskäik hargneb täpselt samuti nagu esmaväljaandes. Ent möödunud aja jooksul on mu kirjutamisstiil arenenud ja seetõttu pidasin vajalikuks mõlemat pisut siluda.

Panime sellele kahest raamatust koosnevale köitele pealkirja "Taas hõõgvel", sest kumbki lugu pajatab uuesti elustunud suhetest. "Eilse varjukülg" algab Chloe ja Rossi taaskohtumisest pärast üksteist aastat varem aset leidnud põgusat armulugu. Romaanis "Sirelid puhkevad" aga uuenevad kahe võõra inimese, Anne'i ja Mitchi, suhted iga külaskäiguga üksildasse Vermontis asuvasse majakesse. Et kumbki raamat ei ole nii pikk nagu minu praegused teosed, siis nõustus kirjastaja need samade kaante vahele paigutama, pikendades sellega teie lugemisrõõmu ja vähendades ostmiskulutusi.

Ma armastan neid raamatuid ja loodan siiralt, et need hakkavad teilegi meeldima.

Alati parimate soovidega
Barbara Delinsky

SISUKORD

Eilse varjukülg
7

Sirelid puhkevad
167

EILSE VARJUKÜLG

1

Mahe õhtutuul sosistas leebelt ja tasakesi: "Chl... ooo... eeeee", kui valges rüüs ja sihvakate säärtega nägemus, tumedad juuksed seljal lendlemas, üle hämarusse mattuva muruplatsi lipsas ja laiadest kiviastmetest nõtkelt ülespoole tõttas.

"Chloe! Jõudsitegi kohale. Hakkasin juba muretsema." Keegi mees astus eenduva tellisvarikatuse alt ettepoole, juhatas naise kohaliku keskkooli suurest tammeuksest sisse ja juba nad tõttasid kõrvuti mööda pikka koridori edasi.

"Palun vabandust, Howard," ütles naine siiralt. Howard Wolschinski oli esimene talle tööd pakkunud osariigi senaator. Pärast kolme kohtumist oli see mees talle meeldima hakanud. "Lootsin juba kella neljaks teele asuda, kuid ma vannun, et minu vastu oli vist mingi vandenõu sepitsetud. Kõigepealt telefon, siis auto."

"Kas nendega juhtus midagi tõsisemat?" küsis mees.

"Seda mitte. Aga ma ei pääsenud Little Comptonist enne kella viite tulema ja selleks ajaks oli tipptunniliiklus juba lausa hirmuäratav. Sõitsin nii kiiresti, kui vähegi sain. Loodetavasti ei jõudnud ma veel midagi ära rikkuda."

"Seda mitte. Koosolek kutsuti kokku kella poole kaheksaks. Te jäite kõigest viis minutit hiljaks. Inimesed alles kogunevad ja nad saavad endale rahulikumalt paika otsida." Senaator võttis naisel kergelt küünarnukist kinni, juhatas ta ümber nurga ja juba jõutigi trepini, kust tuli üles minna.

Esimesele trepimademele tõusnud, küsis Chloe: "Kas on palju rahvast koos?"

Mees naeratas ujedalt. "Oleks hea, kui poliitilistele kogunemistele pooltki nii palju kuulajaid tuleks. Tänane koosolek on tavalisele tuimusele meeldiv vaheldus. Saal on tulvil. Arvatavasti mitusada inimest."

Kuuldu üllatas Chloed ja paistis talle ilmselt meeltmööda olevat. "Mitusada? Ühe New Hampshire'i maakonna rahvakoosoleku kohta pole see põrmugi paha." Ta naeratas ja vaigistas põnevust teeseldes häält. "Aga kelle poolt nad on? Kas nad toetavad meid või tahavad maatasa tallata?"

Tema naljatlus jäi vastuseta koolimaja läppunud õhku hõljuma, sest Howard juhatas ta koosolekusaali, saatis lavale ja pakkus käeviipega istet. Ise laskus ta naise kõrval olevale toolile. Sumin lakkas otsekui märgusõna peale ja koosoleku juhataja alustas.

"Daamid ja härrad," lausus ta tugeva uusinglismaa aktsendi tõttu kuidagi lamedana tunduva häälega, "oma sõprade ning..." ta pööras ringi, heitis pilgu selja taha ja köhatas vargsi, mis kutsus kuulajaskonna hulgas naerukahina esile, "...ka vastaste nimel, kes siin minu seltsis laval istuvad, tahaksin teid tänada, et võtsite vaevaks täna õhtul siia tulla. On suur rõõm korraga nii palju huvilisi näha. Mõistsime, et Rye Beachi puhke- ja elamukompleksi rajamine õhutab nii mõndagi teie seas agaralt tegutsema, kuid meil polnud aimugi kui paljusid just. Minu arvates reageeriti viimati nii elavalt siis, kui kõne all oli siinne osariigivangla."

Chloe imestas parajasti, kes see mees võiks olla, kui Howard talle sosistas: "See on Felix Hart – ohutusküsimuste linnahaldur ja oma unistustes Ühendriikide president."

Naine naeratas seda torget kuuldes. Informatsiooni eest peanoogutusega tänanud, keskendus ta taas kõnelejale.

"... ja meid võeti tookord kuulda nagu ka siis, kui kõne all oli ohtliku jäätmehoidla rajamine siit kuue miili kau-

gusele. Ja enne seda arutasime osariigi müügimaksuga seonduvat..."

Monoloog jätkus, jättes Chloele veel mõne hetke aega. Ta kummardus, võttis käekotist märkmiku ning valmistus vastasleeri argumente kirja panema. Opositsioon troonis temast vasakul, hõivates kaks tooli teisel pool koosoleku juhataja istet, mis oli antud hetkel vabaks jäänud. Chloe nägi silmanurgast kahte meest, üks märksa pikem ja tõmmum kui teine. Need võisid olla kompleksi ehitamist toetav osariigi esindaja ja arenduskompanii omanik. Chloe ei teadnud kummagi nime, aga selles tuli kohe selgusele jõuda.

"Ja mis puutub teistesse täna õhtul siin viibivatesse isikutesse," lausus eeskõneleja, "siis lubage mul alustada Howard Wolschinskist. Te kõik tunnete Howardit, meie osariigi väärikat senaatorit." Ta käsi liikus Howardilt edasi ja peatus Chloel. "Chloe MacDaniel töötab Rhode Islandil Little Comptonis firma "Earth Science Education, Inc." geoloogiakonsultandina ning on ühtaegu üks selle asutajapartnereid." Koosoleku juhataja käeviibe osutas nüüd lava teise serva. "Teie osariigi esindaja Bradbury Huff..." Chloe pani kuuldud nime märkmikus kirja. "...ja lõpuks veel "Hansen Corporationi" president Ross Stephenson." R-O-S-S S-T-E-...

Chloe pliiats peatus poolel sõnal. Ross Stephenson? Ross Stephenson? Seda nime ei suudaks ta kunagi unustada. Süda ärevalt põksumas, vaatas ta arutelu neljanda osalise, tolle pikema ja tõmmuma mehe poole. Kas tõepoolest toosama Ross Stephenson? Nii korralikult rõivastatud ja laitmatu soenguga mees. Too habemik Ross, keda tema oli tundnud, kandis luitunud džiine, kõrge säärega saapaid ja india puuvillast talupojasärki. Üksteist aastat tagasi. Mees võis olla muutunud. Kust pidi tema seda teadma?

Mehe silmad. Unustamatud merevaigukarva silmad.

Üksteist aastat tagasi olid need kogu teesklusekattest läbi tunginud ja ta ainsa hingetõmbe kestel endale napsanud. Praegu olid need niisama vapustavad – ja vaatasid Chloe poole. Mees oli ta ära tundnud.

Kõik muu kadus silmist, mälestused ja valu vapustasid Chloed. Siis rebis ta silmad mehelt ja langetas pilgu paberile. P-H-E-N-S-O-N. Ross Stephenson. Uskumatu.

"Kas teil hakkas halb?" sosistas Howard tema ängi tunnetades.

Chloe kavatses juba valetama hakata. New Orleansi kunagine seltskonnailudus oleks seda teinudki. Aga tänane Chloe oli liiga aus. Ta vastas sosinal: "Ma tundsin teda – Rossi – kunagi palju aega tagasi. Ei osanud kuidagi oodata, et näen teda siin. Ja kui jutt juba sellele läks, siis ei lootnud ma teda enam üldsegi kohata," lisas ta vaikselt, püüdes takistada mõtetel minevikku sööstmast.

"Kas ta vapustab teid?"

Chloe naeratas nukralt. "Jah, ta vapustab mind."

"Kas suudate kõnetooli minna ja rääkida?"

Naine tõmbas sügavalt hinge. "Niipea kui meie järg kätte jõuab, on kõik jälle korras." Õnnetuseks vatras Felix Hart ikka edasi, vehkides kätega veelgi elavamalt kui ennist.

"Teie sõbra minevik kipub teda peamisest kõrvale juhtima. Kuulake."

Chloel ei jäänud midagi muud üle.

"Nagu paljud teist juba teavad," kuulutas Felix ennastki esile tõstes tähtsalt, "kerkisid just tänu mister Stephensonile meie graniitosariigis kaks edukat kaubanduskompleksi. Tema kompanii on jätnud tehaste, raamatukogude, haridusasutuste ja ärihoonete näol oma jälgi üle kogu riigi ookeani ühest rannikust teiseni. "Hansen Corporationi" kuulsus on tema eel juba siiagi jõudud. Mul on suur au esitleda teid, mister Ross Stephenson, et saaksite Rye Beachi kompleksiga seonduvaid plaane ja lootusi selgitada."

Chloe süda oli uuesti kloppima hakanud. Kui see mütsimine aga kuulajaskonna kiiduavaldustesse hajus, siis sõandas ta uuesti Rossile pilku heita. Ja jälle vaatas mees tema poole. Chloe tõmbas sügavalt hinge, haaratuna mälestustest, mis üha pealetükkivamalt torkides endast märku andsid. Naise vandlikarva nahk tõmbus aegamisi kahvatumaks. Ta mõtles juba, et peab ruumist kiiresti välja minema, kui mees lõpuks näo saali poole pööras, ennast toolilt püsti tõukas ja kõnepuldi poole astus.

"Tohoh," sosistati naisele kõrva. "Oli see alles tervitus."

Chloe tundis verd näkku tagasi tulvavat. Ta sai oma ekstaasist kohe aru, kui Howard jätkas: "Felix tutvustas teda nii, nagu oleks tegemist mingi meid külastava kõrge aukandjaga, mitte aga mehega, kelle ehitusprojektid me kavatseme lõhki rebida."

"Palun ärge laske mul seda unustada," sosistas Chloe, millele senaator vastas vaikse naerukihinaga. Siis nõjatusid mõlemad vastu toolileeni, et Ross Stephensoni esinemist kuulata.

Chloe meelest tähendas selle mehe jälgimine ränka väljakutset. Ainuüksi viis, kuidas ta seal sirgelt mikrofoni juures seisis, köitis pilku ja häiris naist. Chloe ei saanud sinna midagi parata, et ta imetles Rossi laiu õlgu ja kitsaste puusade ning pikkade sihvakate jalgade poole aheneva ülakeha. Oma meelehärmiks nägi ta jälle praegu rõivaste varju peidetud õla-, rinna- ja käsivarrelihastel pingulduvat siledat nahka, tumedat karvapahmakut, millel ta pea oli puhanud, oma sõrmede mängumaad.

Nüüd sundis Chloe neid sõrmi töötama, üles märkima sõnu, mida ta vaevalt kuulis ja millest ta mõistus suurt midagi ei tajunud. Sellegipoolest püüdis ta ennast rahulikuks sundida ja pani räägitavaid sõnu üha kiiremini kirja, et hoida mõtteid minevikust eemal ja keskenduda olevikule.

Aga kas see oli minevik, mis sundis teda taas pead kergitama ja uuesti Rossi poole vaatama? Kas teda huvitas üksnes minevikus juhtunu? Mehe tumedad juuksed olid paksud, kuid hästi lõigatud ja seatud soengusse, mis näis olevat kuulekam, kui Chloe oleks seda kunagi arvatagi osanud. Üksteist aastat tagasi olid need juuksed olnud pikemad ja vist veelgi lopsakamad. Habemik Ross sarnanes karuga – suure, jõulise ja võimuka, kuid ometi armsa karuga. Nüüd oli ta ennast lihvinud, esines sihikindlalt ja oskas oma hoiakut kontrollida. Kuulajaskonnaga suheldes ilmutas ta pädevust ja arukust.

Ja inimesed lasksid ennast kaasa kiskuda, mõned noogutasid, teised raputasid pead, kuid kõik jälgisid innukat huviga meest, kes oli nad sel leebel septembriõhtul siia kokku toonud.

Rossi sügav ja kõlav hääl voogas läbi mikrofoni, täites kogu ruumi. "Kogukonnale langeb osaks mitmesuguseid hüvesid. Meie ettepaneku kohaselt leiab seni kasutamatult seisnud maatükk otstarbekat rakendamist. Puhkeala meelitab kohale külastajaid, kes aitavad siinse äritegevust elavdada. Toitlustuspaigad, meelelahutusasutused, restoranid, kinnisvarafirmad – kõik need hakkavad Rye Beachi kompleksist kasu saama. Ehitatavad elamud toovad nii osariigi kui ka maakonna rahakotti suuri maksulaekumisi. Tänu föderaalsele maanteede süsteemile on siinsete paikadega hea ühendus ja korterite järg valitseb aasta ringi lakkamatu nõudlus."

Chloe leidis ennast tähelepanelikult kuulavat, imestades, kas tõesti on tegemist sellesama mehega, kes oli kunagi eelistanud mingis Kentucky ühisfarmis elada. Tollane vabameelne Ross polnud praeguse ettevõtja moodigi. Neid kahte oli võimatu sobitada.

Howard kallutas ennast talle lähemale. "Ta on mõjukas kõnemees. Mida teie arvate? Kas ta sunnib neid alis-

tuma juba enne, kui meie oleme suutnud oma arvamuse teatavaks teha?"

"Jumaluke, loodetavasti mitte," vastas Chloe Rossilt pilku pööramata. "Mul tuleb sageli mereäärsete elanikega tegemist teha. Nad suhtuvad üsna alalhoidlikult maasse, mis on nende kõige hinnalisem ressurss. Mina õhutan neis selle varanduse säilitamise soovi."

"Isegi olete mõjukas kõneleja, Chloe. Kuulsin, mil viisil te suhtlesite Martha viinamarjaistanduse omanikega, kui arutluse all olid loodusliku mullaerosiooni probleemid. Te suudisite neid oma peopesalt sööma."

Chloe muigas virilalt. "Siin on paljuski samamoodi. Usaldage, et nad võtavad mind kuulda."

Ross lõpetas sissejuhatava sõnavõtu ning andis soovijatele võimaluse küsimusi esitada. Kõnepult ja mikrofon paigutati saali vahekäiku. Üksteise järel astusid kohalikud elanikud oma küsimustega üles. Enamik tundis üksikasjade vastu huvi ja Chloe pani kõik pärimised märkmikus kirja: korterite hinnad ja laekuvate maksude määr, ehitustöödeks kuluv oletatav aeg, puhkekompleksi mahutavus ja sealsete iseseisvate teenindusettevõtete arv. Lõpuks tõusis Felix Hart kohalt ja astus keset lava seisva Rossi juurde.

"Ilmselt peame nüüd edasi minema," lausus ta rõdufassaadil rippuva suure seinakella poole vaadates ebalevalt. "Meil tuleb ka vastaspool ära kuulata. Tänan teid, mister Stephenson. Te esinesite väga siiralt ja me saime sellest palju abi. Võib-olla jääb küsimuste esitamiseks hiljem veel aega."

Chloe silmitses kasvava ärevusega, kuidas Ross kohale tagasi tuli – ja sel erutusel polnud antud hetkel mehega midagi pistmist. Chloele meeldis suhelda huvigruppidega, nagu see oli tänagi koolimaja saali kokku tulnud, ja ta astus sageli nende ees üles. Ehkki teda köitis oma töö teaduslik külg – proovide võtmine ja uurimine, ar-

vuti varal sooritatavad analüüsid, eri paikkondade pi
nase omapära, sealsed ilmastikutingimused ja ajapro
noosid –, pakkus ka oma avastuste teatavakstegemi
talle suurt rõõmu.

Felix Hart tegi sissejuhatuse. "Ja nüüd on mul mee
div kohustus esitleda teile miss Chloe MacDanieli. Me
maakond palkas miss MacDanieli selleks, et ta uurik
millist mõju võiks "Hansen Corporationi" kavandatud Ry
Beachi puhke- ja elamukompleksi ehitamine looduskesk
konnale avaldada. Miss Chloe MacDaniel on sellega jul
mõnda aega tegelnud. Palun teid."

Võtnud tooli all põrandal lebava korraliku kausta
tõusis Chloe kogu oma viie jala ja kaheksa tolli pikkuse
püsti ning kõndis poodiumi poole. Ta püüdis endast ta
gasihoidlikku muljet jätta ning oli selle saavutamisek
vaeva näinud. Ent sellegipoolest kostis inimeste hulgas
tunnustavat pominat, kui ta ettepoole astus. Pikakasvu
line ja nõtke, juuksed tumedad, nägu kahvatuvõitu
nõnda jättis Chloe endast väga kauni mulje. Tema kle
oli lihtsast valgest pehmest pitsjast riidest, pihikul ja see
likuosal vooder all, küünarnukini ulatuvad varrukad ava
rad ja vabalt langevad. Valge taustal kontrastselt silma
torkav sinakasroheline lai särp rõhutas ühtaegu nii sil
vakat pihta kui ka naha portselanjumet.

Chloe hääl oli kindel ja kõlav. "Tänan teid, miste
Hart, lahke tutvustamise eest. Lubage kinnitada, et te
esindajate pöördumine minu poole mullu kevadel pak
kus mulle suurt rõõmu. Ma tunnen teie rannajoone vas
tu kutsealast huvi ja ühtaegu olen kogu Uus-Inglismaas
emotsionaalselt kiindunud, sest minugi kodu asub siin
Meie meeldivate suhete kinnitamiseks lubage mul alus
tada seigast, et ma pole Rye Beachi puhke- ja elamukomp
leksi kui sellise suhtes vastumeelselt häälestatud. Miste
Stephensoni kirjeldatud ehituskavad paistavad siinse
piirkonnale tõepoolest soodsaks osutuvat. Aga mina sea

praegusel kujul esitatud plaani ökoloogilise arukuse kahtlus alla. Kahtlemata elamukompleksi mõte võib küll igaühele väga romantilise mulje jätta, kuid looduskeskkonna iseärasustest lähtudes ei ole tegemist aruka kavatsusega."

Oma uuringute põhitulemuste selgitamisega jätkates unustas Chloe kõik muu peale oma töö. Tema kõige olulisem mõjutusvahend oli ehtne mure. "Üksainus rannikule sügisel torm muudaks "Hanseni" ettepaneku väga riskantseks," väitis ta nüüd slaidiekraanil näidatavatele hoolikate analüüside varal leitud arvudele osutades. "Kord iga kuue või seitsme aasta järel laastab siinseid paiku nii tugev torm, mis tekitab rannajoonele liiga lähedale püstitatud ehitistele märkimisväärseid purustusi. Kui kogu kompleks umbes kakssada jalga veest kaugemale rajataks, siis aitaks see ohtu kahandada."

Chloe jätkas oma väidete üksikasjalikku põhjendamist, kasutades vajadusel statistikaandmeid. Kui Chloe sellega lõpule jõudis ja oli valmis küsimustele vastama, siis mõistis ta, et tema analüüs oli hästi vastu võetud. Ta vastas küsimustele endistviisi tähelepanelikult ja täpselt, looduskeskkonna säilimise pärast siiralt muretsedes.

"Suurepärane esinemine," kiitis Howard, kui Chloe oma kohale tagasi tuli.

Naine naeratas malbelt. "Loodan, et me suudame oma kavatsusi kaitsta. Mis nüüd edasi juhtub?"

"Peate Bradi ja minu lühikesed kõned ära kuulama. Püüdke ärkvele jääda."

Chloe vastas vaikse naerukihinaga, et kindlasti teeb ta seda, kuid nüüd, mil tema ülesanne oli täidetud, kippusid mõtted mujale kalduma. Sellal, kui Felix Bradbury Huffi tutvustas, vaatas Chloe Rossi poole. Ennast mugavasti toolile seadnud mees paistis tähelepanelikult kuulavat, mida räägib tema plaane kaitsev osariigi esindaja.

Aastad olid Rossi soosinud. Ehkki oimukohtadel oli tema tumepruunidesse juustesse pisut halli lisandunud, lasusid need siiski kaunisse soengusse seatuna laubal. Siledaks raseeritud lõug, mida mees kuulates aeg-ajalt liigutas, ilmutas jõudu. Päevitunud nahk ja sellesse silmanurkades lõikuvad kortsukesed tunnistasid elu täis päikesepaistet ja naeratusi. Ta tundis ennast täiesti vabalt, jättis lausa hullupööra enesekindla mulje ja oli vapustavalt nägus mees.

Ross pilgutas korraks silmi, pööras pead ja kohtas Chloe pilku – ning siis jäi aeg seisma. Järgmisel hetkel pöördus see tagurpidi ja kandis Chloed üle aastate tagasi päeva, mil ta oli seda meest esimest korda näinud. See juhtus ühel kaunil tänupühaõhtul New Orleansis hetkel, mis püsis naisel nii selgesti meeles, nagu juhtunuks see alles eile. Ta oli tookord koos Crystaliga olnud. Crystal. Chloe tundis ikka veel õest puudust ja see valu puuris ta sisemuses.

Howard asetas käe ta rusikasse tõmbunud sõrmedele. "Ega te ennast halvasti tunne?" Mees märkas ta pilkude suunda. "Võite temaga hiljem rääkida..."

"Ei," katkestas Chloe teda, "seda pole vaja." Ta kallutas end häiritult Howardi poole. "Palun vabandust. Need on... mälestused."

"Kahtlemata tuleb neidki ette," nentis mees leebelt. "Ja teie väljanägemise järgi otsustades on vist üsnagi vastumeelsete mälestustega tegemist."

Kulus vist terve minut, enne kui Chloe kostis: "Mitte sugugi."

"Olete näost kahvatu nagu paber. Kas ehk peaksin teile vett tooma? Või midagi muud?"

"Ei. Minuga on kõik korras." Mehe kulmukergitust märganud, lisas ta: "See on tõepoolest nõnda," ja pööras siis uuesti pilgu poodiumi poole. "Kas Huff hakkab juba lõpetama?"

"Parem oleks. Mina esinen järgmisena. Ehk teeksite siis märkmeid? Mõnikord kipun ma oma sõnu juba järgmisel hetkel unustama."

"Kumalus."

"Hmm, ehk on mõnikord sedagi vaja. Õhtusöök oli liiga vara. Kell hakkab juba kümme saama."

Howard oli vähemalt õhtust söönud. Naine aga pollud palukestki hamba alla saanud. "Kui kaua see teie arvates veel kestab?" Chloel tuli veel samal õhtul Little Comptonisse tagasi sõita.

Howard vaatas kella. "Pole aimugi. Aga mina pean siit hiljemalt kell pool üksteist kaduma, et kella üheteistkümneseks uudistesaateks Manchesteri jõuda. Annan [illegible] intervjuu. Loodetavasti ei hakka vana hea [illegible] venitama."

Tema soov täitus mõne minuti pärast. Parajasti siis, kui Chloe vastu toolikorju toetus, loovutas pikatoimeline osariigi esindaja kõnepuldi "tähelepanuväärsele kolleegile New Hampshire'i osariigi valitsusest" ja Howard haaraski ihjad.

Chloe hakkas märkmeid tegema. See oli ainus viis, kuidas oma mõtteid olevikus ning silmi Rossist eemal hoida. Kord oli see mees tema elus vapustavat rolli mänginud. Pärast toda ööd oli aga palju teiseks muutunud.

Kui Howard lõpetas liigutava palvega hoolitseda rannajoone säilimise eest, hakkas kuulajate hulgast sadama pigem praktilist laadi kui teadusuuringutega seotud küsimusi ja kommentaare. Taheti teada, kuidas hakataks kasvavaid maksulaekumisi kohalike elanike huvides kasutama ning kes maksab kinni uute politseija tuletõrjeüksuste moodustamise kulud, sest Rye Beachi projekti ulatust arvestades oli nii ühtesid kui ka teisi tarvis senisest rohkem.

Puudus veel kõigest kakskümmend minutit üheteistkümnest, kui Howardil lõpuks mikrofoni juurest lahku-

da lubati. Murelikult kella vaadanud, ütles ta Chloele: "V
kord tänu, Chloe. Kas suudate siin veel mõne minuti mi
eest seista?"

"Kindlasti, kui ma ainult küsimustele vastata oska
sin. Minu valdkond on geoloogia, mitte poliitika."

"Ärge ennast alahinnake. Võiksite ringi mõtelda
ööseks siia jääda. Ümbruskonnas on mitu kena peatu
paika. Üksinda oleks teil väga pikk tee Rhode Islandi t
gasi sõita."

Howardi mure liigutas naist, kuid ta jäi endale kin
laks. "Pole viga. Autojuhtimine aitab mul rahuneda. Lõ
gastumine kulub mulle praegu kindlasti ära." Silmanu
gast märgatud liikumine tuletas Chloele temas valitse
pinge allikat meelde. Ta püüdis lähenevat pikka mehek
gu mitte märgata. "Minge nüüd, senaator. Muidu jä
hiljaks."

Howard vastas talle virila muigega. "Olengi juba hi
nenud. Kandke nüüd enda eest hoolt." Ta heitis pilgu Ro
sile. "Ja andke mulle teada, mis siin edasi juhtub."

Chloe ei pidanud seda kahetähenduslikku vihjet pö
mugi naljakaks, eriti veel nüüd, mil Ross oli äkki te
kõrvale ilmunud. "Mulle paistab, et siin tahetakse v
küsimusi esitada," lausus mees ja Chloe tundis äkki soo
et Howard saaks kohale jääda, kas või pinge leevend
miseks. Chloe oli nüüd ainult enda hooleks jäetud.

Ta sundis ennast naeratama ja tõusis. "Hea küll," la
sus ta ning see oli kõik, mida ta poodiumi poole samm
des suutis pomiseda.

Õnn saatis teda. Kuulajaskond esitas kiiresti küsimu
mis sundisid teda taas rannikualade geoloogiasse süüv
ma. Ta tõrjus kergesti rünnakuid ja vastas kuskil kõh
sopis närivast rahutusest hoolimata väljakutsetele. All
siis, kui vahepeal tuli Rossil ühele küsimusele vastat
söandas Chloe taas mehe poole vaadata. Nüüd, mil t
oli kuuenööbid lahti teinud, hõlma kõrvale lükanud

[illegible] kas püksitaskusse pistnud, paistsid ta laiad õlad veelgi
[illegible] silma. Tema teine käsi puhkas lauaserval, sõr-
[illegible] pikad ja nõtked, päevitunud ja pingevabad.

[illegible] soda, kui mitmele küsimusele oli vastus kõla-
[illegible] astus keegi rämeda olekuga kohalik elanik ettepoole.
[illegible] on miss MacDanielile üks küsimus," kuulutas ta
[illegible] häälega. See äratas Chloe tähelepanu ja muutis ta
[illegible] valvsaks. "Jah?"

[illegible] pöörnitses talle ainiti otsa. "Ma tahan teie kui kon-
[illegible] kvalifikatsiooni teada saada. Te näete hirmus noor
[illegible] kohutavalt kena välja." Need sõnad kutsusid saalis
[illegible] naeru esile. "Ja mis teid Wolschinskiga seob? Kas
[illegible] alaliselt tema palgal?"

[illegible] kerkis pahameelepomin. See aitas pisut Chloed
[illegible] leevendada. Minevikus oli tal tulnud aeg-
[illegible] oma pädevuse kaitseks välja astuda, kuid mitte ku-
[illegible] nii jõhkra süüdistuse sunnil.

[illegible] laks tasakaalukust ja professionaalsust vaja
[illegible] Chloe kogus end. Aga kui ta suu vastamiseks avas,
[illegible] Ross temast mikrofoni juures ette.

"Minu arvates," lausus mees karmilt, "pole teie küsi-
[illegible]..."

"Palun vabandust, et ma teile vahele räägin, mister
[illegible]." Chloe kallutas ennast mikrofoni poole, sil-
[illegible] Rossi esimest korda ainult tänastest sündmus-
[illegible] sõltuva pilguga. "Ma vastan selle džentelmeni küsi-
[illegible]." Chloe ilme ei lubanud mingit vasturääkimist.
[illegible] oli endas kindel. Rossi selg sirgus ja ta tõmbus pisut
[illegible] tagasi.

Chloe pilk pöördus kuulajaskonna hulgast tõusnud
[illegible] poole. "Kõigepealt, mister..?"

"...Younger," kostis too, neelates ehtsa uusinglismaa-
[illegible] kombel *r* oma nime lõpust ära.

"...mister Younger. Ma olen Massachusettsi osariigi
Williamstowni Williamsi kolledži geoloogiabakalaureus

ja Bostoni kolledži geoloogiamagister. Olen töötanud koln aastat "ConAm Petroleum" ülesandel geoloogiauuringu tel Mehhiko lahe naftaleiukohtades. Seejärel asutasin koo partneritega konsultatsioonifirma "Earth Science Educatior Inc.", millel senaator Wolschinski palus uurida Rye Beach puhke- ja elamukompleksi rajamisega seonduvaid n positiivseid kui ka negatiivseid asjaolusid." Meest kind lalt oma pilgu kütkes hoides jätkas Chloe: "Oma vanus ega välimust ei suuda ma mõjutada. Enne seda, kui senaa tor Wolschinski mind kõnealuse projekti kontrollimiss kaasas, polnud ma tema tellimusel kunagi ühtki töö teinud." Ta kergitas karvavõrra lõuga. "Kas teil on vee mõni küsimus?"

Taas kostis saalist pominat. Kui mees õlgu kehitade tagasi astus, pani Chloe poodiumil kerkivat kätt tähele Ross surus põidla vastu lõuga ning paistis rahul ja au paklik olevat.

Tema polnud ainus, kellele Chloe oli muljet avalda nud. Kuulajaskonna hulgast kostis hääl: "Seekord o maksumaksjate raha vahelduse mõttes õigesti kulutatud Tänan, miss MacDaniel!"

Chloe vaatas avalalt naeratades üle nägude ookeani j kallutas ennast viimast korda mikrofoni poole. "See o mulle suur au. Kui teie osariigi looduse ilu suudetaks tänu minu pingutustele kaitsta, siis oleme meie kõik sel lest kasu saanud. Tänan teid."

Nüüd olnuks täpselt õige aeg graatsiliselt ja mõjukal lahkuda. Sellal, kui Ross kõrval seisis ega Chloele aplau siga tunnustust avaldavast rahvasummast väljagi ei tei nud, oleks minekule pööranud naine pidanud lahkuma Aga ta tegi vea ja vaatas tagasi.

Mehe naeratus oli vapustav. Chloe tundis, kuidas misk rinnas pitsitama hakkas ja mälestusteköidikud ta taa endasse põimisid. Ta tarduš äkki paigale, aheldatuna ihas ja süütundest, mis kustutasid kõik vahepealsed aastad

kuni jäid üksnes eile, Ross, Crystal ja mündiga õnnevis-kamine.

Lõpuhetke vaimustus kandis kuulajaid lava ette ja vapustatud Chloe pidi antud ajahetke tagasi tulema. Tal tuli taas keskenduda, küsimusi kuulata ja neile vas-tata. Chloe jäi ühes lavaservas oma pooldajate hulka, Ross seisis teises oma jüngrite keskel. Iga uus küsimus lisas naisele jõudu, nii et kui kohalikud lõpuks lahkuma hakkasid, oli ta enesekindlus veelgi süvenenud, aga see tunne püsis üksnes seni, kuni ta taipas, et oli Rossiga kahekesi saali jäänud.

Ross ei paistnud millegagi Chloe kohmetust või kar-tust jagavat. Mees hoopis naeratas talle, jättes nüüd ehk küll vanema ja targema, kuid hoopiski mitte tuimema mulje. Õhk nende vahel särises, nagu see oli ka üksteist aastat tagasi olnud.

Rossi silmitsev Chloe võitles oma sisemaailma deemo-nitega, kuid parem oli minevik sinnapaika jätta. Naine tahtis, et nende taaskohtumine oleks nii põgus kui vähe-gi võimalik.

"Kuidas sul läheb, Chloe?" küsis Ross üle lava tema poole tulles.

Mees oli temast märksa pikem. Chloe pidi talle näkku vaatamiseks pea kuklasse kallutama. "Hästi. Aga sinul?"

"Pole vigagi. Sa näed kena välja." Rossi soe pilk libises temast üle. "Oled väga muutunud." Ta suunurkades vä-reles naeratus.

"Sina samuti." Oma sisemust haaranud värinast hoo-limata suutis Chloe mehe huumorit hinnata. "Kui ma sind viimati nägin, siis sa küll nõnda esinduslik polnud. Oled oluliselt muutunud."

Mees seisis ikka veel endist viisi paigal, käsi püksitas-kusse torgatud, nii et kõrvalepööratud kuuehõlm jõulise rinna esile tõstis ja lausa lõpmatuna näivaid pikki jalgu kattev pingul püksiriie sääre sitkust rõhutas.

"Mitte eriti. Muutunud on ainult niipalju, et ma hoian džiine vaba aja rõivaks ja tõmban saapad külma ilmaga jalga."

Nii et ka mees mäletas, mida ta oli tol õhtul kandnud. "Aga talupojasärk?" küsis Chloe vaikselt.

Ross hakkas naerma. "Talupojasärgi asemel hakkasin ma peagi vabalt langevat pluusi kandma, kuid usutavasti on minu praegune mina rohkem spordisärkidesse ja sviitritesse kiindunud."

"Nagu alati," pomises naine nõrgalt naeratades, et Rossi õige pisut õrritada, sest midagi enamat ta ei söandanud. Selle mehe vastu oli raske ükskõikseks jääda. Chloe tundis endas pinget kasvavat.

"Kahju küll," nõustus mees vähimatki nukrust ilmutamata. "Aga vaata ennast. Sina oled sootuks teistsuguseks muutunud. Kui ma sind viimati nägin, siis olid sul käharjuuksed, nägu jumestatud, kõrge kontsaga kingad jalas ja üsnagi väljakutsuvad rõivad seljas. Ja sa rääkisid New Orleansi aktsendiga. Kuhu see on kadunud?"

Chloe tõmbas sügavalt hinge. "Hajus ära. Olen liiga kaua siin üleval põhjas elanud. Aeg muudab igaühte meist vist erineval kombel."

"See tuleb üksnes kasuks. Sa näed väga kaunis välja. Õnnetu, kuid kaunis."

Mehe siirus tekitas Chloes tõrke. Ainuüksi tema nägemine oli piisavalt valus. Kõneluse jätkamine oleks veelgi sügavamat masendust põhjustanud.

Naine heitis pilgu saali seinakellale. "Helde taevas, juba kaheteistkümne ligi! Pean kiirustama." Märkmiku kinnituspaela kohale lükanud, surus ta paksu dokumendikausta vastu rinda ja hakkas lavaastmete poole minema. Ross järgnes talle. Teeseldes, nagu oleks tal hilise kellaaja tõttu hirmus rutt, kiirendas Chloe samme. Mees püsis kergesti ta kõrval.

"Ega sa ometi kavatse öösel tagasi sõitma hakata?"

"Seda ma teen."

"Kogu tee kuni...?"

"Little Comptonini välja."

"Sinna on oma tubli kaks või kolm tundi sõitu. Ehk oleks sul parem varahommikul teele asuda?"

"Ma ei saa. Mul on hommikuks kokkusaamine määratud." Chloe kuulis ennast pisut hingeldavat. "See tuleb kiirustamisest," ütles ta endale.

Ross ei lausunud tükk aega midagi. Jõuti välisuksevahi. Mees tegi selle Chloele lahti ja naine astus õue. Nad jäid üksteist vaikides koolimaja ja parkla vahelisest muruplatsist üle.

"Ma imetlen sind, Chloe," lausus Ross ja ta hääles helises siirus. "Sa teed huvitavat tööd. Ilmselt oled sellega rahul."

"Seda küll," tunnistas naine. Rõõmustades, et oli lõpuks oma auto juurde jõudnud, hakkas ta kotist võtmeid otsima. Mida varem ta töö juurde tagasi jõuab ja ennast oma mereäärse maja turvatunde hoolde usaldab, seda kergemini suudab ta mineviku oma mõtetest välja tõrjuda. Rooli taha libisenud, keeras ta külgakna alla, et sahe ööõhk autosse pääseks. Nüüd, mil pääsemist ei tarvitsenud enam kaua oodata, muutus Chloe julgemaks ja ta vaatas üles Rossi poole, kes oli ennast autoakna poole kallutanud. "Kui veetlev ta välja näeb," mõtles naine. Tooord oli ta Rossi võitmatult kiindunud ja see oli praegugi mõnda. "Oli kena sind jälle näha, Ross."

"Ehk mõtleksid ümber ja jääksid ööseks siia? Mina peatun "Wayward Sailoris", siinsamas lähedal võõrastemajas. Kindlasti on neil mõni vaba tuba, sest suvitushooaeg hakkab juba lõppema. Võiksime kuskilt midagi hamba alla võtta ja pisut juttu puhuda."

See oleks Chloele vägagi meeltmööda olnud. Edukast ärimehest Ross Stephensonist ei teadnud ta ju midagi. Vaist ütles talle, et mehega oleks huvitav aega veeta. Aga

ühtaegu võis see vägagi ohtlikuks, koguni tundeid laas
tavaks osutuda.

Chloe ohkas. "See oleks kena, kuid ma pean siiski tee
asuma. Olen roolihoidmiseks täiesti reibas. Nende miilid
läbimiseks ei kulu kuigi palju aega. Pealegi on mul hom
mikuks kohtumine määratud."

Ross pidas hetke aru ja tõstis siis käed. Ta astus leebe
kaotust tunnistades autost eemale. Chloe pistis võtm
lukku, tallas gaasipedaali ja keeras süütevõtit. Kostis klõp
satus, ei midagi muud. Ta kordas kõike otsast peale. Ala
oli ta nõnda toime tulnud. Muidugi oli tema sinine vä
keauto ka paremaid päevi näinud, kuid alati tema soov
käivitunud – kuni tänase pärastlõunani, taipas Chlo
süütevõtit kolmandat korda keerates äkki. Ta oli ju enn
siiasõitmist samasugust klõpsatust kuulnud, majja ta
gasi jooksnud ja Lee appi kutsunud. Nad olid arvanud,
küünlad on üle ujutatud, jäid ootama ja võitsid. Auto o
käivitunud. Aga Murphy seaduse kohaselt ei pidanud t
nüüd enam vedu võtma.

"Kas kipub tembutama?" Ross vaatas jälle autoakna
sisse.

"Minu meelest aku."

Mees tõmbas ukse lahti. "Las ma proovin."

Chloe libises välja. Oma märkimisväärsest pikkuse
hoolimata murdis Ross ennast osavalt rooli taga kokk
Esiiste oli niigi juba äärmisse tagumisse asendisse lüka
tud, et Chloe pikkadele jalgadele ruumi teha, aga selleg
poolest libises mehe näole kerge muie. Ka Chloe pidi nüü
paratamatult naeratama. Autosse pugemine oli ilmse
kõige väiksem vaev. Nüüd pidi Rossil seal liigutamiseg
tükk tegemist olema.

Ent mees tuli sellega toime. Kui ta aga süütevõtit pöö
ras, siis polnud temastki abi. Ross kuulatas korra, kak
ja kolmaski kord jõuetut klõpsatust. Siis hiivas ta enna
autost välja ja vaatas kapoti alla.

"Sul on õigus," ütles ta selga sirutades. "Aku on läbi."
Ta virutas kapoti kolksatades kinni ja hakkas peopesi tei-
neteise vastu hõõruma. "Paistab, et sa pead siiski siia jää-
ma. Mina küll ei tea, kes sulle sel kellaajal appi tuleks."

Chloe pistis käe kotti. "Mul on AAA-kaart"*.

"Chloe." Mees ohkas vaikselt. "Siin ei ole elust pulbit-
sev suurlinn. Praegusel kellaajal..."

"Kas sul on ühenduskaablid olemas?"

"Ei ole." Ross patsutas taskuid. "Mitte sinnapoolegi."

"Autos?"

"See on üüriauto."

Chloe pilk langes sillutisele. Ta võis nii palju käratseda
ja lärmi lüüa, kui iganes soovib, kuid paistis, et valida
pole suurt midagi. "Arvatavasti suudab Lee tolle vara-
hommikuse kohtumise ise korda ajada," pomises ta vaik-
selt ja vaatas siis üles. "Ja sinu arvates on selles võõraste-
majas ruumi?"

Mees vaatas talle kindlalt otsa. "Olen selles täiesti veen-
dunud."

Chloe ei kuulunud nende hulka, kes oleksid lootuse-
tus olukorras vastu punnima hakanud. "Hakkame mi-
nema, Ross. Näita teed."

---

* AAA – Ameerika Autoassotsiatsioon. – *Tõlk.*

2

Ross juhatas naise uusimat marki üüriauto juurde, mis oli ka kahe pika jalapaari mugavaks sirutamiseks piisavalt ruumikas. Vibratsioonidega oli sootuks teisiti. Chloe tundis, et ükskõik kui avar ruum ei suudaks ära mahutada neid võnkeid, mis lühikese sõidu kestel kuni võõrastemajani nende vahel edasi-tagasi värelesid.

"Kas lendasid ainult tänaõhtuse rahvakoosoleku pärast siia?" küsis naine, püüdes vaikimist leevendada. Vaikimine olnukski sobimatu, arvestades intiimsust, mida nad olid kord jaganud.

"Seda küll," vastas mees, jälgides tähelepanelikult nüüd pimedaks ja tühjaks jäänud tänavaid.

"Kust?"

"New Yorgist."

"Kas sa elad seal?"

"Aeg-ajalt."

See oli veider vastus. Kui Ross lähema selgituse enda teada jättis, proovis Chloe uuesti. "Kas sa pead siin sageli käima?"

"Sagedamini, kui oleksin osanud oodata. See projekt on millegipärast ärevust põhjustanud." Naisele heidetud pilgus peitus süüdistus. Chloe pidas seda õigustatuks ega solvunud. Ta uskus, et on õigel teel.

"Felix Harti vihjetest võib järeldada, et sa liigud palju ringi," lausus Chloe.

"Olen seda alati teinud."

See oli otsene vihje minevikule. Tookord oli ta tänupüha ajaks Rahukorpusest puhkusele lubatud maailmaränd-

dur, kes tuli kodukanti külastama. Teda saatis elav tähelepanu.

Ja Ross köitis pilku praegugi. Ta oli tugeva ja sihvaka kehaga ning tegus viisil, mis vihjas mahukatele äriasjadele kaugetes paikades. Chloe pööras pilgu kõrvale, keskendudes autoaknast avanevale vaatele ja püüdes eirata vaikust, mis lausa tunnetatava ja kombitavana neil lasus. Ta tundis kergendust, kui "Wayward Sailor" nähtavale ilmus.

Ross pööras pea kohe tema poole, niipea kui oli auto seisma jätnud. Mehe näojooned olid leebemaks muutunud. Tema hääles kõlas hoolitsus. "Sa võiksid siin oodata. Ma lähen ja võtan sulle toa ning uurin, kus võiksime pisut süüa. Sul on ju kõht tühi, eks?"

Chloe naeratas kohmetult. "Ma pole pärast lõunat midagi hamba alla saanud."

"Pole siis imestada, et sa nii kahvatu välja näed." Mees puudutas ta põske. "Jää siia. Tulen kohe tagasi."

Chloe istus vaikselt autos, püüdes mõtelda ükskõik millele, ainult mitte Rossile. Parajasti siis, kui ta oli oma mõtetele valmis alistuma, kiirustas mees võluva vanaaegse maja trepist alla. "Kas vedas?" küsis Chloe, kui Ross oli auto juurde jõudnud.

"Mul on üks hea uudis ja üks halb uudis." Mees kummardus, et temaga jälle läbi akna rääkida.

"Üks hea uudis kõigepealt," soovis Chloe. Talle oli seda vaja, kohe kangesti.

Ross muigas. "Hea uudis on see, et sa saad katusekambri."

Naise pilk libises mööda võõrastemaja fassaadi üles kolmanda korruse poole. Eeldades, et ärkel on puhas ja voodiga varustatud, kõlbas seegi. "Katusekamber on vahva." Ta vaatas otsustavalt Rossile otsa. "Ja kuidas kõlab halb uudis?"

Mees avas uhke liigutusega ukse. "Halb uudis kõlab

nõnda, et sel kellaajal ei serveeri keegi meile toitu. Ööval- veametnik aga lubas meil oma külmikut rüüstata." Ross jäi vait, vaatas Chloele pika pilguga otsa ja sirutas sii käe, et ta autost välja aidata. "Ega sellest midagi erilist loota maksa. Peame ise enda eest hoolitsema." Mehe mu- relik häälekõla riivas vastumeelselt Chloe kõrva. Niisiis oli Rossil too kunagine Chloe meeles. Hellitatud Chloe Chloe, kes ei teadnud, kuidas toitu valmistatakse ning kes oli lasknud kogu oma kaheksateistkümne eluaasta kestel kõik enda eest ära teha. Aga nüüd oli tema eluvii sellest ajast alates pöördeliselt muutunud.

Chloe tuli autost välja. "See on tore. Arvan, et saan hakkama." Muidugi tuli ta toiduvalmistamisega toime. Tegelikult oli temast päris hea kokk saanud. Aga talle turgatas pähe, et peale tema ja Rossi pole seal kedagi. Ta e teadnud, kuidas sellises olukorras tuleks toimida.

Rossi kõrval võõrastemajja sisenedes lõhestas ta lau- pa murekurruke. Mees oli oma öötarvete kohvrikese val- velauda jätnud ning nüüd juhatas ametnik nad lahkel kööki, ilmselgelt vanaaegsesse ruumi, mis oli aga kõig moodsama varustusega sisustatud. Chloe hakkas kodu- selt toimetama. Alles pärast seda, kui ta oli lihajääkides kokkusepitsetud aurava ühepajatoidu savipotiga lauale tõstnud ja pool pätsi koduleiba selle kõrvale pannud, sa ta aru, et kõik on valmis. Aga see oli ta mõtetele tegevus andnud. Ross oli aeg-ajalt sisse-välja käinud ning lõpuk endale kõrge tabureti liimpuidust köögileti äärde sead- nud ja vaatama jäänud.

Mehe juuresolek ei häirinud Chloed enam nõnda nagu ennist. Enda arvates oli ta esialgsest vapustusest üle saa- nud. Aga isegi siis, kui söök valmis, tundis ta endas min- git ebamäärast arglikkust näkitsevat.

"Ah, kas sa sooviksid veel midagi?" Chloe seadis liht- sad lauanõud, kaks ühepajatoiduga täidetud kaussi, pai- ka. "Midagi juua?"

Mees ei liigutanudki, et ise endale midagi võtta. Vana- aegade nimel – nõnda enda vabamalt tundev naine endale ütles – oli ta siiski valmis teist teenima.

"Piim sobiks hästi."

Ross ootas, kuni Chloe oli kaks klaasi leidnud ja need täis valanud. Naine istus tema vastas laua äärde. Kui mitu minutit tugevat rooga olid kõhtu soojendanud, pani Chloe musika kõrvale. Miski näis teda häirivat.

"Ma ei ole õnnetu," teatas ta nii malbelt ja ilmse oota- matusega, et Ross paistis jahmuvat. "Sa arvasid, et ma jätan õnnetu mulje. See pole nõnda."

Mees jätkas söömist, kuid juba aeglasemalt ja mõtli- kult. "Ei, seda sa nüüd küll pole, vähemalt praegu mit- te," lausus ta lõpuks. "Aga ennist oli sul just selline pilk silmis. See ilmub ja kaob. Ja praegu tuli see tagasi."

Mehe häälekõlast piisas meenutuste elluäratamiseks. Vaevumärgatava pearaputusega peletas Chloe need jälle minema. "Mulle meeldib see, millega ma tegelen," lau- sus ta.

"Räägi mulle sellest. Kuidas sa alustasid?"

"Üldjoontes said sa seda õhtul juba teada."

"Üldjoontes. Aga nüüd tahaksin põhjalikumalt kuulda." Mees ootas veidi. Ohk oli väljaütlemata mõtetest tiine. "Miks just geoloogia?"

Chloe kehitas õlgu. "Miks ka mitte?"

Mees ei kavatsenudki talle midagi halvasti öelda. "Sel- lepärast, et see on vist küll viimane tegevusala, mida mõni kliimatorkavas luksuses kasvanud inimene võiks endale valida."

"Võib-olla just seetõttu ma sellel peatusingi."

"Ah nii." Ross naeratas. "Sa hakkasid mässama."

"Mitte päriselt."

"Siis põgenesid?"

Naine pööras pilgu kõrvale. "Sa oled läbinägelik. Kuid sul on siiski ainult poolenisti õigus."

"Jätka."

Chloe lükkas pika tumeda juuksesalgu kõrva ta
"Tegelikult leidsin ma ühtaegu nii pääsemisvõimaluse
ka põnevust. Sel eluperioodil vajasin ma midagi, mis
neks täielikult kõigest sellest, mida olin seni tundn
Viibisin mõnda aega Newportis sõprade juures ja arm
sin seal ookeani."

"Kas leidsid lohutust?" küsis mees tasakesi.

Chloe tunnistas selle kerge peanoogutusega õige
"Veetsin palju aega mererannal ja sõbrunesin seal va
mehega, kes oli loodushoiu pärast kangesti mures.
avaldas mulle sügavat mõju." Meenutus Hector Wallab
tõi talle nukra naeratuse huultele.

"Kas ta on surnud?"

"Jah. Tunnen temast puudust. Ta ei saanud seda k
nagi teada, kuid vähemalt oma vaimus pani ta minu f
male "ESE, Inc." aluse."

"Kas õppisid sel ajal kolledžis, kui sa temaga koht
sid?"

Chloe selg kerkis sirgu. "Ah ei. Mina... ma astusin p
rast seda sisse."

"Nii et sa alustasid õpinguid hiljem ja oled ometi
kaugele jõudnud?"

Tunnustus julgustas naist. Ta naeratas. "Kui olin ko
juba geoloogia kasuks otsustanud, siis hakkasin hoo
pihta."

Ross naeratas talle vastu. Tugevad huuled raami
laitmatult valgeid hambaid, hüpnotiseerides Chloed h
keks, kuni mees küsis: "Ja sa töötasid "ConAm Petroleu
palgalisena?"

"Jah. Kas sa tead sellest kompaniist midagi?"

Ross raputas pead. "Ainult kuulduste järgi." Ta vaat
nüüd pisut skeptiliselt poolviltu naisele otsa. "Arvatava
ti sinu keskkonnahuvi pidi naftakompaniid su kõige
hasemateks vaenlasteks muutma."

Chloe punastas. Mees ei muutnud tema jaoks midagi
ergemaks, kindel see. Aga kui Ross soovis ausust, siis
õis temagi aususega vastata. "Mul oli raha tarvis," kos-
is ta ja valmistus juba vastama küsimusele, mis pidi nüüd
ehe järgnema.

Ja tal ei tulnud seda kaua oodata. Ross tegi suured
ilmad ja siis tõmbusid need vidukile. "Sul oli raha tar-
vis?" Ta kibrutas laupa. "Kas mulle jäi midagi mõistma-
tuks? Olin harjunud arvama, et James MacDaniel oli...
on... New Orleansi üks rikkamaid mehi."

"Seda ta ongi."

"Aga miks siis..?"

"Lisaks kõigele muule oli ka uhkusega tegemist," alus-
tas Chloe trotslikult. "Ma tahtsin oma konsultatsiooni-
firma asutada, kuid nõnda, et ei peaks isalt raha küsi-
ma." Rossil tuleb mõista, kui palju Chloe on muutunud.
Mees peab aru saama, et Chloe on nüüd iseseisev naine.

Aga Ross suhtus olukorda teisiti kui Chloe. "Nii et sa
siis müüsid ennast teatud ajaks vastumeelsele jõule maha,
et raha koguda ja seejärel sellesama jõu vastu süstemaa-
tilist võitlust alustada?"

Chloe reageeris kiiresti ja keevaliselt. "See pole tõsi.
Mitte sinnapoolegi. Õlikompaniide ülesandel töötades pi-
din ma kõige tõenäolisemaid naftaleiukohti otsima. Kõikjal
kus vähegi võimalik arvestasin ma eelkõige loodustingi-
musi. Ja sina oled küll see õige mees, kes võiks enda ma-
hamüümisest suud pruukida! Millegipärast tundub mul-
le, et meie viimase kohtumise aegu ei sallinud sa vähi-
matki, mida kõrge seisund võiks pakkuda."

Ross naaldus vastu toolileeni. "Need on üksnes sinu
järeldused, Chloe. Väärimus võib petlikuks osutuda." Mees
raskis vaikselt ning ta hääl ja pilk jäid kindlaks.

Chloe jahmus. Ta viskus püsti ja hüüatas: "See oli siis
kõik teesklus? Rõivad, habe, isegi Rahukorpuses teenimi-
ne?" Ta pöördus pettunult ja nukralt kõrvale. Pea norus,

püüdis ta jagu saada mõttest, et mehe köitvus oli tugin
nud valele.

Ross ilmus tema ette. "Kas see oligi nii tähtis?" kü
ta vaikselt. Kui naine ei vastanud ega tõstnud pead, to
tas Ross talle sõrme lõua alla ja kergitas seda pisut. Ch
silmad olid kuivad, kuid ta teadis, et neis pesitseb valu.
ei suutnud seda peita, isegi proovimine käis üle jõu.

"Kas oli?" kordas mees.

Chloe tundis kerkivat tundetulva, mis oli aastaid t
mas vaikinud. Ross seisis nii lähedal, et mehe keha sooj
mõjus lausa joobnustavalt. Selle jõud aitas Chloel vast
ta. "Jah. See oli veelgi tähtsam, kui sa oskad endale et
kujutada."

"Aga miks? Meievahelisel füüsilisel kiindumusel po
nud väliste asjaoludega mingit pistmist. Nagu ma mäl
tan, tirisime üsna kiiresti rõivad seljast." Chloe püüd
eemale tõmbuda, kuid mees hoidis tal lõuast kinni. "Ä
põgene selle eest. Meie vahel oli midagi, mida sa ei s
eitada. Kas tahad mulle öelda, et armatsesid mingi kuj
telmaga?" Rossi toon oli äkki külmemaks muutunud. "K
see oli sinu meelest üksnes eksperiment? Kas mina ol
su mässuvahend?" Tema sõrmed hoidsid nüüd tugeva
naise lõuast kinni. Chloe haaras tal vaistlikult randme

"Ei. See polnud sugugi nii." Naist solvas, et Ross võ
nõnda arvata. "Sina paistad ainult füüsilisele toimingu
mõtlevat. Jah, meie vahel oli füüsiline kiindumus. N
rõivaid kandes kui ka ilma nendeta. Aga minu jaoks p
tus selles midagi enamat. See ei saanud ju teisiti olla
Chloe hääl kerkis. "Ma olin neitsi, helde taevas!"

Ross pidi tema solvumist tajuma, sest ta lõdvend
haaret. Ta libistas kätt Chloe kõrva poole ja lükkas sõ
medega õrnalt läbi pikkade kiharate.

"Ma tean seda," sosistas mees. Tema silmis heiast
samasugune õrnus, nagu see oli olnud tol ööl, mil
Chloele esimest korda armastuskunsti tutvustas. Tooko

oli maailm Chloe pilli järgi tantsinud. Nüüd oli see kind-
lasti teisiti, ehkki naise süda kloppis just samamoodi. Ka
praegu, nagu see tookord juhtus, puudutas teda kõige
köitvam mees, keda ta oli eales tundnud. Ross oli juht,
valamõtleja. Ta oli jultunult leebe, leebelt jultunud. Ta oli
kõrkuseta enesekindel ja edukas, ilma et tal tarvitsenuks
sellest valjusti hõisata. Ta oli mees, kes ei pisendanud sõ-
nade tähtsust. Chloe pidas temast vaistlikult lugu.

Just seesama köitvus oli Chloed sel õhtul ahvatlenud.
Kõik muud üksikasjad võisid ununeda, ainult mitte Ross
ja jõud, mis neid tookord köitis. See oli mõõtmatult sü-
gav ja hirmuäratavalt vägev jõud. Üksteist aastat tagasi
oli see sundinud Chloed oma süütust unustama. Ja nüüd
kustutas see kõik mälestused sündmusest, mis oli peagi
pärast seda õhtut aset leidnud ning Chloe elu ja kavatsu-
sed pöördumatult teise suunda pööranud.

Kui Rossi suured käed tema nägu raamisid, tundis
Chloe endast läbi hiilivat mingit erilist soojust, mis ära-
tas jäises tardumuses olnud tundeid, nagu oleks kevad
saabumas. See soojus pani palged õhetama. Huuled pao-
tusid. Ta oli jälle üleni lummuse võimuses.

Mees tuli lähemale, tema nägu laskus Chloe poole.
Kui naine silmad sulges, siis tundis ta mehe huulte nau-
ditavat sulgpehmet puudutust oma suul. Tundus, nagu
oleks ta igavesti nende mahedust ihaldanud. Ja süütun-
ne? Süütunne oli jäänud valgusaastate kaugusele, kätte-
saamatu silmapiiri taha, kuhu ta ei lootnud enam kuna-
gi minna. Aastate kestel oli sellest piisanud, kuid nüüd
enam mitte. Ta ihaldas Rossi üha tugevamini, kas või
selleks, et minevik kindlalt mõtteist kustutada.

Silmad avanud, nägi Chloe õhevil Rossi enda kohal.
Mees hingas katkendlikult, kuid ootas. Chloe tajus, et Ross
annab talle võimaluse ringi pöörata ja põgeneda, kuid see
oleks küll see kõige viimane, mida ta oleks soovinud
teha.

Chloe vastas ta suudlusele ihaga, mida polnud juba üksteist aastat tundnud. Kogu mahasurutud ja olematuks tunnistatud naiselikkuse jõud purskus nüüd välja. Rossi huuled olid kindlad ja vastasid oskuslikult tema kirepuhangule, haarasid jõuliselt ta oma võimusesse ja andsid järele, õrritasid ja surusid siis üha kasvava ihaga. Need uurisid naise küpset suukaart põhjalikkusega, mida üksnes seejärel mängu liitunud keel suutis ületada. Ja iga puudutus, iga hingetõmme sundis Chloed üha rohkem avanema.

Ta oli ellu ärganud ja lõõskas. Mingil hetkel leidsid ta käed Rossi kaela ja põimusid selle ümber, tõmmates oma sihvakat keha tugeva ja pika mehe vastu. Rossi käed mänglesid ta seljal, hellitades iga tolli puusast kuni kaelani pikkade sõrmede haaravate puudutustega. Ja Chloe takerdus nende kootud võrku, suutmata ega tahtmata ennast vabaks rebida.

Kõik Rossis oli täiuslikult mehelik, nii naha muskusehõng kui ka kraeni laskuv korralik soeng, nii jõuline ülakeha kui ka teraskiududena sitked reied. Chloed valdas tunne, nagu oleks ta taas süütu ning naudiks veel kord toda esimest joovastavat ööd. Ta oli selle võimuses.

Kui mees oiatas ja Chloe enda vastu surus, sai naine sellest tundest aru. See tunnistas jagatud ürgset vajadust. Rossis peitus midagi tema jaoks, mida ükski teine mees polnud suutnud talle pakkuda. Chloe vajus instinkti sunnil talle lähemale, ikka lähemale.

Aga siis hakkasid mingil hetkel häirekellad tasakesi kajama. Chloe ei teadnud, kas need andsid endast märku siis, kui mehe käsi libises põselt kaela poole, kui sõrmed hakkasid rinda hellitama või siis, kui peopesa rinnanibu puudutas. Chloe tajus üksnes, kuidas miski minevikust pärinev püüdis endast jõuliselt märku anda ja võitles tema sügavas sisemuses kiiresti põimuva vajaduste puntraga.

Chloe julgustas seda vajadust ja tõrjus minevikku ta-

gasi. Sõrmed lukustusid mehe kuklal, ta pigistas silmad kinni, laskis pea kuklasse vajuda ja otsis, seda isegi taipamata, tundenaudingut. Ta huuled paotusid, hingetõmbed muutusid üha kiiremaks. Aga ta vajas midagi enamat. Oma paremast arusaamisest, neist vaiksetest hoiatuskelladest hoolimata muutus ta julgemaks. Langetanud pea ja selle mehe rinna vastu surunud, tõmbus ta kaardu, pakkudes mehele lähenemisvõimalust, mida tol polnud seni olnud.

Väikesed rõõmuplahvatused lahvatasid naises, kui Ross käe tema kleidi kaelusest sisse libistas. Soe, kõrge ja nõtke rind kerkis seda haaravale mehekäele vastu. Rossi põial ja nimetissõrm leidsid nibu, õhutades naises iha. Kas üldse peab põhjust olema? Sel hetkel teadis Chloe ainult ühte rahulduse leidmise viisi.

"Tule minuga üles," ütles Ross ihast pakitseva häälega. "Luba, et ma armastan sind. Olen nii kaua oodanud, printsess."

Printsess. Chloele turgatas pähe, et mees oli toiminud samuti nagu temagi – loonud endale kujutluse ja läbi aastate seda kaasas kandnud. Rossi mõtetes oli naine ikka veel lausa kuninglikul kõrgusel. Chloe enda meelest aga mitte.

Ta tõmbas ennast kokku võttes mehe käte vahelt vabaks. "Palun jäta, ma ei saa seda teha." Ikka veel erutatud ja endaga rahulolematu Chloe värises.

"Ei saa?" kordas mees kähedalt.

"Ei taha," täpsustas Chloe oma meelerahu riismeid kogudes. Üksteist aastat tagasi polnud ta mehele ära öelnud. Tema neitsilikkusel polnud tookord mingit pääsemislootust. Ent nüüd oli olukord teistsugune. Chloe ise oli muutunud.

"Miks mitte, Chloe?"

Naine kuulis Rossi hääles kõlavat valu, kuid see ei suutnud teda järeleandlikkusele painutada. "Ma ei oska seda isegi seletada."

"Miks sa seda ei suuda? Ma panin su silmades valulist ilmet tähele. Neil hetkil – ja praegugi – jätad sa õnnetu mulje. Kas see on kuidagi minuga seotud? Sellega, mis juhtus üksteist aastat tagasi?"

Kogu selle pika üheteistkümne aasta jooksul oli Chloe oma sisimat tundemaailma kõikide ennast ümbritsevate inimeste eest peitnud. Tema tunded olid tugeva luku taha suletud. Mees võis torkida, kuidas iganes soovis, kuid need ei pääse sealt välja.

Ross hakkas leebemalt rääkima. "Tead mis? Võta istet. Ma keedan pisut kohvi. Ajame juttu."

"Ma ei taha juttu ajada. On parem, kui mõni asi maetuks jääb ega enam kunagi ellu ei ärka." Chloe võpatas iseenda huulilt langenud sõnu kuuldes.

"Istu." Ross surus ta toolile, kust Chloe oli äsja tõusnud, ja naine kuuletus, kas või üksnes sellepärast, et ta jalad kippusid nõrkema. Ross hakkas lauda koristama, loputas nõud puhtaks ja pani väikese kohvikannu tulele. Chloe jälgis teda peaaegu ükskõikselt, mõtted kaugel oletuste maailmas. Mis oleks juhtunud siis, kui Crystal oleks tookord kulli ja kirja viskamise võitnud? Mis siis, kui Crystal oleks hakanud Rossi võrgutama ja leidnud lõpuks hoopis ennast võrgutatuna? Mis siis, kui Crystal oleks sellegipoolest surnud? Kas Chloed rusuks siis nüüd samasugune süütunne?

"Kuidas sa soovid?" küsis Ross auravat tassi tema ette tõstes.

"Mustalt. Tänan."

Lisanud oma tassi piima ja suhkrut, istus mees kohale tagasi.

Chloe püüdis esimesena juttu alustades oma mõtteid vaos hoida. "Sa oled pärast meie viimast kohtumist äriilmas kaugele jõudnud, Ross. Kuidas see sul korda läks?"

Mees naeratas. "Kas sa tahad teada saada, kuidas mul õnnestus esinduslikkust põlgava inimese kohta nii edukaks ärimeheks kujuneda? Aga ma polnudki nii elukauge. Lihtsalt käisin mõnda aega oma teed. Hoidusin rahast eemale. Kasvatasin Aafrikas viibides endale sellepärast habeme, et seal polnud moodsat veevärki ja ma ei tahtnud igal hommikul koidu ajal jõe ääres raseerimas käia. Kandsin sellepärast džiine, et need olid mugavad, ja sama võib ka avarate särkide kohta öelda. Olin jäiga distsipliini maailmas üles kasvanud. Tahtsin vabadust."

"Jäiga distsipliini maailmas?" Naine taipas taas, kui vähe ta Rossist teab.

Mees silmitses teda peaaegu lustliku pilguga. "Tead, arvestades asjaolu, et sa magasid mehega juba samal õhtul, mil sa temaga tutvusid, siis..."

"See pole aus," vaidles Chloe vastu. "Kahekesi koos olles ei suutnud ma enam selgelt mõtelda."

"Kas ajalugu kordub?" venitas Ross, vihjates vallatu muigega sellele, mis oli mõni hetk tagasi juhtunud.

Chloele ei meeldinud, et teda nöögiti. "Sinagi ei teadnud tol õhtul minust kuigi palju." Aga selle asemel, et meest tema oma väidetega lüüa, pöördus süüdistus hoopis naise enda vastu.

"Ega me kumbki rääkimisele palju aega raisanudki," arvas Ross ennast ilmselt lõbustades.

Chloe raputas pead. Nad olid teineteisega ainult vaiksete oiete ja hellitussõnadega suhelnud. Kiindumusvoog oli kiiresti üle pea kokku löönud. "Tahan sulle öelda, et tavaliselt ma nõnda ei käitu. See tähendab, et mul pole kombeks..."

"... iga ettejuhtuva kutiga voodisse karata? Tean seda, Chloe." Ross naeratas leebelt. "Ütlesin ju, et meie vahel oli midagi erilist. Kas sa arvad, et mina magan iga kauni naisega, keda juhtun kohtama?"

"Muidugi mitte. Tahtsin ainult öelda, et minult ei maksa oodata seda, mida ma ei saa sulle anda."

"Mida sa ei taha anda," täpsustas mees taas.

"Lõpptulemus on sama. Sa ju saad sellest aru, eks?"

"Ei, ma kuulan sind. Püüan hoolega kuulata." Rossi hääl kõlas nukralt. "Kuid ma ei saa aru. Sa pole mõistmiseks veel ainsatki veenvat põhjust maininud. Enamik sinu väljanägemisega naisi oleks kahekümne üheksa aastaselt juba ammu tipus, kus nad suudaksid midagi palju sügavamalt tunnetada."

Chloe muutus nõutuks. "Mis on minu väljanägemisel selle kõigega pistmist?"

Naise kehavorme riivav merevaikkuldsete silmade pilk andis enne vastuse, kui mees jõudis suu lahti teha. "Sa oled kaunis naine, Chloe. Ilusatel naistel on võimalik valida. Kas sa oled abielus olnud?"

"Ei."

"Kindlasti kohtud sa paljudega."

"Mul on sõpru."

"Meessoost sõpru?"

"Tuleb neidki ette."

"Tõsiste kavatsustega meessoost sõpru?"

Kui Chloe vastuseks ainult õlgu kehitas, pöördus mehe pilk lakke. "Püüan lihtsalt teada saada, kas sa käid kellegagi, elad kellegagi koos või oled kellegagi kihlatud."

Hetkeks tundus naisele, nagu räägiks temaga mõni pettunud kosilane. See mõte sundis teda naeratama. "Ei, Ross. Ma kohtun aeg-ajalt mõnega, kuid ei eelista neist kedagi. Ma elan üksi."

Kui mees sügavalt hinge tõmbas, siis pidas Chloe seda teeskluseks. "Tänan sind," lausus Ross naljatlevalt ja muutus siis taas tõsiseks. "Kas sa käid tihti isakodus?"

Chloe võpatas. "Ei." See oli veel üks kõneteema, millest ta soovinuks meelsamini hoiduda. "Aga sina? Mis jäik distsipliin sind nii rängalt muserdas?"

"Minu isa oli läbi ja lõhki sõjaväelane. Karjääriohvitser. Meie majapidamist juhiti nagu kasarmuid. See oli otsekui õnnistus, kui mul läks korda sealt sõjakooli pääseda."

"Oh heldus! Pole siis midagi imestada, et sa veidrikuks muutusid."

Ross pahvatas naerma. "Veidrikuks muutusin? See võis kunagi ammu nõnda olla."

Chloe muigas. "Palun vabandust. See lihtsalt lipsas keelelt. Ma ei suuda meelde tuletada, millal ma viimati seda ütlesin."

"Ehk pöörduksime nüüd minevikku tagasi ja räägiksime nii sinust kui ka minust?" Mees vaatas talle otsa ja langetas siis mõtliku pilgu lauale. Kui ta käe tõstis ja kukalt masseerima hakkas, kordas Chloe seda liigutust. Ta koguni soovis ise meest hellitada, kuid "ohtlik" olnuks selle tegevuse iseloomustamiseks liigagi leebe sõna. Kord oli oht talle väljakutset tähendanud. Nüüd ei soovinud ta sellest kuuldagi.

Rossi ülestunnistus sundis teda kuuldule kaasa elama. "Seetõttu võisin ma vägagi ootusvastaselt käituda. Rutiin, ettekirjutused ja minuga seotud lootused õhutasid mu mässumeelt. Arvatavasti ei erinenud ma kuigivõrd mõnest tavalisest lillelapsest, kuid mina teadsin, et pöördun peagi endisse rüppe tagasi. Mina nägin neid päevi sellisena, nagu need tegelikult olid – ajana, mil ma võisin jalgu sirutada."

Chloe hakkas vaikselt naerma. Ta mõtlik pilk langes põrandale, kus hästi kängitsetud jalapaar, pahkluude kohalt ristatud, laua alt temapoolsesse serva ulatus. "Ränk lugu." Chloe kergitas kulme. "Ja kuidas siis sinust edukas ärimees sai? Ilmselt ei löönud sa oma papsiga mesti. Üheteistkümne aasta jooksul oled sa kaugele jõudnud. "Hansen Corporationi" president." Naine raputas üllatunult pead.

"Ka minul oli juhendaja nagu sinulgi," selgitas mees. "Töötasin tema juures kogu ärikoolis õppimise kestel ja ka pärast seda. Äri edenes hästi. Omandasin aegamööda aktsiaid. Kui Sherman kaks aastat tagasi suri, siis jättis

ta neid mulle nii palju lisaks, et minust sai enamusosanik."

"Kas Rye Beachi kompleks oli sinu idee?"

"Tegelikult mitte. See oli teise asepresidendi vaimusünnitis. Shermani meelest tundus see asjalik olevat."

"Ja sinu arvates mitte?" Koosolekul kõnelnud mehe jõulist esinemist arvestades üllatas Rossi jutt naist.

"Teatud tingimustel toetan minagi seda."

"Miks siis täna õhtul esinesid sina, mitte aga too teine asepresident, kes on ehitamisest rohkem huvitatud?"

Ross kehitas õlgu. "Ta ei tööta enam meie korporatsioonis." Mehel ei paistnud sellest kahju olevat. Chloele turgatas pähe, et Ross võis tolle teise ise lahti lasta. Ta tajus mehes peituvat jõudu. Ross oli ennast vabaks vaimuks nimetanud. Nüüd juhtis ta mõjuvõimsat korporatsiooni. Kas raudse käega? Võib-olla. Aga ta kasutab oma eesmärkidele jõudmiseks vaguramaid vahendeid.

"Mida sa kavatsed sellega ette võtta?" küsis Chloe ettevaatlikult.

"Millega?"

"Kompleksiga. Sa viitasid mõningatele kahtlustele. Tänaõhtune rahvakoosolek võis senistele lisaks uusigi äratada. Kas sa võtad oma ettepaneku tagasi?"

"Ei võta."

"Ei võta? Kompleksi kavandatud kujul ehitamine oleks loodushoiu seisukohalt juhm tegu."

"Juhm tegu?" kordas mees pilklikult.

Need paar järeleahvitud sõna näisid Chloele nina pihta andvat. Ta kergitas ärritatult käsi. "Ma esitasin põhjendused ja kõik võisid neid kuulda. Ma ei hakka oma juttu üle kordama. Sa oled põikpäine. Kas sa käitud kõikide oma ehitusprojektide puhul samamoodi?"

"Mida sina mu ehitusprojektidest tead?" küsis mees veidi üllatunult.

"Mitte midagi. Olin enne tänast õhtut "Hansen Corporationist" ainult kuulnud. Kui see paljude teiste äriettevõtetega sarnaneb, siis seatakse loomulikult dollar kõikidest teistest kaalutlustest kõrgemale."

"Mitte alati." Rossi hääles kõlas nüüd hoiatus, kuid Chloe kergitas end üksnes sirgemalt istuma ja jätkas rünnakut.

"Niisiis sa tunnistad, et kasum on sinu peamine eesmärk?"

Chloe meelehärmiks pahvatas Ross naerma. "Kui mul poleks tulukuse peale silma, siis ei oleks ma kunagi oma praegusele kohale tõusnud!"

Naist valdas kummaline tunne, nagu oleks teda reedetud. "See on tõepoolest haletsusväärne," lausus ta, meenutades toda kunagist pikakasvulist meeldivat habemikku noormeest, kellel olid džiinid ja saapad jalas ning talupojasärk seljas. "Oleksin pidanud mõtlema, et see, mille eest sa kord seisid, võis jõhkra kapitalismi surve all sinust taanduda. Sa müüsid enda maha ja see näitab veel kord, kui kohutavalt ekslikuks või naiivseks võib üks inimene teist hinnates osutuda."

Ross oli tõusnud. Tema silmad olid nüüd liiga tumedad, et neis viha või solvumist eristada. "Sa ei tea, millest sa räägid. Sa ei tundnud mind siis ja kindlasti ei saa sa minust praegugi aru. Kui ma tookord viimati Aafrikast tagasi tulin, närused džiinid jalas, ürp seljas ja habe ees, siis kulus mul kõigest sellest loobumiseks üksainus nädal." Ta silmad tõmbusid vidukile. "Ja kas sa tead, miks see nõnda juhtus?"

Mees jätkas alles pärast seda, kui Chloe oli pead raputanud. "Sest ma mõistsin, et too hipigeneratsioon on kitsarinnalisem ja palju piiratuma silmaringiga kui kes tahes muu. Pidasin ennast oma välimuse tõttu nende hulka kuuluvaks, kuid avastasin peagi, et mõtlen neist erinevalt ning lähtun oma seisukohtadest. Chloe, liberaali tõeline märk on see, et inimestest peetakse nende erinevuste pärast lugu

ja austatakse nende õigust olla teistsugune. Aga need teised seal, kes ennast uhkelt lahklejateks nimetasid, kuulutasid ladvikule sõja. Ja mis juhtus?"

Ross jätkas Chloe vastust ootamata juttu, tema hääl oli küll madal, kuid järeleandmatu, ja pilk kindel. Ta asetas käed lauale. "Millal sina viimati mõnda lillelast nägid? Hmm? Nad on kadunud. Laiali läinud. Sõja kaotanud." Ta jäi viivuks vait, et sügavasti hinge tõmmata. "Noh, mina ei ole kaotanud. Mina töötan seestpoolt, et midagi muuta. Kas see pole sulle kunagi pähe turgatanud, Chloe? Sina kleepisid mulle väga kiiresti ühe ja siis kohe teisegi sildi külge. Kas sinus ei sündinud kordagi mõte, et sinu mulje oli väga pinnapealne ega suutnud pealiskihist allpool asuvat vähimalgi määral riivata?"

Kulus pisut aega, enne kui Chloe suutis midagi vastata. Ta ei tundnud Rossi tõepoolest. Kuuldud kõne näitas teda sootuks uues valguses. Ja mehel oli õigus.

"Anna andeks," ütles ta. "Mul polnud õigust selliseid sõnu pilduda. Alati ma nõnda ei käitu." Ta püüdis lepitavalt naeratada. Tema rõõmuks paistiski see mõju avaldavat. Mehe pingul näojooned lõtvusid.

"Ah et sa suhtud siis ainult minusse niiviisi, mis?" Ross ohkas sügavalt, ajas end sirgu, hoidis pisut aega hinge kinni ja lõtvus lõpuks, märganud Chloe pilku.

Naine tajus äkilist kahetsuspuhangut ja väsimus võttis ta üle võimust. "Sa oskad kõik minus peituvad äärmused välja tuua. Arvan, et ma olen lihtsalt kurnatud. Kell on juba palju." Pilk Rossi käekellale tegi talle äkki selgeks, kui hilja tegelikult juba oli. "Oh jumal! Juba kaks!" Ta hoidis hinge kinni, vaatas lakke ja sosistas: "Kas me ehk äratasime kedagi unest?"

"Enam pole mõtet sosistada," sõitles Ross teda leebelt. "Kui su vali tõrelemine kellegi und ei häirinud, siis nüüd ei juhtu enam midagi." Ta võttis kaks tühja kohvitassi ja viis need valamusse.

Chloe pühkis laua puhtaks. "Kui see aku poleks vigurdama hakanud, siis oleksin nüüd juba kodus voodis."

"Aga selle asemel saime me taas tuttavaks," kostis mees nokkivalt. "Hm, pigem küll lihtsalt tutvusime."

Chloe lõpetas pühkimise ja ajas selja sirgu. Tutvuda ju võis, aga kuhu pidid nad sellest edasi minema? Füüsiline kiindumus, mis oli ennist sõjakalt taas hõõgvele ärganud, lasus nüüd raske koormana temal.

"Nojah, Chloe." Ross astus talle selja tagant ligi. "Lihtsalt lõdvestu." Chloe vaatas tagasi, imestades, kuidas mees võib temast nii hästi aru saada. "Ma tunnen seda juba õhust, et miski häirib sind." Ross võttis tal lapi käest ja heitis valamusse. "Ma ei hakka peale käima. Saadan sind lihtsalt su tuppa."

Just seda mees tegigi. Ta peatus lävel. "Valveametnik ütles, et ta olevat sulle terve lasu rätte jätnud. Pakuksin sulle meelsasti midagi muudki. Paistab, et sul pole kaasas neid... noh, neid asju, ilma milleta naised kuidagi hakkama ei saa."

Chloe hakkas naerma. "Mina ei vaja midagi."

"Särk? Ehk soovid ühe minu puhta särgi, et asendada seda... seda..."

"Öösärki?" Chloe näole laskus naeratus. "Ei, tänan, Ross. Kui linad on puhtad, siis pakuvad need mulle piisavat katet. Aga ma pean hommikul varakult teele asuma."

Mees noogutas. "Helistasin garaaži, kui sa meie õhtusöögiga ametis olid. Mehed on hiljemalt kell kaheksa su auto juures. Kas see on liiga vara?"

"Taevake, muidugi mitte! Ma pean niikuinii oma partnerile Leele helistama. Mul on kella üheksaks kokkusaamine määratud."

"Kas ta saab sellega ise hakkama?"

"Ei. Sel mehel on oma töö teha." Naine muigas Rossi jahmunud pilku nähes. "Ta tühistab kokkusaamise ja

palub minu nimel vabandust. Kui tagasi jõuan, siis lepin ise edaspidises kokku."

Ross noogutas, kuid hakkas sellegipoolest alumist huult purema. Ta tahtis ilmselt veel midagi öelda, kuid Chloe ei kutsunud teda edasi. See olnuks ohtlik. Väga ohtlik. Aga kui mees ringi pööras ja trepist alla astuma hakkas, tundis Chloe pettumust. Osa temast tahtnuks teada, kas flirtimine ohuga võinuks seekord õnnelikumalt lõppeda.

Öövalveametnik oli jätnud tuppa nii lisakäterätte kui ka kitsikusse sattunud autosõitjale mõeldud spetsiaalse tarbeesemete paki. Selles olid hambahari, hambapasta, kamm, seep ja erilise luksusena veel pakike vanniveevahustit.

Chloe naeratas. Tal oli tänaseks juba pingest villand ja nüüd vabaneb ta sellest. Kulugu veel kas või terve tund, kuid ta võtab vanni ja jääb kauaks ajaks kuuma vette! Osavad käeliigutused avasid kraani, millest hakkas hooga voolama kuuma vett pikka fajanssvanni, mis vanale võõrastemajale kohaselt neljal käpptoel seisis. Ta puistas pillavalt kogu pakendi aurava veejoa all tühjaks.

Hetk hiljem kadus ta kaelast saadik vahumullidesse. Juuksed üle vanniserva riputanud, pigistas ta silmad kinni ja andus naudingule. Kas on tõsi, mida alateadlikust üska naasmise ihast räägitakse? Kas sealgi valitseb sama kõikehaarav soojus ja kerge hõljumise tunne?

Ent sel hetkel ei soovinud ta siiski üle kõige üsas viibida. Ta mõtles hoopis kätele, mis olid ennist temast kinni hoidnud, huultest, mis olid teda suudelnud, ja jõulisest kehast, mis nii tugevasti tema vastu toetus. Eufooriast kantuna laskis ta kõikidel selle üksteist aastat tagasi olnud õhtu sündmustel uuesti silme ette kerkida.

See oli juhtunud koolivaheajal. Tema ja Crystal olid tulnud pärast esimese semestri lõppu ülikoolist, et veeta

tänupüha perekonna hulgas. Poisidki olid koos: Allan Denverist, Chris Chicagost, Tim St.Louis'st – igaüks mõnest MacDanieli valduste auväärsest allosakonnast. Nad olid veetnud tänupüha tavapäraselt mõnuldes ja ohtralt roogi nautides – kalkun, lisandid, salatid, aedviljad, puuviljavaagnad, pirukad ja koogid ning muud maiustused – nii oma pere kui ka loendamatu hulga tädide, onude ja nõbude seltsis. Õhtul olid tema ja Crystal lipsanud Sandra majja, kus pidu oli täies hoos.

Sandra oli olnud nende parim sõbratar muretutest keskkoolipäevist alates. Nad polnud Sandraga kohtunud pärast septembrit, mil sõbratar oma vanema venna juurde New Yorki sõitis, et seal kolledžisse astuda.

Ross oligi tolle venna sõber. Samal hetkel, mil Chloe Browningite elutuppa astus, kiindus tema pilk Rossi. Too näis kehastavat kõike seda, mida Chloe polnud kunagi varem kogenud – teisitimõtlemist, sõltumatust, erakordsust. Mees torkas teiste hulgas kohe silma. Sandra oli öelnud, et Ross teenib Aafrikas Rahukorpuses. Mees oli pikka kasvu ning Chloe meelest täiesti uudsel ja erutaval viisil haaravalt köitev.

"Vaimustav, eks?" oli Crystal oma kaksikõele kõrva sosistanud.

"Seda küll. Mida ta sinu arvates siin teeb?"

"Rumal küsimus. Ta on Browningitel külas nagu meiegi."

Nad olid ninapidi koos seisma jäänud, mõlemad silmapaarid Rossile kiindunud. Chloe küsis: "Ei tea, kas tal on juba tüdruk olemas?"

"Sellisel mehel? Temasugusel on palju tüdrukuid. Temast lausa uhkab mehelikkust... kas sa siis ise pole seda veel märganudki?"

"Märkasin küll," venitas Chloe pikkamisi. "Huvitav, kas ta paneb meid tähele?"

"Miks mitte? Me oleme rikkad, ilusad ja seksikad..."

"... ja noored."

Crystal turtsatas. "Ei tea, mis tähtsust sel viimasel peaks praegu olema?"

"Kui ta on Sammy sõber, siis on ta meist vähemalt kümme aastat vanem. Kas sa arvad tõepoolest, et ta võiks meie vastu huvi tunda?"

"Issake, Chloe, sa oled tüütu nagu kärbes. Muidugi äratame meie temas huvi. Meestele meeldib värskus. Ja meie oleme rikkad ja ilu..."

"Tean, tean," katkestas Chloe juba tuttava sõnavoolu. Õe kõrk käitumine äratas temas üllataval kombel halvakspanu. Enamasti oli ta ju ise samasugune olnud. Perekonna kõige nooremate liikmetena – pealegi olid nad kaksikud – hellitati neid nagu kuningavõsukesi. Ent nüüd tahtnuks Chloe teada saada, kas selle võõra sugused mehed on üldse kuningavõsukestest huvitatud. Kas rikkus, ilu ja seksikus olid kõik, mida tuli oluliseks pidada? Miski ütles talle, et see vapustava väljanägemisega mees võiks midagi enamat ihaldada; see peegeldus aeglaselt nende poole pöörduvas pilgus.

"Tohoh!" sosistas Crystal. "Ma lähen teda jahtima."

"Oh ei. Nüüd on minu kord," sosistas Chloe talle samasuguse sihikindlusega vastu. "Sina said Rogeri. See siin on minu oma."

"Ta ei taha tüütut kärbest. Sa arvad, et oled tema jaoks liiga noor."

"Muutsin meelt. Pealegi vaatab ta minu poole ega pane sind tähelegi."

Crystal turtsatas. "Juhuslik valik. Me näeme täpselt ühtmoodi välja."

"Ah et nüüd oleme äkki täpselt ühesuguseks muutunud?" imestas Chloe. "Aga kuidas jääb selle suurema särtsakusega, mis sind iseloomustavat? Ja mis sinu kui teisena sündinu omapärasest mahedast õrnusest on saanud?"

Crystal kirtsutas nina. "Ega ta seda kõike nii kaugelt näe."

Ent Chloe jäi keevaliseks. "Minus tekivad tema vastu tunded."

"Sinus tekivad inimesi nähes alati tunded. Mina olen tegutseja. Ära seda unusta."

"Mitte praegu."

"Chloe..." hoiatas Crystal teda laulva sosinaga.

"Crystal..." vastas Chloe talle samal viisil. "Me heidame mündiga liisku. Kull minu võidu peale."

Crystali silmad tõmbusid vidukile. "Mina heidan. Muidu paistab võit alati sinule langevat."

See oli tõsi. Ehkki just üleannetum ja pahandustele kalduv Crystal kippus enamasti vallatusi algatama, jäi Chloe kulli ja kirja viskamises alati peale. Võit tulenes ühest teatud asjaolust. Neist kahest tasakaalukamana hoolitses alati just tema mündi eest. See peitus ta rahakoti salataskus ning otsiti ainult liisuheitmiseks lagedale. Maksevahendiks see ei kõlvanud. Mündil oli kaks ühesugust poolt. Crystal ei saanud seda kunagi teada, isegi siis mitte, kui ta seda ise heitis.

Nii juhtuski, et kõige kõitvamate merevaigukarva silmade pilgust lummatuna oli Chloe sellele armastuse sugupõlve mõistatuslikule mehele lähenenud. Esialgne vaikimine asendus peagi naeratustega ja juba saadi ka teineteise nimi teada. Järgnes hõõguvatest pilkudest saadetud seltskondlik vestlus. Koosviibimine muutus tähtsusetuks. Unustanud sõbrad, jalutasid nad siseõuele, sealt basseini äärde. Edasi mindi Sandra vanemate valdustes laugelt kerkivale muruväljakule.

Chloe kergitas ennast vannis ettevaatlikult. Vee kuumus oli hajunud, kuid seda asendas meenutustest kehha kerkinud hõõg. Õhtu oli tookord soe olnud. Taevas helkis kuusirp ja samasugune tundus olevat ka Rossi tumedat habet lõhestav kirgas naeratus, kui mees alla tema poole vaatas.

"Sa oled otsekui nägemus, Chloe," sosistas mees neiu imetlust jagades. "Kas sa ikka oled tõeline?"

"Ma olen tõeline," sosistas ta vastu ja muutus äkki harjumatult kidakeelseks.

Ent sõnu polnud rohkem vajagi. Külalistemaja, kus Ross peatus, asus krundi kaugemas nurgas. Mees viis Chloe sinnapoole, peatudes teel, et teda suudelda, ja kinnitas julgustavalt emmates, et ei tee talle haiget, ja seda ei juhtunudki. Ross oli olnud osav armastaja, kes ta väga õrnalt lahti riietas ja malbelt endagi hirmuäratavalt jõulise keha paljastas; kes kannatlikult Chloe iha tippu õhutas ja siis õrnalt ta neitsilikkuse võttis. Kui hellus üha süveneva kirega asendus, siis kerkis Chloe talle vastu, nautides joovastust, mida ta polnud kunagi varem kogenud.

Rossi armatsemiskunst oli olnud nõiduslik kogemus. Chloe jääb seda alati nautima.

Meenutuste maailma ja antud hetke vahel hõljudes liigutas ta ennast vannis. Enesehellitamise ihas langetas ta käe vette ja puudutas nahka, millest Rossi käsi oli üle libisenud, ning järgis kehakumerusi, mida mees oli silitanud. Mõtted Rossist olid elavad ja lähedased. Ta ohkas ihalevalt.

Siis libises Chloe selg mööda fajanssi vette. Ta tõusis võpatades sirgu, kuid juba olid juuksed märjaks saanud. Pahaselt turtsudes võttis ta käteräti, mässis selle ümber pea, seebitas ennast kiiresti sisse ja ronis viimaks vannist välja. Meeldiv minevikuretk oli lõppenud masendusega. Rahuldust ei tarvitse järgneda. Ja teda ikka veel rusuv süütunne ei leia leevendust.

Sest temas valitsev süütunne oli ainult osaliselt Rossi armastusaktiga seotud. Ülejäänu tulenes Crystalist. Crystalist – tema kaksikõest. Crystalist – tema teisest minast. Crystalist, kes polnud kunagi saanud tunda sama rõõmu, ehkki see pidanuks temalegi osaks langema... ehkki ka tema pidanuks seda kas või kordki kogema, enne kui surm talle peagi järele tuli.

3

Pikad hobusabasoengusse köidetud juuksed pekslesid vastu kaela, kui Chloe mererannal jooksis. Vananaistesuvi oli ka Rhode Islandile jõudnud, kaasa tuues oktoobri keskpaigale nii harjumatu heleda päikesepaiste ja soojuse. Aga Chloe ei kavatsenudki palavuse üle kurta. Peagi läheb tal oma igapäevasel jooksutiirul spordidressi, mütsi ja kindaid vaja. Praegu aga sai ta nautida vabadust, mida lühikesed püksid ja laiade õlapaeltega spordisärk ta kätele ja jalgadele hingamiseks jätsid. Laubale kerkinud higipiisad veeresid mööda oimukohti alla ja liuglesid põskedele. Need helkisid nahal, lisades sellele jumet.

Oli möödunud kaks nädalat ajast, mil ta Ross Stephensoniga kohtus, kaks nädalat hetkest, mil mehe lähedus oli ta kohmetuks muutnud. "Ja ta oskas mind mõjutada," mõtiskles Chloe kaldale uhutud puunotist mööda põigates. Jooksukingade plaksuv rütm märjal liival muutus jälle ühtlaseks.

Üksteist aastat tagasi oli Ross võidu saavutanud, alistades ta mõistuse ja keha mõne tunniga. Nende kohtumine kaks nädalat tagasi oli küll aset leidnud sootuks teistsugustel asjaoludel, kuid osutus peaaegu sama vapustavaks.

Nende vastastikune füüsiline köitvus polnud kahanenud. Kui mälestus "Wayward Sailori" köögis vahetatud suudlusest naist ei petnud, siis oli see kiindumus veelgi jõulisem kui kunagi varem. Ross pidanuks ju teadma, millist mõju ta Chloele avaldab, ja see muutis tema kadumise järgmisel hommikul andestamatuks.

Chloe ei osanud midagi arvata – ta ei teadnud, kas Ross äratab ta unest või ootab all, et koos hommikueinet süüa. Vähemalt selles oli Chloe veendunud, et mees sõidutab ta auto juurde tagasi. Ent teenijanna oli ta kell seitse äratanud, kohvikannu ja liuatäie magusaid saiakesi voodi juurde lauakesele asetanud ning siis kohe minema kiirustanud. Kui Chloe registreerimispuldi juurde jõudis, kuulis ta, et Ross oli juba lahkunud.

Chloed tabas pettumus ja seejärel ka rahulolematus endaga. Nõnda oli parem. Ta oli liiga haavatav, kui see möödunud õhtu suudlus üldse midagi tähendas. Ross oli kõik kenasti korraldanud, mida Chloe poleks oodatagi osanud. Ja ta elas oma elu. Sellest piisas. Ta leidis, et oleks palju meeldivam, kui see mees tema elust igaveseks kaoks.

Kui ta aga oli päevase vahetuse ametniku käest Rossi kirjakese vastu võtnud ja läbi lugenud, siis muutus ta näost kaameks. "Chloe," oli mees hoogsa käekirjaga kritseldanud. "Ma pean esimesele lennukile jõudma. Sinu auto eest on hoolt kantud. Keegi võõrastemajast sõidutab sind kohale." Alla oli kirjutatud: "Armastusega, Ross." Ja lõppu otsekui fakti nentimiseks jäme punkt pandud.

Rossil ei tarvitsenud kõike seda teha ja ta poleks tohtinud sõnaga "armastus" nii lobedalt ringi käia. Aga see polnud veel kaugeltki kõik. Selgus, et mees oli tema võõrastemajaarve tasunud ning ka uue aku ja selle paigaldamise kinni maksnud.

Chloe jooksis piki mereranda edasi, püüdes Rossi unustada, teda oma peast välja tõrjuda ja tööle keskenduda. Aga mees jäi koos Chloe haavatud uhkusega sinna püsima. Ta oli sel hommikul Ryest kuni Little Comptonini sõites kogu tee ägetsenud. Koju jõudnud, otsis ta üles "Hansen Corporationi" aadressi ja saatis juba samal päeval tšeki, lisades sellele kirjakese, mis oli Rossi sõnumist märksa ametlikum.

"Käesolevaga lähetan tšeki, et katta eile õhtul ja täna hommikul minu eest tehtud kulutused. Chloe MacDaniel." Ta polnud ju palunud, et Ross tema eest hoolitseks. Ja ta ei vajanudki selle mehe hoolitsust. Chloe ei soovinud ennast kunagi mingil viisil ega mis tahes põhjusel temaga siduda, sest üks oli kindel: pärast Crystali surma oli ta ennast käsile võtnud ja uut elu alustanud. Ning ta ei luba, et miski hakkaks seda ähvardama.

Sellisele kindlale otsusele jõudnud, pööras ta lauges kaares ringi ja hakkas aeglasemalt tagasi jooksma sinnapoole, kuhu oli käteräti oma majast pisut eemal asuvatele kaljudele jätnud.

Lähemale jõudes aga ei köitnud ta pilku maja, vaid selle juurest eemalduv pikk mehekogu, kes hakkas alla ranna poole tulema. Chloe jäi järsult seisma.

Mees kandis igapäevaseid meresiniseid avaraid pükse ja lahtise kaelusega ruudulist särki, mille varrukad olid üles kääritud. Tumedad juuksed langesid korratult laubale. Isegi eemalt näis ta Chloed mingil oivalisel viisil ähvardavat.

Ross oli ilmselt teda oodanud, võib-olla elutoa akna all seisnud, kuni naine lõpuks nähtavale ilmus. Kui Lee poleks kohal olnud ja Rossile ust avanud, siis ehk oleks see tüütu mees lõpuks lahkunud. Nüüd aga jäi Chloe vahele – ja see ärritas teda.

Trotslikult lõuga kergitanud, hakkas Chloe edasi astuma. Ross ei kavatsenudki talle vastu tulla, ta lihtsalt vaatas ja ootas, kuid temagi kehahoiak reetis ärritust, koguni midagi kõrkusetaolist. Oma igapäevarõivastest hoolimata jättis ta ametliku mulje.

Chloe peatus mehe ees, noogutas, teretas viisakalt ja astus siis temast mööda, et käterätt võtta.

"Miks põrgu päralt sa seda tegid, Chloe?" Mees oli tõepoolest ärritatud.

"Mida nimelt?" Chloe ajas end aeglaselt sirgu.

Rossi pilk puuris teda. "Miks sa selle tšeki saatsid? Sa

ei kaotanud hetkegi, eks ju? Panid selle ilmselt juba samal pärastlõunal posti."

"Kas ma poleks siis pidanud seda tegema?"

"Ei. Selleks puudus igasugune vajadus."

"Mina küll nõnda ei arvanud. Sul ei tarvitsenud minu võõrastemajaarvet tasuda ega aku eest maksta. Ma pole mingi abitu olend. Suudan ise enda eest hoolitseda."

Mees pigistas hambad kokku. "Nii et tegemist oli siis põhimõttekindlusega?"

"Põhimõttekindlusega? Sellele ma küll ei mõtelnud. Pidasin seda lihtsalt enda kohuseks. Sinust oli väga lahke, et sa kõik kinni maksid, kuid minule jälle oli teisiti vastuvõetavam. Tahtsin ise enda eest hoolitseda."

"Ah nii. Sõltumatu naine. Sa siis kavatsed elu lõpuni sel viisil käituda?" küsis mees trotslikult ja lisas aegamisi: "Alati ainult endale lootes?"

Suund, kuhu kõnelus näis kalduvat, jahmatas Chloed. "See on hullus," lausus ta. "Sa ilmud siia nagu välk selgest taevast, ei oska viisakalt teretadagi ja hakkad kohe mulle etteheiteid tegema. Mul ei tarvitse oma eluviisi ei sinu ega kellegi teise ees kaitsta!" Ta pöördus minekule, kuid vaatas samas kohmetult tagasi. "Miks sa siin oled, Ross? Kas tulid kogu pika tee Park Avenue'lt üksnes selleks siia, et mulle võla tasumist ette heita? Tee Little Comptonist edasi ei lähe. Me oleme poolsaare tipul. Nii et ära hakka rääkima, et sattusid läbisõidul olles meie kanti."

"Ei." Mehe näojooned hakkasid mahenema, ehkki ta pilk jäi endist viisi sirgjooneliseks ja rangeks. "Ma tahtsin sind näha."

Chloe suutnuks vihase Rossiga kergemini toime tulla kui leebega. Ennast kohmetuna tundes kummardus ta käterätti üles tõstma ja ajas ennast seda kõvasti pihku surudes sirgu. "Oleksid võinud parem helistada, kui sul oli vaja Rye Beachi kompleksi äsju arutada. Niikuinii ei juhtu enne novembrikuist rahvahääletust midagi. Kui sa just oma kavatsustest ei loobu." Selle kergest torkest pisut leevendust leidnud, hakkas Chloe oma nägu ja kaela tupsutama.

Ross ei teinud nöökest väljagi. "Ma ei ole siin äriasjus. Tulin sind vaatama."

"See on viga," sosistas naine, kuulatades ja tunnetades endas kerkivat valu.

"Siis lähevad meie arvamused jälle lahku," vastas mees sama vaikselt. Ta ohkas. "Kuule, ehk jalutaksime veidi? Su maja näib vägagi rahvarohke olevat. Tahan sinuga rääkida."

Sisemuses tukslevast pakitsusest hoolimata raputas Chloe pead, rebis pilgu mehelt ja vaatas mere poole. "See pole kuigi hea mõte."

"Tahaksin lihtsalt pisut juttu ajada."

"Hästi, kui see on kompleksiga seotud. Aga miski muu..."

"Mida sa kardad?" küsis mees. "Ma tunnetan sinus sama hirmu, nagu see oli kaks nädalat tagasi. Millest see tuleb?"

Chloe heitis talle tauniva pilgu, mis teatas: *"Sa kujutad seda ette, mina ei karda mitte midagi."*

"Mis kahju võiks jutuajamine sulle teha? Kas siis tõesti on nii kohutav koos minuga mõni minut piki randa jalutada?" Mees osutas peanoogutusega maja poole. "Seal ootab terve hulk inimesi, kes on valmis esimese kriiske peale sulle appi tõttama."

"Ma ei hakka kriiskama," vastas Chloe vaikselt ja punastas pisut. "See pole minu moodi."

Ross uuris teda pika pilguga, mis näis kestvat terve igaviku. "Võib-olla sellest su hädad tulevadki," otsustas ta lõpuks. "Sa oled liiga külmavereline. Ehk peaksid hoopis kõvasti kisa tegema ja kõik endas peituva välja karjuma."

"Mida mul tuleks endast välja karjuda?"

Mees võttis tal käest kinni. "Jäta nüüd. Läki jalutama." Ta tõmbas Chloed tasakesi enda kõrval edasi ja naine läkski kaasa. Tõepoolest, mis halba võiks jalutuskäik mererannal ikka teha?

Üksainus kiirpilk Rossi poole andis Chloe küsimusele vastuse. Mehe veetlus ilmutas ennast täie jõuga, see levis tema ümber ja tõmbas Chloed ligi. Kui nad ometi poleks varem kohtunud ja kui neil seda ühist minevikku poleks, siis võiks ju millelegi loota.

"Aga mida sa siis tunneksid, kui me poleks kunagi varem kohtunud?" küsis mees otsekui mingil üleloomulikul viisil Chloe mõtteid tajudes. "Kas sa siis tunneksid ennast kuidagi teisiti?"

"Võib-olla." Chloe haaras kaelas rippuva käteräti otstest tugevasti kinni. "Aga sina?" sundis mingi sisehääl teda küsima.

"Ei." Mehe vastuses ei kõlanud vähimatki kõhklust. "Ma nägin kaks nädalat tagasi naist, kes mind huvitas. Oleksin igal juhul siia tulnud. Ainuüksi seetõttu..."

Enne kui Chloe jõudis ta lause jätku ära oodata, astusid nad üle naise endiste jälgede raja. Ross sammus vabalt ta kõrval. "Mis erilist põhjust sa siis silmas pead?" torkas Chloe.

Mees peatus. Chloe astus veel sammu ja vaatas siis tema poole tagasi. Ross kibrutas kõheldes laupa. "Ainuüksi seetõttu, mis juhtus üksteist aastat tagasi, arvaksin, et mul on veelgi rohkem põhjust..."

Chloe hääl paisus, nagu seda tema tusatuju korral ühtepuhku ette tuli. "Kas sa tahad öelda, et sa tunned nii pikka aega pärast tookordset juhtumit ikka veel kahetsust? Kas tulid ainult sellepärast siia? Selleks, et mingit kaua hautud süütunnet leevendada? Kus sa siis olid?" karjus Chloe. "Kus sa siis olid, kui mina..."

Ta sundis ennast järsult vaikima, sest alles nüüd kerkis temas küsimus, mis juhtunuks siis, kui Ross oleks

Crystali surma aegu tema juures olnud. See leidis aset kaks päeva pärast tänupüha laupäeva hilisõhtul, kui ta Crystaliga riidu läks. Crystal kihutas autoga minema ja siis juhtus õnnetus. Sel hetkel oli Ross juba tagasiteel Aafrikasse. Mis siis, kui mees oleks kõikide nende katsumuste ajal tema kõrval viibinud? Kas sel juhul oleks praegu midagi teisiti?

Aga Ross ei olnud tema kõrval seisnud. Seda tõika ei suutnud miski murda. Chloe oli ellu jäänud. Tema oli ellu jäänud. Mitte aga Crystal.

Kui ta viivuks silmad sulges, et meelerahu tagasi saada, võttis Ross tal käest kinni ja ütles kiiresti: "Läki sinnapoole. Nende kaljude juurde. Sa pead istet võtma."

"Mul pole häda midagi..."

"Siis ma tahan, et sa maha istuksid! Täida mu soov!" Ross juhtis teda hambulise kaljupaljandi poole. Kui nad kõrvuti kivirahnudel istusid, lausus mees: "Hea küll. Sa võiksid mulle tollest õhtust rääkida – ja ära vaata mulle nagu hullule otsa. Sa tead, mida ma silmas pean. Mina tean, mida ma tol õhtul kogesin. Tahaksin teada, mida sina üle elasid."

"Oh, Ross." Naine ohkas väsinult. "Ma ei taha seda meenutada." Ta silmitses, kuidas tiir soolaga läbiimbunud rannalt graatsiliselt lendu tõusis. "Siin on selleks liiga ilus, et minevikku üles soojendada."

"Ka minevikus oli ilusaid hetki."

Chloe heitis pea kuklasse, kuid mehe pilgus heiastuv soojus ei lasknud tal tõrksalt vastata. Äkki tundus, nagu poleks mingit mõtet Rossi soovile vastu panna. Tuli ainult õigeid sõnu valida. "Ka minevikus olid oma hetked. Jah, need olid tõepoolest ilusad." Mõtetes tollesse õhtusse naastes tundis ta oma häält leebuvat.

Ross haaras tema kõrval lasuvatest kividest kõvasti kinni. "Kas sa kavandasid seda juba ette? Kas sa lootsid üle toa minu poole tulles, et lõpetame juba samal õhtul voodis?"

"Kavandasin ette?" Chloe vaatas üllatunult üles. "Ei. Ma polnud kunagi varem selliselt käitunud. Muidugi olime me mõlemad kohtamas käinud ja pidudel lõbutsenud. Aga me polnud kunagi varem... mitte kumbki... ah... see tähendab, et mina polnud kunagi..."

"Ma tean." Ross päästis naise segadusest, riivates sõrmeotstega hellalt ta põske. Chloe kallutas näo vaistlikult tema puudutuse poole, sai samas endast võitu ja tegi kaela kangeks.

"Kas sa kahetsesid seda?" Rossi hääl oli vaikne, kuid selles kõlas tungiv küsimus.

"Ei... Jah... Ma ei tea," vastas Chloe lõpuks sosinal, sikutades tugevasti kaelas rippuva käteräti otsi. "Ma ei saa sulle lihtsalt jah või ei vastata. Ma pole seda tegu ennast kunagi kahetsenud. See oli kaunis."

"Mis siis minus sulle sellist vastumeelsust tekitab?"

Järgnenud vaikuses kostsid kõik mereäärsed helid – lainete laksumine, kajakate kiljatused, tuules liikuvate kuivanud kuslapuulehtede krabin – neile selgesti kõrva. Igaüks neist suutnuks muret leevendada, kuid ometi jäi Chloes pinge püsima.

"Sind nähes tuleb mulle ikka ja jälle üks traagiline nädalalõpp meelde," tunnistas naine lõpuks.

"Sinu õe surm."

Chloe pilk pöördus järsult Rossile. "Sa siis teadsid seda?" Ja mees polnud proovinudki temaga ühendusse astuda?

Aeglaselt laskuva päikese kuldsed kiired puudutasid mehe tumedaid juukseid. "Jah, ma sain sellest teada, kuid alles siis, kui olin juba tükk aega Aafrikas viibinud. Ma ei pidanud õigeks sulle sellise hilinemisega kirjutada."

"Miks mitte?" Chloe ei suutnud mehe tagasihoidlikkust mõista. Praegu käitus Ross ju küllaltki pealetükkivalt.

"Kõigepealt oli mul piinlik, et sain juhtunust nii hilja teada," alustas Ross. "Sammy kirjutas mulle sellest alles

järgmisel kevadel." Ta paistis kõhklevat ja lisas siis vaiksemalt: "Alles siis söandasin temalt sinu järele pärida."

"Aga miks?" karjatas Chloe.

"Sest sina polnud ainus, kes sellele õhtule tagasi mõtles! Ma mõistsin, et olin võrgutanud oma võõrustaja parima sõbra neitsiliku tütre. Olin kahekümne seitsme aastane. Sina kõigest kaheksateistkümnene. Oleksin pidanud arukamalt käituma. Aga kõige hullem oli see, et ma tundsin oma arunappusest rõõmu." Ta hääl muutus vaiksemaks. "Mälestus tollest õhtust aitas mul hiljem paljudest üksildastest õhtutest üle saada."

"Oh, Ross," sosistas Chloe, tundes endas sügavat igatsust. "Ma soovin, et seda poleks juhtunud. On juba hilja minevikku naasta."

"Ma ei tahagi minevikku tagasi minna. Hoopis edasi. Just sellepärast ma tulingi."

Chloe vaatas täis ängistust maha. "Sellest ei tule midagi head. Ma ei saa."

"Kas ei saa või ei taha? Oleme sellest juba rääkinud. Aga sa võid mind uskuda." Mees tõmbas hinge. "Üksteist aastat tagasi polnud ma ehk piisavalt küps ja põgenesin kõige eest, mis mind heidutas, kuid ma ei taha sama viga korrata. See oli saatus, mis meid nüüd Rye Beachil uuesti kokku juhatas, ja ma ei kavatse mingi hinna eest sinust jälle loobuda. Olen viimase kahe nädala jooksul püüdnud sinust võimalikult palju teada saada. Ja ma tean, mis Crystaliga juhtus."

Rossi sõnad jäid õhku rippuma. Chloe pilk palus, et mees enam midagi ei ütleks. Ta toetas palvet, sosistades tasa: "Siis sa ju mõistad, miks ma ei suuda sellele ajale tagasi mõelda."

"See oli õnnetusjuhtum, Chloe! Sina polnud selles süüdi!"

"Aga ta sai surma."

"Ja sina jäid elama, kas nõnda? Sa ei suuda seda endale andestada?"

Chloe hüppas püsti. Süda valjusti tagumas, vahtis ta meest pika piinarikka hetke jooksul ja sundis siis ennast liikvele. Tema sammud olid esialgu aeglased, kuid peagi sai harjumus võitu ja ta hakkas ohutuma paiga poole jooksma.

Ross jõudis Chloele pingutamata järele, haaras tal küünarnukist kinni ning pööras naise tema enda jooksuhoogu kasutades ringi. Kui peatunud Chloe jäi talle otsa vaatama, võttis mees tal mõlema käega ümbert kinni.

"Ma püüan aus olla," ütles ta.

"Aga see teeb valu. Kas sa siis ei mõista? See piinab!" Valu vaevas naist, pulbitses ta sisemuses ja näris teda. Ross pidanuks seda kohe märkama.

"Ainus võimalus valust vabanemiseks on see minevikku tõrjuda," manitses mees.

Chloe silmad valgusid pisaraid täis. "Kas sa arvad, et ma pole seda proovinud? Kas sa tõesti usud, et ma olen viimased üksteist aastat nimme ennast vaimudest vaevata lasknud?"

"Võib-olla mitte, kuid nõnda on see siiski juhtunud. Sa pole selle üheteistkümne aastaga midagi lahendada suutnud ja pead valu ikka veel ehtsaks. See on su karistus, eks ju? Karistus selle eest, et sina elad."

Chloe raputas pead ja sosistas: "Ei. See pole tõsi!"

"Pole tõsi?" kordas mees kuidagi kummalise leebusega. "Vasta ühele küsimusele, Chloe. Kas sa oled pärast mind mõne teise mehega koos olnud?"

"See pole üldse sinu..."

"On küll." Ross võttis naise näo käte vahele, mõistnud, et Chloe tahab pilku kõrvale pöörata. Mehe puudutus oli tasane, kuid kindel. "Mina olin esimene. Mina jätsin sulle põletusmärgi. Kui palju sul on teisi olnud?"

"See on labane!" karjatas Chloe.

"Võib-olla. Vasta küsimusele."

"Ma ei taha. Kas sa oled armukade? Armukade ja süüdi?"

tundest vaevatud? Noh, mina ei soovi, et ükski mees minu elus nende iseloomujoontega tähelepanu ärataks. Ma saan niigi hästi... niigi hästi..." Ta liikmed hakkasid värisema.

Ross tõmbas naise enda vastu, surus ta põse oma rinnale ja põimis käed ta seljal kokku. "...ilma armastuseta hakkama?" küsis mees nii tasakesi, et Chloe kuulis seda üksnes seetõttu, et öeldud sõna temagi huulil väreles.

Suutmata sel hetkel midagi öelda, hingas Chloe lihtsalt seda mehelikku, Rossile nii omast hõngu sisse. Rossi süda peksles tugevasti Chloe kõrva vastas, keelitades naise südant rahunema. Mehe käed ümbritsesid tema keha ja andsid talle jõudu.

"Ma proovisin," hakkas Chloe esialgu ebalevalt rääkima. "Kohtusin meestega. Teen seda praegugi." Oli kergem, kui tal ei tarvitsenud Rossile silma vaadata. "Ma koguni püüdsin ühega neist voodisse minna." Chloe tuletas seda hetke õudusega meelde. "Ta otsustas, et ma olen frigiidne." Sügav naer kerkis Rossi kõrist, aga see naer oli kummaliselt kähe. "See on naeruväärne," ümises ta Chloe juuste soojusse, aga kui ta naise näo ülespoole tõstis, tundis Ross teda jäigastuvat. "Oh ei, ära tee." Mehe huuled leidsid ta suu.

Chloe võitles nendega. Püüdes ennast tema käsivarte köidikuist vabastada, hakkas ta mehele vastu rinda taguma ja püüdis tema huulte eest kõrvale põigelda, kuid Ross oli temast tugevam. Mehe huuled puudutasid tema omi, nõudes vastust, mida üksnes Ross teadis temas varjul olevat.

Kui Chloe füüsiline jõud vaibus, püüdis ta passiivsusest abi leida. Mingil juhul ei soovinud ta tolle New Hampshire'i õhtu kordumist, rääkimata juba ammusest saatuslikust ööst New Orleansis. "Mul pole õigust," kinnitas ta endale, "mul pole selleks õigust!"

"Jäta, Chloe," ümises Ross tema huulte vastas. "Ole rahulikum."

"Ära..."

Ta poleks tohtinud midagi öelda. Pisut paotatud huuled avasid mehele tee, mida ta vajas, ja siis polnud Chloel enam mingit pääsu. Mehe keel tungis talle suhu ja liikus seal ahvatlevalt üha sügavamale. Chloe kinnitas endale, et see on lihtsalt füüsiline vägivald, et ta võiks vabalt vastupanu osutada, tarvitseb ainult kindlalt tahta, kuid keha reetis ta. See vajus mehe poole, igatsusest nõrk.

Mingi kummalise kaitsemehhanismi tõttu muutus ta mõte tühjaks. Oli tunne, nagu tekitanuks süütunde ja iha võitlus mingi vaimse tühjuse. Ja selles tühjuses polnud midagi peale Rossi ja tema keha, huulte, mis naist hellitasid, käte, mis temast õrnalt kinni hoidsid, jalgade, mis teda toetasid. Sellest tühjusest kerkis vastus, aeglaselt, kuid vääramatult, ja Ross oli võitnud. Chloe huuled kerkisid talle vastu, nautisid tema huuli. Mehe suunurgad, sitked huuled, keel – üks kerge näkitsemine sünnitas järgmise, kuni ta mehe suudlustele samasuguse kirega vastas.

"Oh, Ross!" oiatas ta järsult, kui mehe huuled tema omadelt kerkisid, et hõõguvaid jälgi jättes piki tundlikku kaela allapoole nihkuda.

"Nõnda see on, printsess."

"Ei." See sõna. Minevik.

Mehe hingeõhk soojendas ta kõrva. "Sa oled alati minu printsess olnud, Chloe." Ross näkitses ta kõrvanibu. "Sel pole minevikuga midagi pistmist. Sa oled just praegu minu printsess." Ta tõmbas oiatades naise enda vastu. Chloe tunnetas ta iha, püüdes ühtaegu endas kerkivat vastust maha suruda, kuid toosama varitsev vajadus näris ka temas endas. Ta ei suutnud ennast enam kuigi hästi vaos hoida.

"Ei!" Chloe kiljatus kaikus temas nii tugevasti vastu, et üksnes Rossi käed suutsid teda püsti hoida. Kui ta mehe vastu vajus, laskus too liivale, pööras Chloed nõnda, et naine jäi seljaga vastu tema rinda istuma, põlved painutatud, tugevasti tema ligi. Ross ei öelnud midagi, üksnes hoidis naisest kinni, põiminud tal käed ümber piha.

Chloe ei suutnud liigutada isegi siis, kui ta oleks seda tahtnud. Tundetulvast kurnatuna langetas ta laud ning hingas sügavalt üha jahedamaks muutuvat õhku sisse.

Möödus pikki hetki ja kui Ross siis uuesti rääkima hakkas, kuulis naine üllatusega tema hääles kõlavat naljatlust. "Noviitsi kohta polegi nii paha."

"Mis?"

"See kiljatus. Naise kohta, kes ütles, et ta seda ei soovi, ei kõlanud su hädahüüd päris usutavalt!"

Chloe laskis ennast pisut lõdvemaks ja naeratas, tundes endasse kummalist rahu kerkivat. "Usutavasti see oligi nõnda. Sa avaldad mulle väga imelikku mõju."

"Tahaksin seda kangesti loota," venitas mees.

"Ross..."

"Tsss. Olen sind juba tükk aega kuulanud. Tahan nüüd, et sa mindki kuulda võtaksid."

"Aga..."

"Tsss! Mul on midagi öelda."

"Sa... ahhh!" Tugevasti ümber piha põimunud käsi pigistas Chloest õhu välja. Ta ei püüdnudki enam midagi öelda.

"Juba parem," nentis mees. "Kuula nüüd mind. Saan aru, et sa vajad aega, ja ma annan sulle seda. Aga ma ei lahku. Seekord mitte. Tahan sind tundma õppida ja soovin, et sina mindki tundma õpiksid. Viimati ei osanud me sellele mõtelda. Kuid eile oli ühtmoodi, täna aga teisiti. Need päevad on erinevad, Chloe, täiesti erinevad."

Naisele meeldis nende sõnade kõla. Ta ei teadnud, kas võib neid uskuda. Ent sellegipoolest jätsid need hetkeks veetleva mulje. Ja samuti oli hea istuda nõnda teineteise najale naaldudes, vaadates, kuidas loojuva päikese viimased kiired kustuvad. Ross pakkus talle tuge. Ja soojust. Chloe tundis ta pikki jalgu, tugevaid käsivarsi, laia rinda,

sooja hingeõhku. Võib-olla polnud tal õigus nõnda käituda, kuid ta nautis selle hetke rahu.

Nii et tänane päev oli võib-olla eriline. Kindlasti olid nad üksteist aastat vanemaks saanud ja vististi määratult targemad. Aga Crystal oli olnud lahutamatu osa tema elust. Tema unustamine olnuks sügavalt väär. Siiski sõltus kõik suhtumisest. Kas ta suudab minevikuga leppida ja õppida koos sellega elama?

"Noh?" ütles Rossi bariton talle kõrva.

"Mis noh?" Chloel oli juba kõigest villand ja ta ei suutnud ennast enam piinata.

Mees müksas talle külge. "Kas sul polegi enam enda kaitseks midagi öelda?"

Chloe kestev vaikimine oli peaaegu sama kõnekas nagu sellele järgnev ohegi. "Kas ma võin praegu midagi öelda?"

"Ütle."

"Siin on kaunis päikeseloojang," mõtiskles ta valjusti. "Lausa kingitus praegusel aastaajal, soe ja kuldne. Kas sul on aimu, mis aga sünniks siis, kui juhuslik freeonipurse peaks osoonikihi hävitama?"

4

"Chlo... eee."

Enne kui Ross jõudis midagi vastata, kostis eemalt rannalt murelik hüüe.

"Lee kutsub," selgitas Chloe, märganud enda ja Rossi poole kiirustavat äripartnerit. Ross ei püüdnudki naist tagasi hoida, kui too tema käte vahelt välja libises ja püsti hüppas.

Lee tulek poleks saanud paremini ajastatud ollagi. Chloe kõrvalepõige keskkonnaprobleemide valdkonda oleks neid tema jalgade ümber põimunud sääri ja ahvatlevalt kutsuvat mehekeha suutnud parimal juhul üksnes lühikest aega eemal hoida. Lee tuli nagu jumalast saadetuna talle appi.

Chloe pilk püsis läheneval inimkogul, kuid ta tajus, et ka Ross oli ennast tema kõrval püsti ajanud. "Kas sa kohtusid Leega minu majas?" küsis Chloe.

"Ei," ühmas mees tusaselt. "Keegi teine lubas mind sisse ja juhatas sinu jälile. Kas sa elad mingis kommuunis?"

Lee kõmisev hüüe päästis Chloe vastamise vajadusest. "Ega sinuga ometi midagi juhtunud, Chloe?" Mees lähenes nüüd ettevaatlikumalt, püüdmatagi varjata valvsust, mida tulijat sama pingsalt jälgiv Ross temas tekitas. "Läheb juba pimedaks. Ma hakkasin sinu pärast muretsema."

Chloe haaras hajameelselt oma vasakust randmest kinni. See harjumus pärines tal aegadest, mil ta oli käekella kandnud. Ta sõrmed ulatusid kergesti randme ümbert kokku. "Oh heldus! Anna andeks. Ma ei pannud aega

tähelegi. Pidimegi juba tulema hakkama..." Märganud äkki, kuidas kaks meest teineteisele otsa vaatavad, katkestas ta alustatud mõtte ja ütles: "Lee, see on Ross Stephenson. Oleme ammused tuttavad. Ross juhatab Rye Beachi projektiga tegelevat kompaniid." Chloe vaatas Rossi poole. "Ja see siin on Lee Haight. Lee ja mina oleme ESE kaasomanikud."

Talle tundus üürikeseks hetkeks, nagu oleksid mõlemad mehed teineteisest mõõtu võtnud ja sedamaid vastastikku sallimatuks muutunud. Chloe hingas kergendatult, kui Ross käe sirutas. See kohtus Lee sama toeka käelabaga.

Nende käte võrdlemine jahmatas Chloed, kuid see oli alles algus. Mõlema tema elu vormida aidanud mehe füüsiline sarnasus oli lausa hämmastav. Mõlemad olid pikka kasvu ja saledad ning atleetliku kehaehitusega. Rossi tumedatesse juustesse oli oimukohtadel pisut hõbedat põimunud, Lee omad olid kastanpruunikad. Mõlemad mehed olid päevitunud ja jätsid tavatult meeldiva mulje. Ainult nende rõivastus rõhutas erinevat ellusuhtumist. Rossi näol oli tegemist traditsioonilisema mehekuvandiga, Lee välimus aga näis pärinevat nendest varasematest teisitimõtlemise aegadest, mille nad mõlemad olid kunagi läbi elanud. Ross kandis avarama lõikega pükse, Leel olid jalas džiinid. Rossil oli seljas sportlikku laadi pluus, Lee eelistas päris kohase kirjaga EARTHMAN kaunistatud trikoosärki. Rossil olid nägusad pehmed kingad, Leel kulunud jooksukingad. Ja Lee kandis ühest kõrvast teiseni ulatuvat hästi hoolitsetud habet, umbes samasugust, nagu see oli tol Chloega kohtumise ööl ka Rossil olnud.

Naisele polnud ilmselt kunagi varem pähe turgatanud neid kahte meest omavahel võrrelda, kuid igatahes oli nende sarnasus hämmastav.

Ilmselt pani ka Ross seda tähele. Ta naeratas laialt, peaaegu ujedalt. "Paistab, et Chloe meestemaitse polegi

aegade jooksul kuigivõrd muutunud," ütles ta sellise leebusega, et Lees valitsev pinge paistis pisut järele andvat.

"Võtan seda avaldust tunnustusena, sõber. See väike daam on mulle väga lähedane ja kallis." Ta haaras Chloel kaitsvalt õlgade ümbert kinni, tõmmates teda harjumuspärase omanditundega endale lähemale. Chloele oli see alati meeldinud ja praegu julgustas see teda veelgi enam. Lee juuresolek lisas talle kindlustunnet. Ta hakkas naerma, kuulnud Lee küsimust: "Kas te olete sõber või vaenlane?"

"Igatahes sõber," kostis Ross.

"Siis pean arvama, et te ei tulnud siia äriasjus," järeldas Lee. "Ja läbisõidul ei saa te samuti olla."

Nüüd hakkas Chloe naerma. "Mina olen juba tükk aega temaga siin seisnud, Lee. Ross teab täpselt, kus ta viibib."

Lee vaatas tema poole. "Kõlab kurjakuulutavalt." Ta pilk peatus Rossil. "Kui kauaks tulite?"

"Loodan nädalavahetuse siin veeta," vastas Ross rahulikult, mis aga avaldas Chloele vastupidist mõju. Tundus, nagu oleks ta sisemus äkki liblikatest täitunud. Merevaigukarva silmade pilk sundis neid ägedasti tiibu laperdades ringi lendlema. "Kui Chloe väga hõivatud ei ole."

Chloe ei teadnud, kas Lee sai tema sisemuses valitsevast möllust aru või mitte, kuid oli sügavalt tänulik käe eest, mis ta õlgade ümbert tugevamini kinni võttis. "Teil tuleb ise enda eest hoolitseda," lausus Lee. "Chloe kuulub kõigepealt mulle. Teie suurkorporatsioon tuleb ehk ühe nädalavahetuse ilma teieta toime, kuid meie väikefirma ei saa niisugust heldust lubada." Naisele näkku vaadanud, lisas ta: "Sulle on juba mitu korda helistatud. Alabama on ikka oma mürgiste heitmete põletamise pärast mures. Ütlesin, et esmaspäevaks on sul vastus valmis."

Chloe noogutas ja ohkas, andes sellega märku, et too Alabama lugu pole sugugi veel lõplikult kindel. "Ja teised kõned?"

"Derry Township tahtis teada saada, kuidas nende maakonna kolledžis kavandatud loengutsükliga jääb. Ta küsis, millal võiks trükitud tekste paljundama hakata. Jay helistas Pittsburghist ja teatas, et ta peab pühapäevaks tagasi olema, ning Debbie tahaks karstilehtrite uurimise andmed sulle homme üle anda."

"Tohoh! Ta on siis tõepoolest kiiresti toime tulnud," imestas Chloe ja selgitas Rossile: "Debbie on meie firma kõige uuem töötaja. Ta kaitses äsja kraadi. Ja tema on arvutitega palju põhjalikumalt kursis kui Lee või mina." Naise nägu muutus murelikuks. "Jesseke, mullegi kuluks rohkem õppimist ära."

"Miks sa siis seda ei tee?" küsis Ross.

"Aega ei jätku. Lee ja mina oleme ränka vaeva näinud, et ESE asjalikuks ettevõtteks areneks." Chloe vaatas partnerile teraselt otsa. "Mulle tundub, et lõpuks ometi hakkab tunneli teisest otsast valgust paistma."

Mehe grimass üllatas teda. Nõustumise asemel märkas Chloe tema silmis äkilist kahtlust. "Ja see on veel üks asjaolu, mille üle peame nädalavahetusel aru pidama," mainis Lee rahulikult, pigistas veel kord tugevasti Chloe käsivart ja laskis ta siis vabaks. "Kuulge, hakkab juba päriselt pimedaks minema. Räägime sees edasi. Kas te soovite õhtusöögiks siia jääda, Ross?"

Chloe kummardus, et lahtihargnenud kingapael kinni siduda. Ta ei soovinud Rossile õhtusööki pakkuda. Ta tahtis oma ellu naasta, see aga tähendas, et mees peab lahkuma ega tohi enam tagasi tulla. Loomulikult olid Rossil teistsugused kavatsused.

"See oleks kena," vastas too tänulikult.

Ent Chloe tajus, et Ross haub midagi. Kui nad kolmekesi piki randa maja poole astusid, pani ta Rossi näole kerkinud pinevat ilmet tähele. Mehe pilk kohtus tema omaga ja Chloe tundis jälle Lee juuresolekust rõõmu.

Siis aga sai Leest reetur. Ta sõnas naeratades: "Keldris

on head veini, Chloe. Ja lihalõigud on köögiletile juba valmis pandud. Võiksime külmikust veel ühe võtta. Ootan teid köögis." Ja juba ta kiirustaski minema.

Enne kui Chloe jõudis talle järgneda, haaras Ross naise pikad hobusabasoengusse seatud juuksed pihku ja hoidis teda kinni.

"Mida see kõik tähendab?" küsis ta mornilt. "Sa ütlesid mulle, et elad üksinda."

Chloe vaatas eemalduvale Leele järele. "Elangi."

Ross astus lähemale. Ta pea kummardus naise näo kohale. "Miks on siis see sell nii kuramuse hästi sinu majapidamisega kursis? Räägib nagu pesueht kodune peakokk veinist ja lihalõikudest. Mis muid teeneid ta sulle veel osutab?"

Kuuldud vihje ei meeldinud Chloele. Ikka veel maja poole vaadates lausus ta: "Kord nädalas tühjendab ta prügimahuti, seab talvehakul majale tormiaknad ette ja pumpab keldri kuivaks, kui see juhtub vett täis valguma. Lisaks sellele asuvad nii tema kui ka minu ja kõigi teiste ESE töötajate tööruumid selles majas." Peanahka rebestavast valust hoolimata keeras ta ennast mehe poole ja vaatas talle otsa. "Arvasin, et sa said möödunud nädalal minu kohta ühtteist teada. Pidid märkama lihtsat tõika, et ESE asukoht langeb minu koduaadressiga kokku."

Ross oli ta juustest lahti lasknud. "Tean seda. Aga ma ei vaevunud sinu partneri koduaadressi vaatama. Sain niigi aru, et ta elab sinu juures."

"Ütlesin sulle, et ma elan üksinda." Chloe hakkas tavatu kärsitusega maja poole rühkima. Ross jõudis talle kiiresti kõrvale.

"Kus siis Lee elab?"

"Seal." Naine viipas taamal paistva mereäärse maja poole, mis seisis Chloe elamust mõnisada jardi kaugemal.

"Väga sobiv paik," nentis Ross kuivalt.

Nüüd jäi naine juba omal soovil äkki seisma. "Mõni-

kord on see tõepoolest väga sobiv." Ta vahtis mornilt Rossi liigagi meeldivasse näkku, mis paistis tema meelehärmiks äkki lõbusaks muutuvat. "Lee on hea sõber, võimekas geoloog ja väga usaldav hing." Kui Ross söandas muiata, pahvatas naine: "Ja mis selles siis nõnda naljakat peaks olema?"

"Ei vähimalgi määral." Sellegipoolest hakkas Ross naerma. "Värskendav kuulda. Arvestades seda, kui palju muud sa oled maha vaikinud, on meeldiv veenduda, et suudad ka avameelselt rääkida. Aga Rye Beachis koosolekul ei tulnud sul küll sõnadest puudu."

"Ei tulnud sõnadest puudu?" kordas Chloe rahulolevalt. "Sul oleks targem oma plaane korrigeerida, enne kui nood kenad inimesed seal kogu su projekti maha hääletavad. Ja see ei tulene minu kõneosavusest, vaid sellest, et lähtun õigetest seisukohtadest."

"Just seda tahtsin ma lisaks kõigele muule sinuga sel nädalavahetusel arutada," ütles mees. Ta oli hakanud jälle maja poole sammuma ja tõmbas Chloed kergelt piha ümbert kinni hoides endaga kaasa.

Naine silmitses teda skeptiliselt. "Arvasin, et see on puht isiklikku laadi külaskäik."

"Nõnda ongi. Isiklik ametialane visiit."

"Isiklik ametialane visiit?" Chloe pööras pilgu taeva poole. "Issand hoidku. Ei tea, mis nüüd veel tuleb?" Mehe nõrk käesurve seljal pakkus kõneka vastuse. "Unusta see küsimus. Sa tulid isiklikule ametialasele külaskäigule. Heakene küll. Me arutame seda õhtusöögi aegu."

"Tahaksin seda omavahel arutada. Tegelikult lootsin hoopis sind õhtusöögile kutsuda."

"Oleksid pidanud ette helistama."

"Kas sa oleksid mu kutse vastu võtnud?"

"Ei. Leel ja minul on kombeks igal reedel õhtusöögi aegu kohtuda, et nädalasündmused läbi arutada."

Nad olid jõudnud Chloe maja tagaukse poole tõusva

põllukividest trepini. Ross peatus esimesel astmel. "Ja nood teised, keda ma õhtupoolikul selles majas nägin – kes nemad on?"

"Nemad on meie mitmesuguste projektidega ametis."

"Firma partnerid?"

Chloe raputas pead. "Me palkame osalise tööajaga inimesi. Enamasti on nad üliõpilased, kohalike õppeasutuste nagu URI või Browni magistrandid."

Kahvatusinine taevariba taandus kiiresti tähtedest tulvil õhtutaeva purpurpunaseks äärealaks. Üksnes köögiaknast langev mahekuldne kuma valgustas nüüd Rossi palgejooni, tõi need teravamalt esile ning mehe näoprofiil näis jätvat selgema ja mõjukama mulje. Chloes tärkas huvi.

"Ma imetlen sinu sihikindlust," ütles Ross.

Naine silmitses teda ikka veel tähelepanelikult. "Kas ma kuulen su hääles igatsust?"

Rossi vaikne naer kõlas kuidagi liigutavalt. "Võib-olla. Mõnikord on aegu... ah, aga see on sootuks teine lugu."

Parajasti siis, kui naine tahtnuks pärimist jätkata, sundis Lee hõige teda võpatama. "Chloe!" Naine vaatas järsult ringi. "Kus tikud on? Praeahju läitetuli on kustunud. Ma ei saa seda põlema."

Ross kallutas ennast lähemale ja pomises: "Ja ma hakkasingi juba arvama, et tema on see, kes sind alati päästma tõttab."

Chloe pööras pead, et Leed kaitsma asuda, ja leidis Rossi huuled kõigest kriipsuvõrd enda omadest eemal. Mehe silmad hõõgusid, kehast õhkus möödunud päeva soojust ja Chloe suu muutus äkki kuivaks. "Lähen talle parem appi. Palvetagem, et meil poleks tikud äkki otsa saanud."

Chloe vastus oli naljana mõeldud, sest ta ei rääkinud Rossile tõtt. Jah, Lee oli abivalmis mees, kes sai üheksal juhul kümnest iga tööga hakkama. Aga selle kümnenda puhul kippus arusaamatusi kerkima. Chloe oli veendu-

nud ja tegi selle Leelegi teatavaks, et mees teeskleb mõnikord nimme abitust, püüdes sellega märku anda, nagu vajaks temagi abi. Lee ei hakanud seda kunagi eitama. Ja Chloe tuli talle alati vastu. Lee oli teda emotsionaalselt väga palju toetanud. Naisele meeldis, et ta saab seda kas või pisut hüvitada.

Pikemalt viivitamata kiirustas ta trepist üles. Alles siis, kui ta oli lävele jõudnud ja hakkas ust avama, püüdis Ross ta käe kinni. Ta surus Chloele midagi pihku. Naise pilk langes tikutoosile.

"Sa suitsetad?"

"Tegelikult kannan ma tikke kaasas üksnes puhuks, kui mõni läitetuli juhtub kogemata kustuma," vastas mees virilalt muiates.

"Kas sa suitsetad?"

"Hoia mu silme alt eemale, kui ma olen vihane."

"Ross, kas sa teed seda?"

"Suitsetan? Ei."

Naine ohkas. "Siis on hästi. See on mittesuitsetajate maja. Kui sa tahaksid sigaretti tõmmata, siis peaksid tualettruumi minema või siia välja vöötoravatele seltsiks tulema."

"Huvitav valikuvõimalus. Hea, et ma ei pea sellega vaeva nägema. Minu ainus pahe on seks," tunnistas Ross. "Kas ka selleks tuleks väljakäiku pugeda?"

Lauas istudes oleks Chloe kindlasti naerust läkastama hakanud. Kuid siin võttis ta ennast kiiresti kokku, raputas pead, pomises vaikselt: "Parandamatu..." ja tõmbas võreukse lahti, et otsida pelgupaika köögist, kus ta ustav kaitsja Lee juba ootas.

Ja mehel tuli seda rolli õhtu jooksul korduvalt täita, võttes jutujärje kohe üle, kui miski juhtus Chloed häirima. Lee oli osav vestleja ja lahke võõrustaja. Naine võpatas mõttest, mis võinuks juhtuda siis, kui ta oleks Rossiga üksi majja jäänud. Selles, mis Rossi puutus, oli Chloe

liiga haavatav ja tundlik. Kui ta polnud seda varem teadnud, siis sel õhtul oleks see kahtlemata selgeks saanud.

Algust oli märgata juba enne õhtusööki, kui Chloe mõlema mehe juurest lahkus, et dušši võtta. Pärast seda tõmbas ta džiinid jalga ja pani vesternistiilis rinnataskutega ja tikitud ülaosaga pluusi selga. Chloe soovis rahulikult ja muretult käituda. Ent lõpuks kõneles temas kõik kodukootud naiselikkusest. "Kas see tuli kahvaturoosast pluusist?" küsis ta hiljem endalt. "Või viisist, kuidas luitunud džiinid mul ümber puusade liibusid?" Igatahes köitis ta kohe Rossi pilku. Niipea kui ta oli astunud elutuppa, kus mehed liha küpsemist oodates napse proovisid, jäi Ross teda silmitsema pingsa pilguga, mis Chloe pulsi sedamaid ägedamaks muutis. Mis naise meelerahusse puutus, siis polnud sellest enam jälgegi. Ta tahtnuks meest teisele lainele häälestada, kuid sellestki ei tulnud midagi välja.

Kõnelus keskendus äriasjadele. Vaikselt kõrge kaarja seljatoega punutud tugitoolis istuv Chloe sai teada, et Rossi korporatsiooni peakorter asub tõepoolest New Yorgis, kuid haruosakondi paiknes nii lõunas kui ka läänes.

Chloe püüdis seda endale ette kujutada. "Sa siis elad suurema osa ajast kohvri otsas."

"Olen sellega harjunud. Ära unusta, et poisipõlves rändasin koos perekonnaga sõjaväe käsu kohaselt ringi." Lee ärgitusel hakkas Ross oma minevikust rääkima. Chloe imestas, kas mees pole kunagi kas või lühikest aega paigal püsinud ja kas ta üldse kord paikseks jääb. Ja samuti ei suutnud ta mõista, kuidas nii meeldiv ja köitev mees oli suutnud naise, kodu ja perekonna ahvatluste suhtes ükskõikseks jääda. Parajasti siis, kui Chloe taipas, et ta imetleb Rossi, naeratas mees mõistvalt, nagu suutnuks ta kõiki tema mõtteid lugeda.

Ja nõnda see õhtu edenes. Lee vestles Rossiga ja Ross rääkis Leega. Chloe kuulas, ütles aeg-ajalt mõne sõna sekka ning püüdis imetlusest asjatult võitu saada.

"Miks just Ross?" küsis ta ühel hetkel endalt. "Miks mitte Lee?" Nood kaks sarnanesid teineteisega nagu vennad. Aga miks oli Ross Crystali asemel Chloesse kiindunud? Aga kas see ikka oli nõnda? Ehk oli Crystalil õigus? Võib-olla mees lihtsalt võttis vastu õe, kes ise ennast talle pakkus?

See küsimus jäi Chloed närima. Kas tema kohtumine Rossiga oli lihtsalt juhus? Üksnes saatuse silmapilgutus? Aga münt? Chloe võit ei tulenenud ju üldsegi juhusest. Ja Ross – kas tema oli vaadanud Chloed teistsuguse pilguga kui kaksikõde? Kas kõik johtus mingist kindlast kavatsusest või oli tegemist lihtsalt juhusega?

Chloe oli kogu õhtu kestel häirivate mõtete küüsis ega pannud tähelegi murelikke pilke, mida talle saadeti. Kui Lee ütles: "Ma hakkan nüüd minema, Chloe," võpatas Chloe ja vaatas äkki üles. Ta sirutas end ebalevalt.

"Palun vabandust," lausus ta vaikselt. "Minust polnud vist kuigi palju abi. Me ei jõudnud isegi vajalikke äriasju läbi arutada."

"Ära muretse." Mees naeratas. "Teeme seda homme." Chloe murelikku pilku märganud, pöördus ta otsekui märgusõna kuuldes Rossi poole. "Kas te jääte ööseks siia?"

"Jah."

"Ei."

Mõlemad vastused kõlasid korraga. Chloe jätkas kiirustades: "Ei, Ross. Sina ei saa siia jääda." Ta hääl kõlas täiesti kindlalt. "Siin on üksainus magamistuba ja üks voodi ning neid läheb mul endal tarvis."

"Võiksite minu poole tulla, sõber," pakkus Lee – ja juba teist korda samal õhtul oleks Chloe soovinud Rossi endast ära tõugata. Chloe tahtis, et Ross lahkuks. Mis silmist, see meelest. Lee pakkumine üksnes muutis kõik keerukamaks.

Loomulikult võttis Ross pakkumise vastu. "Ega ma teid sega?"

"Ei mingit segamist. Elutoas on diivanvoodi. Tagauks jääb lahti. Chloe juhatab teile õige suuna kätte." Enne kui Chloe jõudis midagi vastu öelda, haaras Lee juba ukselingi pihku. "Head ööd, kõik see rahvas." Ta naeratas ja läks käega viibates välja.

Chloe ohkas sügavalt, vajus kõrge seljatoega toolile, keris jalad enda alla, püüdis laiadele punutud käetugedele laskunud sõrmedes valitsevat pinget leevendada ja vaatas üle toa Rossi poole.

"Sa näed sellel istmel tõepoolest printsessi moodi välja," lausus mees tasakesi. "Need paabulinnumustris punutud vitsad sarnanevad kangesti kuldse krooniga su pea kohal. Kas tunned ennast mugavalt?" Rossi säravad silmad vaatasid talle pilklikult otsa.

"Ei," vastas naine ausalt. "Sa ju tead, et ma ei tunne ennast mugavalt."

Mehe naeratuses polnud andekspalumise varjugi. "Häbilugu. Ma ei tahaks kuidagi, et sa peaksid terve nädalavahetuse murelikult vaevlema."

"Sa ei tohi terveks nädalavahetuseks siia jääda!"

"Miks mitte? Mul on magamiskoht olemas. See Lee on kena sell."

"Liiga kena!" torises Chloe. "Arvasin, et võin teda usaldada."

Ross kallutas ennast lähemale, toetas küünarnukid põlvedele ja seadis sõrmeotsad kokku. "Just see mind hämmastabki. Olen kindel, et sa võid teda usaldada, kuid ma ei suuda endale kuidagi selgeks teha, miks see peaks minugi puhul nõnda olema."

Chloe astus viivitamatult Lee kaitseks välja. "Ta on olnud minu tõeline sõber."

"Miks ainult tõeline sõber? Miks mitte armuke?"

"Lee ei soovi naiselt seda."

"Kas sa tahad öelda, et ta eelistab..."

"Ei. Ei, Ross. Ära vääna mu sõnu pahupidi." Mehe pil-

gu all niheldes hakkas Chloele tunduma, nagu vääniduks hoopis tema enda sisemus pahupidi. "Lee oli kord abielus. Neil on kaks last. Nad lasksid ennast viis aastat tagasi lahutada. Naine elab St.Louis's."

"Ah nii. See, kes on ennast kord kõrvetanud... hea küll, leppigem sellega."

"Kui lahke sinust," pomises Chloe, kuid kuuldu ärritas teda sedavõrd, et ta nägi kaitses avanenud pilu ja suunas rünnaku sinna. "Aga sina ise? Kas ma pean eeldama, et üheteistkümne aasta kestel, mil ma pole sind näinud, oled sinagi väärdunud? Kas tuleb arvata, et sinus on veidrad eelistused kujunenud?"

Samal hetkel, mil need sõnad ta huulilt libisesid, sai Chloe aru, et ta oli eksinud. Lõbus ilme hajus Rossi näolt. Kui mees tõusis ja talle lähenes, valdas Chloed kange tahtmine tugitoolis kössi tõmbuda. Rossile oli raske otsa vaadata.

"Kas see tekitaks sinus minu suhtes suuremat usaldust?" pomises mees. Ross seisis tükk aega tema kohal ja kummardus siis. Tema peopesad katsid Chloe käetugedel lebavad sõrmed. Mehe nägu oli liiga lähedal. "Kahju küll, et pean sulle pettumuse valmistama, kuid ma eelistan ikka veel vastassugupoolt." Rossi huuled liikusid lähemale. Chloe langetas silmad, et neid mitte näha, kuid siis varjas pikk mehekeha ta vaate. Ükskõik kuhu ta ka pilgu pööras, nägi ta Rossi, iga uus punkt erutavam kui eelmine. Kui see polnud käharatest tumedatest rinnakarvadest ääristatud lahtine särgikaelus, mis teda köitis, siis olid seda laiad õlad, ahenev piht või puusajoon. Nende puusade keskkoht rääkis ise enda eest kõnekat keelt. Chloe pööras pilgu kõrvale, nüüd juba täielikult veendunud, kumba sugupoolt mees eelistas.

Ross naeratas. "Kas on veel küsimusi?"

Chloe kergest pearaputusest piisas, et mehe huuled ta põske puudutaksid, ja samas valdasid Chloed vastuoluli-

sed tunded. Tõmbu eemale. Suru ennast lähemale. Pigista silmad kinni. Vaata talle otsa. Vaata talle otsa. Vaata talle otsa.

Ta vaataski. Mehe silmis pesitses nüüd leebus. Ja seesama iha, mida temagi oli tajunud. Nii lähedal. Nii kaugel. Suudle mind. Ära tee seda.

Ross suudles teda. Hellalt, väga hellalt. Õrn puudutus ja ometi nii jõuliselt vapustav. Chloe silmad olid suletud, huuled paokil. Tunda veel kord selle mehe maitset...

Kui Ross teda uuesti suudles, äratas mehe hellus temas vajaduse. Chloe surus ennast talle lähemale, klammerdus huultega tema külge, ahmis tema maiku, nii niisket ja haaravat, kuid ometi jõulist. Mehe keel riivas põgusalt Chloe oma ja siis kergitas ta pead.

"Kahtlemata eelistan ma naisi," ütles ta kähedalt hingates.

Sedamaid võttis hämming Chloe üle võimust. Hetk hiljem jõudis ta reaalsusse tagasi. Ja jahmus. "Mida ma teen?" küsis ta endalt, taipamata, et oli selle küsimuse valjusti esitanud. "Mida ma teen?"

"Lased endal elada," tehti talle kähedalt, kuid meeldivalt teatavaks.

Peitnud näo käte vahele, püüdis Chloe mõista, mis oli just praegu juhtunud. Ta ei suutnud mehele otsa vaadata, veel vähem oma käitumisele mõtelda. Parem peituda silmile langenud lopsakate juuste taha, mis teda maailma eest varjasid.

Endale sõnatuid etteheiteid jagav Chloe ei pannud tähelegi, et mees oli eemale astunud ja diivani juurde tagasi läinud. Ta ootas seal ja kuulatas, kuni Chloe lõpuks pead kergitas.

"Miks sa minuga nõnda teed?" palus naine vaikselt. "Miks ei võiks sa mind rahule jätta?"

Rossi laup tõmbus kortsu. "Naljakas, mina olen sedasama küsimust möödunud kahe nädala jooksul endale

vist juba tosin korda esitanud." Ta uuris oma sõrmenukke ja näis endaga võitlevat. "Tundub, et esimest korda paljude aastate jooksul olen ma hakanud kellestki hoolima."

"Mida sa sellega öelda tahad?" küsis Chloe jõuetult.

"Sa küsisid, mida mina olen endaga möödunud aastate kestel ette võtnud." Ross turtsatas põlglikult. "Mina pole sugugi nii õilsalt käitunud nagu sina. Aastate jooksul on mu elus nii mõnigi naine olnud."

Chloe oligi seda arvanud ega tundnud vähimatki põlastust. Peitus koguni mingi lohutus teadmises, et kõigest öeldust ja tehtust hoolimata oli mees ikka veel temasse kiindunud. Pealegi nägi Ross väga veetlev välja. Kindlasti oli nii mõnigi naine püüdnud teda endaga siduda.

"Kas sa leidsid kedagi erilist?" küsis ta vaikselt.

"Mõni meeldis mulle rohkem kui teised," vastas Ross sama tasakesi. "Kuid nende hulgas polnud ainsatki erilist. Mitte kedagi, kes oleks suutnud mind mu eluviisi muutmiseks piisavalt köita. Olen ühtepuhku teel. Mulle kuulub Manhattanil üks vanaaegne paatjast liivakivist maja, kuid ma pole kindel, kas ma veedan seal aasta jooksul ühtekokku kolme kuudki. Hotellitoad, sõprade korterid, üüritud eluruumid – just seal olen ma viimase mõne aasta jooksul kõige rohkem elanud."

"See aitas sul oma eesmärki saavutada."

"Jah." Merevaigukarva silmade pilk, mis ikka veel Chloed köitis, tundus tema südamesse puurivat. See rääkis vaikusest hoolimata palju rohkem, kallutas mõistustki endale alistuma. Ühe põgusa hullumeelse hetke sunnil Chloe soovis... ta soovis... Mida ta soovis?

Ross ohkas. "Ma olen edukas ärimees." Ta nentis fakti ja tema sõnades puudus kõrkus. "Aga sellest ei piisa."

Chloe suutis tema mõttekäiku järgida. "Ma ei saa sind aidata, Ross."

"Ei saa?"

"Ei taha. Kui sa otsid endale naist ja perekonda, maakodu, võib-olla ka koeri ja hobuseid, ehk lambaidki, siis pead sa pilgud kuhugi mujale pöörama. Minule see ei sobi."

Rossi pilk muutus teravamaks. "Kas ma juhtusin kõigele sellele vihjama? Või soovisid hoopis sina ise kunagi kõike seda? Kas sina siis pole ihaldanud abikaasat, kes sind armastaks, lapsi, lemmikloomi, sõpru ja vara? Mida sina elult soovid?"

"Seda, mis mul praegu olemas on. Ma ei taha tagasi vaadata ja ma ei soovi ka tulevikult midagi muud. Mulle meeldib praegune elu. Olen rahul."

"Kas tõesti?" küsis mees väljakutsuvalt. "Kas sa pole siis kunagi endale aega võtnud, et mõtelda, kuidas võiks kõik olla, kui..."

"Ei," vastas Chloe karmilt ja tõukas ennast toolilt üles. "Mina ei kutsunud sind siia, Ross. Ja mina polnud see, kes sind öömajale jättis. Ning praegusel hetkel..." ta osutas öeldu rõhutamisel põrandale, "...ei hooli ma sellest, mida sina ette võtad, kuid ära loodagi, et sul õnnestub minu maailma- ja eluvaadet muuta. Ma olen viimased üksteist aastat ise kenasti hakkama saanud. Ja ma kavatsen samal viisil jätkata." Chloe käsi värises. Ta surus selle džiinide tagataskusse. "Ma lähen nüüd voodisse. Sa oskad ise välja minna." Chloe pööras järsult ringi, heitis silme ees rippunud juuksed selja taha, marssis toast välja, jooksis trepist üles oma tuppa ja pani ukse tugevasti kinni.

Ohjeldamatult värisedes vajus naine voodile ja jäi lakke vahtima. Tema katkendlik hingamine oli ainus heli, mis öövaikust häiris – ning siis veel eesukse avamise ja sulgemise naksatus, kui Ross majast lahkus.

Näis, nagu piinleks ta tunde, heideldes hääletute nägemuste parvedega. Kui ta ometi poleks Rossiga uuesti kohtunud! Kui ta ometi sellest mõistust ja keha purevast vaevast pääseks!

Aga Chloe oli temaga kohtunud ja kui mees oma kavatsustele kindlaks jääb, siis puutuvad nad enne tema lahkumist veel kokku. Naise arust jäi üksainus võimalus. Ükskõiksus. Ükski mees ei suuda seda kuigi kaua taluda. Ükskõiksus. See ju peletab tema minema, eks? Kindlasti jätab Ross ta siis rahule.

Chloe ärkas hommikul optimistlikus meeleolus, käis duši all, riietus ja purjetas alla hommikueinele. Aga samas märkas Chloe, et ta köök on juba hõivatud, ning teda valdas pettumus – aga siis meenus öösel langetatud otsus, ta kergitas tõrksalt lõuga ja astus lähemale.

5

"Ah et sina otsustasid ennast siin nagu kodus tunda," lausus Chloe, valades endale tassi kohvi, mille mees oli keetnud.

Rossi naeratus säras sama rõõmsalt nagu hommikupäike, mille kiired võreukse varjust poolviltu üle läve langesid. "See on luksus. Ma naudin seda. Ei juhtu iga päev, et mul avaneb võimalus nii hubases köögis toimetada, rääkimata juba printsessi ootamisest."

"Lipitsemisega ei jõua sa kuhugi." Chloe vähemalt lootis nõnda ja soovis, et see tõele vastaks. Mõtete kõrvalejuhtimiseks vaatas ta pliidi poole. "Peekon, munad, praekartulid? Kas sa kavatsed selle kõik ära süüa?"

"Sinu abiga."

"Oh ei. Pärast sellist hommikueinet suudaksin ma vaevu silmi lahti hoida. Mul on vaja väga palju ära teha..."

"... ja see kõik nõuab sinult energiat. Ja, muide, kui sa pole harjunud tugevat hommikueinet sööma, siis miks on sul nii suur toiduvaru?" küsis mees peekonit pöörates ja kuhugi üle õla osutades. "Lee külmik oli täiesti lage."

"Ah et siis nõnda on lood?" arvas Chloe silmi vidutades. "Sa oled nälga kõngemas ja minu vanal semul Leel polnud sulle midagi pakkuda." Ta hakkas vaikselt naerma. "Lee ei söö kodus. Enamasti."

"Järelikult siin?"

"Kas sa näed teda kuskil lähedal?" torkas naine vastu.

"Ma pole teda täna näinud. Punkt. Egas ta üleval passi?"

Chloe raputas pead ja astus suure eendakna poole, mille juures asuv lai iste oli tema lemmikpaik. "See küsimus ei

vääri vastust." Kohvi rüübanud, lausus Chloe, endal mõtted mujal: "Ja mis puutub minu külmiku sisusse, siis mina söön kodus. Palju. Teen munadest omletti, peekoni panen koos lehtsalati ja tomatitega võileivale, aga mis puutub kartulitesse, siis need ma küpsetan, uuristan augu sisse, topin sinna pisut parmesaanjuustu ja koort, panen pealt kinni, lisan pisut võid ja jätkan küpsetamist seni, kuni need pealt hõrgult pruunikaks tõmbuvad."

Chloe ilulugemisele järgnenud kõnekas vaikus sundis teda tagasi vaatama. Rossi näol lasus lõbus üllatus. "Sa oled vist kokaraamatu pähe õppinud."

"Ei. Kartulid lihtsalt maitsevad mulle sel viisil valmistatuna ja ma küpsetan neid sageli."

Ross toetus seljaga vastu köögiletti, käed rinnal koos. "Kas ehk pakuksid kunagi neid mullegi sel viisil – lisaks veel lambakarbonaad, spargelkapsas ja piisake veini?"

Mees oli äsja duši alt tulnud, ta kandis džiine ja musta rullkraega sviitrit ning jättis ohtliku mulje. Aga Chloe oli tõotanud ükskõikseks jääda. "Ta on lihtsalt sõber," ütles naine endale, "samasugune nagu Lee." Ja ta lisas üsna rahulikult: "Ma pakun lõunaks kartuleid. Kui sa soovid ülejäänu enda hooleks võtta, siis ole lahke." Ta laskus akna all istmele ja vaatas mereranna poole. "Jälle üks kaunis päev."

"Ahah." Mehe hääl kostis summutatult. Ta oli taas toiduvalmistamisega ametis. Aga liigagi ruttu vaatas ta naise poole. "Kas sa magasid hästi?"

"Polnud väga vigagi." Siis, kui ta oli lõpuks uinunud. "Aga sina?"

Ross võttis parajasti kapist taldrikuid.

"Umbes samamoodi."

"Kummaline sõnavalik," mõtiskles Chloe. "Aga võibolla olen ma nii läbinähtav, et ta suudab minu mõtteid lugeda." Kui mehe näol lasuski muhelus, siis polnud Chloel seda võimalik näha. Ross oli toiduga ametis. Naine nägi

ainult ta selga, lopsakate pisut sassis tumedate juustega pead, ülakeha, mille sitkuse tihedalt liibuv sviiter selgesti esile tõi, džiinide varjus peituvaid puusi ning pikki ja tugevaid jalgu, lõpuks ka hästi sissekantud nahksaapaid.

Chloe tõmbas sügavalt hinge, et ennast vaos hoida. Kui mees oli ennast mineviku meenutamiseks sihilikult nõnda riietanud, siis suudab ta sellelegi vastu seista. Ta ei võta seda vastu, mida Ross püüab talle pakkuda. Ta ei tee seda.

"Kõik on vist valmis." Naeratav Ross tõstis kaks kuhjaga täidetud taldrikut lauale. Kui Chloe jäi endale määratut jahmunud pilguga silmitsema, lisas mees lahkelt: "Ära muretse. Sellele, mis sinust üle jääb, teen mina lõpu."

Chloe tõusis grimassitades aknaaluselt istmelt. "Parem hakka kohe pihta. Mina olen juba peaaegu lõpetanud." Ta kergitas tühja kohvitassi. "Lepin tavaliselt sellega, lisaks veel viilukas röstsaia või sõõrik." Sellegipoolest laskus Chloe mehe vastas toolile. Ta silmitses taldrikut, otsustas, et munad on üsna isuäratava välimusega ja maitses prooviks.

"Kas su töökaaslased, Chloe, on sinu minevikuga kursis?"

Chloe silmad pöördusid kiiresti murelikult mehe poole. Siis kerkis neisse vaevatud ilme. Ta naeratas mehele jõuetult. "Sinu suus kõlab see küsimus kuidagi pahaendeliselt." Ta sonkis taldrikusse tõstetud praekartuleid. "Nad on kuulnud, kust ma pärit olen – ja mõned teavad ka mu õest. Lee on peaaegu kogu minu elulooga kursis. Aga kõige meeldivam on siiski see, et inimesed, keda ma tunnen, lähtuvad sellest, kes ma praegu olen. On kergem, kui ei pea kogu aeg minevikuga heitlema."

Ross näis kuuldu üle mõtisklevat. "Miks sa arvad, et pead just nõnda käituma? On möödunud üksteist aastat, Chloe. Maailm läheb edasi. Inimesed lepivad muutustega. Sina paistad olevat ainuke, kes ei suuda edasi liikuda."

Chloe asetas kahvli lauale. Ta tõmbas vihaselt hinge.

"Ma vaatan igal hommikul peeglisse. Kuidas ma võiksin unustada? Ja kuidas võiks mu perekond unustada? Kuidas võiksid unustada kõik need inimesed, kes tundsid meid lastena ja näevad minu näos Crystali palgejooni peegeldavat?" Istumine nõudis Chloelt rohkem jõudu, kui ta suutnuks endas leida, ja seepärast tõusis ta toolilt. "Ja miks peaksingi unustama? Crystal oli minu õde. Veelgi enam..." Ta jäi vait. Rossile selja pööranud, astus ta aeglaselt akna juurde. Kaldale rulluvate murdlainete vaatamine rahustas teda.

"Mina pole tõepoolest selline," pomises ta endale ja – seda küll – ka mehele. "Haiglane nukrutsemine ei kuulu minu loomusesse. Ma armastasin Crystalit. Ta oli minu kaksikõde. Vähesed suudavad mõista, mida tema kaotus mulle tähendas."

"Võib-olla tuleb see sellest, et sa jagad oma tundeid väga kitsilt." Mehe hääl kõlas äkki otse ta selja tagant. Rossi kehasoojus levis temani. Kui mees Chloel ümbert kinni võttis ja teda enda poole tõmbas, tundis ta ennast kaitstuna.

"Ma ei tea täpselt, miks ma praegu seda teen," sosistas Chloe. "Võib-olla sellepärast, et sa ilmusid minevikust mind kummitama." Ta pööras ennast mehe käte vahel ringi. Pea kuklasse kallutanud, uuris ta ühte jõulist näojoont teise järel. "Kas sa tegid seda – tulid mind kummitama?"

"Ei, Chloe." Mehe huulile kerkis põgus nukker naeratus. Temas näis valitsevat erakordne õrnus. "Ütlesin sulle seda juba eile. Ma tahan edasi minna, mitte tagasi. Ent juba mõtlen ma sinulegi. Võib-olla soovid hoopis sina tagasi rännata, et lahendada kõik need mured, mis sind praegu vaevavad, ja alles pärast seda edasiminekule pöörduda."

"Aga ma olen seni niigi hästi hakkama saanud," vaidles naine vastu. Ta oli otsekui iseenesest käed Rossi rinnale toetanud. Need ammutasid aplalt mehes peituvat jõudu.

"Seda küll. Aga võib-olla on kõik see praegune lihtsalt paratamatu. Ükspuha, kas põhjus peitub minus või teeb seda keegi teine, tuleb sul niikuinii kunagi minevikule näkku vaadata."

"See polegi ehk nii paha."

"Ei ole?"

Mehe hääletoonis polnud hukkamõistu ega pilgus kahetsust. Ta puudutas kergelt Chloe põske ja astus siis eemale. Teeseldult ohates vaatas ta unustatud hommikusöögi poole.

"Hakkan parem siin koristama. Sa pead tööle minema."

Chloe silmitses, kuidas mees käis laua ja valamu vahel, ja suutis üksnes sellele mõtelda, et Rossil oli võimalus teda suudelda, kuid mees ei teinud seda. Ta oli teinud midagi muud, mis aga tekitas Chloes kummalisel kombel samasuguse tunde. Aga Ross polnud teda siiski suudelnud. Chloe mõtiskles selle üle, astudes ukse poole, et oma töökabinetti minna.

"Chloe?" Naine vaatas tagasi. Ross astus tema poole, kruus käes. "Valasin selle kohvi täis. Ehk sooviksid kaasa võtta?"

Chloe tegi seda ja leidiski abi – nii kuumast joogist kui ka selle varjus peituvast hoolitsusest. Ja siis, kui naine oma kabinetis istet võttis, tundis ta ennast juba ohutumalt ja tema juured tungisid kindlamalt tänasesse mulda. Tal tuli ettekandeid lugeda, uuringuid üle vaadata, ettepanekuid läbi mõtelda. Mida kauem Chloe töötas, seda kindlamalt hakkas ta ennast tundma. Alles nüüd õnnestus tal nädala algul laboris tehtud setteanalüüsid põhjalikumalt käsile võtta. Proovid pärinesid Cape Codi rannaalalt, mis paistis üha ebastabiilsemaks muutuvat.

"Kas on muresid?" küsis Debbie Walker, kes juhtus pisut pärast kella ühtteist pea ukse vahelt sisse pistma.

"Tere, Deb. Tule sisse." Chloe naeratas oma väikest kaasvu liivakarva juustega assistendile. "Mul on parajasti

Cape'i analüüsid käsil. Püüdsin eelmisel nädalal töös põhjalikumalt selgusele jõuda. Liivaproovides on palju mitmesuguse suurusega osi. Heldeke, seal on vist tublisti vusserdatud."

"Kas sa vihjad inimestele, kes ehitasid parkla otse rannajärsaku servale?"

Chloe ohkas. "See on juba murenema hakanud ja kohalik rahvas tahab süüdlased kohtusse kaevata. Minu arvates on neil selleks põhjust."

"Kas sind kutsutakse tunnistajana kohale?"

"Ma pole selles kindel. Pean oma arvamused kirjalikult teatavaks tegema. Kõik sõltub sellest, mis järeldusele seda lugedes jõutakse ja kas arusaamatused suudetakse omavahel klaarida või mitte." Chloe naaldus vastu toolileeni. "On häbiasi, et oleme harjunud alles pärast äpardusi millestki õppust võtma. Aga need ehitajad ei tulnud selle pealegi, et kõigepealt geoloogidelt nõu küsida."

Debbie muigas. "Sinust on hea ristisõdija saanud. Soovin, et minagi oskasin oma uuringute tulemusi sama veenvalt ette kanda."

"Mina jälle tahaksin arvuteid sama hästi tunda nagu sina," vastas Chloe. "Räägi edasi. Vaatame need sinu statistilised andmed üle."

Järgmine pool tundi kulutati Debbie töö kontrollimiseks. Nad koostasid plaani, mida võiks kõnealuse karstilehtriga ette võtta ja mil viisil saaks inimestes tegutsemistahet õhutada. Toetusest ja oma töö tunnustamisest julgustust leidnud Debbie lahkus. Hetk hiljem sisenes pisut väsinud väljanägemisega Josh Anderson.

Chloe muigas. "Kas olid öösel kaua üleval?"

"Justkui sa ise ei teaks," pomises Josh. "Aga ma pean sinuga seda näidisõppekava arutama. Kui põhisuunad on õiged, siis arendan ka üksikasjad välja."

Chloe kergitas kõnekalt kulme, silmitsedes aeglaselt pisut korratu väljanägemisega äsjast üliõpilast. "Sa oled siis sellega juba ühel pool?" Chloe surus suurivaevu muige maha. Josh oli tema lemmik. Naisest seitse aastat noorem Josh valmistus Brownis magistrikraadi kaitsema. Ta töötas teist aastat osalise koormusega ESE-s.

Joshi koostatud keskkooli geoloogiaõppekava oli just sellisel tasemel, mida Chloe ESE-lt ootaski.

Noormees tasandas häält. "Ma näeksin kindlasti reipam välja, kui saaksin tubli lonksu kohvi, mis su köögis nii hurmavat aroomi levitab."

"Miks sa siis seda ei võta?"

"Sul on seal üks valvekoer passimas," vastas noormees ikka veel summutatud häälega.

"Köögis?"

"Elutoas. Keegi tumedate juuste ja tumedate silmadega pikk sell. Ta ei paista siinse sagimisega rahul olevat. Kes ta on? Ja mida ta meie majas teeb?"

Chloel oli õnnestunud peaaegu kogu hommikupooliku kestel haaravat tööd tehes Rossi oma mõtetest eemale tõrjuda. Nüüd suutis ta Joshi vihjet kuuldes muiata.

"Ta on sõber," vastas Chloe lihtsalt.

"Kas oled selles kindel?"

"Täiesti kindel. Mine ja võta endale kohvi. Kui valvekoer hakkab lõrisema, siis võid ta siia saata."

Joshi näole kerkis kahtlev ilme, mis näis ütlevat: "Ma vähemalt loodan, et sa tead, mida teed." Sellegipoolest ajas ta ennast kogu oma kuuekümne seitsme tolli pikkuses sirgu, surus rinna ette ja astus väärikalt välja nagu kangelane, kes on nõuks võtnud hiiglasega võitlusse astuda. Chloe vajus abitult naeratades toolile tagasi, toetas küünarnukid lauale ja põimis sõrmed vaheliti.

Nii et Ross oli otsustanud veeta hommikupooliku Chloe elutoas. Naine pidas aru, kas ehk Rossi häirivad tema igapäevased tööd ja toimetused. Võib-olla muutub mees koguni kärsituks. Chloe muigas rahulolevalt.

"Kas sa soovisid mind näha?" kõmises mehe sügav hääl lävelt.

Naeratus jäi Chloe huulile püsima. "Kes? Mina?"

Mehe pilk libises ruumis ringi. "Vahelduseks pole vähemalt siin kedagi ülearust näha. Võib-olla siin ei elatagi, kuid sellegipoolest sagitakse päev otsa edasi-tagasi, eks ju?"

"Meil on avatud büroo."

"Seda küll. Ütle, millal sa oma tööga valmis jõuad?"

"Valmis jõuan?" kordas Chloe süütult ja viipas siis kirjutuslaua poole. "Jumal seda teab. Pean veel kaks ettekannet läbi vaatama. Ja Josh tuleb tagasi. Seal ta ongi." Noormees astus täpselt õigel hetkel sisse. "Josh, saa Rossiga tuttavaks." Kui mehed teineteisel kätt surusid, pani Chloe nende jahmatavat kasvuvahet tähele. Polnud midagi imestada, et Josh oli ennist kohkunud, sest Ross lausa kõrgus tema kohal ja nooruki kehaehitust ei saanud mehe omaga võrreldagi.

Vaistlikult Joshi kaitstes pakkus Chloe noormehele istet ja ütles siis: "Ross, ehk vabandaksid meid hetkeks? Meil läheb pisut aega."

"Jään ootama." Mees naeratas, nagu oleks tedagi mängu kaasatud, kus ta agaralt kaasa lööb. Samas pööras ta ringi ja lahkus.

Josh polnud põrmugi jonnakas. "Kuule, Chloe, ehk oleks parem sellega mõni teine kord tegelda?"

"Mis?" torkas naine vastu. "Kas siis tõepoolest kogu vaev, mida sa ennast voodist välja ajades nägid, peab tühja jooksma? Lase aga käia!"

Möödus terve tund, enne kui Josh lõpuks lahkus. Chloe saatis ta ukseni ja pani tähele, et Ross oli oma diplomaadikohvri sisuga ametis, kuid juba kiirustas Lee läbi elutoa lähemale. Mees möödus hoogsalt Rossist, haaras Chloel piha ümbert kinni ja tõrjus ta töökabinetti tagasi.

"Sul oleks juba aeg ennast vabaks teha," tõreles Lee heasüdamlikult. "Sa paistad väga asjalik daam olevat."

Chloe naeratas. "Kuulun nüüd tervenisti sinule. Tahaksin sulle näidata..."

Lee näole kerkinud ilme sundis teda vaikima. "Minu arust peaksime kõigepealt millegi üle aru pidama," lausus mees iga sõna hoolikalt hääldades. "Tundub, et meil on probleem."

"Probleem?" Chloe kibrutas laupa. "Milline probleem?"

Naist tähelepanelikult silmitsedes lausus Lee: "Ma sain eile kaks äraütlemist."

"Äraütlemist?"

"Just nii. Koolid. Neil pole meie finantseerimiseks järgmisel semestril enam raha."

Chloe tõusis toolil sirgemalt istuma. "Kas sa räägid tõsiselt?"

"Väga tõsiselt."

"Aga mina arvasin, et..."

"Seda minagi."

"Just praegu oli Josh oma mahukate ettepanekutega minu juures. Kas sa tahad öelda, et ta ei saagi oma plaane teoks teha?"

"Hinghamis ja Westerlys mitte. Ehk on teisi jõukamaid maakondi..." Lee hääl vaibus, vihje oli niigi selge.

"Kuid mitte pikemaks ajaks. On ju nõnda, eks? Sinu arvates oleme ummikusse jõudmas?"

"Kuni haridusele raha jagavad võimud heldemaks ei muutu. Neil on mõttes A, B ja C. Meie vaatame kaugemale – sinna, kus on ka H, I ja J. Meie pakutud õppekava on täiesti vabatahtlik, nõnda nad väidavad. Seda luksust polevat võimalik lubada."

Chloe peas tormlesid mõtted. "Tubli kolmandik meie tööst toimub koolides. Pagan võtku. Peame hakkama jälle plaane muutma."

"Nutikas tüdruk."

"Eraettevõtlus," kuulutas Chloe kõhklemata.

"Jälle? Äritegevus pole meie õige valdkond."

Lee habemikule näole kerkinud kohmetust nähes hakkas Chloe naerma. "Ei. Kuid ma mainisin seda ennist Debbiele ja mõtlesin oma sõnu tõsiselt. Me peame ennast geoloogidena korporatsioonide teenistusse pakkuma ja ka suurte arendusfirmade geoloogiaalaseid tellimustöid täitma. Näiteks..."

"...kas või "Hansen Corporation"?"

See mõte tabas Chloed ootamatult. "Ei," vastas ta valvsalt. "Mina mõtlesin eelkõige sellistele firmadele, nagu seda on "Cabot and Walker" või siis "Fennimen East"."

Ent Lee muigas. "Mis siis "Hansen Corporationil" viga peaks olema?"

"Mitte midagi," kostis naine, kuid parandas ennast kohe, sest Lee ei jäänud ilmselt ta sõnu uskuma. "Jah, "Hansen Corporationil" on küll üks viga – nimelt see, et Ross Stephenson on selle president."

"Ja siis?"

"Lee," sõnas naine paluvalt, "Ross on minu sõber ja ma ei taha temalt ESE palkamist rohkem paluda kui... kui..." Chloe jäi õigeid sõnu leidmata vait. Ta lootis nädalavahetuse koos Rossiga kuidagi üle elada ega suutnud mõteldagi, et peaks hiljem temaga koostööd alustama.

Lee muutus tõsiseks. "Kes ta sulle on, Chloe?"

Naine ohkas, loobudes väljamõeldud põhjuste otsimisest. "Me tundsime teineteist juba enne seda, kui Crystal hukkus."

"Ah et tema siis ongi see mees, eks ju?" Lee hääl kõlas küll täiesti sõbralikult, kuid ometi vapustasid ta sõnad Chloed.

"Mis?" sosistas ta.

"Tema see on – mees sinu elust."

"Minu elus pole ühtki meest. Sa tead seda."

Lee andis järele. "Aastate jooksul olen ma sinust palju-

gi teada saanud. Sa rääkisid mulle oma õest ja sellest, et ta on surnud. Ütlesid, et käid harva New Orleansis oma perekonda külastamas. Aga sa pole kunagi mehi maininud. Sa oled kaunis naine, Chloe. Mina tean seda ja tema samuti." Ta osutas peaviipega elutoa poole. "Usutavasti ei söanda sa mulle silma vaadata ega öelda, et teie kahe vahel pole midagi juhtunud."

Chloe ei suutnud valetada. Mitte Leele. "Ei söanda. Aga ükspuha, mis ka kunagi juhtus, on see ammugi läbi."

"Kas arvad nõnda?"

"Jah." Naine lausus selle sõna kindlalt ja hoidis pead sama paindumatult kuklas.

Lee silmitses teda terve pika minuti ning tegi siis liigutuse, nagu oleks ta oma käed puhtaks pesnud. "Noh, minu arvates sellest piisab." Ta juhtis kõneluse vastutulelikult ohutumale rajale. "Olen sinuga päri, et eraettevõtlus võib meile üsnagi paljutõotavaks osutuda. Sõidan järgmisel nädalal Washingtoni, et rannavalve meestega ühe Lahega seonduva projekti üle aru pidada. Vaatan, mis mul õnnestub seal ringi nuhkides korda ajada."

"Kui kaua väljaõppeprojekti realiseerimine veel kestab?"

"Kui jutt on valitsuse tellimusest, siis ei oska küll keegi sellele vastata. Ja kui kõne alla võetakse naftasaastega alade puhastamine, siis pole ükski väljaõppeprogramm piisavalt pikk. Minu arvates peaks praeguseks faasiks veel vähemalt mitu kuud kuluma."

Chloe jäi nende järgmise mitme kuu peale mõtlema. Ta ei märganudki, kuidas tema pilk otsekui iseenesest ukse poole pöördus.

Lee oli juba tõusnud. "Saan vihjest aru, kaunis daam." Ta käsi haaras uksenupust kinni, enne kui Chloe jõudis teda tagasi kutsuda. "Kõik muu kannatab oodata. Lõbutse hästi!" Ta lahkus, pilgutanud Chloele silma.

"Lee! Oota..."

Ent ühe tumeda pea asemel ilmus ukse vahelt teine.

"Lõpuks ometi," lausus Ross ja pani kabinetiukse kinni. "Lõpuks ometi oled sa üksi."

Chloe sundis ennast rahulikult istet võtma. "Ma ei teadnudki, et sa kavatsed kogu hommikupooliku siin ringi lonkida. Loodetavasti ei ole sa väga tüdinud."

"Tegelikult vaatasin ma mõned oma äridokumendid läbi." Mees tuli kirjutuslaua ümbert ringi, et Chloe-poolse nurga juures istet võtta. "Hommikuti olen ma hea kaotaja." Ta kallutas pea ukse poole. "Kas oled valmis kaasa tulema?"

"Kaasa tulema? Kuhu?"

"Noh, ma arvasin, et võiksid mulle pisut linna näidata," lausus mees aknast välja vaadates lõbusalt. "Olen siinseis paigus võõras."

Rossist kiirguvat enesekindlust arvestades oli raske uskuda, et mõni paik võiks talle tundmatuks osutuda. Chloe tajus erutust, mida mees oli endaga tööruumi kaasa toonud. "Ma pean ükskõikseks jääma," meenutas ta endale. Aga seda käsku polnud sugugi kerge täita.

Kiiresti toolilt tõusnud, püüdis ta ohjad enda kätte haarata. "Tuleksin sulle meelsasti appi, aga mul on veel..." Tugev käsi haaras tal ümbert kinni. Enne kui Chloe jõudis ainsatki sõna öelda, olid ta jalad mehe reite vahel vangis.

"Ikka ainult töö ja ei mingit lõbu..."

"Just nõnda teadlane edu saavutab."

"Ja mõni väga juhm naine."

Chloe nägu muutus morniks ja ta neelas tahtmatult sööda alla. "Kas sa arvad, et minu töö on juhm?" Tema pettumus oli ehtne. Samuti vapustavalt köitev naeratus, mis üle Rossi näo libises. Seni Chloed vabalt hoidnud käed tõmbasid teda nüüd mehele lähemale.

"Sinus pole midagi juhmi," lausus mees, "välja arvatud su soov mind käeulatusest kaugemale tõrjuda."

Tegelikult oli Chloe talle praegu palju lähemal. Mehe

käsivarte rõngasse jäänud Chloe, peopesad vastu tema õlgade värvlit surutud, oli üleni Rossist õhkuva võlu lummuses.

Mees kallutas pead ja suudles teda, nautides naise huulte hurma, ja Chloele turgatas pähe, et tema kavandatud mäng võib liigagi edukaks osutuda. Minevikku eitades vastas ta mehele üksnes olevikust lähtudes. Chloe reageeris nõrga uuriva suudlusega. Temas mängles kõikidest mälestustest, kogu süütundest vabanemise mõte. Ta avas Rossile huuled. Ja ta andis ennast mehele, nagu seda polnud enam aastaid juhtunud.

"See oli kena," sosistas Ross ta huulte vastas, tõmbus siis eemale ja asetas naise istuma, enne kui too jõudnuks seda ise teha. Ta libistas pöidlaga piki naise põske huultenii, kust oli just praegu lahkunud. "Kordame seda peagi."

See oli nii mahedasti ja kergelt öeldud, et Chloe oli sunnitud paratamatult naeratama. Palav õhetus värvis ta põsed kaunilt roosaks, mis nii hästi sobis hallikate silmadega, milles ikka veel pisut tõrksust pesitses. "Sa oskad nii osavalt ligi hiilida, kui tüdruk seda kõige vähem oskab oodata, Ross. Mida ma peaksin küll sinuga peale hakkama?"

Mehe pilk andis talle kohe selge vastuse ja selles pilgus peitus midagi joobnustavat, kui ta lisas: "Sa hakkad mind ühel päeval armastama. Just seda sa teed." Chloe tõmbus pingule, kuid Ross jätkas: "Aga praegu tuled sa koos minuga sõitma."

"Mul on tööd teha," väitis naine vastu.

"Näiteks?"

"Kõigepealt kas või sisseostud. Sa tegid mind üheainsa söögikorraga peaaegu lagedaks."

"Niisiis läheme sisseoste tegema. Mida veel?"

"Mul on ehtuppa uusi toataimi vaja," improviseeris Chloe. "Talv on tulekul ja..."

"Talv? Täna paistab termomeeter jälle seitsmekümneni ronivat. Kuidas sa võid küll talvele mõtelda?"

"Ega sellest pääsu ole. Ja pealegi, mida varem taimed majja tuua, seda kergemini need külmemate ilmadega harjuvad."

Rossi silmad tõmbusid vidukile. "Võin kihlà vedada, et sa oled õppinud oma taimedega rääkima."

"Ei. Kui ma seda teeksin, siis peaksid nad mind imelikuks. Ma tahan, et mu toataimed mind austaksid."

Ta ei teadnud, kas Ross kuulis teda või mitte. Mees keskendus lummatult tema suule. Äkki libistas Ross mõlema käe sõrmed üle Chloe põskede tema juustesse, kallutas pead ja suudles teda uuesti. Seekord heiastus selles nälg, mida naine polnud varem tajunud, mingi uutmoodi tungivus. Nüüd hakkas Chloe kartma. Kuidas ennast päästa, et tema selle nälja ohvriks ei langeks?

"Ross!" hüüatas ta. "Palun, ära tee, ära tee!"

Mees vabastas Chloe oma haardest. Ta hääl jäi kähedaks, kuid silmis peitus endist viisi lubadus. "Ma ei hakka sulle praegu peale käima. Aga ühel päeval sa armud minusse. Õige pea."

"Sa eksid..."

"Mitte seekord, printsess." Mees ootas, et ta hingamine rahuneks. "Hakkame minema. Kõigepealt teeme kuskil peatuse ja sööme lõunat. Olen nälga kõngemas."

Chloe tõmbas sügavalt hinge. "Pärast sellist hommikueinet?"

"Seda einet ei lastud mul korralikult süüa," porises Ross. "Ja pealegi oli see hommikul. Aga praegu hakkab kell juba kaks saama. Kas sa kavatsed enne minemahakkamist mind veel mõne jõuetu väitega mõjutada?"

Chloe vaatas tööruumis ringi. Tuttav ümbrus andis talle jõudu. Ükskõiksus. Ta suudab seda.

"Mitte sugugi," vastas ta ja hakkas midagi muud ütlemata Rossi ees minema. Alles uksele jõudes andis seiklusele lähenemine endast kerge tuksatusega märku. Pilk

ähevil, vaatas ta Rossi poole. "Mulle tuli hea mõte. Sõidame mootorrattaga."

"Mul on veel parem mõte," kostis mees sviitri rullkraed kaela ümbert lahti tirides. "Paneme midagi kergemat selga. Ma ei uskunud, et ilm võib nii soojaks minna."

Arvates, et Rossi rõivad on ikka veel Lee majas, lausus Chloe suuremeelselt: "Heakene küll. Eks mine pealegi riideid vahetama. Mina istun siin ja... Kuule, mida sa teed?"

Tegelikult oli kõik niigi selge. Mees tiris kiire liigutusega sviitri džiinivärvli vahelt välja, kergitas käsi ja tõmbas musta rullkraega rõiva osavalt üle pea. Juba heitiski ta selle kõrvale. Mitte kunagi ei suuda Chloe unustada hetke, mil lihaseline rind nähtavale ilmus.

Kergelt pronksjaks päevitunud, naba poole koonduvate ühtrate säbarkarvadega nahk kattis hunnitut sitket keha. Naise suu tõmbus kuivaks. Ta suutis üksnes vahtida.

"Minu reisikotid on siinsamas," selgitas mees diivani tagant pehmet rullikujulist pauna võttes. Pikad käed vedasid tõmbeluku lahti. Osavad sõrmed leidsid sviitri asemele kerge lühikeste varrukatega peenvillase pulloveri. Ta tõmbas selle nõtkelt selga. Taas jälgis võpatlev Chloe, kuidas mees ennast sirutas ja keha painutas. Lõpuks ometi kadus kõik halastavalt rõiva varju.

Ross naeratas. "Ongi kõik. Palju kergem tunne. Kas sinagi tahaksid midagi muud selga panna? Ega sul palav hakka?"

Chloe ei uskunud, et ta kunagi ennast haaranud palavusest võitu saab. "Ah, mul pole häda midagi." Ta köhatas kohmetult, pööras ringi ja hakkas üle avara ruumi astuma, proovimata pikemalt targutada. Ja ta oli veel suvitanud mootorrattaga sõita! Parem juba ujuma minna. Meres poleks nad küll poodi saanud, kuid seal olnuks vähemalt kenake kogus külma vett nende vahel.

Ent oli juba hilja. Mees sammus tema kannul kõrvalhoone poole, kus Chloe mootorratast hoidis.

"Kas sa liigud ise sellega ringi?" küsis Ross väikest sõiduriista umbusklikult silmitsedes.

"Muidugi," vastas Chloe, palvetades, et mees ei tajuks tema ärevust ega saaks selle põhjusest aru. "Värskes õhus on väga mõnus ringi sõita, bensiini kulub õige pisut ja keskkonda saastab see palju vähem kui minu auto." Ta jäi vait. "Aga kui sinu meelest oleks ohutum..."

"Ei. Ei. Mina sõidan kaasa. Ära unusta, et meist kahest olen just mina see õige hipi."

Chloe juhtis, Ross aga istus kaksiti tema selja taga, mis polnud kuigi meeldiv. Mees oli lähedal, väga lähedal. Ta hoidis Chloel ümbert kinni ning surus oma keha tema vastu. Isegi möödavuhisev oktoobrituul ei suutnud sõidu intiimsust kahandada. Kui mees midagi ütles, tundis Chloe, nagu oleks tema kõrva näkitsetud. Näkitsetud? Kas Ross oli tõepoolest seda teinud – või tulenes kõik ülepingutatud kujutlusvõimest?

Ükskõiksus. Ahah.

Nad sõitsid Chloe igapäevast teed mööda. Selle pervi ääristasid juba luituma hakkavas leherüüs vahtrad ja tammed, mis peagi pidid sügisvärvide lõõska mattuma. Paremal laiusid põllud, vasakul metsatukkadega karjamaad. Eespool lookles maasääre tipus asuva Sakonnet Pointi poole suunduv tee. Little Comptoni vastas üle lahe paistis Newport.

Kui Ross taipaski segadust, mida tema lähedus naises tekitas, siis suutis ta rahulolu varjata. Kord kergitas mees käed Chloe pihalt, püüdis intiimse liigutusega tema vallapääsenud juuksed kinni, põimis need kokku ja surus pluusikrae vahele.

"Nii näen ma linna paremini," pomises Ross patuselt. Mees ju teadis, et Chloe kael pakitses tema sõrmede puudutusest ja kõrv tema suust pärit soojadest õhupahvakutest, nii et naine ei pannud neid ümbritsevat maastikku õieti tähelegi. Kui nad jõudsid lõpuks sadamasse, kus

lõhnaõidupaatide laevastik vaikselt õõtsus, hakkas Chloel peaaegu kahju. Kogetud intiimsus oli meeldiv olnud. Ta tundis ennast kummaliselt lõhestatuna.

Mitte aga Ross. "Ah! See paik paistab päris kena olevat. Ehk sööksime siin?"

Restoran pidi Chloele osaks saanud alanduse tasa tegema. Ilmselt läheb tee mehe südamesse tõepoolest kõhu kaudu. Aga Chloe ei soovinudki Rossi südant. Restoran võib selle endale saada.

Chloe naeratas, rahul, et oli endaga nii arukat juttu ajanud. "Kui sa tõepoolest näljane oled, siis on see siin päris õige paik."

Rossil oligi kõht tühi. Ta soovis agaralt proovida kõike, mida seal pakuti – olgu need merikarpidega täidetud pannkoogid, krevetilakad, austrid või eriroana pakutavad tainas küpsetatud mõõkkalapalad.

Chloe tundis mehe vaimustusest rõõmu ning juhatas ta meelsasti kohalike kalameeste juurde, kes sadamasillale tõstetud homaaripüüniseid usinasti nuivähkidest puhtaks kaapisid. Nende kummitürpide erkkollane värvus näis päikesepaistet taevast pisut endalegi näppavat, muutes unisevõitu sadama erksamaks. Nad sõid rahulikult lõunat, nautisid maitsvat toitu, rüüpasid janu kustutamiseks õlut peale ja vestlesid isiklikke teemasid vältides reisidest, välissadamatest ja oma lemmikpaikadest.

"Ookean on imekena," mainis Ross, "kuid mäed meeldivad mulle siiski rohkem. Pole midagi haaravamat kui unustèolek, mida kogetakse kuskile kaunisse orgu peitunud majakeses, ümberringi üksteisele kuhjuvad seljandikud, mis sind muust maailmast eraldavad."

"Siis pole sa kunagi udusel hommikul mererannal viibinud," vastas Chloe tasakesi. "Seal on tunne, nagu ümbritseks sind pehme valge kookon, ja lohutab üksnes teadmine, et inimesed on lähedal, mis sellest, et sa neid ei näe ja et häälgi ulatub ainult nii kaugele, kui udu seda lubab."

"Sulle meeldib Uus-Inglismaa."

"Seda küll."

"Kas jääd siia?"

"Jah."

Mees ohkas heasüdamlikult. "Siis oleks parem turule minna, sest muidu ei jõuaks me oma jutuga vist isegi nädalaga lõpule, aga talv on tulekul."

Nõnda muretult juteldes lahkuti restoranist, jalutati aeglaselt piki lainemurdjat ja mindi lõpuks mootorratta juurde tagasi.

"Nüüd juhin mina," sõnas Ross kulme kergitades ja sirutas käe, et võtmed võtta. Chloe loobus meelsasti vastutusest. Mugavalt Rossi selja taga sadulas olles suutis ta oma tundeid paremini vaos hoida.

Aga ta oli mehe laia turja taga istudes ja tuulel mõnusasti läbi juuste sahiseda lastes unustanud väsimuse, mida napi unega öö, hommikused tööasjad ja täiskõht põhjustasid. Tõotatud ükskõiksus kippus ununema. Hoolimata sellest, kas ta liigutus oli mõistlik või mitte, põimis Chloe käed mehe piha ümber ja toetas põse vastu ta selga.

See oli otsekui taevas, lihtne ja selge. Chloe ei hoolinud enam maisest maailmast. Ross hoidis rooli, asjatundlikult ja tugevalt. Tuul, millest nad läbi tuhisesid, julgustas Rossi südant tugevamini tuksuma ja see omakorda lisas Chloelegi kindlustunnet. Chloe ei teadnud, mis just selles mehes teda nii sügavalt mõjutas, ja praegu ta ei hoolinudki sellest. Oli nii meeldiv ennast kas või veidikeseks vastutusest vabana tunda ning usaldada kõik mehe hooleks, kui mitte kauemaks, siis vähemalt üürikeseks kojusõidu ajaks.

Ent see üürike kojusõit näis pikemaks, üha pikemaks muutuvat. Üle Rossi õla piiludes pani Chloe tähele, et nad olid kuhugi sootuks kõrvalisse paika pööranud.

"Kas sa tead, kus me oleme?" hüüdis ta.

"Umbkaudu. Kus sa sisseoste teed?"

Mees pööras osutatud teele, sõitis edasi, keeras veel siia-sinna, kuni linn hakkaski paistma. Uus-Inglismaale iseloomuliku kombe kohaselt kõrgus selle keskel valge torniga kirik, mida ümbritsesid mitmesugused kaupluseel ja väikepoed. Chloe leidis toidupoest kõik vajaliku, leppis tõrksalt Rossi soovitusega, et ilutaimede ostmise peaks mõneks teiseks korraks jätma, ja ronis siis uuesti mootorrattale, et koduteed alustada. Seekord ei pööranud Ross ühelgi ristmikul vales suunas ja varsti jõudiski Chloe oma trepi ette.

Arupidamise hetk oli kätte jõudnud. "Kas sa sõidad nüüd kohe New Yorki tagasi?" küsis ta.

Mees oli mootorratta endisse kohta tagasi veeretanud ja lähenes nüüd naeratades naisele. Võtnud Chloe käest suure pruuni koti, läks ta naist küünarnukist toetades maja poole. "Mitte veel."

"Kas lähed siis jälle Lee juurde?"

"Sedagi mitte."

"Mida sa siis kavatsed teha?"

Ross hoidis ukse lahti, et naine saaks sisse astuda, ning läks tema kannul kööki, kus hakkas toidukraami välja laduma ja kappidesse seadma, nagu toimetaks ta oma kodus. "Tahan mõne telefonikõne võtta." Ross vaatas kella. "Siis pesen auto puhtaks, vaatan "Giantsi" mängu lõpuosa, käin duši all, ajan habet ja viin sind õhtust sööma."

Mees rääkis Chloe meelest nii rahulikult, nagu oleks ta harjunud kõiki oktoobrikuu laupäevi just sel viisil veetma. Esimeste kavatsuste puhul võis see ju nõnda ollagi. Aga mis puutus Chloe õhtusöögile kutsumisse, siis seda polnud kindlasti varem juhtunud.

"Seda pole vaja," ütles Chloe.

"Mida nimelt – kas helistamist, autopesu, telerivaatamist või duši all käimist?"

"Õhtusööki! Lõunasöögist piisas täielikult, me oleme jõe tasa. Sa ei pea ennast rohkem pingutama."

Rossi lõuapärad tõmbusid jäigalt kokku. "See pole mingi vorst vorsti vastu mäng, Chloe. Ma tahan sind õhtusöögile kutsuda."

"See on sinust kena, kuid..."

"Ei mingeid kuisid. Me läheme õhtust sööma. Punkt."

"Aga kui mul on juba muud plaanid tehtud?"

Mehe tumedad kulmud kerkisid kaardu. "Kas see on tõsi?"

"See võiks sama hästi tõsi olla nagu see, et ma sinu arvates täna vaba olen," puikles naine.

"Noh, kuidas siis tegelikult on?"

Polnud sugugi nii, et Chloe ei oleks tahtnud Rossiga õhtusöögile minna. Vastupidi. Naisele meeldis tema seltskond. Aga ta lihtsalt ei soovinud sellega harjuda.

"Chloe?"

"Jah," vastas naine ohates. "Ma olen vaba."

"Hästi. Niisiis, kell kaheksa?"

"Aga..."

"Kaheksa on õige aeg. Ja veel, Chloe."

Naist valdas täielik abitus. "Mis?"

"Kuidas me rõivastume?"

"Rõivastume? Ma pole juba kuude kaupa rõivastumise üle muretsenud. Siin on kõik igapäevane. Pole kuhugi..."

"On küll," vaidles mees vaikselt vastu. "Jäta see minu hooleks."

Chloe langetas pilgu ja jäi põrandat uurima ning raputas siis aeglaselt pead. "Ross, ma tõesti ei..."

"Kas ammuste aegade pärast?" söandas mees küsida. "Täna päeval elasime mõtetes minevikus. Jätkem õhtu olevikule. Teeme seda. Mida sa arvad? Kas või korraks?"

Mehe hääles kostev kummaline anuv noot sundis Chloed aeglaselt pead kergitama. Ross nägi nii süütu ja lootusrikas olevat, et Chloe ei suutnud talle ära öelda.

"Ainult selleks korraks," lausus ta vaikselt, manades habrastele huultele midagi naeratusesarnast.

Rossi naeratus oli sootuks teistsugune, jultunult aval ja lai, lõbus ja rahulolev. See soojendas Chloed, andis talle julgust, lõbustas teda. Ja eelkõige erutas.

See hirmutas naist.

Aga enne, kui Chloe jõudnuks taganeda, lausus ta: "Saame siis pealegi kokku. Kohtume kell kaheksa."

Ross pööras ringi, et telefonikõne võtta, jättes Chloe enda küresti laiali pudenenud otsusekindluse kilde kogunema ning nende kokkuliimimisega vaeva nägema, enne kui õhtu lähemale veereb.

6

See polnud kerge ülesanne. Ross näis olevat kõikjal, kuhu Chloe ennast ka pööras. Mees kasutas Chloe tööruumi, et helistada, losutades tema toolil, pikad ja sirged, pahkluude kohalt laisalt ristatud jalad kirjutuslaua nurgale toetatud. Ross näis ruumis nii vägevalt valitsevat, et Chloe pidi oma tööga tegelemiseks vaikselt ja vargsi sisse hiilima. Ross jälgis huviga iga tema liigutust, ehkki suutis sellegipoolest ühtaegu ladusalt oma ärijutte ajada.

Taandunud siseõuele, et läände kalduva päikese kiirtes pisut peesitada, püüdis Chloe kõigest väest süles lebavate dokumentide uurimisse keskenduda. Kuid see ei paistnud tal kuidagi korda minevat. Naise mõtted uitasid ringi. Samas ilmus Ross oma lihalikul kujul ta ette, et pange, käsna ja mõnda vana käterätti küsida. Nagu mehe enesekindel olek tunnistas, tegutses ta täpselt oma kavatsuste kohaselt. Ta kadus, ilmus uuesti nähtavale ning seadis autopesuks vajalikud vahendid liivasele murule just sealsamas trepi kõrval, kus naine istus.

"Kas ta hakkab siin autot pesema?" imestas Chloe. Majale läheneva automootori vaikne surin andis talle vastuse. Mees soovis pealtvaatajaid, neetud rott.

Chloe võinuks tõusta ja ära minna, kuid ta jäi sellegipoolest laiadest puuliistudest toolile istuma, silmitsedes, kuidas Ross agaralt oma pruuni moodsat BMW-d pesi, kuivatas ja poleeris. Kui mees ennast välja sirutas, et ka katust küürida, tõmbusid ta õlalihased pingule. Kui ta valge rõngaga ääristatud rehvide nühkimiseks kükitas, torkasid silma paisunud reielihased. Ja kui Ross ennast

tuuleklaasi poole küünitas, siis libises särk džiinivärvli vahelt välja, paljastades Chloele viivuks vapustavalt sileda ja sitke kõhu. Ja kogu aeg nägi naine reipalt liikuvaid kergelt päevitunud ja pehmete karvadega kaetud käsi ja õlgu.

Kui Chloele kõigest sellest juba piisas, ladus ta oma paberid virna, tõusis toolilt ja kadus lahkumist ainsa sõnagagi seletamata majja. Koristada? Ta vihkas koristamist! Aga mil muul viisil oleks saanud temasse kogunenud närvilist energiat kulutada?

Chloe pühkis põrandad puhtaks ja tõmbas vaibad tolmuimejaga üle, tehes seda kõike topeltkiirusega ja rassides, kuidas vähegi jaksas. Laudu, toole, kapipealseid ja riiuleid tabas tema tolmulapi all samasugune saatus. Ülahuulele tekkis higihelmeid. Ta ei pannud seda tähelegi.

Teistsuguseks katsumuseks osutus jalgpallimäng, mis teda samamoodi piinas. Chloe poleeris parajasti esimese ja teise korruse vahelist eakat tammest trepikäsipuud, kui alt hakkas kostma tuttavaid hääli, ja ta pani lõõdult villase lapi käest. Jalgpallivõistlus – mäherdusi mälestusi see elustas! Ja need hääled – rahvasumma erutatud möirgamine, kommentaatorite lakkamatu vatramine, kõik need avalöögid ja söödud, kukkunud palli löömised ja suluseisud, vead, jalust tõukamised ja külakuhjad – meenutasid taas kunagisi New Orleansi päevi, mil perekonna kõik mehed oma iganädalasele meelelahutusele kogunesid. Tema vennad – ta polnud neid juba ammu näinud. Kas nad vaatasid praegu sedasama mängu? Ja kuidas isa ennast tunneb? Ta polnud ju enam noor. Kas Chloe peaks ennast kokku võtma ja sinna sõitma, enne kui..?

"Chloe? Kas sinuga juhtus midagi?"

Alles siis, kui Ross rääkima hakkas, taipas Chloe, et mees oli tema juurde tulnud. Ja samuti ei pannud ta silma vahtunud pisaraid tähele. Järsult neelatanud, tõrjus

Chloe kurbushoo nõrga naeratuse saatel minema. "Kõik on korras. Arvan, et mul tuleks jooksma minna."

Jätnud Rossi sinnapaika, kus too oli seisma jäänud, astus Chloe mõtlikult paar astet ülespoole ja kadus oma tuppa, et jooksurõivad selga panna, tõttas siis trepist alla ja kadus välja. Kingatallad langesid rütmiliselt rannaliivale ja ta jooksis kaugema lahesopi suunas, nagu oli eilegi umbes samal ajal teinud. Kas Rossi saabumisest oli kõigest kakskümmend neli tundi möödunud? Mees paistis siin juba vägagi koduselt toimetavat. Veelgi hullem oli see, et aeg-ajalt tundus ta kohalolek Chloele täiesti loomulikuna.

Küsimused kerkisid jooksusammude rütmis. Kas see kõik tulenes üksnes sellest, et Ross oli nägu tema minevikust? Kas mees oli ühenduslüli, mis sidus teda inimestega, kes olid talle kunagi nii palju tähendanud? Kas ta ihaldas oma perekonna soojust? Kas Ross märkis ehk mingi saatuse kapriisi tõttu sidet nendega?

Ainsatki vastust leidmata jooksis Chloe veel kümme minutit ja pööras alles siis ringi. Jõudnud maja juurde, ei vaevunud ta uksel peatuma. Ta tõttas kiirel sammul läbi köögi, läbi elutoa ja siis trepist üles. Rossist polnud mingit märki – seda parem. Chloes oli parajasti veel nii palju energiat, et duši alla minna, niisiis haaras ta pesukapist kuidagi kummaliselt madalana tunduvast kuhilast puhtaid käterätte ja läks oma tuppa hommikumantlit võtma. Uksel tardus ta äkki paigale.

Paika, kus oli lebanud lai lavendelsinine tepitud tekk, katsid nüüd läbisegi pillutud esemed. Mehele kuuluvad esemed. Ja rõivad. Mehe rõivad. Ross tundis ennast tõepoolest nagu kodus. See oli juba liig.

Raevuhoog kandis Chloe vannitoa ukseni. Arukus sundis teda siiski enne lävele astumist peatuma. Valamukraanidest pahises vett. Kui ta nüüd sisse tormaks, mis siis pilgule avaneks? Chloed läbival võdinal polnud

midagi hirmuga pistmist. Pigem kerkis silme ette ennast rasseriva Rossi kujutis, valge vahukiht lõual, käterätt – Chloe rätt – ümber niuete, kõik muu aga katmata, ei mingit riiet ihul.

Kui Chloe seal otsekui tardunult paigal püsis, keerati dušikraanid lahti, kardin libises rõngastel kõrisedes eemale ja... Chloe nägi seda kõike selgesti silme ees. Käterätt langeb niuetelt. Mees astub täiesti ükskõikselt duši alla.

Õnneks ei võinud Ross kuulda vaikset kiljatust, kui Chloe oma magamistuppa tagasi sööstis, needes ühtaegu nii meest kui ka oma kujutlusvõimet. Aga Chloe ei suutnud oma uudishimu siiski täielikult ohjeldada. Kummalise arglikkusega voodile lähemale astunud, hakkas ta mehe asju silmitsema. Seal lebas ümmargune nahkpaun, mida ta oli juba ennist näinud, lisaks sellele veel suurem lapik rõivakott, mille osaliselt lahtiveetud tõmbeluku vahelt paistsid hallikassinised tviidreväärid. Ja voodil lamas ka väike lõuendtasku, milles olid olnud raseerimistarbed, nagu paras reisisuurusega kölni vee pudel osutas. Chloe nägi ka triiksärki – see oli valge, äsja pesust tulnud ja kergelt tärgeldatud. Ja veel lips, puhtad sokid, püksikud...

"Oh issand!" hüüatas naine tasakesi. Kui iga viimane kui riideese, mida mees kavatseb selga panna, praegu voodil lebab, siis kuidas ta kavatseb vannitoast siia tulla?

Ootusärevus kippus kõri pigistama, muutes hingamise vaevaliseks. Jooksuväsimus oli kadunud, südamekloppimine tulenes ihast. Ross oli talle sügavat muljet avaldanud. Osa naisest ei tahtnud midagi muud, kui ainult ennast talle anda. Ennast talle anda? Päh! Tema ise võib meest võtta, teha tasa selle, milleks ta oli üksteist aastat tagasi liiga naiivne olnud. Chloe tunnetas endas äkki aplust, teda valdas vajadus rahuldada sees purevat iha.

"Sa oled tagasi!"

Chloe pöördus äkilise liigutusega ringi.

Ross ei lasknud ennast naise ehmumisest kohutada, vaid naeratas talle vastu. "Lootsin, et jõuan enne sinu tulekut kõik ära koristada." Mees viipas vabandamist teeseldes Chloe voodi poole. "Vististi vedas ajataju mind alt." Ta pilk libises koridori poole. "Võtsin sinu kapist paar asjakest. Ega sa pahanda?"

Ega sa pahanda? Käterätt rippus Rossil just nõnda väljakutsuvalt – ja vähe varjates – puusade ümber, nagu Chloe oli ennist arvanudki. See oli pisut alla vajunud ja jättis kujutlusvõimele õige vähe ruumi. Naine vedas pilku piki kitsast karvatriipu nabast vööni ja sealt aeglaselt kõrgemale.

"Chloe," hakkas Ross kähedalt sõitlema, "kas sul on ka aimu, kuidas sellise pilguga vaatav naine mehele mõjub?"

Chloe pidi viimasegi tahtejõukübeme kokku võtma, et vältida uudishimulikult allapoole vaatamist. "Palun vabandust..."

"Oh, ära palu midagi." Mees astus lähemale. Ross ei puudutanud Chloed, kuid tema keha püsis naisest kõigest õhkõrnal kaugusel.

Ja Chloe tajus seda, ta tunnetas iha. Chloe toetas käe vastu Rossi rinda, et teda eemale tõrjuda, kuid see oli kurb eksitus. Ta sõrmed puudutasid kergelt pronksjaks päevitunud nahka katvaid vetruvaid, sooje ja alles niiskevõitu pehmeid tumedaid karvu.

Oma pulsi põksumine kohutas Chloed nõnda, et ta rebis käe mehe rinnalt ja peitis selle selja taha. Teda valdas ränk süütunne. Kui meeski sedasama tajus, siis jäi see iha varju. Tema merevaigukarva silmad hõõgusid, naist üha rohkem üles küttes. Vajadus... ah, see vajadus. Iha olla kaitstud ja armastatud...

Ross langetas liigagi aeglaselt pead, kuni ta huuled varjasid naise suu. Chloe tajus nende puudutust, ihaldas neid. Temagi omad paotusid vaikses kutses. Ta pigistas silmad kinni, et ennast vallanud tunnet nautida. Aga mees ei unudelnudki teda. See oli pigem kerge hingeõhu puudutus, ühtede huulte sosin teiste vastas, magus, ahvatlev piin.

Chloe oli valmis endast kõik välja pahvatama, koguni meest anuma. Aga see olnuks kindel enesepõlgusele viiv tee. Niisiis tegi ta lõpuks seda, mida oli kogu aeg kavatsenud. Ta surus käed vastu mehe rinda ja tõukas ta vaikselt, kuid kindlalt eemale.

Ross sirgus kogu oma pikkuses, mis isegi paljajalu aukartustäratavaks osutus, ja köhatas. "Parem oota all," ütles ta käheda ja pingul häälega. "Sean ennast siin kiiresti korda."

Chloe võttis tema soovitust kuulda. Selleks ajaks, kui naine kõige alumisele trepiastmele jõudis, oli ta taas täiesti rahulik ja arukas. Ennast vaikselt kirudes lonkis ta läbi köögi ja jäi tagatrepil seistes ranna poole vaatama. Ent tema sisemuses voogasid jõulised lained. Jahe meretuul ei suutnud neid rahustada.

Mees peab siit lahkuma. Muud ei midagi. Endale tõotatud ükskõiksus oli täitumatu unistus. Ross erutas teda liialt.

Rossi tänane siinviibimine andis märku, milliseks võiks kujuneda elu, kui mees kogu aeg tema lähedal oleks. Chloe tahtnuks öelda, et ta ei salli seda, kuid ei suutnud. Oli olnud midagi hurmavat selles, et ta leidis hommikul köögist mehe, kes talle seal einet valmistas; veetles ka teadmine, et Ross oli kannatlikult oodanud, kuni ta töö lõpetab, ja talle meeldis, et mees oli käinud koos temaga sissesoste tegemas. Isegi see, et ta oli Rossi oma duširuumist leidnud, jättis millegipoolest köitva mulje. Seegi oli kena olnud. Aga kas kõik see oleks ka mõne teise mehe puhul sama meeldivana tundunud?

Chloe raputas ohates pead. See pidi Ross olema. Alati Ross.

"Nüüd on kõik sinu valduses, printsess!" hõikas mees.

Chloe vaatas üllatunult silmapiiri poole, mis oli päikeseloojangu eel roosakasoranžiks värvunud. Tema selja taga köögiuksel seisis Ross, tume siluett seest langeva valguse taustal.

"Tulen kohe," vastas naine ja pööras pilgu taas päikeseloojangu poole, püüdes meelerahu koguda. Kui ta tundis, et suudab ennast jälle vaos hoida, läks ta majja tagasi. Mehest möödudes haistis ta kölni vee hõngu, kuid astus kiiresti edasi, kuni jõudis lõpuks oma toas ohutusse paika.

Täpselt kell kaheksa laskus Chloe trepist alla, üll kiiresti jahenevale ööõhule kohane kahvatusinine kerge villane kleit. See oli lihtsa lõikega, vöökohalt ja randmetelt kergelt kehasse töödeldud, seelikuosa kellukesekujuliselt laienev, kaelal sügav V-kujuline väljalõige.

See sügav dekoltee häiris Chloed. Kleit oli lihtne, kuid ometigi väljakutsuv. Ta oli ostnud selle aasta tagasi üheks ekslikuks osutunud kohtumiseks ega soovinud seda just sel põhjusel hiljem kanda. Õnnetuseks oli see ainus enamvähem moodne kleit tema garderoobis.

Aga kõiges muus tundis ta ennast täiesti kindlalt. Juuksed olid läikima kammitud, kõrvade taha seatud ning kahvatusinisest siidist õienuppudega kinnitatud. Kummaski kõrvas olev pärl sobis kaelakeega hästi kokku. Ja ta silmad hiilgasid. Ehk tulenes see jumestusest? Igatahes tundis ta ennast trepist laskudes portselanprintsessina.

Nähtu ilmselt meeldis Rossile. "Sa näed väga armas välja," ütles ta Chloel õrnalt käe alt kinni võttes.

Naist valdas äkki argus. "Kuhu me läheme?"

"On üks paik. "Farmington Court"."

Chloe tõmbas sügavalt hinge. "Newportis? Kuidas sul õnnestus seal kohad saada?"

"Oh, andis korraldada," vastas mees kavalalt naeratades.

Chloe elevus oli täiesti ehtne. "Sealne söögisaal avati alles mõni kuu tagasi."

"Sa pole siis veel sinna jõudnud, eks ju? Lootsingi, et olen esimene, kes sind seal võõrustab."

"Seda sa oled," vastas naine, püüdes endas valitsevat ärevust vaigistada. "Sa ju tead, et tavaliselt ma söön kodus. Ei, ma pole veel "Courti" saanud, kuid tahtsin seda kunagi kindlasti teha. Olen kuulnud, et söögisaal on vapustavalt kujundatud ning toit uskumatult maitsev." Chloe kergitas kulme. "Sina oled vist juba näljane, eks ju?"

Ross naeratas. "Et me õhtustame nooblis paigas, siis püüan hoiduda sõrmi pasteedi sisse toppimast." Ta osutas peaviipega ukse poole. "Hakkame minema."

Ise kulges suure U kujuliselt maasääre ühelt küljelt mandri poole ja sealt piki teise neeme kallast tagasi. Nad vestlesid kergelt, ehkki maale oli laskunud raske pimedus. Isegi kuu oli tihenevate pilvede varju kadunud.

Chloe oli üleni Rossi mõju küüsis. Mehe võimukas olemus täitis nii autot kui ka Chloe meeli, süvendades erutust.

"Farmington Court" asus Newporti äärelinnas. Ross leidis selle kergesti, vajamata Chloe juhatust.

"Kuidas sa "Courtist" üldse teada said?" küsis ta, kui restoran eespool madalal künkal nähtavale ilmus. "Vähesed on sellest kuulnud. Ma pean võõraid silmas. Tegemist on hästi varjatud saladusega."

Mehe naeratuses peegeldusid maja heledad tuled. "Võib-olla ainetigi seda saladuses hoida, kuid eks see imbu sellegipoolest vähehaaval välja. Mulle soovitas seda üks sõber New Yorgist, kes juhtus siin käima." Ta jäi vait ja lisas siis: "Newport pole mulle päris võõras paik. Little Compton, seda küll. Kuid mitte Newport. Ma viibisin siin möödunud suvel."

"Sa käisid siin?" küsis Chloe valvsalt.

Mees noogutas. "Olin paar päeva sõpradega purjetamas."

"Ma ei teadnudki, et sa oskad purjetada."

"On palju, mida sa minust ei tea." Ross juhtis auto osava roolipöördega kruusakattega parklasse. Ta libistas ennast rooli tagant välja, tuli auto ümbert ringi ja aitas Chloe välja.

Kui nad suure mereäärse härrastemaja uksest sisse astusid, sai Chloe mehest veel midagi uut teada. Ross mitte ainult ei tervitanud *maître d'hôtel*i nimepidi, vaid kõneles ka soravas prantsuse keeles. Koos oma lõunaosariikide aktsendiga oli Chloe ammugi unustanud ka selle napi prantsuse keele oskuse, mis oli talle lapsepõlves New Orleansis külge jäänud. Ta kuulatas vaikides mahedaid romantiliselt kõlavaid hääli.

Pärast põgusat tasasel häälel toimunud vestlust, mille kestel mõlemad mehed paistsid end võrdselt vabana tundvat, juhatas *maître d'hôtel* Rossi ja Chloe kolmest söögisaaliks kohandatud ruumist kõige väiksemasse. See oli tõepoolest lausa vaimustavalt koloniaalstiilis kujundatud: pisut inglaslikku, tsipake prantsuspärast, aga üle kõige võidutses siiski ehtne ameerikalik vaim. Väikeses ruumis oli kõigest kolm lauda, igaüks kahele kaetud. Nende oma asus kaugemas nurgas ja seda valgustas mahe küünlaleek. Kõik jättis väga intiimse mulje, mida selgemini mõtlev Chloe oleks soovinud kindlasti vältida.

Aga praegu ta ei mõtelnud selgelt. Mingil hetkel oli Ross lakanud olemast osa minevikust. Oli ainult küünlavalgusel kumav olevik. Chloe vaatas üle väreleva leegi ja kohtas mehe pilku.

"Kas sulle meeldib siin?" küsis Ross hella agarusega.

Naine naeratas. "Meeldib küll."

"Palusin *maître d'hôtel*ilt pudeli "Chassagne de Montrachet'd"."

Juba Rossi ladus prantsuse keele oskus oli Chloed üllatanud ja nüüd avaldas tema veinitundmine naisele samasugust mõju. Chloe teadis tänu oma isa kuulsale veinikeldrile headest veinidest nii mõndagi. Suutmata ennast tagasi hoida, sõnas ta naeratades: "Ah nõnda siis sõjavägi jõmpsikad ära rikubki. Ainult head veinid. Mul on sinust kahju. Aga "Chassagne de Montrachet" on kindlasti suurepärane."

Ross hakkas naerma. "Sõjaväel pole kõige sellega mingit pistmist. Hakkasin oma veinimaitset alles pärast Rahukorpusest lahkumist arendama. Mul on kodus paar tõepoolest väärtuslikku pudelit – "Mouton-Rothschild", "Château Lafite-Rothschild". Aga minu lemmik on Loire'i orust pärit 1959. aasta "Côteaux du Layon"."

"Tõhoh. Väga mõjukas. Ja mida muud meeldivat on sul veel varrukasse peidetud?"

Rossi parem käsi kerkis vasaku manseti juurde ning ta teeskles, nagu hakkaks selle vahelt midagi sõrmega urgitsema. Aga otsing jäi kohe katki, kui *maître d'hôtel* uuesti nende juurde ilmus, veinipudel käes, ja seda Rossile näitas.

Seni, kuni mees veini silmitses, jälgis Chloe omakorda teda. Sõidul läbi õhtupimeduse oli paljugi märkamata jäänud. Nüüd piidles ta Rossi sama harda tähelepanuga, millega mees veinipudelit uuris.

Ross nägi imepäraselt veetlev välja. Ta kandis sedasama hallikassinist tviidülikonda, mida Chloe oli voodil näinud. Sama võis tema valge triiksärgi ja karmiinpunase mustriga meresinise lipsu kohta öelda. Chloe punastas, kui ta mõtted muudele voodil nähtud esemetele pöördusid, ent ta tõrjus samas need kõrvale ja keskendus otsekui kunstniku käega tahutud näojoontele enda ees. Need olid jõulised, praegu pisut lõõgastunud ja neist õhkus enesekindlust. Tumedad juuksed ning päikesepruun jume ärratasid kontrastsete valgete

mansettide ja särgikrae tõttu tähelepanu ning see kõik kokku näis lisavat Rossile otsustavust, mida suurepärase lõikega ja ilmselt eritellimusel õmmeldud ülikond veelgi rõhutas. Ross oli suurilmamehe võrdkuju – malbe, enesekindel, kogenud ja rahulolev. Näis, nagu hoiaks ta kogu maailma oma peopesal.

Kas ta oli mingil viisil haavatav?

"Miks nii murelik ilme, printsess?" Mees kallutas ennast talle lähemale, väljagi tegemata *maître d'hôtel*ist, kes oli veinipudeli avamisega ametis.

"Ma ei ole murelik." Aga see oli siiski nii. Chloe tundis seda. "Ma pidasin aru..." Chloe katkestas lause, sest *maître d'hôtel* oli Rossi pokaali veinisõõmu valanud ja ootas nüüd otsust.

Ross kergitas kõrge jalaga pokaali, haistis aroomi, võttis kahvatut vedelikku suhu, ootas kannatlikult, kuni maitsepungad jõudsid veini soojendada, ning neelas lõpuks alla. "Suurepärane," kiitis ta *maître d'hôtel*i rõõmuks. Viivitamatult valati nüüd Chloe ja seejärel ka Rossi pokaal täis.

"Mille üle sa aru pidasid?" küsis Ross kohe, kui nad olid omavahele jäänud.

"Kas sa oled õnnelik või mitte. Ütle, kas sa oled oma eluga rahul?"

"Enamasti. On aga veel mõndagi, mida ma sooviksin." Mehe kindel pilk pidanuks Chloele märku andma.

Ent uudishimu ei lasknud tal seda taibata. Üle veinist niiskete huulte libises vaikne küsimus: "Mida nimelt?"

"Tegelikult ütlesid sa selle juba ise eile välja. Ma tahan naist ja lapsi."

"Aga sa oled ju liiga kaua oodanud."

"Mitte juhuslikult."

"Mispärast siis?"

Mehe nukravõitu naeratus tekitas Chloe sisemuses mingi isesuguse tunde, mis isegi veini hellast soojast puu-

dutusest üle käis. "Ma ei erine kuigivõrd tollest mehest, keda sa New Orleansis kohtasid. Olen oma südames idealist. Olen seda alati olnud. Mul on teatud ettekujutus, milline peaks armastus olema. Ja kui ma ei suuda just seda leida, siis olen pigem ilma."

Chloe langetas pilgu. Mis on armastus? Mida tema selleit ootaks, kui ta lubaks armastusel oma ellu astuda? Ta silmitses Rossi sõrmi, mis hajameelselt veinipokaali jalga näperdasid. Antud hetkel tähendanuks armastus käe sirutamist, et meest puudutada ja tema sõrmed enda omadega vaheliti põimida.

Käe sülle langetanud, ütles Chloe: "Räägi sellest ettekujutusest, Ross. Milline peaks kõige ideaalsem armastus olema?"

Mees jäi talle otsa vaatama, silmad mõtlikult kuldsed. Ta paistis arutlevat ja kaaluvat ning küsimust nii ühest kui ka teisest küljest hindavat. Neid restoranis ümbritsev vaikne sumin näis ta kõrvust taanduvat.

Chloe ootas, rüüpas veini ja leidis sellest julgustust. Ta mõtted uitasid ringi, kuid enam ta ei vaielnud endaga. Polnudki ju midagi vaielda. Ross Stephenson osutus veelgi köitvamaks, kui ta oli kõikide nende aastate kestel tema mälestustes olnud. Ross oli mees tänaseks, keda tuli maitsta ja nautida nagu veini, mida ta oli Chloe vahepeal juba tühjaks saanud pokaali valanud.

Kui Ross rääkima hakkas, oli Chloe veinile selle mahendava kaitsekilbi eest tänulik. "Millal sa viimati kodus käisid?"

"Kodus?"

"New Orleansis. Kas sa sõidad tihti sinna?"

"Ei." New Orleans oli minevik. Chloe soovis olevikku. "Mis on sellel praegusega pistmist?"

"Armastus. Sa küsisid, mida mina armastusest arvan. Vastan sulle samaga. Sa armastasid kord oma perekonda. Kas see on praegugi nõnda?"

"Jah."

"Aga sa ei käi neid enam vaatamas. Kas sa ei tunne nende järele igatsust?"

Isegi veini mõjust hoolimata muutus Chloe trotslikuks. "Tunnen ikka."

"Kui sageli sa koju helistad?" küsis mees vaikselt.

"Päris tihti."

"Ja millal sa viimati sinna lendasid?"

Naine kõhkles. "Sellest on juba tükk aega möödas."

Kui Ross ennast lähemale kallutas, et oma mõtet edasi arendada, sai Chloe aru, et ta tõepoolest hoolib sellest ja on murelik. "Miks, Chloe? Kuidas võib armastus sulle nõnda mõjuda, et sa ei tee väljagi inimestest, kes ennast sinu pärast haigeks muretsevad? See ei saa õige armastus olla."

"Me räägime erinevatest armastustest. Üheks neist oled sa sündinud, teise valid ise."

"Lõpptulemus on sama. Kui mees ja naine kord ennast teineteisega seovad ja abielluvad, siis kohtuvad nad samasuguste raskustega, millega sinugi perekonnal tuli silmitsi seista. Sa jooksid ära..."

"Ära räägi nõnda!" Chloe sõrmed haarasid mehe käsivarrest kinni. "Palun ära räägi nõnda, Ross. Ma ei taha praegu sellel peatuda."

Mehe hääl leebus. "Kunagi tuleb ju sedagi jutuks võtta. Seda on nii palju, millele sa keeldud näkku vaatamast, olgu siis sinu enda või su perekonnaga tegemist..."

"Mitte täna õhtul," palus Chloe vaikselt. Ta pilgus peitus palve, ehkki hääl jäi rahulikuks. "Tahan, et võiksin tänasest õhtust rõõmu tunda. Palun?"

Ross vaatas kõigepealt talle otsa, kuid siis pöördus ta pilk laudlinale ja sealt vastasseinale. Kui ta silmad uuesti Chloe poole vaatasid, märkas naine neis huumorivälgatust. "Kui sa mind nõnda silmitsed, siis olen ma valmis mida tahes tegema!"

"Mida tahes?" Chloe haaras öeldust kinni.

"Mida tahes."

"Räägi siis mulle Picasso näitusest. Sa käisid seda ju New Yorgis vaatamas, eks? Kas see oli tõepoolest nii imepärane, nagu arvustustes kiidetakse?"

"Täielikult."

Chloe ootas, et mees veel midagi ütleks, kuid too lihtsalt vaatas talle otsa.

"Jätka, Ross. Räägi mulle sellest."

Mehe silmad tõmbusid pisut vidukile. "Ma ei loobu, Chloe. Me jõuame varem või hiljem sama jutu juurde tagasi. Aga nüüd teen ma sinu tahtmist."

"Ootan juba tükk aega," häälitses Chloe lõbusalt, tegemata mehe hoiatusest väljagi. "Näitus?"

Õhtu möödus kiiremini, kui Chloe osanuks aimatagi. Nad ei rääkinud mitte ainult Picassost, vaid sukeldusid ka poliitikasse, Wall Streeti äriasjadesse ning isegi Rahvusliku Jalgpalliliiga võistlusmängudesse. *Béarnaise'* kastmega serveeritud *châteaubriand bouquetière* ja ka mahe punavein, mis koos selle veiseliharoaga lauale ilmus, olid Chloe meelest täiesti ebaolulised. Tema tähelepanu köitis Ross ja ainuüksi Ross.

Millal ta õieti endale ükskõiksust tõotas? Hommikul? Mäherdune narr ta oli olnud, arvates, et suudab Rossi vastu kuigi kauaks ükskõikseks jääda. Chloe teadis, et ta silmad säravad ja põsed õhetavad, ega suutnud naeratamast lakata. Ükskõiksus? Tühijutt. Isegi siis, kui Rossi füüsiline veetlus kõrvale jätta, tundus ta Chloele kõige huvitavama, arukama ja selgesõnalisema mehena, keda ta oli kunagi tundnud. Ehkki nad polnud kaugeltki kõiges samal seisukohal, pidas mees Chloe arvamusest lugu. See muutis vestluse sujuvaks ja pingevabaks, sest kumbki ei kartnud teist solvata.

Tänu Rossi ja veini koostoimele tundis Chloe ennast täiesti sundimatult. Kui mees soovitas, et nad desserdiks pakutava juustu koju kaasa võtaksid, et seda ookeani imetledes koos puuviljadega nautida, siis oli naine sellega sedamaid päri. Ent "Farmington Courtist" väljudes kogesid nad, et väljas oli külmale pööranud, ja koduteel hakkas vihma tibutama.

"Nõndapalju siis mahedast õhtutuulest merekaldal," nurises Ross Chloed üha tihenevas vihmas eestrepist üles aidates. "Peame elutoaga leppima."

"See on kena. Tahaksingi Debussy'd kuulata ja lainemüha sobib saateks hästi."

Mees naeratas talle. "Kas *"La Mer"*?"

"Mõtlesin siiski tema teisele helindile." Majja jõudnud, läks Chloe otsejoones stereokomplekti all oleva riiuli juurde, kus ta hoidis väikest lemmik-muusikateoste kogu. Ta võttis sealt uhkusega ühe laserplaadi.

Ross kergitas kulme. *"L'Après-midi d'un faune?"* Taas kõlas tema hääldus laitmatult. "Ma pole seda juba aastaid kuulnud!"

"Mina nimetan seda alati "Fauni pärastlõunaks". Aga mulle meeldib, kuidas sa neid sõnu prantsuse keeles välja ütled. Nõnda kõlab märksa romantilisemalt."

"See ongi romantiline pala."

Väljagi tegemata hoiatavast häälest, mis kuskil ta mõistuse tagasopis kõlas, võttis Chloe plaadi ümbrisest välja. Seni oli kogu õhtu romantiline olnud, miks mitte seda jätkata? Ja kui ta ennast juba lõbustas, siis milleks pooleli jätta?

Ross kükitas Chloe kollektsiooni uurima. Ta vaatas meheliku vallatusega üle õla ja pilgutas silma. "Sul on ka Ravel olemas. Kas panen peale?"

Chloe oli seda helindit ka videovariandis näinud. "Kõigepealt Debussy," lausus ta kõhklematult.

Lopsakad pitoresksed akordid täitsid toa. Chloe vajus

diivaninurka, langetas pea vastu seljatuge ja pigistas silmad kinni. Ta tajus toas mingit liikumist, kuid keskendus muusikale, mis mahedalt tema ümber hõljus. Ta vajus unistustesse, toibudes alles siis, kui soojad huuled ta paljast kaela suudlesid. Chloe avas järsult silmad.

"Tule istu minu kõrvale ja maitseme pisut juustu." Ross võttis tal käest kinni ja meelitas põrandale, kuhu juustu- ja puuviljavaagen oli asetatud. Chloe libistas kõrge kontsaga kingad jalast.

Nad istusid diivani ja toolide ees paksul kreemikarva vaibal, mis kattis väärispuidust põrandat. Chloe võttis sinipistes enda hooleks, tükeldas puuvilju ja juustu, asetas üht pala teisele ja ulatas Rossi poole. Mees nõjatus mugavalt küünarnukile, jalad välja sirutatud, kuid tõusis samas istuli, et veiniklaasid täita.

"Kas sa püüad mind purju joota?" narritas Chloe.

"Mis lusti sinu purjusolek pakuks?" Mees jäi vait. "Kas sa oled kindel, et ei soovi Raveli kuulata?"

"Kas siis Debussy sulle ei meeldi?" küsis Chloe süütult. Ross lihtsalt valas ta veinipokaali täis.

Järgnenud tundide kestel vestlesid nad pikalt ja jätsid teineteisest nii mõndagi meelde. Chloe tahtis Rossi lapsepõlvest midagi teada saada ning kuulis, et tal on nii õde kui ka vend; Ross rääkis sedagi, et oli kord ema kultuurivaimustuse sunnil viiulit õppinud ning kunagi üheks päevaks koolist välja visatud, sest heitis teise korruse aknast mänguväljakule veepommi, mis lapsed märjaks pritsis.

"Veepommi? Ross, kuidas sa võisid seda teha? Veepomm ajab tüdrukud alati vihale!"

"Just seda ma tahtsingi."

"Ära nüüd räägi, et sinusugune naistemees võiks midagi sellist välja mõelda," sõitles Chloe, laud poolenisti langetatud.

"Kindel see. Olin tookord kaheksa-aastane. Enda meelest kangesti *macho*lik tüüp."

Mõte, et kaheksa-aastane Ross tahtis kunagi *macho* olla, tegi Chloele nalja. Praegu polnud mehel selleks küll mingit vajadust.

"Sul on kolm venda, eks ju?" Ross valis jutu uude suunda pööramiseks just õige hetke. Chloe tundis ennast nüüd vabamalt ja rahulikumalt kui enne. Talle ei tulnud pähegi, et võiks vastamisest keelduda.

"Jahah. Allan, Chris ja Tim. Nemad astuvad ärialal isa jälgedes." Chloe laup tõmbus kipra. "Ma ei ole neid juba kaua aega näinud."

"Kas sõidad järgmisel kuul tänupüha aegu sinna?"

November oli aasta viimane aeg, mil Chloe üldse kellelgi külas käis. "Ei. Arvan, et Tim viibib sel ajal New Yorgis. Võin temaga seal kohtuda. Aga ma pole veel kindel. Ei ole temast juba tükk aega midagi kuulnud."

"Kas sa helistad neile?"

Seekord haistis naine lõksu. "Oh, ära kavalda midagi, Ross Stephenson. Ma pole veel nii purjus, et ei mõistaks, mida sa haud. Sellest ei tule midagi välja."

"Sa siis ei taha mulle rääkida?" küsis mees sellise siira pettumusega, et Chloe oli peaaegu valmis järele andma. Peaaegu, kuid mitte täiesti. Liiga palju oli seda, millele ta ei soovinud täna õhtul näkku vaadata. See oli tänasele määratud õhtu. Chloe raputas vaikselt, kuid kindlalt pead.

"Istu siis lähemale." Enne kui Chloe suutnuks midagi vastu öelda, oli mees ennast nõnda nihutanud, et ta toetus vastu diivanit, naine aga leidis omakorda temalt tuge. "Siiapoole." Rossi hääles kõlas meeldiv kähedus. "Kas sul on nõnda mugav?"

"Hmmm." Chloe tundis ennast erakordselt mugavalt. Tegelikult ei suutnud ta ainsatki muud paika ette kujutada, kus tal võinuks veelgi mõnusam olla. Chloe põsk toetus Rossi laiale rinnale, mees hoidis tal õrnalt ümbert kinni ja tema südametuksed kajasid Chloes rahustavalt vastu.

Aeg kaotas oma tähenduse; enam ei tarvitsenud liikuda. Nad istusid teineteisest kinni hoides vaikselt paigal, kuulates tundeküllast muusikat. Debussy oli ammu üriegi ja siis Tšaikovskiga asendunud.

Tänu veinile, muusikale ja mehele oli Chloes valitsenud pinge leevenenud. Niisiis kuulatas ta rahulikult, kuidas Ross küsis: "Sina ja Crystal olite identsed kaksikud, eks ju?"

"Seda küll, kuid me nägime teineteises ka mõningaid erinevusi."

Mehe hingeõhk liigutas tal oimukohal kiharaid. "Kas olite lastena lahutamatud?"

"Usnagi. Et vennad olid meist palju vanemad, siis askeldasime ainult meie kahekesi majas ringi."

"Sul oli kaasasündinud mängukaaslane olemas."

"Jah. Nõnda oli meil lõbusam. Crystalit võis meist kahest ettevõtlikumaks pidada. Mina olin alalhoidlikuma loomuga."

"Aga just sina tulid tol õhtul minu juurde, mitte Crystal. Olen seda alati imestanud."

Chloe kallutas pea kuklasse, et mehele otsa vaadata. "Me läksime vaidlema, kumba meist sa silmas pead. Mina arvasin, et sa märkasid mind. Crystal kinnitas, et sa ei pane meie erinevusi tähele." Chloe jäi vait. "Keda sa vaatasid, Ross? Kas mind või Crystalit?"

Mehe huuled kaardusid pisut, kõditades hetkeks Chloe nina. "Minu meelest nägite te mõlemad päris ühtmoodi välja."

"See ei olnud nõnda. Ütle, kumba sa silmitsesid?" küsis Chloe väheke õrritavalt, aga ta pidi ju seda teada saama.

Ross vaatas üles. "Las ma mõtlen pisut. Jah, seal oli kaks tüdrukut, ühel tumedad juuksekiharad päripäeva krussis ja teisel jälle vastupidi..."

Chloe tonksas talle külge. "Ma räägin tõsiselt! Või olid sa lihtsalt ükskõik millisest kenast tüdrukust huvitatud?"

Ross muutus tõsisemaks. "Ma tahtsin sind, Chloe. Ma

panin teie erinevust tähele. Su õde oli sama kena, kuid sinus peitus midagi enamat. Ma ei oska seda päris hästi seletada."

Tal ei tarvitsenudki seda teha. Teadmisest, et Ross oli tema välja valinud, piisas aastate jooksul Chloed rusunud süütunde leevendamiseks.

Ross võttis tal tugevamini ümbert kinni. "Hea küll, printsess. Nüüd on sinu kord rääkida. Miks just sina minu juurde tulid?"

"Mina tahtsin sind rohkem."

Mees tõmbas sügavalt hinge ja Chloe sõrmed libisesid mööda ta keha allapoole. Ohtlikule pinnale jõudnud, kergitas ta käe kiiresti sinna, kus lõdvemaks lastud lipsusõlm kahel avatud särginööbil lasus. Mehe rind kutsus teda. Chloe puudutas seda ja tundis sõrmede all imeliselt sooja nahka.

Rossi hääl muutus kähedamaks. "Kas te läksite omavahel vaidlema?"

"Mitte päriselt."

"Kui Crystal oli teist kahest impulsiivsem, siis ma ei usu, et ta oleks ilma võitluseta loobunud."

"Mina seda võitluseks ei nimetaks."

"Milleks siis? Mis teid otsusele viis?"

Chloe polnud äkki endas enam kindel. See, mida nad olid tookord teinud, tundus nüüd liiga sündsusetu olevat. Aga ta oli juba niigi palju öelnud. "Ah, me heitsime mündiga liisku."

"Kuidas?"

"Viskasime kulli ja kirja."

"Selleks et näha, kumb teist mind endale saab?" Chloe noogutust märganud, hakkas mees naerma. "Chloe MacDaniel! Ma olen jahmunud! Kas sa tahad öelda, et jätsite mündi otsustada, kas tuled sina mind võrgutama või teeb seda su õde? Kohutav!"

Chloe kallutas ennast talle lähemale ja sosistas: "See

[illegible] aus mäng." Rossi naha mõrkjast mehehõngust ahvatletuna suudles ta mehe rinda.

"Andestust?"

Naine kõhatas. "Ma teadsin, et mina võidan."

Ross tõmbas Chloe lähemale ja jäi talle üllatunult otsa vaatama. "Selgita, palun."

"Crystal ja mina tavatsesime teineteisele vempe mängida. Meil kummalgi olid oma tugevamad küljed. Midagi uut algatades jõudis tema alati minust ette. Tema oli esimene, kes autorooli istus, esimene, kes endale äris ilusama kleidi valis, esimene, kes telefoni juurde jõudis. Mina uhkustasin endamisi sellega, et olin temast nutikam."

"Ja see mündiviskamine?"

Chloe silmad palusid andestust. "See oli minu münt. Ja ma valisin kirja."

Rossi näol hakkas aegamisi arusaamine koitma. Ta muigas tunnustavalt. "Ja sellel mündil olid mõlemad pooled ühesugused?"

"Seda küll."

Ükskõik mida mees võis sellest pettusest arvata, oli ta kahtlemata rahul, et tema võitmine oli Chloele nii palju tähendanud. "See väärib suudlust," ütles mees ja kallutas pead.

7

Chloe võttis ta huuled kõhklematult vastu. Ta oli seda kogu õhtu oodanud. Nad olid selleks valmistunud alates hetkest, mil Chloe nõustus ümber riietuma ja koos Rossiga välja minema. "Ainult selleks korraks," oli ta mehele öelnud. Nüüd kõlasid samad sõnad temas vastu. Ainult seekord laseb ta ennast Rossi käte vahel lõdvaks. Ainult seekord maitseb ta selle mehe armastust. Ainult selleks korraks pääseb ta minevikust vabaks.

Chloe oli liiga palju veini joonud. Ei mingit kahtlust. Kas ta sooviks samuti, kui ta pea selge oleks? Võib-olla jah, võib-olla ei, kuid see polnud enam oluline. Praegu ja just siin oli naine selline, nagu ta tahtiski olla.

Ross tundus samavõrra rahul olevat, kui ta nautlev suudlus midagi tähendas. Mees maitses teda ikka ja jälle ning näis, nagu leiaks ta iga korraga midagi uut. Chloega oli see kindlasti nii. Kord tajus ta mahedat veinimaiku mehe huultel, siis tema tugevat suud ja kehasoojust. Rossi suudlus oli tormakas ja ahvatlev, soe, niiske ja joobnustav.

Veelgi enamat ihaldades puudutas Chloe mehe rinda ning leidis sileda ja pehme särgi varjust sitkekoelise naha. Ross oli mees, keda tuli kord-korralt kihthaaval uurida. Ja Chloe oli uurija ihaookeanil, mis tundetulvas õõtsuvatel lainetel tema parve kiigutas.

Mehe keel otsis ja hellitas, haaras Chloed sügavamalt kaasa, äratas kirglikumat vastust ja ta tegi seda kõhklematult, avades ennast rõõmuga mehele. Vaikseid ohkeid kerkis huultele ja teise huuled neelasid need sedamaid endasse.

Iha kasvas. Just siis, kui Chloe seda vajas, süvendas

mees suudlust. Rossi huuled valitsesid nüüd tema omi, nagu seda tegid ka ta nägu raamivad käed.

Rossi hääl naise suu ligi kõlas kähedalt. "Kas sa oskad öelnata, mida sa minuga teed?"

"Ma tean, mida sina minuga teed," hingeldas naine vastu. "See on iga kord samamoodi."

"Kas tõesti? On ju möödunud nii palju aega hetkest, mil sa viimati mehega koos olid."

"See oli minu valik. Ma soovisin nõnda." Langetanud pea Rossi õlale, uuris Chloe tema tugevat lõuga, sirget nina, merevaigu karva silmi. "See polnud minu jaoks kunagi raske. Ma ei ole tegelikult kunagi mõnda teist meest tahtnud."

"Aga kas sul praegu on raske?" sosistas äkki ettevaatlikuks muutunud Ross. "Mida sa soovid, Chloe? Kas sa ise tead seda?"

Vastuseks kallutas naine pead, liibudes huultega vastu Rossi kõri. Selle muskusehõngust joobunud, tiris ta mehe lipsusõlme lahti ja hakkas särginööpe valla päästma. Chloe ohe soojendas Rossi, kui naise käed hakkasid tal üle keha libisema, kuid ta oiatus ei lasknud Chloel kaugemale minna.

Ross surus käed talle juustesse. "Vaata mulle otsa!" Tema silmis hõõgus iha. "Kas sa tead, mida ma tahan, Chloe? Ma tahan sind tunnetada. Ma tahan iga tolli su kehast tundma õppida. Ma ei saa sinuga midagi pooleli jätta. Pean sinu sees olema. Kas sa suudad seda vastu võtta?" Mehe pilk libises üle Chloe õhevil pale. "Kas sa muutud homme endale vastumeelseks?"

See küsimus üllatas naist. Ta ei tahtnud homsele mõelda. Sügav tundeline ihaldus tõi talle pisarad silma. "Mul pole aimugi, mida ma homme tunnen, kuid tean, mida ma tahan praegu. Ma tean, mida soovin."

"Miks just praegu?" See oli teine üllatav küsimus. "Üle teist aastat tagasi tähendas see mässu."

"See polnud mäss."

"Mis siis?" küsis mees vaiksemalt.

Chloe tõmbas sügavalt hinge. Mehe nahalt leviv hõng andis talle jõudu. "Jah, sa olid teistsugune. Teised mehed, keda me tundsime, olid kõik hoolikalt välja valitud. Meie vennad olid sama tüütud nagu vanemadki. Aga siis nägin ma kedagi isesugust. Sa olid uus. Värskendav."

"See tähendas siis väljakutset?"

"Võib-olla."

"Kas ma esitan praegugi sulle väljakutse?"

"Jah, kuid see on vaid osake kõigest." Iha päästis Chloe keelepaelad valla. "Sinus on mingi tõmme, nagu see oli ka üksteist aastat tagasi. Ära nõua, et ma peaksin seda selgitama, sest ma ei suuda seda. Jumal teab, et ma ei sepitsenud midagi varakult valmis! Sa olid ju ainus, kes sinna kutsumata tuli, kas mäletad veel?"

Mees naeratas kuivalt. "Nõnda oled sa mulle öelnud."

"Sa äratad meenutusi ellu. Võib-olla pean need vanad uutega eemale tõrjuma."

Rossi naeratus muutus virilaks. "Sa kasutad mind ära."

Kui Chloe ennast püsti tõukas, langesid mehe käed temast eemale. Naine oli jälle üksi, nagu ta oli kõik need aastad üksinda olnud. Ja ta teadis, mida soovib.

"Jah, ma kasutan sind ära! Ma kasutan sind ära ja tahan, et sa näitaksid mulle: ka mina võin tunda ja elada. Ma kasutan sind ära, et aitaksid mul minevikku unustada. Sul on õigus. Ma pean seda tegema. Aga kas sa siis ei näe, et sina oled ainus, kes suudab mind selles aidata?"

Pikkadeks hetkedeks jäi vaikus sama tihkelt õhku rippuma nagu värelev kuum ihagi. Lõpuks puudutas Ross naise põske. "Ma tahan seda uskuda, Chloe. Soovin seda väga."

"Siis armasta mind. Sa näitasid mulle, milline armastus võib olla."

Madala loomaliku häälitsusega sirutas mees käe ja tõmbas ta enda alla, suudles raevukalt, kustutades mäluist kõik peale antud hetke ja nende kahe. Chloe surus ennast ta käte vahele. Meest täielikult usaldades unustas ta iga tõkke ja vastas ta suudlusele jäägitult.

Rossi huuled liikusid mööda tema kaela allapoole, lasknes kleidi väljalõikesse. "Olen seda kogu õhtu teha tahtnud," sosistas mees hetk enne seda, kui ta suu leidis kõige sügavama punkti. Ta surus sinna suudluse, paokil huultega ja niiske, ning kergitas ennast. Rossi suu juba ootas, kui ta käed Chloe rinnad leidsid ning neid ülespoole kergitasid.

Naine ohkas tasakesi. Ta pani silmad kinni, mattis sõrmed Rossi juustesse ja tõmbas teda endale lähemale.

Mees lükkas piinava aeglusega ta pihikut eemale, paljastades vähehaaval rinnad. Chloe sisemus võpatas, kui üks nibu vabaks pääses. Rossi hingeõhk oli kuum. Mehele lähemale kaardunud, silmitses Chloe, kuidas mehe keel mügarlikku tippu riivas, selle ümber tiiru tegi, taas puudutades lähenes.

"Ross!" oiatas ta mehe all pingul olles, üha sügavamat vajadust tajudes.

"Armastus on piin, Chloe. See on ihaldus, ihaldus ja ihaldus, kuni sa oled kõigeks valmis, et seda rahuldada. Ole kannatlik."

Naine püüdis seda, kuid oli tõepoolest piin vaadata, kuidas Ross särgi pükstest tõmbas ja nööbid ükshaaval lahti päästis. Chloe pures huult, et mitte kätt sirutada ja meest puudutada. Too oli nii kaunis nagu kujuri modelleeritud skulptuur; see mees oli veetlev – ja veelgi veetlevamaks muutis Rossi asjaolu, et ta oli ehtne. Ta oli mehine, köitev, elus.

Chloe kannatlikkus pandi veelgi suuremale proovile siis, kui Ross teda kergitas ja käe selja taha libistas, et tõmbelukk vööni lahti tirida. Siis tõmbas ta kleiti alla-

poole, vabastades käed varrukatest. Juba vööni paljas naine vajas Rossi puudutust, kuid kõigepealt hellitasid teda mehe pilgud. Chloe rinnad paisusid, anudes, et Rossi käed neist kinni võtaksid ja neid hoiaksid.

"Nüüd on ju teisiti," sosistas ta nõrkedes. "Tookord olin ma palju noorem."

Mehe kurgust kerkis mingi sügav heli. See lisas ta sõnadele usaldusväärsust. "Võib-olla olid sa tookord noorem, kuid nüüd oled sa palju veetlevam." Rossi silmad tunnistasid, et ta räägib tõtt. Ta värisevad käed puudutasid naise rindu nii leebelt ja õrnalt, et Chloe pidi äärepealt jälle kiljatama.

Kannatlikkus libises temast aeglaselt eemale. Kui Chloele tundus, et sellest pole enam midagi järele jäänud, tõmbas Ross teda enda poole ning surus nii tugevasti vastu oma rinda, et Chloe ei saanud hingatagi.

Mehe huulilt kerkis taas seesama sügav heli, nüüd juba väga mehelik, väga rahulolev. Ta käed liikusid üle Chloe selja, puudutades sileda naha iga punkti, ning naine võttis temast eeskuju. Silmad suletud, nautis ta mehe hellitamist, libistades peopesaga üle mehe turja ning tõmbus siis pisut eemale, et Rossi hunnitut rinda silitada. Mehe nibud oli lamedad ja sitked, temal aga tursunud ja pingul. Rossi kael oli tugev, temal sihvakas. Mehe nahk oli päevitunud, temal kahvatu. Nende kehad olid nii erinevad, kuid mehe silmis säras samasugune tuli nagu temalgi. Chloe nägi neis iha. See oli kuum ja raske.

Chloe suutis vaevu hingata, rääkimisest polnud juttugi. Ta oli nii erutatud nagu ei kunagi varem ning mehe sõrmede või keele iga puudutus süvendas seda tunnet üha. Ta südamelöögid kiirenesid, surudes kuumavat verd läbi soonte. Ta oli vaba. Ta oli elus. Ja ta tahtis kuuluda Rossile, sest midagi muud ilmas ei osanud ta enam ihaldada.

Naises valitsevat pakilisust tunnetanud, tõmbas Ross

ta üles. Kui Chloe jalule tõusis, libises kleit kahvatusinise sõõrina üle puusade põrandale. Mehe silmis valitsevast imetlusest teadlik, astus Chloe rõivast välja, üll ainult väikesed siidpüksikud.

Kui Ross käed välja sirutas, vajus Chloe talle vastu ja põimis käsivarred tugevasti mehe kaela ümber. Ta rinnad vajusid tihedalt vastu Rossi karvast rinda. Kogu ta sisemus lõõmas.

"Chloe... Chloe... Chloe..." häälitses mees vaikselt, nagu mahe septembrituul tookord New Hampshire'is. Aga Chloe ei suutnud enam möödunule mõtelda, mitte nüüd, mil mehe sõrmed tal üle puusade libisesid, pisut kõrgemale kerkisid ja tal ümbert kinni võtsid. Ross oli erakordselt hell. Chloe tundis ennast südames kantuna, ihaldatuna ja armastatuna... kas või ainult üheks ööks.

"Rutem." Ta kirest lõõmav keha kaardus mehele vastu. "Rutem."

Naise maha asetanud, päästis Ross vöö valla ja tõmbas püksid jalast. Tema silmad nautisid Chloed aplalt ning juba heitis ta endalt kõik ja laskus põlvili, et naiselgi püksikud jalast võtta.

Chloe värises erutusest, kui Ross diivanipadja põrandale tõmbas. Mees laskus ka ise sinna ja sirutas käe, kuid Chloe ei suutnud ennast liigutadagi, ei suutnud pilku mehe kehalt pöörata. See oli igas suhtes laitmatu, üleni maskuliinne ja täielikult tärganud. Üksteist aastat tagasi oli Chloe mehe silmitsemiseks liiga arglik olnud, praegu aga mitte. Ross näis üha sirguvat, üks pikk jäse teisega justkui sitke kõõlusega ühendatud. Kui Chloe oleks kunstnik olnud, siis tahtnuks ta meest maalida. Aga ta oli ainult naine.

"Chloe?"

Ta võttis mehe käest kinni ja sirutas ennast vaikselt piki tema poole. Ross tundis ennast imeliselt. Kui Chloe hakkas teda puudutama, tõmbas mees sügavalt hinge.

"Oh jumal," sosistas ta kähedalt, "oh jumal, just nõnda." Ta rind kerkis ja langes kiiresti. "Kas tunned seda, printsess?"

On kahte liiki tundmusi – füüsilisi ja emotsionaalseid. Chloe koges mõlemat korraga. Neist üleni haaratuna liikus ta vabalt üle mehe keha. Ta sõrmed leidsid igast puudutusest rõõmu, süda neist rahuldust. Ja ta jõudis mehe kõige tundlikumatesse punktidesse, nagu too temagi omad leidis.

"Nüüd," anus Chloe nõudlikult ja meeletult.

"Suudle mind kõigepealt," pomises mees kähedalt. Kui Chloe näo ülespoole pööras, tõusis Ross tema kohale ja libises siis ta avatud reite vahele.

Naise kiljatus riivas Rossi nägu, kui mees edasi tungis. Kõik, mis oli minevikust veel meelde jäänud, kadus nüüd, hajudes olevikuvalguses. Chloe keha plahvatas ja leegitses, see kõrvetas mehe puusade iga tõuke, iga üha sügavamaks muutuva söösti korral ikka kuumemalt. Ta kerkis mehele vastu, ikka ja jälle, kõrgemale, üha kõrgemale, kuni tema keha hakkasid vapustama taevalikult joovastavad krambid.

Rossi karjatust kuuldes kiljatas Chloe talle vastu. Ta tundis mehe lihaseid pingulduvat, suruvaid puusi ja siis rõõmuvapustust, oma sisemust haaravat jõulist pulseerimist. Ross hoidis Chloest sama tugevasti kinni nagu naine temastki ja seegi oli ülimalt mõnus.

Nad jäid sellises asendis vist terveks vaimustavaks igavikuks lamama. Lõpuks mehe keha lõtvus, ta libises maha ja jäi Chloe kõrvale lebama. Öövaikust häirisid üksnes kähisevad hingetõmbed, nii Rossi kui ka Chloe omad.

Chloe püsis vapustatult paigal. Siis aga võttis miski äkki ja seletamatult tema üle võimust. Surunud põse vastu Rossi tukslevat rinda, hakkas ta nutma.

"Mis juhtus, printsess?" küsis mees ehmunud häälel.

"Lihtsalt hoia minust kinni. Hoia kõvasti kinni."

Mees võttis Chloel nii õrnalt ümbert kinni, nagu oleniks naine kõige väärtuslikum habras ese, mida maailm võib kellelegi pakkuda, ja surus teda enda vastu, lastes naisel nutta. Chloe ei osanud seletada, miks temaga nõnda juhtus, ja mees ei küsinud seda. Ta lihtsalt hoidis Chloest kinni, libistas käega üle tema selja, sosistas tähenduseta lohutus- ja julgustussõnu juustesse.

Aegamööda Chloe pisarad kuivasid ja ta süda hakkas rahulikumalt lööma. "Anna andeks. Ma ei tea, mis minuga juhtus."

"Kuidas sa ennast nüüd tunned?"

"Juba paremini." Naine tõmbas viimast korda kähinal hinge ja hõõrus põske vastu mehe rinda. "Täiesti hästi." Chloe mõtles öeldu üle järele ja kallutas lõpuks pea kuklasse. "Ma tunnen ennast tõepoolest suurepäraselt. See oli kõige kaunim..." Ta sõnad vaibusid, sest miski vedas kõri jälle krampi.

Ross nihutas mõlemat nii, et nad jäid näoga teineteise poole külili lamama. Ta vedas sõrmega piki Chloe habrast põse- ja lõuajoont ning libistas siis käe piki kaela rangluu poole.

Chloe tundis sisemuses liigutavat ärevust. Ta pidi ilmselt jahmuma, sest mees hakkas naerma.

"Kas sa ei arvanud, et võid seda juba nii ruttu uuesti tunda?" Kui Ross jala tema säärte vahele libistas, nihkus naine sellele vastu, kuid mees ei hakanud teda õrritama. Ta oli äkki tõsiseks muutunud. "See oli imekaunis, printsess. Veelgi parem kui tookord. Olen kõik need aastad mõttes aru pidanud, kas tõesti juhtusin kõike seda lihtsalt endale ette kujutama. Püüdsin ikka ja jälle selles selgusele jõuda. Ja nüüd tegid sa seda uuesti... veelgi enam."

"Mitte mina. Meie." Chloe käsi liikus allapoole.

Mees tõmbas sügavalt hinge. "Ning sa teed seda jälle," ütles ta ja suudles Chloed.

Seekord toimus kõik aeglasemalt, tõttamata. Ross oli

asjatundja, kes juhatas Chloed, kuidas tuleb teist erutada ja tagasi hoida, mängides vaest kannatajat, kui naine ta õpetust kuulda võttis. Chloe õppis rõõmuga tagasihoidmise ja hellitamise nüansse, viis mehe äärmisele piirile, sundis seal ootama, ja siis lahvatas kirg ootamatult veelgi suurema jõuga. Kui nad seekord lõpule jõudsid, siis polnud pisaratel silmisse enam asja. Laud suletud, nihkus Chloe mehe ligi, küllastunud ja õnnelik. Ta ei hoolinud enam millestki.

Vastu majakatust trummeldavast tugevast sajust hoolimata jäid nad magama. Kokkupõimunud kehad pakkusid soojust, pehme vaip õdusust. Kella nelja paiku varahommikul äratas Ross ta hellalt.

"Lähme üles," sosistas ta Chloe kõrva suudeldes.

Alles uneköidikuis naine sirutas käe mõistmatult tema poole. "Mis juhtus?"

Ross oli juba põlvili Chloe kõrval ja tõstis ta kätele. "Mitte midagi. Tahan sind lihtsalt voodisse viia."

"Ega sa ära lähe?" Naise käed haarasid tal tugevamini kaelast kinni, kuid mees hakkas vaikselt naerma.

"Ma tahan sind voodisse viia..."

"Kas sa... tahad uuesti?"

"Tss. Ma tahan kõikideks eelseisvateks üksildasteks öödeks meelde jätta, kuidas su voodi tundub," teatas Ross lõbusalt. Ta läks üle elutoa ning astus, naine kätel, kergesti trepist üles. "Ma tahan, et sindki samasugused nägemused painaksid," lisas ta nüüd juba tõsisemalt. "Sa lamad oma asemel ja meenutad koos minuga kogetut, kuni oled valmis plahvatama."

Nüüd juba lõplikult ärkvel Chloe tundis teda ümbritsevat soojust. Ta rind oli õdusalt vastu mehe rinda, puusad puhkasid mehe paljal kõhul. Tegelikult oli alles öö. Pimeduse varjus võis ta kõike teha. Ta huuled lähenesid

ühjeldamatult mehe õlale, keel niisutas laigukest sellest, hambad jätsid nahale jälje.

"Kuule! Ettevaatlikumalt!" Mees asetas Chloe maha, lastes tal piki oma keha allapoole libiseda. Rossi käsi jäi Chloe nimmekohale, surudes naise vastu oma täielikku jäikust. Chloe üllatuseks oli tema ise juba sama erutatud.

Nende huuled kohtusid, avatult ja kindlalt. Sellel naudingul polnud piiri, üksnes üha kasvav vajadus.

"Voodi," oiatas Chloe kiiruga, ennast mehest hetkeks eemale rebides, et tekk kõrvale tõmmata. Ta langes koos Rossiga linale ja nende ühinemine oli raevukas igatsuse, kartuse ja ohjeldamatu apluse sulam. Hommik lähenes. Neile ei saanud teineteisest kuidagi küllalt. Kui nad lõpuks tippu jõudsid ja kokku vajusid, olid kehad lõdvad ja kurnatud. Nad uinusid taas.

Kui Chloe lõpuks silmad avas, nägi ta rõske hommiku halli valgust ja säravat Rossi. Mehe tumedad juuksed olid sassis. Ta vaatas alla Chloe poole.

"Ma tahtsin näha, kas sellest tuleb midagi välja," sõnas Ross naeratades.

"Mida sa näha tahtsid?"

"Seda, kas ma suudan sind tahtejõuga äratada. Saatsin sulle ajulaineid."

"Ajulained mind ei äratanud." Chloe haigutas. "Oleksin niikuinii ärganud."

Mees ajas end sirgu ja ta näole kerkis grimass. "Tundub, nagu oleks mind agaralt ära kasutatud."

"See on üks võimalus, kuidas juhtunut saaks kirjeldada," vastas Chloe, kuid ta mõtted liikusid juba kaugemal. Teisiti polnud võimalik. Hommik oli käes.

Naine püüdis ennast eemale veeretada, kuid Ross pöörас ta kohe endisse asendisse tagasi ja hoidis nõnda pai-

gal, teine käsi teisel pool keha. "Ära tee. Pärast möödunud ööd ei tohi sa enam minust kõrvale pöörata."

"Ei tohi?"

"Ei või. Räägime pisut," ütles mees rahulikult ja tõusis. Ta pilk langes Chloe juustele, mis olid padjal laiali vajunud, ja sealt naba katvatele kägardunud linadele. Mees silmitses kõike, mis nende vahele jäi, otsekui oleks tegemist hindamatu aardega. Lõpuks lausus ta kuskilt sügavalt kerkival häälel: "Ma armastan sind, Chloe."

Naine sirutas käe, et Rossi suu kinni suruda, sest ta polnud veel valmis neid sõnu kuulda võtma, kuid mees haaras tal randmest ja vajutas selle vastu patja. Naise kohale kummardunud, surus Ross ta suule pika vaigistava suudluse. Kui ta huuled Chloe vabastasid, ütles mees: "Ma armastan sind ja tahan sinuga abielluda."

Chloe raputas pead.

"See on nõnda," kinnitas mees.

Chloe südames tuikas valu. Ta polnud valmis, mitte sinnapoolegi. "Möödunud ööl me armatsesime. Sõnad "Ma armastan sind" tähendavad aga sootuks midagi muud."

Ross ei liigutanudki ennast. "Vaidle nii palju, kui sa iganes tahad, kuid miski ei suuda mu sõnu muuta. Ma armastan sind. Tahaksin öelda, et hakkasin sind juba üksteist aastat tagasi armastama – see kõlaks kangesti romantiliselt. Aga siis ma lihtsalt tahtsin sind. Ma teadsin, et sinus peitub midagi erilist – kuskil sügaval –, mis äratas minus huvi. Ma ei jõudnud sind tundma õppida. Mõni tund on selleks liiga lühike aeg."

"Egas seda praegugi rohkem olnud," tegi naine teatavaks.

"Juba üle kahe nädala."

"Vähem kui kaks päeva."

"Ära hakka rääkima, et sa minule ei mõtelnud."

Chloele meenusid need pikad tunnid pärast kohtumist New Hampshire'is. "Ei hakkagi. Ma mõtlesin sinule. Aga selleks, et kellessegi armuda, pead sa tema läheda viibima."

"Sina haarad õlekõrrest kinni. Ma armastan sind. Kui sa enda vastu aus oleksid, siis tunnistaksid, et sinagi armastad mind."

Just seda Chloe kõige rohkem kartiski. Tema elus polnud sellisele armastusele kohta. "Sa ei tea, mida mina tunnen."

"Jean seda, mida mina möödunud ööl tundsin. Sa ei suutnud oma vastust võltsida. Anna andeks, Chloe, kuid sa vastasid mulle armastusega. Kõik kinnitas seda."

"Ei. Mitte sugugi." Naine vajas aega. Ta teadis, mida peab ütlema. "Ma vastasin sulle vajadusest. Nimeta seda lustiks või füüsiliseks ihaks, mitte aga armastuseks."

"Sa kardad," nentis mees.

Järgnes masendav vaikus. Õhk nende vahel tundus tukslevat.

"Sa kardad minevikku endale lähedale lasta," jätkas mees. "Minevik kuulub nii mõjukalt sinu juurde, et sa pelgad ilma selleta elada."

"See pole tõsi!" karjatas Chloe.

"Miks sa siis ei püüa? Sa suutsid seda ühe öö – miks mitte nädala? Kuu? Aasta?" Mehe hääl vaibus. "Ma ei käsi sul minevikust lahti öelda, võta see lihtsalt teadmiseks ja liigu edasi." Ta jäi äkki pisut ebalevalt vait. "Sa siis ei tundnud möödunud ööst rõõmu? Kas nõnda?"

"Tundsin küll," ohkas Chloe nii kiiresti, et ta sõnad tardusid järge leidmata õhku.

Rossi naeratus täitis pausi. See sättis ta sitked huuled, mis olid naisele kogu öö kestel suurt naudingut pakkunud, kenasti ja soojalt kaardu. Mehe pilk peatus Chloe rindadel ja siis paljastatud kõhul. Kui Ross kummardus, et huuled nabale suruda, haaras naine ta juuksed pihku. Mees eemale tõugata? Või teda enda vastas hoida? Jumal, ta ei osanud seda öelda.

Pärast kaunist ööd oli hommik masendavalt üksluine ja hämar. Pärast jõuliste emotsioonide ööd olid uue päeva tundeelamused hämused ja vaevavad. Chloe vajas aega, ta vajas ka ruumi. Näo patja surunud, laskis ta mehe juuksed aeglaselt vabaks.

"Ma tahan, et sa hakkaksid minu ülesandel töötama, Chloe."

Naise pilk vaatas talle teravalt vastu. "Sinu ülesandel töötama? Kuidas võiksin seda teha? Mul on oma firma."

Ross lükkas juuksekahlu ta põselt eemale. "See tähendab, et ma tahan sinu firmale tellimuse anda."

Kuuldu jahmatas naist. Ta polnud osanud sellist pööret oodatagi. "Milleks?"

"Selleks, et rahvakoosolekule meeltmööda olla," teatas Ross naljatlevalt. "Jäta nüüd, sa ju tead, mida on vaja teha. Ma soovin palgata ESE geoloogilist laadi probleemide konsultandiks, et kõigepealt Rye Beachi kompleksi ehitusplaane korrigeerida."

Nii et äriasjad? Äkki enesekindluse tagasi saanud Chloe tõmbas lina lõua alla ja tõusis istuli. Ta manas endale jõuetu naeratuse näole. "Nii et nüüd proovid sa äraostmisega õnne? Kavatsed kõigepealt mulle äriasjadega külje alla pugeda ja siis mind tasakesi konksu otsa meelitada?"

"Kui see vajalikuks osutub." Ka mees naeratas, kuid see kustus samas. "Olen seda mõtet kogu nädala haudunud. Just seda tahtsin reedel siia tulles sinuga arutada. Mida sa arvad? Kas võtad pakkumise vastu?"

"Ei."

"Miks mitte? See oleks edukas äri."

"Tegelikult on sul õigus," mõtiskles Chloe kuuldavalt. "See oleks edukas äri. Ma võtan pakkumise vastu juhul, kui kogu töö jääb Lee hoolde."

"Ma ei soovi Leed."

Chloe polnud selles kunagi kahelnud. "Just sellepärast ma ei saa teisiti. Kas sa suudad ette kujutada, kuidas meie sinuga kahekesi koos töötaksime? Pärast möödunud ööd? Ma ei usu, et me jõuaksime kuigi palju ära teha."

Ross ohkas. "Vähemalt sa tunnistad seda."

"Ma pole midagi tunnistanud. Ja ma ei tea, kui palju võiks pealispinna varjus peituda." Aga Chloe ei rääkinud teist. Armatsedes oli Ross talle nii lähedane olnud ja nii silgavalt temasse kiindunud, nagu Chloe polnud seda veel kunagi kellegi teise puhul tundnud, Crystal kaasa arvatud, ja juba see ütles palju. Ross jääb teda alati köitma ja ta tunnetab alati neid köitvat erilist sidet.

Chloe astus kurvalt voodist välja ja läks akna juurde. Ta tundis ennast sama üksildasena ja nukrana, nagu seda oli ka alanud päev. Kas Rossist lahkumise valu vääris rõõmu, mida tema juuresolek oli kinkinud? Kas see valu oli enesehellitamise karistus?

Chloe kuulis selja tagant samme ja ohkas, kui mees tal ümbert kinni võttis ja uuesti enda vastu tõmbas. "Naudin seda veel ühe minuti, mitte rohkem," otsustas Chloe.

"Ma pean täna hommikul lahkuma," ütles mees tasakesi.

"Täna hommikul?"

"Mul on New Yorgis kohtumine."

"Kohtumine." See sõna sundis naist pingule tõmbuma. "Kas äriasjad või meelelahutus?"

"Meelelahutus."

Chloe pööras ringi. "Sa ütlesid just praegu, et armastad mind."

"Ma armastan ka teda."

Mehe silmist paistev vallatushelk andis Chloele vihje. "Sinu ema."

"Nutikas tüdruk," sõnas Ross naeratades.

Chloe oli väga rahul. "Ma ei teadnudki, et sinu ema elab New Yorgis."

"Ta ei elagi seal. Tuli ainult mulle külla."

"Ja sa jätsid ta nädalavahetuseks üksi?"

"Rõõmuga." Ja Ross ei ilmutanud vähimatki kahetsuse märki. "Minu emaga pole kuigi kerge suhelda. Asjaolu, et ma laenasin talle oma maja, pakkus talle palju suuremat rõõmu, kui ta minu seltskonnast võinuks iganes leida. Ema toetab rahaliselt ühte kunstigaleriid ja ma lubasin ta sinna näituse avamisele viia." Ross köhatas. "See on üks tema järjekordne kurikuulus kultuuriveidrus."

Chloe ei suutnud naeratust varjata. "Nagu need sinu viiulitunnid?"

"Nagu need viiulitunnid."

Mõlema pilgus välgatas lõbusus, kuid see kustus kiiresti. Selle asemele kerkis alasti iha, veelgi tugevam kui varem.

"Ah, Chloe," pomises Ross ja leidis ta huuled.

Naine püüdis pead kõrvale pöörata. "Liiga hilja." Aga samas vaatas ta Rossile uuesti ihalevalt otsa. Ta suudles meest ja oiatas siis: "Peame loobuma. Tõepoolest, me ei saa seda enam teha."

Aga ta ihaldas meest selleks liiga tugevalt. Ross viis ta voodi juurde tagasi, vajutas pikali ja naine võttis ta valmilt vastu. Kui mees on kord läinud, siis jätkub tunnetes selgusele jõudmiseks piisavalt aega. Kuid mitte praegu. Veel mitte.

8

See tunnetes selgusele jõudmine algas hetkest, mil pruun BMW sissesõiduteelt ära pööras ja silmist kadus.

"Võtan peagi ühendust, printsess," oli mees teda hüvastijätuks suudeldes öelnud.

"Sul ei tarvitse seda teha, Ross," keelas Chloe, ehkki tunded pitsitasid tal kõri. "Nõnda oleks parem."

Mees polnud midagi rohkem öelnud, pööras lihtsalt kannal ringi ja kõndis minema.

Kaotuskibedus, mida Chloe oli sel hetkel tundnud, pidanuks päeva jooksul kustuma, kuid seda ei juhtunud. Hoopis vastupidi, see andis endast ikka teravamalt märku, sundides teda tundeselguse otsimisel üha sügavamale kaevuma. Ja seal sügaval koges Chloe suurt süütunnet. Ta oli nüüd Rossiga kaks korda olnud. Kui seda tookord poleks juhtunud, võiks Crystal alles elus olla.

Tookord toimunu meenutamine tekitas nii ränka valu, et Chloe söandas harva oma mõtetes sinna naasta. Nüüd tegi ta seda. Tol vihmasel laupäevaõhtul olid nii tema kui ka Crystal kohtamas käinud ning üsna hapus tujus koju tulnud, peamiselt seetõttu, et Chloe ei võtnud kuidagi vedu. Kui Crystal temaga pahutsema hakkas, rääkis Chloe talle ära, mis oli tookord tema ja Rossi vahel juhtunud. Tal polnud mõtteski Crystalit parastada. Chloe tahtis temaga üksnes oma erutust jagada.

Aga Crystal sattus raevu. Solvumine, armukadedus, viha ... Chloe polnud suutnud oma kaksikõe märatsemishoos selgusele jõuda. Crystal oli majast välja tormanud,

oma väikesse sportautosse hüpanud ja minema kihutanud. Tund aega hiljem koputas nende uksele politseinik, teatades, et väike auto oli märjal teel libisenud ja vastu puud kihutanud. Crystal sai silmapilkselt surma.

Chloe võpatas. Ta laup oli üleni higine. Käsivarre silmadele surunud, vajus ta veelgi sügavamalt diivaninurka. Aastaid oli ta Crystali surmast põhjustatud süükoorma all vaevelnud.

Ja nüüd lisandus sellele uus süü. Ross oli temasse armunud ja ta laskis sel juhtuda. Et ta ei saa selle mehega abielluda, siis põhjustab tema Rossilegi valu, mida Chloe poleks küll kuidagi soovinud. See mees vääris paremat, kõige kaunimat. Ta vääris naist ja lapsi ning kõike seda, mida Chloe oleks isegi tahtnud, kui ta elu oleks teistsuguseks kujunenud. Rossile valu valmistamine tekitas temas vastuseks kümnekordset valu. Sest hoolimata kõigest sellest, mida oli öeldud ja tehtud, tundis Chloe, et temagi on armunud.

Ja see oli kõige sügavam kiht, mis tema tunnetes selgusele jõudmise käigus pinnale kerkis. Ta armastas Rossi, kuid sel armastusel polnud tulevikku. Alati jääb püsima minevik ja viirastused, mis selles elasid. Ross oli tema südame varastanud, kuid ainult osaliselt. Ülejäänu oli kas koos Crystaliga hinge heitnud või surnud vähehaaval iga kord, kui ta oma vanemate näol kurvastust märkas. Ross vääris siirast naist. Chloe soovis seda talle.

Ränga migreeni küüsi langenud Chloe läks juba kell kaheksa voodisse, kuid see polnud üksnes peavalu, mis teda piinas. Tema linadest kerkis ikka veel Rossi hõngu ja mehe taaselustunud puudutus kõrvetas ta nahka. Chloe põles seestpoolt ja sellel lõõsal polnud väljapääsu.

Mõne aja pärast jäi ta siiski magama. Pärast kahte ärevat ööd osutus uni sügavaks ja õnnistusrikkalt häiri-

matuks. Chloe ärkas alles siis, kui Lee alt trepijalamilt hõikas: "Chloe? Tõuse ja sära!"

Naine haigutas ja sirutas ennast, siis tuli talle kõik meelde ning teda valdas valu, mis peagi kergendustundega asendus. Lee käis teda sageli hõiskega äratamas. Ega tänanegi viimaseks korraks jää. Elu jätkub ilma Rossita. Jah, just nõnda.

Voodist välja roninud, käis Chloe duši all, rõivastus, tegi toa korda ja läks köögis einestava Lee juurde.

"Kas nädalavahetus möödus kenasti, lapsuke?" küsis mees, suu röstleiba täis.

"Olnud viga."

"Mis siis juhtus?"

"Mitte midagi."

"Ta ei maganud laupäeva öösel minu majas, Chloe."

Naine valas endale kohvi. "Miks sa arvad, et ta laupäeva ööseks siia jäi? Kust sa tead, et ta New Yorki tagasi ei sõitnud?"

"Ta auto oli pühapäeva hommikul siin."

Chloe ei pannud leebet nokkimist pahaks. Lee oli hea sõber. "Paistab, et sa kipud vanas eas nuhkijaks muutuma."

"Ma elan kõrvalmajas. Kuidas võinuks see mul märkamata jääda?"

"Oleksid võinud pilgu mujale pöörata."

"Ja loobuda lõbust sind punastamas näha? Sellist lõkendust on su näol õige harva märgata, eks ju?"

Chloe rüüpas sihikindla rahulikkusega kohvi. "Ega ma praegugi lõkenda. See, mida sa näed, tuleb hommikuvärskusest..."

"...mille grutav nädalavahetus veelgi värskemaks muudab."

"Frutav," ühmas naine. "Võib ju nõndagi öelda."

"Ross on hea mees, Chloe. Ta hakkas mulle meeldima."

"Sinagi meeldid talle. Te olete omavahel paljuski sarnased."

"Võib-olla sellepärast, et me hoolitseme sinu eest."

Chloe naeratas. "Sa oled armas." Ta püüdis teist juttu teha. "Millal sa Washingtoni sõidad?"

"Jäta, veetlev daam. Ma olen ikka veel uudishimulik. Sinu ja tolle mehe vahel susises kord midagi. Kas see algas uuesti?"

"Ma pole sellest "susisemisest" Rossiga kordagi rääkinud," vastas Chloe vaikselt. "Ütlesin, et tundsin teda ning see, mis meie vahel võis olla, on nüüd lõppenud. Ära otsi mu sõnadest seda, mida seal ei ole."

"Te olete kena paar."

"See pole sinu asi."

Lee tõmbus tagasi. "Sul on õigus. See pole minu asi. Kui mul oleks vähegi aru peas, siis abielluksin ise sinuga."

Chloe muutus äkki tusaseks. "Ma ei võtaks ka sinu ettepanekut vastu!"

"Nii et tema siis tegi seda." Chloe ärikaaslane naeratas. "Too mees on kiire tegutseja."

Suutmata piisavalt nördinud vastust leida, kargas Chloe püsti, võttis kohvikruusi kaasa ja põgenes tööka-binetti.

"Aga kuidas hommikueinega jääb?" kandus Lee hääl talle järele.

"Ma pole näljane!"

"Sa ei tohi tühja kõhuga tööd teha."

Ross oli laupäeval sedasama öelnud.

"Küll ma vastu pean!" hõikas Chloe üle õla ja tõmbas kabinetiukse kinni.

Telefon hakkas helisema, tuletades Chloele õnneks meelde, et tööpäev on alanud. Kõne tuli Alabamast. Kas ta on Mobile'i linnakodanike algatusrühma soovil korraldatava uuringu asjus juba selgusele jõudnud? Ei. Chloe polnud sellele nädalavahetusel isegi mõtelnud. See tähendab, et tal tuleks veeta nädal Mehhiko lahe ääres, et ookeanipõhjast proove võtta ja neid analüüsida. Tegemist oli

tüsna kõitva pakkumisega, sest mürgiste heitmete põletamise plaan oli alles uudne.

"Jah, miss Farwell. Ma võtan selle pakkumise vastu. Kui kaugele on nende põletamiskavatsustega juba jõutud?"

Talle vastas murelik tasane hääl. "Tanker lahkub Mobile'ist homme kahe nädala pärast, pardal polükloriidbifenüüliga saastatud õli. See keemiline ühend on kantserogeense toimega. Kompanii, kellele laev kuulub, kinnitab, et selleks ajaks, mil õli on täielikult ära põlenud, suudab merevesi kõik suitsuga lendunud mürgised happed neutraliseerida. Meie kahtleme selles."

Chloe tegi naise juttu kuulates märkmeid. "Kus põletamine kavatsetakse korraldada?"

Naine oli sellega täielikult kursis ja tegi koha talle teatavaks. Ta pani kogu Chloele vajaliku varustuse üksikasjalikult kirja. Samuti lubas ta sealse ülikooliga laboratooriumi kasutamise asjus kokku leppida.

Telefonitoru käest pannud, hingas Chloe kergendatult. Laboris saaks ta kõik päeva jooksul kogutud proovid ühtuti läbi uurida. Neli või viis päeva välitöid ja ülesanne oligi täidetud.

Projekt oli üsna huvitav. Pealegi oli Little Comptonist pagemine just see, mida ta vajas. See aitab tal kohemaid lossi unustamisega pihta hakata.

Chloe pliiats liikus Alabama projekti asjus märkmeid tehes paberil. Ta lendab sinna kolme nädala pärast, sest siis on tanker kavandatud põletamispaika jõudnud ja tossutamisega pihta hakanud. Kolme nädala pärast jõuab novembrikuu teine nädal kätte. Ja kui ta on nädalapäevad Mobile'is töötanud, koputabki juba tänupüha uksele.

Tänupüha. Chloe tundis mingit kerget võpatust. Kas ta peaks koju sõitma? Alabama asub otse Louisiana külje all. Mobile'ist oli New Orleansi lausa kiviga visata. Chloe polnud juba ammu vanemaid näinud. Ta igatses nende

järele. Ja tahtis ka vendi näha. Vähemalt üks nendest oleks kindlasti kohal.

Ent siis meenub vääramatult ka üks ammune tänupüha ja mitte ainult Chloele, vaid ka tema vanematele ja vendadele. Kas ta suudab neile näkku vaadata? Üheteistkümne aasta jooksul polnud ta kordagi tänupüha aegu kodus käinud. Arvatavasti on põhjus neile selge. Kahtlemata on kõigil ilma temata kergem. Chloed vaadates nähtaks temas ka Crystalit. Ta ei tahtnud kuidagi ennast tänupühaks perekonnale kaela määrida.

Telefon andis endast uuesti märku. "Chloe? Howard Wolschinski räägib. Just praegu helistas mulle Stephenson. Ta on valmis aru pidama." Mees jäi vait. Chloe ei osanud midagi öelda. "Kas te ikka kuulete mind?" küsis Howard.

"Muidugi." Chloe ohkas nukralt. Ta oleks pidanud seda ette aimama. "See on hea uudis," sõnas ta sunnitud elevusega. "Kas ta kavatseb kõiki meie ettepanekuid arvestada?"

"Ta pole veel milleski järele andnud. Aga ta ütles, et on valmis vastaspoole arvamused ära kuulama ja käsib oma meestel teie töö alusel projekti ümbertegemist alustada."

"See on tore. Minu uuringud ja järeldused on kõik teie jaoks koostatud ettekandes täpselt ja selgesti kirjas. Lasen ühel oma abilisel talle helistada."

"Ta soovib teid."

"Kas ta ütles seda?"

"Selgesti ja valjusti. Ta ütles just nõnda: "Kui see oleks keegi teine, siis võiks mul kahtlusi kerkida. Aga Chloe MacDaniel suudab tänu oma vaimujõule "Hansen Corporationi" meestele selgeks teha, et nad on juhmid, kui tema nõuannet kuulda ei võeta." Kirjutasin selle sõnasõnalt üles, Chloe. Arvasin, et see meeldib teile."

"Seda muidugi," pomises naine endamisi. Madu. Too mees oli tema sõnad varastanud.

"Mida te ütlesite?" küsis Howard.

"Ah, ei midagi, Howard. Tuli lihtsalt üks mõte." Chloe kõhatas. "Kas olete kindel, et ta ei lepi mõne teise meie firma töötajaga?"

"Kahtlen selles. Teie ju hakkate koos temaga tööle, eks ju, Chloe? Ma ütlen talle, et te teete seda."

"Howard, kuidas te võite minuga nõnda käituda? Miks te ei tee talle selgeks, et ükskõik kes meie firmast – kas või minu kaasosanik Lee – saaks sellega sama hästi hakkama?"

"Oletatavasti võiksin proovida, kui ma seda tahaksin."

"Aga teie ei taha?"

"Ei taha."

"Kaotasite just praegu minu hääle, mille oleksin teie poolt andnud."

Howard hakkas siiralt naerma. "Jumal tänatud, et te siin ei ela. Te ässitaksite valimistel kogu ringkonna minu vastu üles. Aga kui tõsiselt rääkida, siis me peame nende plaanidega edasi minema. Rahvahääletus korraldatakse novembri algul. Ross soovib kohtuda teiega nii kiiresti kui võimalik, et tema meeskond jõuaks plaanidesse vajalikud muutused sisse viia."

"Nii ruttu kui võimalik... Millal siis?"

"See oleks pidanud juba eile toimuma."

"Kohtusin temaga eile," mõtles Chloe. "Enne kolmapäeva ma ei jõua, Howard," ütles ta. "See on lihtsalt veel üks töö. Ei midagi muud kui järjekordne tellimus," kinnitas ta endale.

"Kolmapäev sobib hästi."

"Kas ma pean nendega tulevasel ehitusplatsil kohtuma?" Mis tahes paik olnuks sama halb nagu iga teinegi. Aga kui samas viibib ka teisi inimesi, siis on kiusatus väiksem.

Howard summutas tema lootused. "Ta soovib teid New Yorgis näha. Projekteerimisbüroo asub seal. Ta korraldab teie kohalesõidu ja majutamise. Pean talle hiljem tagasi

helistama ja ütlema, millal te kohale jõuate. Nii et kolmapäeval?"

Chloe ohkas endamisi, ehkki vägagi kuuldavalt. "Ükspuha, kõlbab seegi."

"Tubli tüdruk! Helistan hiljem uuesti ja teen üksikasjad teatavaks. Sobib?"

"Jäägu see teie otsustada."

Telefonitoru käest pannes pidanuks Chloe ennast vägagi võidukalt tundma. Kui Ross järele annab, siis ei tarvitse rahvaküsitlust korraldadagi ja Rye Beachi kompleks ehitatakse loodusele ohutusse paika. Kas miski võiks veel paremini minna?

Juuksed üle õla heitnud, võttis ta juba tühja kohvikruusi ja läks läbi elutoa kööki, kus valas endale uue annuse kohvi ja võttis nätske kukli, mille Lee oli talle jätnud. Siis pani ta mehe tööruumi avatud ust tähele.

"Lee!" Ta tormas sisse, sundides partnerit paksult kaustalt pilku kergitama. "Lee, sina oled just see inimene, keda mul praegu vaja läheb." Niipalju siis džentelmenlikust kokkuleppest. Hoolimata sellest, mida Chloe oli Howardile öelnud, saadab ta siiski Lee enda asemel New Yorki, kui mees peaks sellega päri olema. Chloe võib sama alatult mängida nagu Ross.

"Hm?"

"Mul on vaja, et sina kolmapäeval minu asemel New Yorki lendaksid. Kas sa teed seda?"

Lee raputas juba enne pead, kui Chloe oli lõpetada jõudnud. "Pean Washingtonis olema. Aga miks sa seda soovid? Kas on mingi probleem?"

"Ei. Ei midagi erilist," pomises Chloe ja pööras pilgu kõrvale.

"Chloe. Peame pisut aru. Sa pole kunagi varem lihtsalt niisama sisse tormanud ega palunud mingil tühisel põhjusel ennast asendada." Talle kerkis mõistev ilme näole. "Ah nii." Ta kõhatas. "Nii et ta helistas ka sinule."

Chloe laup tõmbus kortsu. "Howard võttis sulle kõne?"

"Ross helistas mulle. Ma arvan, et ta tegi hea pakkumise."

"Pakkumise? Ross? Millest sa õieti räägid?"

Nüüd oli Lee kord mornilt laupa kibrutada. "Mina räägin Ross Stephensoni telefonikõnest, mille ta vähem kui tund aega tagasi mulle võttis. Ta soovib meid enda teenistusse palgata. Aga mida sina silmas pead?"

Raevunud Chloe toetus vastu Lee kirjutuslauda. "Mina ütlesin talle juba ära! Ning ma pean silmas seda, et Howard Wolschinski helistas mulle ja teatas, nagu oleks Ross valmis Rye Beachi plaane revideerima."

"See on ju suurepärane!"

"Mitte sugugi! Ta tahab, et ma hakkaksin temaga koostööd tegema, aga see on küll kõige viimane, mida mina soovin!"

Lee muutus äkki väga vaikseks ja väga tõsiseks. Ta viipas tooli poole ja tuli laua tagant välja, et Chloe ikka kindlasti istet võtaks. Ennast lauaservale toetanud, lausus ta: "Hea küll, kaunis daam. Räägi nüüd mulle sellest."

Chloe tundis ennast täielikult abituna. "Ross on valmis projekti muudatusi sisse viima, kuid ta keeldub minu eelnevatest lähtumast. Ta tahab, et ma läheksin isiklikult New Yorki ja hakkaksin seal koos tema meestega tööle."

"Nagu ma aru saan, pole sul New Yorgi kui sellise vastu iseenesest midagi," lausus Lee habet silitades.

"Sa arutad täiesti õigesti."

"Chloe, mis sul viga on?" küsis Lee vaikselt. "Ross paistab intelligentne ja aus mees olevat. Miski ei tohiks sind häirida. Sõidad sinna ja tuled tagasi, millal iganes soovid."

Enamat midagi asjalikku vastu väita, ütles Chloe: "Häda seisab selles, et ta on enda arvates minusse

armunud. Kui tegemist oleks ainult tööasjadega, siis ei häiriks see kõik mind tõepoolest põrmugi. Aga Ross ütles, et ta tahab minuga abielluda."

"Mis sind siis takistab?"

"Ma ei saa temaga abielluda." Chloe anus Leelt arusaamist. "Ja ma ei ole kindel, kas suudan tema lakkamatut survet taluda."

"Kas pelgad, et võid talle järele anda?" Lee lõi käega, loobudes küsimusele vastust nõudmast. "Jälle samas punktis tagasi. Miks sa ei võiks temaga abielluda? Sa oled ju vaba inimene."

"Mitte täiesti."

"Sa ei räägi mõistlikku juttu, kaunis daam. Niipalju kui mina asjast aru saan, pole terve ilma peal vähimatki, mis võiks sul Rossiga abiellumast takistada."

"Aga kui ma teda ei armasta?" pahvatas Chloe.

"Kui sa teda ei armasta, siis on sul õigus temast kõrvale hoiduda. Ja kui sa teda ei armasta, siis suudad teda kergesti endast eemale tõrjuda. Ta tüdib peagi." Lee silmitses tema nägu tähelepanelikult, väga tähelepanelikult. "Probleem ei seisa siiski selles, ega ju? Sa armastad teda."

Chloe tõmbas vaikselt hinge, ohkas ja pööras pilgu lakke. "Vististi küll. Kuid ma ei saa temaga abielluda. Kooselu oleks meile mõlemale liiga valus."

"Kui tema nii arvaks, siis poleks ta sulle koostööpakkumist teinud."

Naine ühmas midagi. "Ja miks ta sulle helistas?"

"Ta soovib meid konsultantideks palgata. Kas sa ütlesid talle tõepoolest ära?"

"Jah. Ta tegi oma soovi eile hommikul enne lahkumist teatavaks."

"Aga me ju vajame seda tööd, Chloe. Kui me laupäeval olukorda arutasime, siis sa ju mainisid, et tahaksid mõne korporatsiooniga lepingu sõlmida. Hetk on soodne."

Chloe jäi teda teraselt silmitsema. "Kas sa ehk juhtsid temaga siin rääkides millelegi vihjama? Kas sa ütlesid, et me otsime uusi äripartnereid?" Ta ei soovinud Rossi kaastunnet ega armuande.

"Mitte mingil juhul! Kõigepealt ära unusta, et mina ei puutunud selle mehega omavahel enam minutitki kokku pärast seda, kui olin ta reede õhtul siia jätnud. Sa haarasid ta täielikult endale."

Chloe turtsatas ja vaatas kõrvale. "Ta on just säherdune hiiliv lurjus nagu kõik temasugused."

"Ei maksa nõnda rääkida mehest, kes sind armastab."

"Lee, ma palun sind."

Mees kergitas kätt. "Hea küll. Ma ei hakka sind narrima. Selles loos pole midagi lustakat. Ta pakub meile avansiks ühe kuu töötasu. Kui näeme rohkem vaeva, siis esitame talle vaheraha saamiseks arve. Kui meie töömaht väiksemaks osutub, siis jääb ülejääk meile. Paremini ei saaks ollagi."

Kuuldu ei üllatanud Chloed. Ross võiks olla rott, madu ja rebane, kuid ta polnud varas.

"See töö sobiks meile suurepäraselt," lausus Lee. ""Hansen Corporationil" on praegu tosinaid projekte käsil. Neid on mitmesuguseid ja meie kaasalöömine olulistes..."

"Sul on õigus, Lee," ütles Chloe talle vahele. "Ma ei hakka vaidlema. Kõik on väga loogiline. Igatahes võta tema ettepanek vastu, vähemalt seni, kuni sa temaga koostööd teed." Viimastes sõnades kõlas mürgine torge. Chloe oli nurka surutud ja andis sealt löögi ainsale käeulatuses olevale inimesele.

"Ta palkab meie firma, Chloe, mitte mind. Mina võin töötada üle projekti kallal, sulle ehk pakutakse järgmist."

"Ma ei usu, et suudan sellega kuigi kaua leppida. See tundub liiga palju valu valmistavat. Sina võid tema palgalisena töötada. Mina ei saa."

"Aga sinu kogemused pärinevad hoopis muust valdkonnast kui minu omad."

"Minu mõistusele juba piisab." Üllataval kombel ei peitunudki järgnenud vaikuses eriti suurt pinget. Chloe tahtnuks mõtelda, et tema tundepurse oli õhku puhastanud. Vähemalt oli ta ausalt käitunud. Lee teadis, mida naine tunneb.

"Kuule, Chloe," ütles ta ennast sirgemalt istuma kergitades. "Sul oli viimati minuga rääkides õigus. Ma ei tea sinust kõike – mul pole aimugi nendest väikestest saladustest, mida sa oled endasse peitnud. Enne toda Rossi-lugu teadsin ma veelgi vähem." Ta hääl muutus nukramaks. "Aga sul tuleb jagu saada sellest, mis sind vaevab, olgu tegemist millega tahes. Pagana pihta, Chloe, sa pead selle mehe juures olema. Tema armastab sind, sina armastad teda. Kas sul on ka aimu, kui palju abielusid põhineb märksa vähemal?" Lee oli abielus olnud. Ta teadis seda omast käest.

"Aga Rossi-sugune mees väärib rohkem, kui mina suudan talle pakkuda."

Lee kergitas kätt. "See on jama jutt ja sa saad sellest isegi aru. Kui sa teda tahad, siis pead vabanema konksudest, millega sa kipud end üles riputama." Ta tõusis ja astus akna alla, vaatas välja ning pööras siis ringi. "Neetud, Chloe, sul on nii suuri eeliseid. Kas kavatsed tõepoolest konutama jääda, lastes mingil suurel minevikusaladusel oma tuleviku hävitada? Arvasin, et sa kuulud tegutsejate kilda! Sa ei oleks täna seal, kuhu oled jõudnud, kui sa poleks töötanud selle nimel, millesse sa usud."

Chloe ei osanud midagi öelda. Lee polnud kunagi varem temaga selliselt rääkinud. Kui kuuldud sõnu oleks lausunud mõni teine mees, siis poleks Chloe temast väljagi teinud. Aga Leed ei saanud niisama lihtsalt kõrvale jätta. Ta pidas mehe arvamusest liiga palju lugu.

Kohkunud ilme Lee näol tunnistas, et tema tundepuhang polnud ette kavandatud. Mees muutus vaiksemaks. "Kuule, anna mulle andeks. Võtsin seda vist liialt südamesse." Ta jäi vait. "Aga ma mõtlen öeldut tõsiselt. Sa kas

lased ennast edaspidigi rusuda või võitled enda vabaks." Ta liikkas ühe käe pikkade sõrmedega jõuliselt läbi juuste. "Ah, ma ju ei teagi, millega on tegemist. Aga ma usun, et sa suudad iga raskusega toime tulla. Ma ei tea, kes sa oled varem, Chloe, kuid praegu tuleb sind tugevaks naiseks pidada. Ära lase meeldivat võimalust käest."

Chloe naeratas nukralt. "Sina ei suuda seda mõista."

"Ei. Mina ei suuda seda mõista." Mees ohkas. "Mis oleks, kui jätaksime selle veidikeseks kõrvale?" Märgamata Chloe noogutust, lisas ta lõpuks: "Kuid luba mulle, et siis, kui oled kord rääkimiseks valmis, tuled sa minu juurde. Mul on laiad õlad."

Chloe tõusis ja kaisutas teda. "Tänan, Lee. Ma hindan seda." Tagasi astunud, vaatas ta mehele otsa. Naljakas küll, Lee oli soe ja tugev ning omamoodi hea väljanägemisega nagu ka Ross, kuid Chloe ei tundnud iha ning tema sisemuses ei särtsatanud ainsatki sädet.

Lee sirutas käe. "Kas jääme sõpradeks?"

Chloe võttis selle vastu. "Jääme sõpradeks."

"Ja me võtame Stephensoni pakkumise vastu?"

Naine tõmbas käe järsult tagasi. "Ei. Jah. Ma ei tea." Ta astus ukse poole. "Tee, mida ise heaks arvad!"

"Pole kuigi meeldiv tunne kõigest mõne sekundiga kõrgelt nii madalale langeda," mõtiskles Chloe, kui ta oli oma kabinetti tagasi jõudnud ja laua taga istet võtnud. Ross väänas tal täiesti sihikindlalt käsi. Mida mees silmas pidas, kui ta ütles, et armastus muudkui nõuab ja nõuab, kuni keegi ei suuda enam peaaegu midagi teha?

Chloel oli valikuvõimalus. Ta võib kindlaks jääda, keeldudes Rossiga edaspidi suhtlemast; ta võib saata enda asemel kellegi teise New Yorki, et seal Rye Beachi kompleksiga seonduvaid küsimusi arutada, ja ta võib selliste tellimustöödega tegelemise firma kaasosanikule usaldada.

Teine võimalus osutus ohtlikumaks. Ta sõidab New Yorki, et seal pakutud tööd teha, jäädes mehe suhtes täiesti ükskõikseks. Kas ta tuleb sellega toime?

Lee sõnad tulid Chloele ehmatava selgusega meelde. Kas ta armastab Rossi piisavalt, et ennast – ja oma minevikku – tema jaoks vabaks võidelda? Kas ta suudab New Orleansi naasta, viirastustele näkku vaadata ja need lõpuks vaikima sundida?

Viimane mõte tekitas Chloes ränga emotsionaalse pinge. Liiga palju oli liiga kiiresti juhtunud. Ta ei suutnud enam sellele mõtelda. Tuli tööd teha – kui ta kavatseb kolmapäeval New Yorgi poole teele asuda.

Chloe hakkas sügavalt ohates enda ees lebavaid pabereid uurima. Enne lahkumist oli vaja ühtedele helistada, teistega kokku saada ja ettekandeid kavandada. Pingeline kiirustamine teeb talle ainult head. Siis on mõtted tööasjadega hõivatud. Muretsemisest polnud mingit kasu. Üksnes aeg võis anda vastuseid, mida ta vajas.

Õnnetuseks polnud Ross nõnda rahulik, kuid Chloe, kellega tal õnnestus pärastlõunal telefoni teel kõnelda, osutus senisest hoopis teistsuguseks naiseks, palju rahulikumaks. Chloe tundis mehe hääle kohe ära, tegelikult oli ta helistamist juba oodanudki. Selle hääle kõla tekitas Chloe sisemuses värina, mis aga kiiresti kustus. Ta oli väsinud.

"Kuidas käsi käib?" küsis mees.

"Päris kenasti."

"Su häält on meeldiv kuulda. Tunnen sinust puudust."

"Lahkusid alles kakskümmend neli tundi tagasi."

"Sa oled siis neid tunde loendanud, eks ju?"

Chloe polnud seda teinud. Noh, võib-olla ehk siiski. Aga ta ei kavatsenud seda tunnistada. "Mul on praegugi loendamine käsil. Pean enne õhtut veel viis ettekannet läbi vaatama, lisaks sellele ootavad mind telefonikõned, äripiltpanekud ja kes teab mis veel. Tundub, et mulle on New Yorgis mingi kiire töö valmis vaadatud. Keegi ninakas ärimees paistab arvavat, et tema pakkumine on ainus, mis midagi tähendab."

"Oled vist vale jalaga voodist välja astunud. Kas sul oli tülikas hommik?"

"Väga palju tegemist."

"Ehk leidsid ka midagi huvitavat?"

"Ahah."

Mees ohkas. "Ah nii. Hakkame siis jälle teineteisele hambaid näitama."

"Ei. Ma lihtsalt ei taha midagi arutada," vastas naine ja oleks meelsasti lisanud: "Eriti veel sinuga." Ross oli liiga sageli tema ellu sekkunud.

"Sa tundud millegipärast masendatud olevat." Mehe hääles kõlas mure. "Kas midagi läks untsu?"

"Kõik saab korda." Aga Chloe kahtles selles. Ta võis võidelda palju tahes, kuid Rossi häälekõla köitis teda sellegipoolest.

"Mis lahti, Chloe? Palun räägi mulle. Miski vaevab sind. Kuulen seda sinu häälest. Su reibas vaim on kadunud." Mees jäi vait. Kui Chloe midagi rohkem ei öelnud, sõnas Ross: "Ma sõidan sinna."

"Ei! Minuga on kõik korras. Tõsijutt. Ma olen väsinud. Muud ei midagi."

"Sul pole aimugi, kuidas sinu häälest kostev valu mind vaevab."

"Miks sa siis seda tegid?" pahvatas Chloe.

Järgnes pikk ja rusuv vaikus. Siis mees ohkas. "Ah, kas sa pead mu teateid silmas?"

"Sa oleksid võinud seda öelda. Tahan teada, miks sa püüad mind selja tagant nurka suruda. Miks sa otse mulle ei helistanud?"

"Mainisin seda sulle möödunud nädalavahetusel. Sa

keeldusid. Mind võib ehk paljuski süüdistada, kuid ma ei ihka kellegi tagakiusamist. See on rohkem sulle omane." Chloe tõmbas sügavalt hinge, kuid mees jätkas. "Ma ei tahtnud sulle hommikul helistada, et kord juba öeldut uuesti üles soojendada. Paistis olevat tõhusamaid vahendeid, kuidas sind veenda..."

"...mind sundida..."

"...kuidas sind veenda, et minu pakkumine tuleks vastu võtta. See on täiesti arukas. Sina tunned Rye Beachi projekti ja sellega seonduvaid probleeme. Kellegi teise kaasamine tähendaks ajaraiskamist. Ja mis muusse puutub..."

"Kõik muu on Lee ülesanne," torkas Chloe vahele. "Tema paistab "Hansen Corporationiga" igati mehkeldavat. Kui sa soovid temaga koostööd teha, siis ole lahke. Tunnistan tema volitusi ja kogemusi, kuid ma ei soovi ise kaasa lüüa."

"Miks see siis sind nii kangesti häirib?" päris mees pisut liiga rahulikult. "Kui Lee äriasju korraldab, siis ei peaks see sind kuidagi segama."

"Soodne juhus," pomises Chloe üsna tõrksalt.

"Ahah, printsess. Ei maksa nõnda. Kui sa eelistad endamisi pomisemist, siis tee seda parem armastusest rääkides."

"Ross."

"Ma armastan sind."

"Seda sa oled juba öelnud." Chloe püüdis ükskõikselt rääkida, kuid tema hääletoonis kõlas pigem palve.

"Ma mõtlen seda tõsiselt. Just sellepärast ma kõike seda teengi."

"Mida?" hüüatas naine naljatlevalt. "Kas sa siis minu hiilgavaid teadmisi, kogemusi ega välitööde oskusi ei hindagi?"

"Oleneb sellest, millistele välitööde oskustele sa vihjad," venitas mees. "Kui jutt on kireväljadest, siis..."

"Seda ma ei maininud ja sa tead seda. Miks pead sa mu sõnu väänama, Ross? Kas sulle meeldib mind ärritada?"

Mees muutus äkki tõsisemaks. "Ei. Ma püüan sind ergutada, et sa oma tunnetele näkku vaataksid. Ma armastan sind, Chloe. Ma tahan, et sa oleksid minu lähedal, sellepärast ma meie koostööd korraldangi. Võib-olla pole sa veel valmis tunnistama, et vajad mind samuti, nagu mina sind igatsen, kuid ma pole uhke. Ma vajan sind ja ma ei leidu. Igatahes veel mitte."

Chloe kuulas nukralt. Mees tundus ausalt ja siiralt rääkivat. Võib-olla mees vajaski teda. "Aga kuidas siis minu vajadustega jääb?" arutas ta. "Sa kiirustad mind tagant, Ross. Ma ei tea, kas ma tulen või mitte. Palun jäta mulle aega."

"Sul on kuni kolmapäevani aega. Korraldasin nõnda, et sulle tullakse kella poole kuuesele Providence'i rongile vastu."

"Rongile vastu? Ma sõidaksin meelsamini autoga. Olen nõnda rohkem harjunud."

"Ma ei taha, et sa siin linnas autoga sõidaksid. Jäta auto Providence'i. Pilet on seal kinni pandud ja ma tulen sulle jaama vastu."

"Ross..."

"Kõik on korraldatud."

Chloe huuled kõverdusid. "See mulle sinus meeldib. Sa oskad nii demokraatlikult käituda."

"Minagi armastan sind," lausus mees lahkelt ja pani telefonitoru käest.

9

Ross ootas tõepoolest vaksalis rongi saabumist. Vaevalt oli Chloe jõudnud platvormile astuda, kui mees juba ta kõrvale ilmus. Ross haaras üheainsa sujuva liigutusega Chloe reisikoti ja võttis tal käe alt kinni. "Kas reis läks kenasti?" küsis Ross naist edasi juhatades ja vaatas alla tema poole.

"Täiesti." Ja Chloe pidi endale tunnistama, et oli kena siin Rossiga nõnda kohtuda. See muutis kõik vastuvõetavamaks, sest New York oli ikkagi New York, alati pisut heidutav linn. Rossi tähelepanelikkus avaldas head muljet, ehkki naine ei hakanud seda talle ütlema. "Kuhu me läheme?" küsis ta, kui Ross oli ta taksosse aidanud ning andnud juhile sama Park Avenue aadressi, millele Chloe oli mõni aeg tagasi tšeki saatnud.

"Arvasin, et soovid "Hansen Corporationi" peakorterit näha. Rye Beachi kompleksi meeskonnaga kohtud alles homme, kuid võib-olla tahad sa enne töösse sukeldumist meist mõningase ülevaate saada. Pealegi on mul vaja seal veel mitu asja korraldada."

Ross tundus tõepoolest väga hõivatud olevat. Ei ainsatki tervitussuudlust ega kaisutust, isegi omaette taksos olles mitte, aga Chloe ei kurtnud. Meest rongi juures nähes oli teda läbistanud võpatus, mille kirvendused isegi praegu veel endast märku andsid. Kulub aega, enne kui ta jälle ennast täielikult valitseda suudab.

"Hansen Corporation" oli just nõnda mõjukas, nagu Chloe oli arvanudki. Ross Stephenson polnud mees, kes midagi poolikult teeks. Tervelt kolmele korrusele paigu-

tatud tööruumides ringi käies ei pannud Chloe ühtki asjatult vähtivat inimest tähele.

Teda saatis üks asepresident, maheda jutuga mees, kes Chloele kohe meeldima hakkas. Ross ise oli peagi pärast kohalejõudmist põgusalt vabandust palunud ja kadunud. Chloe nägi teda alles õhtu eel, kui Ross ilmus äkki projekteerimissaali, kus Chloe Des Moinesi linna kavandatava muuseumi- ja teatrikompleksi projekti imetles.

"Mida sina sellest arvad?"

Rõõm valgustas naise nägu. "See on imepärane, Ross. Sul on hiilgav arhitekt. Jooniste järgi otsustades saab sellest muuseumist kogu Iowa osariigi visiitkaart."

Mees naeratas rahulolevalt. "Just seda me loodamegi. Kas sul on mõni ettepanek?"

Chloe muigas. "Kas sa arvad, et hakkan nüüd seda mõne geoloogilist laadi asjaolu tõttu maatasa tegema?"

"Umbes nõnda jah."

"Ma ei tea sellest projektist ju midagi. Jooniste järgi otsustades näen küll mõnda potentsiaalset ohuallikat – näiteks drenaaztorustikku –, kuid enne konstruktiivse kriitika tegemist peaksin vähemalt sealse maapinna iseärasustega kursis olema."

Kui Ross ennast tema kõrva poole kallutas, taipas Chloe, et tema saabumishetkest alates polnud mees talle veel nii lähedal olnudki. Rossi soe hingeõhk põsel tekitas naises kõdivärinaid. "Jumal tänatud," teatas Ross valju lavasosinaga, ehkki nad olid ainult kahekesi sinna ruumi jäänud. Ta ajas end sirgeks. "Päev on juba õhtusse kaldumas. Hakkame minema."

Chloe korjas oma asjad kokku. Tal oli olnud ootamatult meeldiv ja huvitav pärastlõuna. Kui kõik päevad samasugused oleksid, siis ehk suudab ta need kuidagi üle elada.

Ent sellegipoolest rippus miski raskelt kuskil ta teadvusesopis. New Orleans kippus kõike varjutama. Pärast

New Yorki sõidab ta Rhode Islandile, seejärel Alabamasse. Kas peaks sealt tõepoolest New Orleansi minema? Kas see lahendaks midagi? Kas see muudab tema tundeid Rossi vastu?

Kahtlemata armastab ta seda meest. Nüüd tema kõrval mööda pikka koridori astudes tundis ta ennast printsessina. Ross valitses seda paika, kuid ta oli leebe ja hell. See mees armastab teda. Kas ta väärib Rossi armastust?

Taksos istudes ei öelnud kumbki midagi, kuni jõuti Rossi paatjast liivakivist maja ette. "Sa jääd siia," lausus mees rahulikult, rebides järsult katki selle, mis oli peaaegu ajutise vaherahu moodi tundunud.

"Oh ei," tõrkus Chloe vastu, kuid astus sellegipoolest mehe kannul taksost välja. "Ma lähen hotelli. Neid on linnas igal sammul. Sina võid sisse minna ja telefoni teel mulle toa kinni panna, nagu sa oleksid pidanud juba esmaspäeval tegema."

Ross viis Chloe trepist üles kõrge tammeukse juurde, pööras võtit lukus ja juhatas naise majja. Elegantsesse halli jõudnud, võttis ta Chloe mantli. "See on kolmekorruseline maja. Mina magan teisel korrusel. Kolmas jääb tervenisti sulle. Ma ei nõua, et sa minuga magaksid, ainult seda, et sa peatuksid siin. Sul on nõnda palju mugavam."

Chloele meenusid telefonis kuuldud sõnad, et mees vajavat teda enda lähedal. Eraldi magamistoad? Eri korrustel?

Rye Beachi meenutanud, lausus ta äkki rõõmsamalt: "Hea küll. Ma võtan siis pealegi katusekambri." Ka Rye Beachis oli ta kõige ülemisel korrusel maganud. Möödunut meenutades kerkis nüüd mõlema näole muie.

"Tule," lausus mees soojalt. "Ma näitan sulle oma elamist."

Nad läksid esimeselt korruselt teisele ja sealt kolmandale, et Chloe saaks mööblit, taieseid ja Rossi reisidelt pärit mälestusväärseid esemeid vaadata. Ükski tuba poleks

küll kujunduskunstnike auhinda pälvinud, kuid ometi peitus neis isesugune hubasus, mis haaras Chloe oma võimusesse ja laskis tal ennast koduselt tunda.

Ka Rossi käitumine aitas tal rahuneda. Mees ei avaldanud talle mingit survet, niisiis võis ka Chloe ennast vabamalt tunda. Nad käisid lähedal asuvas restoranis söömas ja tulid siis tagasi, et õhtu lugemisega rahulikult mööda saata. Kui Chloe peagi pärast kella ühtteist tõusis, soovis mees talle ilma vähimagi iharuseilminguta head ööd.

"Riidekapis on veel üks tekk. Kui sul peaks rohkem käterätte vaja minema, siis leiad need vannitoakapist." Mees vaatas dokumentidelt üles, kuid ei tõusnud.

"Küll ma leian." Chloe naeratas. "Head ööd."

"Head ööd. Maga magusasti."

Ivast lahkudes vaatas Chloe korraks tagasi ja pani tähele, et Ross oli kohe oma paberitesse süvenenud. Chloe astus aeglaselt trepist üles, seisatades korraks igal mademel. Ta polnud Rossi sellest küljest veel kunagi näinud. Varem oli füüsiline kiindumus nende suhteid vorminud. Nüüd jättis Ross ükskõikse mulje, aga võib-olla suutis ta oma huvi varjata.

Sellegipoolest oli Chloe tänulik. Selle mehega elamine ja temaga koos töötamine olnuks lausa kohutav. Aga sellegipoolest ei unustanud ta tõika, et mees magab kõigest üks korrus allpool. Rohkem kui kord sel ööl teritas ta mingit heli kuuldes kõrvu ja hoidis hinge kinni, arvates, et Ross tuleb trepist üles.

Chloe magamistoa uks jäi suletuks ja kui ta kord uinus, siis magas ta vahelduvalt.

Kõik eelnes kenasti. Neljapäev ja reede olid täielikult tööga täidetud ning Chloe veetis pikki tunde Rye Beachi kompleksiga tegelevate suurvaimude seltskonnas. Tema soovi-

tusi võeti leplikult kuulda, esitati rahulikult küsimusi, väljendati mõnikord sügavat kahtlustki, kuid alati oldi valmis teda ära kuulama. Ross oli peaaegu kogu aeg millegi muuga hõivatud, astus ainult vahetevahel läbi, et vaadata, kuidas töö edeneb, ent üldiselt paistis ta oma alluvaid täielikult usaldavat.

Reede õhtul pööras Chloe jutu sellele. "Arvasin, et sa tunned ennast vabamalt, kui ma töö juures sinust kaugemale hoidun," ütles Ross.

"Aga kas sa siis projekti pärast üldse ei muretse? Kuidas sa tead, et korrigeeritud plaanid sulle isiklikult vastuvõetavaks osutuvad?"

"Ma ei kahtle selles," vastas mees julgustavalt naeratades. "Ma usaldan sind. Ja ma usaldan ka mehi, kellega ma koos töötan. Nad teavad, mida mina soovin." Ta jäi vait, pilk muutus teistsuguseks ja hääl leebus. "Ning sina tead seda samuti."

Miski näis Chloe kõri kinni nöörivat. See oli esimene vihje, mida ta siin veedetud aja jooksul Rossilt kuulis. Seepärast ei teinud ta sellest vääratusest väljagi. Ja kuna see eksimus osutus üürikeseks, andis Chloe ahvatlusele järele, kui Ross tuli kahe eriti hea piletiga peibutama, et ta kuni pühapäevani New Yorki jääks ja koos temaga Suure Õuna linnas uut menumuusikali vaatama läheks.

"Kuidas sa küll need kohad välja võlusid?" küsis Chloe erutatult, kätt kõnekalt kujundatud ümbriku poole sirutades. Ross kergitas seda tema haardeulatusest kõrgemale.

"Mul on selleks oma võtted." Mees hakkas naerma. "Sa siis pole seda lavastust veel näinud?"

"Tead niigi, et ma pole seda näinud! Esietendus oli alles eelmisel nädalal ja sa oled sellest ajast alates iga minu mineku ja tulekuga kursis."

Ross naeratas mõnusalt ja tegi teist juttu, kuid Chloe kohanes kergesti mõttega, et ta läheb kavandatust hiljem

Bhoale Islandile tagasi. Kui mees teatavaks tegi, et tal on laupäeva hommikul büroos tegemist, siis uitas Chloe Viiendal avenüül ringi, ostis endale uue kleidi, kingad ja käekoti. Taas hakkas ähmane mõte kuskil ajusopis näitsema. Need ostud olid New Orleansis kandmiseks määratud. Kui Chloe sinna läheb, siis soovib ta, et vanemad võiksid tema üle uhked olla. *Kui* ta sinna läheb.

Laupäeva pärastlõuna oli sootuks teistsugune. Kui ta ise oleks mõnetunnise linnaretke kavandanud, poleks see ilmselgi nii huvitav välja kukkunud, kui nüüd Rossi juhatuse järgi liikudes. Muuseumist parki jäätisesaali juurde ja tagasi. See oli otsekui unistuste käik. Mees käitus veetleva arukuse ja lausa imelise ettevõtlikkusega ning suhtus lüüasaamisse tasakaalukalt.

Ta näis Chloest hoidumist päris kergesti taluvat, kui kergelt tukslev lõug välja arvata. Naine pani seda tähele hetkel, mil nad teineteisele kõige lähemal olid: kõrvuti seistes, Guggenheimi muuseumi juures Calderi mobiili* vaadates, koos Rockefelleri keskuse juures läbi rahvasumma trügides või vaikses restoranis põlved peaaegu koos istudes.

Chloe vähemalt lootis, et märgatud tukslemine tuleneb temast. Ta soovis mõtelda, et mees vaevleb pinges, sest tema endaga oli täpselt samuti. Igatahes muutis Rossi tagasihoidlik käitumine töö kergemaks, ehkki Chloed vallanud iha ei leidnud sellest küll mingit leevendust. See paisus kogu laupäevase päeva, õhtu ja ka ööl vastu pühapäeva. Selleks ajaks, kui nad pisut pärast südaööd teatrist tagasi jõudsid, kippus kirg juba lahvatama.

* Alexander Calder (1898–1976), Ühendriikide skulptor, abstraktsete loiste looja. Mobiil – kergliikuvatest osadest konstrueeritud skulptuur. – *Tõlk.*

Chloe võttis mehest eeskuju ja püüdis ennast jäiseks muuta. Elutoas unenapsi rüüpamise aegu oli nende kõnelus sama leebe ja meeldiv, nagu kõigil neljal seljataha jäänud päeval. Chloe tundis ennast õnnelikuna. Seejärel läks ta üksinda trepist üles ja astus magamistuppa, kus ta oli kõik möödunud ööd üksi maganud, ning siis hakkas jää sulama. Ta jäi tukkuma ja ärkas, vähkres asemel, leidmata masendusest mingit leevendust. Chloe püüdis mõtteid mujale kallutada, kuid Ross köitis teda järelejätmatult ja lausa valulist iha tekitades. Hakkas juba koitma, kui ta lõpuks voodist välja tuli ja akna alla astus.

Linn oli ärkamas. Öö sügavad purpurpunased ja sinised toonid hakkasid juba heledamaks luituma. Kõige kõrgema idapoolse pilvelõhkuja ülemistel akendel mänglesid tõusva päikese esimesed roosakad kiired. See oli kaunis ja rahulik. Ainult Chloe sisemuses näriv tuim valu rikkus muljet.

"Ma ei saanud magada," kostis hääl ukse juurest. Chloe pööras ringi ja nägi lävele ilmunud Rossi. Mees seisis seal, pikk, näojooned varjudesse mattunud, põlvini ulatuv vöötatud hommikumantel seljas. Rossi tõrksalt sassis juuksed kinnitasid, et ta sõnad ei peta. "Kuidas sinuga on?"

Kramp surus Chloe kõri kinni. "Samamoodi."

Ta silmitses aeglaselt lähenevat meest. Iga samm tõi Rossi aknale lähemale, kuni Chloe teda selgesti enda ees nägi. Ehkki mehe silmad peegeldasid Chloes valitsevat piina, puudutas mees tema põske õrnusega, mis tõi naisele pisarad silma. Chloe ei suutnud eemale tõmbuda. Ta igatses kirglikult Rossi armastust.

Kui veel kuskil mõni arukusevõrse oligi, siis sundis Rossi esimese suudlus seda närbuma. Jäi ainult päevade jooksul kogunenud nälg. Chloe ei kõhelnud üldse.

Ross puudutas teda kõikjalt, hellitas teda läbi õhukese

lavendlisinise öösärgi ja ta vastas mehele samaga. Aga Rossi hommikumantel oli paks ning Chloe muutus kärsituks. Rüühõlmad avanesid kergesti ja siis nägi ta paljast mehekeha. Chloe käed libisesid sellest üle, ta huulilt kerkis oiatusi ning teda valdas joovastav võimukusetunne. Ross hakkas ta hellituste toimel värisema. Ta kürb kerkis jämedalt ja jõulise aplusega üles.

Mõni hetk hiljem langes Chloe öösärk hommikumantli kõrval põrandale. Mehe huuled õgisid ta suud, kui ta Chloe üles tõstis ja voodisse kandis. Rossi keha raskus surus ta vastu linu, kuid Chloe ei tundnud vähimatki valu. Ta võttis selle jõulisuse rõõmuga vastu, soovides ikka rohkem ja rohkem.

"Jah!" kiljatas ta, põiminud jalad mehe puusade ümber, et teda endale lähemale tõmmata.

Aga Ross tõmbus Chloe häält kuuldes pingule. Ta hingeldas ägedalt ja surus lauba naise kõrva juures patja. Chloe tundis, kuidas ta tugevalt ja suurelt tema vastas tuksles, kuid ei sisenenud.

"Ma tõotasin, et ei tee seda," sosistas mees kähedalt, "ma tõotasin, et hoian käed sinust eemal. Ma püüdsin. Jumal teab, et ma püüdsin oma tõotust pidada!"

Kui Ross ennast kergitas, et naisele silma vaadata, äratas tema näoilme Chloes arusaamise. "Ära lahku mu juurest!" karjatas ta.

"Pean minema. Selle ühe kergenduse eest pean pärast ränga valuga tasuma."

"Ei!" Chloe haaras tal nii ägedalt õlgadest kinni, et sõrmenukid muutusid valgeks. Ta oli juba tugevasti hirmul. "Palun, Ross. Ma pole sinult kunagi midagi palunud. Aga palun... nüüd... ma ei suuda seda enam taluda!"

Ohjeldamatu sund innustas teda, tema huuled, käed ja puusad mõjutasid Rossi seni, kuni mees lõpuks oiates alistus. Voodile langenud ja ennast selili keeranud, tõmbas ta Chloe endale peale ning naine armastas teda

sel viisil. Chloe ei saanud öelda sõnu, mida mees tahtnuks kuulda, kuid Chloe keha tegi teatavaks kõik, mida ta tundis.

Keha tuli sellega toime, väga hästi pealegi. Selleks ajaks, kui kuldsed päikesekiired aknalauda riivasid ja nende higistelt kehadelt vastu peegeldasid, olid mõlemad täielikult kurnatud.

Kähisevad hingetõmbed rebestasid õhku, kõik muu tundus vaikne olevat. Miski oli valesti. Chloe tundis seda samal hetkel, kui ta pulss hakkas rahunema. Nad ei rääkinud. Puudus lähedustunne. Rahuldus, mis oli neid varem kuumana teineteise embuses hoidnud, kippus kiiresti hajuma.

Ross tõusis voodist, tõmbas hommikumantli selga ja läks toast välja. Jälle üksinda jäetud Chloe tõmbus tihedasti kerra ja mattis ennast kaelani lina alla.

Ilmselt oli käes aeg, mil tal tuli kas täielikult avaneda või lõplikult endasse sulguda. Ross ei suutnud poolikut elu elada – aga kas Chloe oli seda üldse arvanudki? Tema keha võis küll meest tükati armastada, aga kui ta ei suutnud Rossi ka pea ja südamega omaks pidada, siis polnud mingit lootust.

Varsti pärast seda, kui Ross oli toast lahkunud, kuulis ta eesust paugatusega sulguvat. Chloe ei teadnud, kuhu Ross läks, kuid mees jõudis õigeks ajaks tagasi, et ta raudteejaama sõidutada, kuid isegi see lühike sõit tekitas piinlikkust. Alles siis, kui Chloe oli valmis vagunisse astuma, ütles mees katkendlikult ühe lause kaupa korraga, ja ka siis kõlas ta hääl rusutult.

"Ma tahaksin, et keegi oleks nii "Hanseni" kui ka ESEga pidevalt ühenduses, kuid usutavasti tuleb Lee sellega toime. Sul on õigus. Teisiti oleks liiga raske, vähemalt praegu."

Chloe tahtnuks talle midagi vastu öelda, kuid sõnad ei pääsenud tal suust.

Kui Ross talle viimast korda otsa vaatas, heiastus mehe silmis kaotus. "Ma jään siia, Chloe. Kui sa kord vabaks oled saanud, siis anna mulle märku."

Tänupühajärgsel laupäeval istus Chloe lennukisse. See ruleeris startirajale, tõusis õhku, ronis üha kõrgemale taevasse ja võttis kursi põhja poole. New Orleans jäi seljataha. Ees ootas New York. Chloe läks Rossi juurde tagasi.

Ta püüdis magada, kuid oli selleks liiga erutatud. Ta sõi lõunat, sirvis ajakirja, vaatas siis aknast välja ja naeratas. Kõigest mõni päev tagasi vaevadest painatud naist valdas nüüd äsjaleitud rahu.

Ta oli väga lühikese ajaga pika tee läbi teinud, kuid see polnud kerge. Mobile'is töötamise kestel olid teda kümned kahtlused ja mõtted vaevanud ning ta sealviibimise mõne päeva võrra pikemaks venitanud. Ja kui ta tänupüha hommikul New Orleansis vanematekodu lävele astus, siis polnud ta ikka veel hirmust ja kindlusetusetundest vabaneda suutnud.

Nüüd, mil lennuk hakkas laskuma, raputas Chloe üllatunult pead. Nii palju arusaamatuse tõttu kaotatud aastaid. Ent lõpuks ometi oli kõik selge. Nõnda oli parem. Ta helistab kohe Rossile, kui on lennujaama jõudnud. Meest tabab suur üllatus.

Aga üllatus varitses hoopis teda. Ross oli talle lennujaama vastu tulnud, ootas teda, pikk, tumedate juustega, värinaid tekitav. Mingil *déjà vu* hetkel kohtusid nende pilgud rahvasummas. Chloe seisatas jahmunult, teades, et tema järgmised sammud on sama tormakad, nagu olid olnud üksteist aastat tagasi. Aga nüüd oli ta lõpuks ometi täielikult armastamiseks vabanenud naine. Sügavalt hinge tõmmanud, jooksis ta edasi.

Ross kiirustas naisele vastu ja surus ta oma käte va-

hele, hoides teda nii tugevasti ja nii pikalt embuses, et kõik sai sõnadetagi selgeks.

Ent Chloe oli talle sõnu võlgu. Kui ta pisut eemale tõmbus, et üles mehele otsa vaadata, siis pitsitas ta kõri sama tundetulv, mis tõi pisarad silmisse. Ta suutis ainult sosistada: "Ma armastan sind." Sellestki piisas.

Rossi nägu hakkas särama. Ta silmadesse kerkis rõõm. "Läki koju," ütles ta ja seda nad käsikäes tegidki.

Peagi istusid nad Rossi elutoas diivanil ja vaatasid teineteisele otsa. Mees hoidis tal tugevasti käest kinni, Chloe aga püüdis panna sõnadesse kõike, mida ta oli New Orleansis teada saanud.

"Tegemist oli eksimuste tragikomöödiaga," alustas Chloe. "Ma süüdistasin ennast, et tulin sinu juurde ja häirisin sellega Crystalit; ma olin isegi kulli ja kirja viskamist endale ette heitnud ning mind valdas pärast tema surma selline süütunne, et ma sulgusin endasse. Kui mu vanemad ei suutnud minuni jõuda, saatsid nad mind Newporti sõprade juurde, lootes, et keskkonnamuutus mõjub mulle hästi. Mina aga arvasin, et tuletan neile juhtunut liiga selgesti meelde ning nad ei taha mind enda juures näha, niisiis hakkasin neist eemale hoiduma. Ühest arusaamatusest tulenes teine."

"Aga kas see on nüüd läbi?" küsis Ross, kes näis nii ilmselt kinnitust vajavat, et Chloe puudutas ta põske ja suudles teda.

"Jah," sosistas ta. "See on nüüd läbi. Tundsin seal ema pärast tõepoolest suurt muret. Kui ta sai teada, mida mina olin kõik need aastad arvanud, siis läks ta kurvastuse tõttu lausa endast välja. Me rääkisime kogu tolle esimese öö omavahel, ainult meie kahekesi." Chloe muutus mõtlikuks. "Ema polnud kunagi varem ainult minu jaoks olnud. Me istusime ju alati kolmekesi koos. Aga ema oli isegi muretsemisest hoolimata vahva. Ta tegi mulle nii mõndagi selgeks. See aitas."

Chloe vaatas uuesti Rossi poole. Mehe silmad olid mõistvalt soojad ja nende pilk ärgitas Chloed jätkama.

"Ema rääkis oma kaksiktütardest – sellest, kuidas ta jälgis nende kasvamist ning õppis nende sarnaseid jooni ja erinevusi tähele panema. Ta tegi mulle selgeks, et juhul, kui kõik teisiti läinuks ja hoopis Crystalil oleks sinuga armulugu olnud, siis oleksin mina hoopis teistmoodi käitunud. Teisiti öeldes, Crystal reageeris oma iseloomule vastavalt, aga süütunne, mida ma kõik need aastad olin summitud taluma, on ainult minule iseloomulik," lõpetas Chloe nukralt, kuid lootusrikkalt ohates.

"Oh?" küsis Ross tasakesi.

"Oli," parandas Chloe ennast ja vaatas mehele otse silma. Ross nägi tema pilgus peituvat palvet. "Tahaksin nüüd kõik selle minevikku jätta. Kas sa aitad mind?"

Chloe süda jättis äkki löögi vahele, aga siis hakkas see Rossi avala naeratuse mõjul kiiremini põksuma. "Just selleks ma siin olengi."

Naise laup tõmbus kipra. "Ja miks sa siin oled? See tähendab... kuidas sa teadsid lennujaama tulla?"

"Sinu vanemad."

"Sa siis rääkisid nendega?"

"Eile." Mees paistis endaga rahul olevat. "Sa ei jõudnud õigeks ajaks Little Comptonisse tagasi. Lee helistas mulle, me arutasime sinu liikumise läbi ning panime kaks ja kaks kokku. Kui ma taipasin, et sa oled koju sõitnud, siis oli mulle ka põhjus selge. Ainult et ma ei saanud sulle sinna järele tulla. Tavatsesti pidid sa sellega omal jõul toime tulema, eks ju?"

Naine noogutas. "Ma rääkisin neile sinust."

"Oli hea, et sa seda tegid. See muutis mul selgitamise kergemaks." Ross jäi poolenisti teeseldes, poolenisti tõsiselt vait. "Noh, mida sa neile minust tegelikult rääkisid?"

"Et sa armastad mind, et mina armastan sind, et sa palusid mind endale naiseks. Aga samuti ütlesin oma

vanematele, et kõigepealt pean ma nendega südame puhtaks rääkima, et Crystali surm meid enam ei vaevaks, sest muidu ei suuda ma olla naine, keda sina väärid."

Lõpuks kadus Rossi näolt kogu lustakus ja selle asemele ilmus haavatavus otsekui tema tavalise jõu varjukülg. Naise põsele laskunud käsi värises kergelt. "Kas ma olen sulle öelnud, kui väga ma sind armastan?" sosistas ta kordamööda Chloe silmi, nina ja huuli suudeldes.

"Sul on terve igavik aega seda mulle rääkida," sosistas naine vastu.

"Kas sa siis abiellud minuga?"

"Ahah."

"Ahhh." Ross kaisutas teda sügavalt ohates uuesti. Ta hingeõhk soojendas Chloe kõrva. "Kas sa oled väsinud?"

Rossi kaelalt levis mehele iseloomulikku hõngu. Chloe raputas tema vastas pead. "Ei."

"Kas oled selles ikka kindel?" Ross võttis tal veelgi tugevamalt ümbert kinni. "Lend oli pikk."

"Ma ei ole väsinud." Chloe naeratas. "Ma ei usu, et ma suudaksin niipea uinuda."

Ross tõusis diivanilt ja sirutas käe. Chloe võttis selle vastu ning laskis ennast tema embusse tõmmata.

"Ma armastan sind, Ross. Sa ju tead seda, eks?"

"Mul on selle mõistmiseks aega olnud. Tunnen üksnes rõõmu, et suudad seda lõpuks välja öelda. Kas oled nüüd vaba, printsess?"

Naine ohkas, naeratas ja ütles siis kerge New Orleansi aktsendiga, mida oli õige vähe tunda: "Usutavasti küll."

Ross hakkas valjusti naerma ja pööritas silmi. Chloel ümbert kinni võtnud, et teda endale lähemale tõmmata, läksid nad koos trepini ja sealt üles.

SIRELID PUHKEVAD

Mälestades isa, tänu kellele
õppisin detaile märkama

1

Öö saabumine oli looduse viimane võimalus, millega sai oma veetlust varjata. Peaaegu kogu pärastlõuna kestel olid kogu Ülem-Vermonti maastiku kohale kerkinud kurjakuulutavad mustad pilved metsaga kaetud mäetippudel rippunud, ringi tiirutanud, rebenenud ja siis jälle tontlikes arabeskides kokku põimunud. Aga ilu kustutamise asemel pilved pigem rõhutasid seda, mähkides selle hääletusse halli pehmusse, mis aegamisi sügavrohelistele mäenõlvadele laskus. Maa jõud oli kohutavalt suur ja seda kehastasid mägedel kasvavate mändide uhke hoiak, läbi oru lookleva jõe ohjeldamatu vool ning aasadel koos muude rohttaimedega tuules õõtsuva indiaanlase värvipintsliks kutsutava sealõuarohu kirevpunaselt ja oranžikalt lõõskav värvirõõm. Pimedus oli üksnes habras loor selle ürgse ilu kohal. Ning sellest loorist läbi vaatav Anne Boulton tundis nüüd õnnistusrikast naudingut ja veelgi suuremat tänulikkust, et oli linnast lahkunud.

See suvi oli New Yorgis lausa rusuvaks osutunud. Kuumus ja niiskus vaevasid inimesi teineteise võidu, need süvenesid ühä, katsid nii otsmiku kui ka mööbli rõskete helmestega ning muutsid kõik esemed ja inimesed kleepuvaks. Pilvelõhkujate summ oli talle vastumeelseks muutunud ja sedasama võis öelda ka enda arvates ainult heade kavatsustega sõprade ja perekonnaliikmete kohta, kes teda välja lantšile meelitasid, kui ta tahtnuks hoopis salati ja suure kokakoolapudeli juures kodust söögikorda nautida; kes olid teda teatrisse vedanud, kui ta vaikselt omaette õhtut igatses, ja kes veensid teda nädalavahetu-

sel koos sekeldava seltskonnaga kuhugi välja minema, hoolimata sellest, et ta ise oleks heast raamatust ja tervistavast üksiolekust leevendust leidnud. Ja lõpuks oleks ta ka Jeffi soovinud, aga Jeffi polnud enam.

Nüüd tõmbus ta pimedusest ümbritsetuna suures pehmes tugitoolis kerra. Ainult halutuli kaminas pakkus valgust, selle oranžid ja kuldsed leegid välgatasid hüpnotiseerivalt ta tumedate silmade ees. See oli tema esimene õhtu siin. Kui praegune omaetteolek ja rahu tõepoolest midagi ette kuulutasid, siis oli ta selle mägimajakese üheks nädalaks üürimisega õige otsuse langetanud. Aeg oli väärtuslik, kuid siin seda piisas. Ta kavatses lugeda, jalutamas käia, koguni töötada. Aga enamasti tahtis ta siiski mõtelda.

Septembri lõpp Vermontis oli ideaalne endas selgusele jõudmise aeg. Tänu udustes hommikutes ja kuldsetes õhtupoolikutes peituvale ilule, valmivatele õuntele ja mahlakatele maisitõlvikutele, hirvedele, oravatele ja kargele mägiõhule osutus see teda piinava vaevuse tõhusaks vastumürgiks. Kõrgel nõlval asuv väike maja oli täpselt selline, nagu rendiagent kinnitas. Polnud lugu, et Anne'i väike auto kippus visalt edasi rühkides sillutamata raja aukudes ja konarustes hüpeldes peaaegu koost lagunema, sest maja oli veetlev. See seisis õdusalt hiiglaslike vahtrate ja kõrguvate kuuskede varjus ning pruunikaks pleekunud voodrilauad ja hõbejana tunduv kiltkivikatus sulasid mullakarva raja ja halli taevaga kokku. Maja piiras luitunud sügisroheline madal põõsastik. Mustaks värvitud ust ääristasid kõrgemad sirelipõõsad, mille ammu närbunud aromaatseid õiekobaraid võis nüüd ainult ette kujutada.

Majakese ümbrus oli küll mitmekülgne ja helde, selle sisustus aga napp – ees lahtise kaminaga elutuba, tagapool köök, magamistuba ja duširuum. Kaugema seina ääres tõusis trepp katusekambriks muudetud pööningule. Otstarbekalt ja mugavalt sisustatud maja erines täieli-

kult Anne'i elegantsest New Yorgi korterist, kuid just see talle meeldiski. Siin oli neutraalne pind, koht, kus oli vähe luksust ja hoopiski mitte mälestusi; paik, kus ta võib elule näkku vaadata ja seljataha jäänud päeva unustada.

See oli olnud vägagi väsitav. Hommikul tuli sekeldada kõikide viimastele minutitele jäänud toimetustega – panka raha järele, raamatukokku ja -kauplusse, et nädalaks meelelahutust kaasa võtta, ülikooli, kuhu ta pidi tehtud töö ära viima ja uue saama, selvehalli toitu ostma. Ja pärastlõuna oli olnud üksainus lakkamatu sõit, seejärel siin toidukraami kohale seadmine ja lõpuks reisikottide tühjendamine.

Kamin oli teda peibutanud. Anne tundis ränka väsimust, ta oli juba nädalaid vaevu-vaevu vastu pidanud. Nüüd, mil ta sale keha kõrgete külgedega tugitoolis puhkas, kerkis talle tantsisklevaid leeke jälgides meelde õhtusöök vanemate juures möödunud nädalavahetusel.

"Ma ei saa aru, miks sa tahad nii isepäiselt käituda," oli ema püüdnud talle aru pähe panna. "Me soovime sulle ainult head. Kas meie vaevast pole tõepoolest mingit kasu?"

Anne oli ema mure leevendamiseks sunnitud naeratuse näole mananud. "Ei, sinu vaevast on palju kasu olnud. Aga ma lihtsalt tahan veidikeseks linnast pääseda. Et pisut värsket õhku hingata ja põskedele uut jumet saada."

"Noh, seda läheks sul kindlasti vaja," kostis isa sügav hääl. Pikakasvulise ja väärika väljanägemisega Anthony Faulke'i jõulise kogu järgi polnuks küll võimalik öelda, et ta hakkab peagi kuuekümne viie aastaseks saama. Anne oli ema tumedad juuksed ja silmad isalt pärinud, kuid teiba kena nõtke keha pärines emalt. "Aga meie oleksime sinul meelsasti mõne nädala pärast mere äärde kaasa võtnud. Võib-olla mõtled sa ümber ja suudad seni oodata?"

Anne raputas pead. Ükski juuksekarv ei liikunud seejuures paigast. Need olid tugevasti kaelale krunnsoen-

gusse seatud. "Just praegu on õige aeg. Kõik ettevalmistused on tehtud ja üür ette ära makstud."

Ema üritas uuesti. "Aga üksinda reisimine pole sulle ju kunagi meeldinud. Ehk oleks parem, kui keegi kaasa tuleks? Kui mul poleks kolmapäeval seda heategevuslõunasööki, sõidaksin ise ühes. Sa vajad kedagi enda kõrval, Anne."

Anne poleks kuidagi tahtnud oma vanematele muret valmistada. Nad olid ju peaaegu niisama rängalt kannatanud nagu temagi, sunnituna lihtsalt kõrval seisma ja abitult vaatama, kuidas nende vanema tütre elu killudeks puruneb. Kui nad talle otsa vaatasid, siis teadis Anne juba ette, mida nüüd öeldakse. Ta nägi seda igal hommikul peeglist – kahvatuks muutunud ovaalset nägu, mida raamisid pigimustad juuksed.

Sellegipoolest lausus ta: "Mul pole tõepoolest valikut, eks ju, ema? Mina olen olnud teistest palju õnnelikum, sest mul on alati keegi kõrval seisnud. Kui need polnud sina ja isa, siis oli see Peggy, hiljem toakaaslased kolledžis, lõpuks Jeff." Anne'i hääl katkes seda nime lausudes. Ta oli ennast küll juba ammu tühjaks nutnud, kuid see lühike sõna kippus sellegipoolest huulil takerduma.

Marjorie Faulke haaras õlekõrrest. "Helista Peggyle. Tal on õppetöö alguseni veel mõni nädal aega. Ta tuleb koos sinuga reisima."

Aga Anne raputas pead. "Ei, memm. Peggy on kohutav. Ma ei oskaks endale paremat õde soovidagi. Aga temal on oma elu ja omad sõbrad. Tema ei pea minu lapsehoidjaks hakkama. Ja ma eelistan tõepoolest üksi olla." Ta hääl muutus karmimaks. "Mul oleks parem sellega harjuda, eks ju?" Oh muidugi, nüüd saadi vihaseks. Tema teovõimet oleks võimalik ainult kohtu kaudu piirata, kuid seal kulus asjade arutamiseks ja lahendusele jõudmiseks kuude kaupa aega.

Ümmarguse laua ümber istuvatele lähedastele inimestele oli laskunud vaikus, elegantsele serviisile ja maitsvale toidule ei pööratud enam tähelepanu. Oli juba komme kujunenud, et perekondliku koosviibimise ajal määrati nende elu kursimuutused kindlaks, kuid seegi tava pidi kord muutuma. Anne'il tuli uuesti elama hakata. Vermonti-retk oli esimene samm sel teel.

Kui koldes lõõmava tule mühin vaiksemaks praksumiseks taandus, murdis vihmapiiskade pladin Anne'i mõtisklustemüürist läbi. Ta sirutas jalgu, tõusis, lükkas käega üle džiinipõlvede ja paterdas paljajalu eesakna juurde. Pimedus oli tihe. Läbi vihmast märgade ruutude välja vaadates tundis Anne heameelt, et ta oli autoaknad üles keeranud ja maja ukse lukustanud. Praegu poleks ta küll tahtnud välja minna. Nüüd akna all seistes, käed külgedel, pilk kaugusse pööratud, nägi ta üksnes ööpimedust ja enda morni vastupeegeldust klaasil.

Polnudki vaja sõbratare, kes oleksid öelnud, et ta näeb kõhn ja lausa viirastuslik välja. Ta põsed olid kahvatud ning lohku vajunud, kaalukaotus oli kõikidelt luudelt kaunilt kaardunud vormid kärpinud. Huuled olid nüüd enamasti sirgeks kriipsuks kokku surutud ning harva sundis naeratus neid kaarduma. Kunagi õnnest säranud tumedad silmad rääkisid ainult üksildusest ja juuksed püsisid liikumatult paigal. See sobis tema ahistatud meeleoluga. Ta oli need köitnud peene musta sametiribaga, mille otsad kadusid musta soonilise koega kampsuni rullkrae varju.

Ka see tontliku moega välimus peab muutuma, kui ta kavatseb uut elu alustada.

Anne oli päärast möödunud jaanuaris toimunud kokkuvarisemist otsekui halvatud. Mõte tulevikule ilma Jeffita oli talle ikka veel võõras. Nad olid seitse aastat abielus olnud ja nõnda pidanuks see igavesti jätkuma. Anne oli teisele kursusele jõudnud ja endale põhiõppeaineks keeled valinud, kui ta suvekoolis Prantsusmaal Jeffi

kohtas. Noormees oli üks vähestest ameeriklastest, keda kolmeks kuuks Limoges'st lääne pool paiknevasse külakesse asunud Anne seal kohtas. Jeff oli jalgrattaga ringi sõitnud ja seni Anne'iga säravate naeratustega suhelnud, kuni avastas, et neiugi oskab inglise keelt. Sellest hetkest alates jäid nad lahutamatuks. Noormees korrigeeris oma retkeplaane, et need Anne'ilegi vastuvõetavad oleksid, ja kui nad augusti lõpul Ühendriikidesse tagasi sõitsid, siis arenes sõprus kurameerimiseks. Ka Jeff pärines New Yorgist ning tema perekonna maja asus nende omast tunnise autosõidu kaugusel. Jaanuariks oli Anne lasknud ennast samasse Kesk-Lääne ülikooli üle viia, kus ka Jeff õppis, ja järgmisel suvel nad abiellusid. Kõigest kaheaastase vanusevahega noored arenesid koos, nautisid kolledžiaastate hoogsat toimekust ja idealistlikke eluvaateid, muretut seltsimehelikkust ja esimest armastust. Mõlemad pärinesid usinalt töötanud ja edukalt edasi jõudnud perekonnast, kes noori rahaliselt toetasid, kuni nood endale jalad alla said. Ent raha polnudki nõnda tähtis isegi siis, kui Jeff edukaks investeerimiskonsultandiks tõusis. Kõige olulisemad olid ikkagi Jeff ja Anne, Anne ja Jeff. Ning siis jäi Anne äkki üksi.

Kui tardumus lõpuks leevenema hakkas, püüdis Anne olemasolevast kokkuvõtet teha. Tal oli kodu – avar hästi möbleeritud ja moodsalt kujundatud korter elamukompleksis. Tal oli piisavalt raha, et mugavalt elada ja ülejäänu investeerida. Tal olid sõbrad. Tal oli perekond. Tal oli auto, mitte küll nõnda uhke nagu Jeffi "Audi", kuid väike, töökindel ja kütusesäästlik. Ning tal oli ka töö.

Soravalt prantsuse ja hispaania keelt valdav Anne töötas peaaegu kogu abielu kestel vabakutselise tõlgina. Esialgu olid nad raha vajanud, hiljem polnud see enam oluline, kuid ta tundis tööst rõõmu. Pealegi aitas see tal Jeffi äraolekul aega täita, sest kodused toimetused võtsid vähe aega. Kui nad mõnda ühist retke kavandasid, siis loobus

Anne lõppakkumistest. Jeffi ärisõitudel olles koormas ta ennast rohkem ja töötas usinalt, kuni mees tagasi jõudis.

Rohkem kui kord nende pikkade valusate kuude kestel oli Anne endalt küsinud, mis juhtunuks siis, kui tema oleks meest sel viimasel saatuslikuks osutunud reisil saatnud. Arvatavasti oleksid nad siis praegugi koos.

Aga see polnud nõnda. Ta oli üksi.

Aegamisi sukeldus ta üha rohkem töhe ning hakkas ka kohalikele ülikoolidele õpikuid tõlkima. Kui ta varem pidi viibima kindlal ajal kindlas kohas, siis kirjalikku tõlkimist oli nüüd võimalik paindlikumalt korraldada. Materjali vastu võtnud, sai ta oma kodu hubasuses ja privaatsuses kõige sobivama päevaplaani kohaselt tegutseda.

Tööd oli külluses. Ta võis kõige sobivama valida. Tänu usaldusväärsusele, pädevusele ja operatiivsusele peeti teda hinnatud tõlkijaks.

Aeg-ajalt sai ta kokku üliahkrate professoritega, sealhulgas ka noorte ja veetlevatega, kes olid tema olukorraga kursis. Ta jäi viisakaks ja kutsealaselt asjalikuks, kuid keeldus nendega isiklikult kohtumast. Teda häiris ja kogumi vihastas, et meeste arvates võis ta nii ruttu uut meest otsima hakata. Mälestused Jeffist olid alles värsked, liiga elavad ja liiga kallid. Ta teadis, et lõpuks need kustuvad, ja küllap siis võib ta kohtamiskutseidki kuulda võtta. Ent praegusel hetkel oli tal armastusest ja valust villand.

Selleski mõttes osutus praegune retk vajalikuks. Tänu äraolule oli võimalik kohtamistest kõrvale hiilida. Miljon ülesannet, mis tal tuli enne lahkumist täita, nädalane puhkus ja seejärel kogunenud töölasu juurde naasmine – kõik see näis tõrvatunnet pakkuvat. Vermonti metsakolkas ei pea ta meeste pärast muretsema. Ta lootis, et puhkusenädala kestel ei tarvitse tal ainsagi mehega kokku puutuda.

"Endise lõbusa seltskonnatähe kohta üsnagi eraklik elluastumine," mõtiskles ta vähimagi kahetsuseta.

Koldes läbipõlenud halu äkiline murdumispraksatus jahmatas Anne'i. Ta pöördus järsult aknast eemale, silmad hirmunult pärani. Mõistnud, mis heli oli teda ehmatanud, tõmbas ta hinge ja rusikasse tõmbunud sõrmed lõtvusid. Ta oli kuude kestel närviliselt sõrmeküüsi lihani närinud, kuid nüüd olid need siiski jõudnud jälle kenaks kasvada. Ja vasaku käe kolmandas sõrmes säras petliku helgiga lai kuldne abielusõrmus.

Kui uut toitu paluv tuli endast jälle praksatustega märku andis, laskus Anne soojade kivide ees põlvili. Võtnud suurest puukorvist kuiva kasehalu, asetas ta selle kustuvatele sütele. Nott hakkas suitsema ja lõi siis lõkkele. "See on otsekui ettekuulutus," ütles Anne endale ning tõstis tooli kõrvalt põrandalt raamatu. Seadnud suured kilpkonnaluust raamidega prillid ninale, vajus ta mugavalt tugitooli kõrgete külgede kaitsvasse embusse. Need küljed olid väga hubased, sest nende vahelt nägi ainult ees kumavat tuld, mitte aga selja taga varitsevat pimedust.

Tema vabadusepilet lamas tal süles. Agara lugejana oli Anne viimastel kuudel raamatutest lohutust otsinud ja seda ka leidnud, kui miski muu ei suutnud teda rahustada. Sõbrana oli raamatul kõikide inimestega võrreldes suuri eeliseid. Raamat oli alati kohal, kui ta juhtus teda vajama, tõmbus hiljem vaikselt eemale ega esitanud kunagi küsimusi; raamat ei oodanud arukaid vastuseid, ei teinud kohmakaid ettepanekuid ega ponnistanud mingil muul viisil, et maailmas valitsevat kurbust olematuks muuta. Anne oli neid sõpru igaks päevaks kaasa võtnud. Nende seltskonnast piisas talle täielikult.

Kõvas köites raamat ta käes oli biograafia. Anne avas selle ning sattus ootamatult samasse maailma, millest ta oli püüdnud põgeneda. Kattepaberi siseküljel märkas ta pühendust, mis oli varem kahe silma vahele jäänud. See äratas mälestused taas tormiliselt ellu.

"Minu kõige armsamale vennanaisele. Veeda naudiv puhkus ja tule pärast tagasijõudmist nädalaks meie juurde. MaryEllen."

Jeffi perekond oli teda algusest peale lausa jumaldama hakanud. Nad kinnitasid ühtepuhku, et Anne'i abielu purunemise korral süüdistataks selles ainult Jeffi. Ja seetõttu olid nad Anne'ile nii lähedale hoidunud, et ta hakkas lõpuks pisut vabadust paluma. Tõmbutigi veidi kaugemale, kuid üsnagi vastumeelselt.

Anne'i vanemad olid visalt soovitanud, et ta oma korteriist koobuks ja koju tagasi tuleks, kuid ta keeldus. Ta teadis, et korteris meenutab küll kõik Jeffi, kuid see oli ikkagi parem kui Westchesteris asuv maja, kus ta oli üles kasvanud. Sinna naasmine tähendaks läbikukkumise tunnistamist – ta annaks neile selgesti märku, et tema elu ei kujunenud sama õnnelikuks nagu vanematel.

Nõrk naeratus kergitas Anne'i suunurki. Tema lapsepõlv oli tõepoolest õnnelikuks osutunud ja nuriseda ei saanud isegi nende kohmakate noorukiaastate üle, mil ta oli tagasihoidlikult öeldes inetu pardipoeg. Muidugi püüdsid vanemad seda eitada, kuid peegel ei valetanud. Ent inetu pardipoeg muutus juba enne keskkooli lõpuklassi jõudmist kauniks luigeks. Ta oli tollal vaikse loomuga ja mõneliva olekuga tütarlaps, kes arenes kiiresti nii õppimises, seltskonnaelus kui ka vaimuvallas. Miski tema esimese roosilise kahekümne seitsme eluaasta kestel ei valmistanud teda ette kohutavaks südamevaluks, mis talle kahekümne kaheksanda aasta algul osaks langes.

Näljatunne katkestas Anne'i mõtisklused ja tõi ta olevikku tagasi. Ta pani alustamata raamatu kinni ja läks kööki. Seal vajutas ta lambi põlema, segas tuunisalati, pani kannutäie kohvi tõmbama ja röstis rukkileiba. Leivalõhik ühes käes ja kohvikruus teises, läks ta tuldud teed tagasi, vajutades minnes tule küünarnukiga surnuks.

Nälg üllatas teda. Ta sõi harjumatul kombel terve suure

võileiva ära. Kosutust leidnud, laskus ta jälle tugitooli, kohvikruus soojendas käsi ja tulekuma jalgu, ning äkki taipas ta, et oli jälle tundma hakanud. Ta polnud juba kuid kuuma kohvi aroomi ega jalataldu paitava vaiba pehmust tajunud. Ent nüüd lõhnas kohv hästi. Põlevatest halgudest ja väljas kõrguvatest mändidest levis meeldivat hõngu ja siledaks küüritud tammeplangud jalgade all olid pehmemad kui kodupõranda paks vaip.

Prillid ninal kõrgemale nihutanud, alustas ta biograafia lugemist, kuid see polnud hilisõhtuks sobiv lektüür. Ta hüppas üles ja läks magamistoast midagi uut otsima. Kas kriminaalromaan või lembelugu – valik oli lihtne. Armastusromaan meeldib ehk nädala lõpupoole paremini, kui ta ennast juba kindlamalt tunneb. Ta võttis põnevusloo ja vajus toolile.

Mitu kaminasse lisatud halgu panid tule heledamalt lõõmama. Tooli lähemale nihutanud, hakkas Anne tulevalgel lugema ja raamat köitis teda. Juba enne esimese peatüki lõppu samastas ta ennast kangelannaga. Ta pani üksnes pealiskaudselt tähele, et väljas oli tugevamalt sadama hakanud ning vihm peksis üha kasvava jõuga vastu katust, aknaid ja voodrilaudu. Kõik see kokku moodustas sobiva tausta loole, milles noor naine sügavas metsas ekseldes majakese leidis. Temagagi oli peaaegu samuti juhtunud. See võrdlus muutis Anne'i rahutuks ja ta tahtnuks juba armastusloo käsile võtta, kuid põnevalt põimitud sündmustik haaras ta oma võimusesse. Mõnusamini toolil kerra tõmbunud, sukeldus ta sündmuste keerisesse.

Ta luges kaks tundi, pannes raamatu ainult selleks kõrvale, et veel kohvi keeta. Kuldkell randmel näitas üksteist, kuid ta oli kofeiinist, uuest ümbruskonnast ja põnevast loost erutatuna täielikult ärkvel. Kui neljandast peatükist sai viies ja seejärel ka kuues, muutus mõistatus üha salapärasemaks. Seigad ei olnud enam juhusli-

kud ega kokkusattumustest tingitud. Keegi jälitas kangelannat. Ei, talvisele lumevaibale jäetud kummaliste jala- või käpajälgede – kes teab, mis need õieti olid – järgi otsustades polnudki see keegi, pigem juba miski. Hirm võttis aegamööda võimust. Naist jälitati, ta oli lõksu aetud, surma mõistetud. Kui seitsmes peatükk lõppes ja kaheksas algas, siis hakkas naine pealtnäha lausa ületamatute raskuste kiuste pääsemisplaani sepitsema. Aga ootamatult puhkenud tuisk muutis niigi lausa meeleheitliku olukorra veelgi rängemaks. Raevukas torm, pimestavad tuulepöörised ja üha süvenev pakane näisid olevat haudunud vandenõu eesmärgiga naine teda jälitava metselaja küüsi heita.

Anne langetas lahtise raamatu laksatades sülle, süda ärevalt põksumas. "Mis kriminaalromaan see ka on," mõtiskles ta tusaselt, "hoopis ehtne õuduslugu!" Eelmisel õhtul või nädalal New Yorgis poleks see teda nii tugevasti heidutanud. Aga siin oli ta üksi, kõigest tuttavast eraldatud, tubli kolm miili viimasest tsivilisatsioonikillukesest eemal.

Ta püsis ligi minuti heidutatult paigal ja mõistis alles siis, et kõmin, mida ta oli arvanud pulsipekslemise tõttu kõrvus kajavat, kostis hoopis kuskilt väljastpoolt. See oli kõuemürin. Järgnes uus välgusähvatus, mis valgustas ühel heidutaval hetkel kamina sooja hõõgusega järsus kontrastis oleva jäise sinakasvalge lahvatusena toa seni varjus püsinud seina.

Anne lisas kiiruga paar halgu tulle, tahtis raamatut käest panna, kuid samasuguse innuga ka lugemist jätkata, teades, et ta ei suuda uinuda, enne kui viimane lehekülg on pööratud ja saladus lahendatud. Ta tõstis raamatu ja samas lajatas uus kurdistav kõuekärgatus. See kaikus häraliste välgusähvatuste saatel kogu majas vastu.

Anne'i närvid tõmbusid veelgi rohkem pingule, sest kõuemürina järel kuulis ta mingit muud heli. See hääl oli

tehislik ja kuidagi ähvardav. Üks auto oli teel maja poole. Sõiduk jõudis lähemale, mürisedes nii valjusti, et seda oli isegi tormist hoolimata kuulda. Auto jõudis ukseni ja jäi seisma.

Tugitoolis kössi tõmbunud Anne hoidis hinge kinni. Kell oli viis minutit pool üks läbi ja isegi linnas käidi sellisel ajal harva külas. Võib-olla tuli mõni külaelanik teda tormi eest hoiatama. Võib-olla oli keegi eksinud. Võib-olla... võib-olla...

Uksele hakati ägedasti taguma. Kui see olnuks tagasihoidlik koputus, siis ehk oleks Anne söandanud vaatama minna, kes sisselaskmist soovib. Ent seal mürtsutati nii valjusti, et see ei saanud kindlasti mõni murelik naaber olla. Hea, et uks oli lukus, ehkki Anne oleks nüüd sellelegi samasugust toekat riivi ette soovinud, nagu ta New Yorgi korteriuksel oli.

"Tehke lahti! Väljas on märg!" kostis vali, jõhker ja vihane hääl. "Tehke see kuramuse uks lahti!"

Anne ei julgenud liigutadagi. See maja oli nädalaks tema valdusse antud ja dokumendid kinnitasid seda. Tal ei tarvitse ust avada.

Aga kolkimine jätkus, tugevad sõrmenukid trummeldasid vastu puitu. "Tulge juba, ükspuha, kes te olete, ja tehke uks lahti! Ma olen juba läbimärg ega leia oma võtit üles."

Oma võtit? Kas see oli siis kõikidele avatud paik? Kas kinnisvaraagent oli unustanud talle midagi ütlemata?

Tundes pisut piinlikkust, et tema on soojas ja kuivas toas, kui teine peab märjas ja külmas konutama, astus Anne ukse poole. "Kes seal on?" hõikas ta, toetanud lauba vastu siledat tammeplanku.

"Mitch on siin, kurat võtku. Tehke lahti!" Kellegi kärsitu käsi hakkas väljas uksenuppu lõgistama.

"Mina ei tunne mingit Mitchi!" hüüdis Anne läbi tormimüha vastu. "Mida te soovite?"

Jalle vastas ähvardav urin. "Ma tahan vihma käest pääseda. Jumala pärast, avage juba. Mul on endalgi võti, aga kui ma pean paunad maha panema, et seda otsima hakata, siis saan lõpuks väga vihaseks ja teen teile pärast perrut!"

Eeldades, et meest võib uskuda, oli tema jutus tõetera sees. Kui tal on võti, mis avab lõpuks ukse, soovigu Anne seda või mitte, siis võiks meest asjatust vaevast säästa ning vältida. Anne võttis ettevaatlikult uksenupust kinni, ta paotas ust paari tolli võrra, toetudes siiski kogu keharaskusega selle vastu, et uks kohe kinni tõugata, kui nähtu ei peaks talle meeldima.

Ilma vähimagi hoiatuseta paiskas palju kogukam keha selle täie jõuga lahti, tõugates Anne'i tuppa tagasi. Ootamatust söögistist ehmunud ja oma naiivsust kiruv Anne kaotas tasakaalu ja komistas, kukkudes mütsatades istuli. Põrandal kössitades vaatas ta päranisilmi, kuidas üleni vett tilkuv ilmatu suur mees sisse tuli. Too heitis mitu suurt reisikotti tuppa, lõi siis ukse lajatades kinni ja vajus selle vastu.

Tuli oli kustumas ja üksnes nõrk kuma valgustas mehe nägu, kuid sellestki piisas, et näha jõulist lõuga, irvitavat suud ja naist torkivaid silmi.

"Sa lirva! Miks sul nii kaua aega läks? Miks sa ust lahti ei teinud? Kas sa siis ei näe, milline ilm on? Ja kes sind üldse sija saatis? Kas Joe?" Vidukile tõmbunud silmad piidlesid Anne'i ülbelt. "Ei, see pidi Lennie olema. Tema mängud, närune tüüp!"

Süüdmuste äkiline pööre jahmatas Anne'i.

"Mis?" jätkas mees. "Sa ei ütlegi midagi vastu? Ei pisematki protesti?" Ta tegi oma raske villase jaki nööbid lahti, raputas selle seljast ja heitis vabale toolile. Isegi ilma kolmanda kehakatteta, üksnes liibuvad džiinid jalas ja tume rullkraega kampsun seljas, jättis ta mõjuka mulje.

Anne'i ehmatuseks tuli mees talle lähemale, kuni jäi

otse tema kohal kõrguma. "Noh? Kas sul on midagi öelda? Või kavatsedki nõnda abitult ja kutsuvalt siia konutama jäädа?"

Anne sai lõpuks häälepaelad liikuma. "Teie ei tohi siin olla. Minge minema!"

Kähe naer kajas läbi tormimühina. "Ah et mõtlesid ümber, kas nõnda? Püüad oma pisikesest ärist nii kiiresti tagasi tõmbuda?"

Anne nihkus mööda põrandat eemale. "Minu arvates on siin arusaamatusega tegemist."

"Seda muidugi! Mina ei tea, kes sa oled, kuid ma ei soovi siin sind ega kedagi teist naist näha. Niisiis soovitan sul oma pisikese tagumiku siit üles korjata ja astuma hakata," lausus mees juba vaiksemal häälel, kuid mälumislihased põskedel sellegipoolest veel pingul.

Anne ei suutnud kuuldut uskuda. "Seda ma ei tee." Ta silmad ei pöördunud mehelt hetkekski kõrvale ja ta nihutas ennast üha kaugemale.

Äkki laskus mees Anne'i ette kükakile ja pigistas naise jalad oma terassitkete säärte vahele, muutes ta nõnda liikumisvõimetuks. "Mida sa ütlesid?"

Jõudu teeseldes, mida temas tegelikult polnud, vaatas Anne mehele otsa. "Ütlesin, et ma ei lähe siit kuhugi. Tulin nädalaks siia. Kui keegi siit lahkuma peab, siis olete see teie. Otsekohe!" Viimane sõna kõlas otsekui karjatus. Masenduse ja hirmu ahelais hakkas ta meelerahu kaotama.

Ent Anne'i käsk avaldas sootuks vastupidist mõju. Mees vajus talle lähemale, seadis parema käe tema puusast mõne tolli kaugusel vastu põrandat ja toetus sellele. "Nii et tegemist on uutmoodi mänguga," irvitas ta.

"Ma ei mõista, millest te räägite," ütles Anne, ent ta hääl vaibus sosinaks, kui mehe nägu talle üha lähenes. "See pole mingi mäng."

Üksnes nõrgast oranžist tulekumast valgustatud huu-

led olid kindlad ja neile ilmus viril muie. Mehe silmad tõmbusid taas vidukile ja nende puuriv pilk jälgis Anne'i värisevaid huuli. Naine ei suutnud ennast liigutada. Kuskilt sügavast kõhusopist kerkis hirm.

"Ah et ei olegi mäng?" kordas mees, kui Anne püüdis ennast tema jalgade kütkeist lahti rebida. Nõtkelt nagu ahvet ja jõuliselt nagu lõvi vajus mees Anne'ile terves pikkuses otsa, surudes ta vastu külma põrandat.

Hirm lõi Anne'i ümber kokku. "Laske mind lahti! Jätke järele!" Ta püüdis meest eemale tõrjuda, kuid asjatult, sest mehe keha oli hirmus raske ega lasknud tal õieti hingatagi. Ühiku ahmides jätkas ta rabelemist, kui mehe huuled tema peale laskusid. "Ei!" karjatas ta ja väänas pea kõrvale.

Mees pööras selle kindla käega tagasi. "Ah et see polegi sinu arvates mäng? Küllap me seda alles vaatame." Ta huuled laskusid Anne'i suule kindlusega, mis muutis naise vastu tammeplanke surutud pea üleni kuumaks. Hämmastavalt jõulises, järeleandmatult kestvas suudluses peitus mingi primitiivne ürgne meelelisus.

Anne võitles meeleheitlikult, vääneldes mehe all seni, kuni üks suur käsi haaras tal mõlemast randmest ja surus need pea kohal vastu põrandat. Alles siis kerkisid mehe huuled lõpuks ta suult.

Pisaratega võideldes hingeldas Anne kähedalt ja kogu selle aja kestel uuris mees teda tähelepanelikult. Kui ta lõpuks rääkima hakkas, kõlas hääl rahulikult ja küüniliselt. "Pisarad? Need küll mänguplaani ei kuulu." Et ennast ülespoole kergitada, toetus ta tugevamini Anne'i kätele, sundides neid kogu oma keharaskust taluma. Naine kiljatas valust, kui abielusõrmus lihha lõikus.

Mees laskis ta kiiresti lahti, tõusis kükakile ja jäi teda silmitsema. Anne võttis ennast kokku, roomas tagurpidi eemale, kuni põrkas vastu seina, hüppas siis püsti ja tormas kamina juurde. Ta haaras sealt ainsa käepärase relva, raske rauast ahjuroobi.

"Arge lähenege mulle," hoiatas ta kiledalt.

Ähvardus avaldas mõju. Mees ei liigutanudki ennast.

Vaikus jäi raskelt õhku rippuma. Isegi sadu oli vaiksemaks jäänud ja vihm langes nüüd vaikselt krabisedes vastu katust. Torm hakkas lõppema. Aga mida pidi Anne nüüd ette võtma? Ta oli endiselt rängas kimbatuses ning hakkas nüüd nii tugevasti värisema, et ahjuroop käes vappus.

Anne'i hirmust ilmselt aru saanud mees tõusis aeglaselt, langetas käed ja pööras tühjad peopesad tema poole. "Rahune. Ma ei tee sulle midagi halba."

"Olete juba teinud." Anne kergitas ahjuroopi.

"Pane see asi ära," käskis mees kindlalt. Ta viha paistis olevat täielikult lahtunud. "Võid endale kogemata viga teha."

Anne raputas pead ja hoidis roopi ikka veel löögiks valmistudes käes.

"Kuule." Mees ohkas ja libistas sõrmedega läbi laubale langenud niiskete juuste. "Las ma lülitan lambi sisse. Vähemalt näen siis, milline see naine on, kes minu vastu kätt tõstab."

Anne taandus pisut. Valgusest oleks temalgi kasu.

Mees astus lähima lambi juurde ja pööras lülitit. Soe kollakas kuma valgustas tuba. "Nõnda on juba parem," nentis mees Anne'i poole vaadates.

Anne jäi kallaletungijat tähelepanelikult silmitsema. Mees oli pikka kasvu ja karmi olekuga, kõhnem, kui ta oli esialgu arvanud, ehkki ta õlgade ja rinna laius tunnistas jõudu. Kampsun oli must, džiinid luitunud, sääreotsad seal, kus need läbiligunenud pruune nahksaapaid puudutasid, vihmast tumedad.

Anne oli arvanud, et näeb tõmmut hõõgvel silmadega nägu. Aga ta märkas hoopis jõulisi, kuid leebeid palgejooni. Nahk oli hele ja üksnes pisut päevitunud, niiskete lainetesse hoiduvad juuksed tihedad ja hõbeblondid.

Kuskil mehe sisemuses tundus peituvat õrnust. Kuid ta huuled olid karmid, põsed pingul ja lõuajoon kindel. Ja tõbedase läikega pähkelpruunid silmad jälgisid Anne'i ainitise pilguga.

"Kui sa oled lõpetanud, siis ehk oleksid nii kena ja paneksid selle roobi käest," lausus mees huuli üleolevalt liigutades. "Sa ju näed, et ma pole kõrilõikaja."

Anne kergitas relva. "Aga ehk on mul vägistajaga tegemist?" Ta ei lasknud ennast kena väljanägemisega mehe sõnusast jutust petta.

Võõra lõug võpatas. "Mina ei ole vägistaja. Ma poleks sind millekski sundinud. Eriti veel pärast seda, kui ma laulatussõrmust nägin. Mina ei aja abielunaistega ringi."

Pisarad ähvardasid jälle Anne'ile silma kerkida. Kui armas ja ühtaegu kibe, et lõpulejõudnud abielu sümbol oli ta mingist kujuteldamatust vägivallast päästnud. Nii ei tal tuli taas Jeffi tänada.

"Kes te olete?" küsis ta väriseval häälel.

"Kas sa siis tõepoolest ei tea? Jäta juba, kõik kaardid on sul peos. Võiksid ise üles tunnistada."

Anne'i hääl muutus valjemaks. "Kes te olete?"

Mees jätkas endist viisi. "Lennie korraldas selle, eks ju? Tema on püüdnud mulle nüüd juba mitu nädalat mõrsja naist kaela sokutada!" Mitchi tusk jättis päris siira mulje.

"Kes te olete?"

Lõpuks ohates torkas mees käe püksitaskusse. "Mitch."

Aga see oli Anne'ile juba teada. "Kust te pärit olete?"

"New Yorgist."

"Kas tulite otseteed sealt?"

"Jah."

"Miks?"

Mees heitis talle üllatunud pilgu. "Mida te teada soovite? Kas seda, miks ma otseteed tulin või miks ma siin olen?"

"Mõlemat." Anne'i pulss hakkas rahunema ja ta langetas ahjuroobi.

"Jõudsin alles sellepärast praegu kohale, et mul oli pärastlõunal kokkusaamine ja ma ei saanud enne selle lõppu linnast lahkuda. Ja siin olen ma seetõttu, et vajan nädalast puhkust eemal kõikidest inimestest. Ma ei soovi kellegagi kokku puutuda."

"Miks te siin olete?"

"Ütlesin seda just praegu."

"Aga miks just siin, selles majas?" Anne suutis juba arukamalt mõtelda. Mees polnud tõepoolest kõrilõikaja moodi. Ja ta võinuks oma üleolekut naisel lamades ära kasutada, kuid ei teinud seda.

Mees hõõrus oma kaela samuti, nagu Anne oli saabudes teinud. "Käin sageli siin. Ja ma olen kindel, et panin selle maja endale Milesi juures kinni."

Nii et Mitch tundis kinnisvaraagenti. Seetõttu vääris ta pisut usaldust.

Anne'i haare lõdvenes ja ta jättis roobi rahule. "Paistab, et vana hea Miles on vea teinud." Sellele mõteldes tõmbus Anne'i laup kortsu. Ta langetas pilgu. Siis vedas ta pisut väriseva sõrmega hajameelselt üle huule, mida mehe jõuline suudlus oli muljunud.

Mitch haaras üheainsa osava liigutusega ahjuroobi enda kätte, enne kui Anne jõudis juhtunust arugi saada. Samal hetkel võttis hirm taas naise üle võimust. Teda oli haneks tõmmatud.

"Hästi, ma'am. Nüüd vasta minu küsimusele!" käskis mees.

Kui Anne püüdis taganeda, haaras mees tal õlgadest kinni ja sundis paigale. Nende pikkuste erinevus jahmatas naist. Tal polnud küll kingi jalas ja Mitch kandis saapaid, kuid selletagi olnuks mees temast ligi jala võrra pikem.

"Kes sina oled?" päris Mitch karmilt ja tema küsimuses näis kõlavat vist koguni peidetud ähvardus.

Naine hakkas uuesti värisema. "Anne."

"Kust?"

"New Yorgist."

"Nüüsiis samast tüvest..." Põgus naeratus puudutas mehe huuli, kuid ei levinud sealt kaugemale.

"Vaevalt küll."

Anne'i terav pilk ja järsk vastus kustutasid naeratuse. "Millal sa kohale jõudsid?"

Küsimused ei meeldinud Anne'ile. Tal oli üürileping. See paik kuulus talle. "Ma ei näe mingit põhjust, miks..."

Tugevad sõrmed klammerdusid talle õlavarde ning tundus, nagu hakkaksid need teda kohe raputama. "Millal sa siia jõudsid?"

"Täna õhtupoolikul."

"Miks sa siin oled? Mõlemad versioonid."

Mees lõdvendas haaret, kuid Anne tahtis temast täielikult vabaneda. "Kas ma tohin istuda? Mu jalad värisevad."

Mitch surus käed hetkeks vastu külgi, kuid laskis neil samas langeda. Parem käsi peatus puusal, vasak suruti taskusse. "Ole lahke. Istu."

Anne taganes kõrgete külgtugedega tooli juurde ja vaatas, kuidas mees halge tulle lisas. Ta tegi seda parema käega. Vasak jäi taskusse. Naisele turgatas pähe, et Mitch hoidub seda kasutamast.

Mees lähenes talle uuesti, pikka kasvu ja mõjukas. "Miks sa siia tulid?"

Anne kergitas mehe hoiakut trotsides lõuga. "Olen siin puhkusel. Leppisin mister Cooperiga kokku ja maksin nädala eest ette."

"Kas saad seda tõestada?"

"Muidugi."

"Las ma vaatan."

Anne vaatas talle mornilt otsa. "Miks peaksin ma teile midagi näitama? Teie tungisite siia kutsumata sisse."

Mees kallutas ennast lähemale, langetas kämbla tooli

kaetoele ja surus huuled Anne'i kõrvale ebameeldivalt lähedale. "Otsige see välja," nõudis ta sosinal ja ajas siis ennast aeglaselt sirgu, et naine mööda pääseks.

Hetk hiljem tuli Anne tagasi ja märkas, et mees kohendab tuld. Too võttis ulatatud dokumendi vastu ja libistas pilgu sellest üle.

"Paistab päris ehtne olevat," järeldas ta. Lisanud pominal: "Narr lugu," asus ta jälle tuld sättima.

"Ja kus on teie dokument?" küsis Anne väljakutsuvalt.

Mees pigistas hambad kokku. "Pead mind sõnast uskuma."

"Ei, tänan. Soovin kinnitust. Vastasel juhul võtate oma asjad ja kõmbite välja. Ma ei võtnud seda pikka sõitu ette selleks, et jagada maja mehega, keda ma ei tunne."

Mitchi huuled tõmbusid kriipsuks. "Paistab, et sa oled minuga pigis, daamike."

Anne vihastas äkki. "Mitte mingil juhul! Ma tulin siia, sest tahtsin üksinda olla, ja seda ma kavatsen teha. Kui siin oleks telefon, helistaksin kohe politseisse ja laseksin teid välja visata, kuid ühtki pole käepärast ning mulle ei meeldi põrmugi mõte, et peaksin sellise ilmaga veel kuhugi sõitma. Seepärast palun, et lahkuksite siit nagu džentelmen."

Mees vahtis tulle. "Kes ütles, et mina olen džentelmen?"

"Muidugi võib selles kahelda. Niisiis, kas te lahkute või ma..." Anne'i hääl vaibus. Alternatiivi polnud.

Ja, pagana pihta, mees teadis seda. Ta pöördus aeglaselt Anne'i poole. "Või mida sa vastasel juhul ette võtad?"

Juhtunust masendatuna ja mehe rahulikkusest maruvihane, tahtnuks Anne karjuma pista. Valjusti. "Kuulge... Mitch... Ma ei tea, keda tuleks selle äparduse eest süüdistada, kuid ma soovin, et te lahkuksite. Mul on pikk päev seljataga ja ma olen väsinud. Ilmselt on tegemist

mingi arusaamatusega, kuid ma kavatsen igal juhul nädala siin veeta ja pealegi olen selle aja eest ette maksnud. Niisiis, kas te lahkute?"

Mehe näoilme ei muutunud. "Täna õhtul? Ei."

"Mida see tähendab, et teie ei lahku? Teil pole õigust siia jääda."

Mitchi hääl muutus äkki sama valjuks nagu temalgi. "Mul on täielik õigus siin olla, kuid jäägu see Miles Cooperi ja minu vahel klaarimiseks. Teeme ühe asja selgeks." Ta silmad võtsid pisut rohekama varjundi. "Mina ei soovi sind siin rohkem näha kui sina mind, aga vähemalt täna ööseks oleme meie vastastikku seotud. Mõtleme hommikul midagi välja."

"Aga teie ei saa ööseks siia jääda."

"Miks mitte?"

"Sest mina olen siin!"

"Ja siis?" Mitchi silmad olid juba jälle pähkelpruunid, enamgi veelgi rahulikumad ja karmimad.

Ohetus soojendas Anne'i põski. "Arvatavasti suutsin päris hästi selgeks teha, et mina pole mingisse salasepitsusse segatud. Hea küll, las ma astun siis veel sammukese edasi." Anne'i hingamine ägenes, kuid ta ütles nüüd välja, mida oli püüdnud kogu maailmale juba nädalaid selgeks teha. "Mind ei huvita teie ega ükski teine mees. Kas te suudate seda mõista?"

"Kuulan su juttu. Ma pole päris kindel, kas võin sind uskuda." Jultunud silmade pilk libises Anne'i näolt kaelale ja sealt rindadele. Irvitus kustus, kui ta laulatussõrmust nägi. Mees muutus morniks ja ajas ennast sirgu. "Arvatavasti mulle juba piisab. Head ööd." Kui ta Anne'ist mööda rühkis, haaras naine tal ehmunult käsivarrest kinni.

"Kuhu te lähete?"

"Woodisse." Mitchi sõnad olid järsud, toon jäine.

"Oh ei, teie ei tee seda."

Mees kergitas kulme. "Kas kavatsete mind takistada?" Ta vaatas aeglaselt allapoole, kus valgeks tõmbunud sõrmenukkidega käed temast kinni hoidsid.

Anne laskis ta kohe vabaks. "Aga te ei tohi siia jääda!" Mees astus oma reisikottide poole. Suutmata midagi arukamat välja mõtelda, pahvatas Anne: "Mu ütlesin juba, et te ei tohi siia jääda! Kindlasti leiate endale külas mõne muu paiga."

Reisikotid paremasse kaenlasse kuhjanud, astus mees sõnatult trepi poole. Ta seisatas järsult ja pööras õige pisut pead, et üle õla küsida: "Oletatavasti jääte teie alla magama?"

Anne'il polnud enam jõudu, kohe sugugi mitte. "Jah, kuid teie peate lahkuma."

Mees vaatas talle otsa. Tema naeratus oli viisakas, silmad jäised, hääl rahulik. "Soovin teile meeldivat ööd." Korraga kahte astet võttes, mis oli tema kogukat kandamit arvestades üsnagi tubli vägitükk, kadus mees katusekambrisse, jättes Anne'i täiesti tummalt seisma.

2

Anne ei suutnud ennast liigutadagi. Ta käsivarred rippusid lõdvalt külgedel, paljad jalad olid otsekui põranda külge naelutatud, silmad jälgisid ainiti pööninguust, mis oli kõlava mürtsatusega kinni löödud. Isegi ülevalt kostma hakanud helid – toolijalgade kraapsatus, ühe reisikoti raskuse all kääksatanud madrats, teise mütsatus vastu põrandat, metallriidepuude klõbin tugivardal – ei nihutanud teda paigast.

Kaelas nõksatanud kramp tõi ta lõpuks reaalsusse tagasi. Käed kuklale surunud, hakkas ta pead ringjalt liigutama, et lihastepinget leevendada.

Veider. Iseäralikult veider olukord. Tegelik eludraama väljamõeldud romaani asemel, mis nüüd hüljatuna kamina kõrval põrandal lamas. Aga ta ei suutnud midagi parata. Ta võis tunde piinelda, kuid fakti see ei muuda.

Magamistuppa taandunud, tõmbas ta ukse tugevasti kinni ja toetas tooliselja samamoodi nupu alla, nagu kangelanna oli kuuendas peatükis või kuskil sealkandis teinud. Ta libistas endale kiiresti pika flanellöösärgi selga, päästis juuksed sõlmest lahti ja põgenes voodi raske tepitud teki varju.

Ukse taha seatud toolist hoolimata ta ei kartnud. Tegelikult mitte. Mitchi lugu ärritas teda, kuid see jättis üsna tõepärase mulje. Pigem siiski oli mees ise usutav. Temas peitus midagi – intelligentne kõneviis, hoolitsetud välimus, korralik olek –, mis tunnistas head kasvatust. Tõsi küll, esialgu oli ta üsna jõhkralt käitunud. Ent isegi seda oli võimalik selgitada. Ta ei jätnud pahatahtlikku

ega kättemaksuhimulist muljet, oli ainult kinnisvaraagendi eksituse peale vihane.

Mida teha? Anne'ile ei jäänud muud üle, kui kõigest hoolimata uinuda. Hommikul jõutakse kindlasti mingile lahendusele. See tuleb leida. Eelolev nädal kuulub talle. Ta ei kavatse seda kellegagi jagada.

Aga uni vältis teda. Anne kirus kahte kruusitäit kohvi, poolelijäänud raamatut ja kägisemist, mis ta pea kohalt kostis. Lõpuks vajus ta rahutusse unne, millest ülevalt kostvad voodikääksatused teda ühtepuhku äratasid. Alles koidu eel mõistis Anne, et seekord oli ta vahelduseks mitte Jeffile, vaid hoopis millelegi muule mõtelnud. Selle eneseiroonilise tähelepaneku teinud, jäi lõplikult väsinud naine sügavasti magama.

Tundus, nagu oleks möödunud kõigest mõni hetk, kui köögist kostev vali müra ta äratas. Ta hüppas ehmunult voodist välja, tiris tooli ukse juurest eemale ja tormas müraallika poole.

"Armas jumal, mis lärm siin on?" karjus ta, vaadates köögiukse vahelt sisse parajasti hetkel, mil Mitch pliidi juures linoleumilt potte, panne ja muid metallist köögitarbeid kokku korjas. Mees kandis vaevalt põlvini ulatuvat meresinist sametist hommikumantlit ja oli paljajalu nagu Anne'gi. Ja sassis peaga. Ning pahane, väga pahane.

Heitnud naisele kõõrdpilgu, möirgas ta: "Mis kuramuse perenaine sa oled, et nõud selliselt kappi kuhjad? Kas arvasid tõepoolest, et need sinna paigale jäävad, kui kapiuks lahti tõmmatakse? Ja kus on mahlapress? Helde jumal, naine, astu ometi lähemale ja korista see sodi ära!"

Sõbrad, kes Anne'i muretu, tasakaaluka, mõistva ja lepliku inimesena tundsid, poleks teda nüüd vallanud äkilist vihapuhangut kuidagi mõista suutnud. Eilne päev

oli olnud liialt pikk, möödunud öö samuti, liiga ränk oli olnud pinge viimastel kuudel, mil ta pidi ellujäämise nimel ennast viimse võimaluseni pingutama.

Tumedate silmade välkudes sähvas Anne vastu: "Kohtstage ise. Mina seda segadust ei põhjustanud ja mina ei ole teie eest! Mina pole seda kappi pärast siiajõudmist veel puudutanud. Süüdistage keda iganes soovite, aga mind jätke mängust välja! Ja mis õigus oli teil mind äratada? Olen puhkusel, kas te seda siis õhtul ei kuulnud?" Ainult kurt poleks neid sõnu nüüd kuulnud. Mehe tusasest pilgust õhutatuna käratses Anne edasi: "See müra oleks isegi surnud üles äratanud. Ma ei soovi, et nii vali lärm mind häiriks. Vähe sellest, et te öö otsa mu pea kohal vähkreitsel teie unetus ei pea veel tähendama, et minagi ei tohi magada!"

Mehe silmavaade jäi jäiseks. "Paistab, et sa kipud üsna kergas meeleolus ärkama, eks ju? Sootuks isemoodi, kui kõik mu teised naised." Ta vaatas Anne'i pealaest jalatallani üle. "Usna kena kehakate, tavalisest samuti hoopiski erinev."

Loomulikult oli Anne hommikumantli riidekappi rippuma jätnud. Kannalt ringi pööranud, nii et juuksed ümber pea lendlesid, tõttas ta tuppa tagasi, tõmbas hommikumantli selga ja vajus siis väsimusest vallatuna voodiservale, küünarnukid põlvedel, nägu käte vahele peidetud. Sügavalt hingates püüdis ta ikka veel tukslevaid ajumukohti vaigistada.

Mitchi naised. Jah, need tema naised. Aga Anne polnud ei tema ega kellegi teise naine.

See nukker mõte kahandas ta eneseusaldust. Kui Jeff oleks teda sel hetkel näinud!

Anne võttis kohmetult käteräti ja seebi, lootes, et kauakestev suum duši leevendab temas valitsevat pinget ja parandab meeleolu, ning esialgu nõnda juhtuski. Veesurve oli tugev ning auravad joad masseerisid pingul kaela-

ja seljalihaseid. Ohtralt vahutav šampoon pesi juuksed säravpuhtaks ja need rippusid niiskete salkudena õlgadel, kui ta lõpuks duši alt välja astus, ennast hoogsalt kuivaks nühkis ja oma tuppa tagasi astus.

Pool tundi hiljem, meresinine sviiter seljas, džiinid ja jooksukingad jalas, läks ta kööki kohvi keetma. Aga see oli juba valmis ja ootas kuumal pliidil. Anne'i üllatuseks oli põrand koristatud ja pahandust tekitanud köögiriistad seisid korralikult kapis.

Ta naeratas pisut kohmetult. Nii et mees oli ise köögi korda teinud. Paras sulle, šovinistlik kult! Ta oli vist kartma hakanud.

Endale kohvi valanud, istus Anne laua äärde. Raevust hoolimata oli ta peaaegu kella poole üheteistkümneni maganud. Nüüd kuulis ta samme trepil ja vannitoaukse kolksatust. Anne'il tuli üksnes oodata, kuni mees on duši all käinud ja riietunud. Siis võtavad nad oma keerdküsimuse täiskasvanud inimeste kombel käsile.

Kui dušš pladisema hakkas, vajus Anne vastu tooli-leeni, lükkas sihvakate sõrmedega läbi ikka veel niiskete juuste ja laotas need õlgadele kuivama. Ta pilku köitis sööginurgakese kolmekülgne aken, kust avanes vaade tagaaeda. Ta polnud seda eelmisel õhtul tähele pannud, kuid nüüd köitis sealt paistev maaliline vaatepilt – hästi hooldatud muruväljak, siin-seal kõrguvad vahtrad ja männid, sekka ka õunapuid, kus valminud viljad noppimist ootasid – ta tähelepanu. Hommikuudu oli hakanud hajuma, siin-seal läbistasid seda päikesekiired.

Kõik oli just nõnda, nagu ta oli lootnudki näha, nii rahulik ja vaikne, et ta poleks kuidagi osanud äkki selja tagant kostvat möiratust oodata.

"Sa raiskasid kogu kuuma vee ära! Neetud, kas sa siis kunagi ka teiste peale ei mõtle?"

Tilkuv Mitch oli köögiuksele ilmunud, ainult käterätt ümber puusade.

Anne'il jäi hetkeks hing kinni. Mees oli harukordselt hea kehaehitusega. Otsekui graniidist tahutud käsivarred ja õlad äristasid päevitunud ja lihaselist rinda, mida katsid juba märjaks saanud ja kokkukleepunud karvad. Ta kõht oli lame ja sitke, saledatest puusadest algasid muskliliised reied, mis allpool sihvakateks säärteks aheneid.

Anne neelatas kramplikult ja pööras pilgu kõrvale. "Palun vabandust," pomises ta. "Ma ei taibanud, et veest võib puudust tulla."

"Ei taibanud?" irvitas mees valjusti. "Noh, pea siis vähemalt järgmine kord seda meeles. Ka mulle meeldib pikalt kuuma dušši võtta!"

Mehe vihapurskest ärritunud – kõik toimus ju nädalaks talle kuuluvas majas –, rüüpas Anne lonksu kohvi ja pidi äärepealt lämbuma. "Mu jumal!" karjatas ta, kui oli suutnud joogi lõpuks alla neelata. "See kohv on just-kui tõrvi Mida te sinna segasite? Või pean ma küsima, kui palju te minu kohvi sellesse potti puistasite?" Anne'i silmad tõmbusid vidukile. "Ma ei näe siin kuskil teie toiduvarusid. Kujutate vist ette, et olete nagu oma kodus. Palju tänu!"

Mehe pahameel hakkas hajuma. Ta huuled võpatasid korraks ja siis toetus ta juba rahulikumalt vastu uksepiita. "Miks ma ei peakski ennast nagu kodus tundma? Kavatsen terve nädala siin veeta."

Anne turtsatas raevukalt. "Oh ei, seda nüüd küll ei juhtu." Ta tõusis kiiresti laua äärest, unustanud kõik head kavatsused ja otsuse rahulikuks jääda. "Peate endale mõne teise koha otsima. Usutavasti ei osutu see teil tänu oma vastlevale isiksusele ja köitvale naeratusele kuigi raskeks."

Kõrgilt õlgu kehitanud, tõukas mees ennast uksepiida naelt püsti ja astus rahulikult minema. "Otsi ise endale teine koht!" hõikas ta üle õla. "Mina jään siia."

Anne kiirustas talle järele. "Te ei tohi seda teha!"

Vannitoa uksel pööras mees nii järsult ringi, et Anne pidi talle äärepealt otsa põrkama. Ta astus ehmunult sammu tagasi.

Mees toetas parema käe kõrgel vastu ust. Vasak, mille õlavarrel ergas punane haavaarm, rippus vastu puusa. Anne'i ees seisis jõuline, vapustavalt sitke mehekeha.

"Kas sa kavatsed mind kuidagi keelata?" venitas Mitch, silmis jultunud hõbedane helk.

Anne püüdis arukat vastust leida. Kui talle midagi pähe ei turgatanud, siis pöördus ta kannalt ringi ja läks tagasi kööki. "Ma olen näljane," ütles ta endale. "Ma pean sööma." Aga ta üksnes näkitses munaputru ja röstsaia, mida oli endale valmistanud.

Mida teha? Kui Anne poleks kodust nii kaugel viibinud ja eemalolekut nii väga vajanud, siis võinuks ta lihtsalt asjad kokku panna ja lahkuda. See polnud uhkus, mis sundis teda paigale jääma. Ta vajas üksindust.

"Kas sa ei söögi?" Taas sundis mehe hääl teda võpatama. Aga seekord oli Mitch täielikult rõivastatud. Mehe lõug oli siledaks raseeritud ja temast levis laimihõngulise näovee lõhna. Ta juuksed olid korralikult kammitud ja langesid villase ruudulise särgi kraele. Lai nahkrihm embas ta puusi, tumesinised džiinid jalgu. Ruskete kõrbesaabaste värvus sobis juustega kokku. Mehe silmad olid nüüd helerohelised ja rahulikud.

Mitch kordas küsimust. "Kas sa polegi näljane?" Pilk, mille ta taldrikule heitis, tunnistas, et vähemalt temal pole söömise vastu midagi.

Anne lükkas löödult ohates toidu üle laua. "Ole lahke."

Ülepakutult tänades vajus mees toolile ja võttis toidu vastu. Anne hakkas parajasti mõtlema, et võib-olla polegi mees nii kombetu, nagu ta oli arvanud, kui too teatas: "Jesseke, pole siis midagi imestada, et sa nõnda kõhn väljа paistad. Sa oled munad nii kõvaks kõrvetanud, et neid ei saa neelatagi. Kui sa alati samamoodi toitu valmistad,

siis on selge pilt, miks sa lausa kriipsuks oled kokku kuivanud."

Anne'il vajus suu lahti. Jeff polnud kunagi millegi üle kurtnud, kõige vähem veel toidu suhtes rahulolematust ilmutanud.

Äkitselt istuma tõusnud, nentis ta: "Kui sulle minu tehtud toit ei maitse, siis ära söö seda! Tegelikult võiksime sulle nii kangesti vastumeelse eine minema visata ja hoopis kogu selle segaduse klaarimisele asuda." Alles siis, kui Anne vait jäi, sai ta aru, et oli need sõnad karjunud. Ja ta silmi kerkisid jälle pisarad. Jälle. Sõrmenukid huulte vahele surunud, pööras ta pilgu kõrvale.

"Kuidas sa üldse selle segaduse – nõnda seda sa vist kirjeldasid – sisse sattusid, Anne? Miks sa pole oma mehe juures?"

"See pole üldse sinu asi."

"Kas oled lahutatud?"

"Ei."

"Kas sa pooldad eraldi puhkamise põhimõtet?"

"Ei."

"Ta ei tea, et sa oled siin?"

Anne hakkas kibedalt naerma. "Ei tea."

"Kas jooksid ära?"

Naise kannatus katkes. "Ehk jätaksid mind üksi? Mine lihtsalt minema! Kasi välja! Jäta mind rahule!"

Mitch ei liikunud paigast. "Miks sa oma abikaasa juurest ära tulid?"

"See pole sinu asi!"

"Ei ole? Mina pean abielu millekski väärtuslikuks. Mõned inimesed hindavad seda väga kõrgelt ja kaotavad siis äkki kõik, ehkki nad ise pole milleski süüdi. Teised heidavad selle meelega kõrvale. Kui me peame selle nädala kineteise kõrval veetma, siis tahan ma teada, millega oli tegemist. Niisiis räägi mulle, miks sa tema juurest ära tulid. Kui tegemist oleks lihtsalt viletsa toidu või iseka

kaitumisega, mida sa dušši võttes ilmutasid, siis oleks tema sind maha jätnud." Ta jäi vait. "Kas see juhtus nõnda?"

Anne vaatas talle otse silma. "Tema ei jätnud mind maha. Mina ei tulnud tema juurest ära. Me armastasime teineteist. Ta sattus õnnetusse ja nüüd on ta surnud. Surnud!" Anne'i tool paiskus kolinal üle põranda eemale, kui ta järsult püsti kargas, vihaselt mehe eest taldriku kahmas ja valamu juurde kiirustas. Ta kallas taldriku sinna kummuli. Siis võtsid emotsioonid tema üle võimust. Värisevad käed vastu köögiletti surunud, langetas ta pea ja hakkas abitult tasakesi nuuksuma.

Ta ei kuulnud mehe lähenemist, kuid tolle hääles kõlas võltsimatu leebus. "Anna andeks. Kui ma osanuks seda arvata, siis poleks ma nõnda sulle peale pressinud. Käitusin mõtlematult."

Anne pühkis pisarad silmist. "See pole tähtis." Oli aga küll. Ta polnud juba mitu kuud nutnud, kuid nüüd tundus, nagu ei suudakski ta peatuda. Niipea kui ta silmad pisaraist kuivaks pühkis, tulvas sinna uusi asemele. Ja Anne'i kohkumuseks uhkas neid üha ohtramalt, kuni temast sai lõpuks nuutsuv õnnetusepundar.

Kui ta oleks suutnud selgemalt mõtelda, siis oleks ta mehest samal hetkel eemale tõmbunud, kui tolle käed ta õlgu puudutasid. Aga selgetel mõtetel polnud praegu temaga asja. Naine vajas lohutust ja Mitch pakkus seda talle. Ringi pööranud, surus Anne pea ta rinnale ja jäi nõnda seisma, üleni nutukrampidest vappudes.

"Kas on juba parem?" pomises Mitch, kui Anne lõpuks rahunema hakkas. Ta silitas naisel pead ja lükkas vallapääsenud juuksesalgu märgadelt põskedelt eemale, kui Anne talle noogutusega vastas. Alles siis, kui mees ta näo kahe peopesa vahele võttis, et seda lähemalt silmitseda, sai Anne aru, et ta oli Mitchil ümbert kinni võtnud.

Ta punastus kohmetusest, astus tagasi ja pöördus minekule.

"Võta!" käskis mees, kuid nüüd kõlas ta hääl juba lahkemalt. "Võta parem istet. Ma valmistan meile mõlemale sinet. Sa võid isegi kohvi veega lahjendada, kui see sulle rõõmu paremini meeldib." Mitch jäi kõheldes vait. Saabunud vaikuses pani Anne tema silmis lustakusevälgatust tähele. "Naljakas. Mina olen kuueteistkümnendast eluaastast alates musta ja kanget kohvi joonud. Keegi ütles, et see pidavat rinna hästi karvaseks tegema. Oletatavasti sina seda ei soovi, ega ju?"

"Mitte eriti," vastas Anne nukralt naeratades. Ta hääl värises ikka veel, kuid silmad kuivasid kiiresti. Nüüd peale tundepurset tundis ta ennast juba rahulikumalt.

"Istu parem," kordas mees, "ja oota, kuni ma süüa teen. Siis otsustame, mida me selle... segadusega peale hakkame."

Anne valas endale veel kohvi, lisas sellele kraanist kuuma vett ja tuli laua juurde tagasi. Mees tegutses vaikides, tõi mune raskele pika varrega pannile, röstis uue annuse leiba, kallas kaks klaasi apelsinimahla täis ja kandis kõik selle lauale.

Anne sõi mehe eeskujul oma taldriku tühjaks, kus oli täpselt sama palju mune ja röstleivaviilusid, ning rüüpas mahlaklaasigi tühjaks. Siis valas Mitch talle teise tassi kohvi, täitis koorekannu kuuma veega ja asetas sellegi ta ette.

Toolile laskunud, ütles ta: "Ma mõtlesin möödunud öö kogu selle loo läbi. Mina kavatsesin pisut kalal käia, ringi matkata, lugeda ja palju magada. Mis plaanid sinul olid?"

Anne kergitas lõuga. "Tahtsin lugeda. Töötada. Jalutamas käia, ümbruskonda tundma õppida, üksindust nautida."

Mees vaatas aknast välja. Hele päike valgustas aeda. "Kuule, see võib küll su kõrvus hullusti kõlada, kuid minu arvates saame me mõlemad siia jääda. Paistab, et nii sina

kui ka mina soovime vaikust ja üksindust. Me võime kumbki lihtsalt oma rada käia." Ta vaatas naisele otsa. "Ma tunnen ümbruskonda ja võid mind uskuda, et lähedal pole ainsatki paika, kus võiks nii lühikese etteteatamise peale peavarju leida."

Anne lükkas lopsaka juuksesalgu kõrva taha. See polnud küll päriselt selline puhkus, nagu ta oli endale ette kujutanud, kuid mehe jutus oli tõetera sees. Paistis, et too ei kavatsegi lahkuda. Kui New Yorki naasmine kõrvale jätta, polnud Anne'il valikuvõimalust.

Ta pöial silitas savist kohvikruusi. "Midagi sellist ma küll ei soovinud."

"Minagi mitte. Aga see oleks ainus aus lahendus. Kui mina pean leppima sellega, kuidas sa dušši võttes kuuma vett raiskad, siis ehk kannatad sa ka minu musta kohvi ära."

"Aga voodid? Sinu iga liigutus kostab läbi lae. Ma tahtsin magada."

"Jah, mina samuti, kuid voodi seal üleval on neetult väike ja ebamugav. Miks sa ise sinna ei lähe?"

"Sest sina oled ees."

"Aga miks siis mina all ei maga?"

"Sest siin olen mina."

"Pagana pihta," ohkas Mitch, "ega ma tahagi sinuga voodit jagada. Võiksime lihtsalt vahetada."

Anne ei lasknud ennast petta. "Pärast seda, kui sa ütlesid, et pööningukambri voodi on väike ja ebamugav? Mitte mingil juhul!"

"Ära siis kääksumise üle nurise." Mees tõusis ainsa kiire liigutusega toolilt, korjas taldrikud kokku ja viis need valamusse. Kui ta Anne'i juurde tagasi tuli, oli hõbedane juuksekahl talle laubale langenud. "Sina tee siin korda. Mina valmistasin eine." Ta lahkus nii kiiresti, et Anne'i protestihüüatus hääbus õhku.

"Aga... see oli... minu toit..." Ta jäi aeglaselt sööginõu-

sid silmitsema. Kui see oli nädala sissejuhatus, siis paistis küll lugu õige hull olevat.

Aga Anne oli tusatsemisest väsinud, niisiis püüdis ta juhtunusse positiivselt suhtuda. Alustanud pikast jalutuskäigust läbi metsa, läks ta mööda madalat kaljumüüri üle kümkaharja ja suundus laugelt laskuval nõlval kuni teeni. Mitmes paigas oli mets hõredam ja sealt avanes maaliline vaade all olevale külale, kus kõrge valge kirikutorn õhtupäikese kiiri püüdis.

Piki sillutamata rada majakese poole tagasi minnes tundis Anne, et tõus hakkab aegamisi järsemaks muutuma. Ta peatus paar korda ja tõmbas hinge. Ümberringi valitses rahu. Tuulesosin pakkus närve söövitavale linnamürale meeldivat vaheldust, metsa all kasvavad lopsakad sõnajalad polnud kiviste kõnniteede moodigi ja pöösaste vahel sibav vöötorav oli tänavaservas rihma otsa seotud valvekoerast igatahes palju veetlevam.

Hallide linnatuvidega harjunud, naeratas ta nüüd, märganud mustkiirdtihase musta mütsikest ning punakurgukese valget laiku ja roostepunast rinda. Anne vaatas, kuidas päikesekiired jämedate puude tüsedates okstes mänglesid. Karge õhk, jahe, kuid mitte külm, virgutas teda.

Kui ta lõpuks majja jõudis, polnud Mitchi kuskil näha. Ei autot, meest ega kirjakest. Värskest õhust ja öisest ärkvelolekust väsinud, heitis Anne tepitud tekile pikali ning vajus sügavasse ja rahulikku unne.

Viimaste nädalate pinge nõudis oma osa. Kui ta ärkas, valitses väljas juba hämarus. Ennast pisut vannitoas värskendanud, valmistas ta supist ja kuivikutest koosneva õhtusöögi ja istus siis kamina ette, et alustatud põnevusjutt lõpuni lugeda. Ent loo haaravus oli haihtunud. Selles peituv mõistatuslikkus ei suutnud teda enam köita.

Viimase lehekülje pööranud, naaldus ta vastu toolileeni ja jäi leeke silmitsema. Nende mäng lummas teda, rahustas ja peibutas vaikselt unistama ning lõpuks ometi esimest korda üle pika aja tundis ta, et Jeffi surm hakkab temast kaugenema.

See oli olnud luupainaja – kõigepealt teade, et lennuk on puruks kukkunud, siis piinarikas ootus, kuni päästemeeskonnad kohale kiirustasid; lootus, et vähemalt keegi on ellu jäänud, täielik ja üldine meeleheide, kui kõige halvemad kartused tõeks osutusid. Ent praegu oli Anne'i süda siiski pisut kergem kui seni. Ta ei teadnud, kas see tulenes uuest paigast või tähendas hoopis paranemise algust. Igatahes oli tegemist meeldiva tundega.

Muidugi oli Mitch alles kadunud. Ehkki kell oli juba kümne peal, polnud mees veel tagasi tulnud. Ongi hea. Nad kahekesi olid nagu tuli ja vesi.

Ent Anne pidi talle ka plusspunkte andma. Mees polnud korrutama hakanud, kui kurb see kõik on, et Anne'isugune noor naine pidi äkki leseks jääma, ja oh mis traagiline, et õnnetus oli Jeffi õitseeas röövinud. Anne'il oli sellelaadsest kaastundest elu lõpuni villand.

"Võib-olla pole Mitch üldsegi halb, hoolimata sellest, et ta nii kanget ja kibedat kohvi pruulib," mõtiskles ta.

Õhtu möödus vaikselt. Anne tõusis toolilt ainult selleks, et puid koldesse lisada. Varsti muutusid ta laud raskeks. Ta jäi raskelt magama ja ärkas alles tükk aega hiljem, tajudes mingit häirivat liikumist. Anne avas unised silmad ja sai aru, et ta on Mitchi süles.

"Mida sa teed?" kiljatas ta ja hakkas rabelema.

Mees võttis tal tugevamini ümbert kinni. "Viin sind voodisse." Nad olid juba Anne'i magamistoa lävele jõudnud.

"Pane mind maha. Ma ei vaja sinu abi."

Mitch asetas ta voodile. "Ära muretse. Muid teeneid ma sulle ei osuta. Ma mõtlesin hoopis endale. Sa magasid minu toolil."

Enne kui Anne ta toast välja käsutada jõudis, pööras mees juba ringi ja lahkus, lüües ukse enda kannul kõvasti kinni.

Ülejäänud möödus enam-vähem samamoodi. Ilm oli suurepärane, karge ja selge, kui hommikuudu oli kerkinud ja hajunud. Une täis maganud Anne tõusis varakult ja tegi oma duši all käimist ja riietumist ise endale kohvi, et saada just sellist, nagu talle meeldis. Pööningukorruse uks jäi suletuks. Kui Mitch ikka veel magas, siis pidi tal küll sügav uni olema. Anne'i pea kohal oli kõik vaikne.

Pärast hommikueinet läks ta taas eilsest juba tuttavat rada mööda jalutama ja kõndis seekord all kaugel künkajõeval vuliseva ojani. Külmanäpistus oli esimesed kaselehed juba kollakaks muutnud. Päike tõstis need ülejäänute seast esile ja lisas kulda.

Saabukingad jalast võtnud, keeras Anne džiinisääred üles ja kahlas madalas vees üle lamedate graniidilahmakate vastaskaldale. Just nõnda oleksid tema ja Jeff teinud. Nüüd oli ta üksi, kuid sellegipoolest kummaliselt rahulik. Ta hüples rõõmsalt ühelt kivilt teisele.

Reipalt majja naasnud, võttis ta töö käsile ja jõudis lõpu poole õppematerjale inglise keelest hispaania keelde tõlkida, enne kui kõht nurisema kippus. Siis hakkas ka ülevalt mingit liikumist kostma. Seni kuni mees duširuumis viibis, töötas Anne edasi ja ootas pärast kööki, kuni Mitch üles tagasi läks. Kui mees hiljem trepist alla tuli, istus Anne elutoa külgakna juures seisva väikese laua ääres ja oli taas töhe süvenenud.

Siis hakkas Mitch talle tüli tegema. Ta seisis rohkem kui kümme minutit Anne'i selja taga ja jälgis, kuidas

too pingutas, et töö võimalikult ladusalt edeneks. Seejärel asus ta köögis pottide ja pannidega kolistama. Sellegagi lõpule jõudnud, hakkas ta valjusti ja visalt mingit viisijuppi vilistama, korrates seda lakkamatult ikka ja jälle.

Kõige tülikamad olid aga mitmesugused vahelehõiked. Kõigepealt soovis mees teada saada, kuhu sool on jäänud. Siis hüüdis ta: "Kuule, kus ketšup on?" Lõpuks tahtis ta samal viisil suure lapitsa asukohas selgusele jõuda.

Selleks ajaks Anne juba mõistis, et mees narritab teda, niisiis ei hakanud ta temaga käratsema. Ta pani rahulikult pastapliiatsi käest, võttis prillid eest ja läks kööki, et järjekordne kodanikukaebus registreerida.

"Kas on veel midagi... oh mu jumal, mida sa ometi teed?" Anne kiirustas lähemale, langetas väljasirutatud käed ja pööras silmad pettunult taeva poole, et kannatlikkust paluda.

"Mis viga?" küsis mees otsekui süütus ise.

Anne'i pilk peatus poolenisti tühjendatud purgil, mida mees käes hoidis. "Need on minu makadamipähklid. Ma hoidsin seda purgikest just praeguse puhkuse ajaks!"

"Ma ostan sulle uue purgitäie asemele. Kas sul on rahadega nii kange kitsikus käes?"

Anne vahtis talle mornilt otsa. Ta kahmas purgi ja surus sellele kaane peale, et mees ei saaks enam rohkem võtta. "Asi pole rahas. See on hoopis põhimõtte küsimus. Mulle maitsevad makadamipähklid."

"Ostan sulle uued," kordas mees rahulikult.

Anne pani purgi kappi tagasi. "Kas ma võin pähklid sinu käeulatusse jätta või pean need oma tuppa viima?"

Mitch muigas ja seadis käed rinnal vaheliti. "Ma polnud juba terve igaviku makadamipähkleid maitsta saanud. Hakkasin unustama, kui head need on. Aga sa võid mind usaldada. Vähemalt selles, mis pähklitesse puutub."

Sekundi murdosa jooksul tundus Anne'ile, nagu kuu-

lka ta mehe tehtult venitatud kõneviisis midagi seksuaalset. Siis aga pani ta selle kõik oma kujutlusvõime arvele, pööras ringi ja läks minema.

Esmaspäeval kulges elu juba harjunud rada. Anne tõusis hommikul vara ja käis väljas jalutamas. Mitch magas nii kaua, et tema ärkamise ajaks oli vesi jõudnud jälle kuumaks minna ja ta sai piisavalt kaua kuuma dušši võtta. Siiski siis, kui isu tuli ja kumbki kasutas ainult oma toiduvarusid, mida teine ei kippunud enam puutuma.

Teisipäeval tundis Anne, et ta on hästi välja puhanud ja tunneb ennast juba täiesti vabalt. Kui Mitch unes veel vähkreski, siis oli naine voodikääksumisega kas juba harjunud või magas nii sügavasti, et ei lasknud ennast sellest enam segada.

Sel päeval ärkas mees tavalisest varem, võttis endale lõunaeaks toitu kaasa ja kadus, jättes Anne'i üksinda, nagu naine oli soovinudki. Sellegipoolest oli kummaline, et oma töist, raamatutest ja muust tegevusest hoolimata kaldusid naise mõtted ikka temale.

Ta elas mehega koos. Noh, mitte selle sõna päris õiges tähenduses. Aga sellegipoolest oleks see teadmine ta sõbralare jahmatanud ja perekonda vapustanud. Ent Anne tundis ennast siin nii füüsiliselt kui ka emotsionaalselt täiesti hästi. Siinne maailm erines New Yorgi omast. Mitchiga oli sama lugu. Anne ei teadnud ikka veel tema perekonnanime. Ärevõimsus tundus siin täiesti omal kohal olevat.

Kolmapäeva hommikul jõudis Anne'i teadvusse tõsiasi, et puhkus hakkab lõppema. Reede pärastlõunal peab ta linna tagasi sõitma. Kui ta hommikueine aegu kohvi juues

sellele mõtles, tundis ta teravat pettumusetorget. Kõigest hoolimata oli puhkus siiski meeldivaks osutunud. Pärast sellest majakesest lahkumist hakkab ta neid paiku taga igatsema.

Otsustanud võtta ülejäänud ajast nii palju kui võimalik, veetis ta metsas rohkem aega kui varem, imetles looduse ilu, loomariigi vabadust ning luksuslikku aega, mida oli endale kinkinud. Südapäev oli juba läbi, kui ta maja juurde tagasi läks. Nõjatanud tagaaias vastu vana õunapuu tüve, hingas ta selle meeldivat hõngu sisse, kallutas pea kuklasse ja vaatas silmi vidutades viljade vahelt päikese poole.

Talle turgatas pähe mõnus mõte. Jopi seljast tõmmanud, laotas ta selle pehmele rohule. Siis hakkas ta õunu noppima, valides üha kasvavasse hunnikusse lisamiseks üksnes kõige suuremaid ja punasemaid vilju. Kui viimane kättesaadav juba jopil lebas, siis jäi ta ülemisi oksi silmitsema ja endamisi arutama, kuidas sealt õunad kätte saaks. Arukuse kõrvale heitnud, toetas ta kummitaldadega kingadesse kängitsetud jalad vastu tüve ning hiivas ennast ettevaatlikult esimesele oksale, kus juba rohkem õunu ta käeulatusse jäi. Ettevaatlikult tasakaalu hoides haaras ta ühe, siis teisegi, ladudes õunu vastu keha surutud käsivarrele.

Siis vaatas Anne alla ja nägi otse puu all peatunud Mitchi. Ta võpatas ehmunult ja kaotas tasakaalu. Õunad pudenesid nagu karmiinpunane rahe maha. Ja siis polnud temalgi pikemalt püsimist. Anne libastus, kuid suutis ennast pisut pöörata ja kahmas madalamast oksast kinni, et mitte maha prantsatada. Mitch jõudis Anne'ile appi, enne kui ta alla kukkus, kuid sellegipoolest kriimustasid krobeline puukoor ja oksatüükad naist.

"Miks sa mulle ligi hiilisid?" kiljatas Anne kohe, kui ta jalg oli maad puudutanud. Mees laskis ta küll viivitamatult vabaks, kuid sellegipoolest märkas Anne teda

[illegible] võpatavat. Temagi oiatas ja istus rohule, et vastu [illegible] mütsatanud põlve hõõruda.

"Kas sa said palju viga?" küsis mees.

Anne punalutas kipitavat küünarnukki. "Mitte sugugi. Kõik on korras."

"Kas sa oled alati nii kohmakas?"

"Ma polnud kohmakas. Sina hiilisid mulle salaja ligi ja ehmatasid mind."

"Ei tea, miks sa pidid ehmatama?" imestas mees kuivalt. "Kas sa pole siis veel märganud, et peale meie pole siin kuigi palju teisi inimesi liikvel?" Ta kummardus tuasselt, et laialiveerenud õunad üles korjata. "Peaksid ettevaatlikumalt käituma. Oleksid võinud niimoodi jalaluu murda."

"Kas sinus kõneleb kogemuste hääl?"

Mees pigistas suu kinni. "Võid ka nõnda arvata." Ta viskas veel mõne õuna Anne'i jopile. Kuid ainult parema käega. Vasak rippus lõdvalt küljel.

"Kas sinu käsi sai haiget?" küsis Anne.

Mees vaatas teravalt tema poole. "Sellel pole häda midagi."

"Ja eelistad paremaga tegutseda."

"Kõik on korras. Kas sa suudad kõndida?"

Kui Anne tõusis ja ettevaatlikult jalale toetus, sidus Mitch ta jopi kompsu, tõstis selle üles ja hakkas maja poole minema.

Naine lonkas tal kannul. Kui ta kööki jõudis, oli Mitch õunad juba valamu kõrvale asetanud ja kadunud. Tänulik, et teda oli omaette jäetud, vajus Anne toolile ja pööras kätt, et kriimustatud küünarnukki vaadata.

"Kuule, las ma võtan selle käsile."

Enne kui naine jõudis midagi vastu öelda, asetas Mitch desinfitseerimisvahendi pudelikese ja tüki pehmet riiet lauale, tõmbas tooli lähemale ja haaras tal käest kinni. Mehe puudutus oli soe. Kui Anne püüdis eemale

tõmbuda, hoidis Mitch teda tugevamini kinni. Antiseptikumi kibe puudutus sundis naist võpatama.

"Ah! Aitab juba!"

Aga mees polnud kuulduga päri, tupsutas hoolega kriimustusi, et mustus välja pesta, laskus siis madalamale ja võttis ka põlve käsile.

"Sellel pole häda midagi," tusatses Anne.

Mitch kergitas pead. Ta lõuajoon oli karm, põsed pingul, kuid silmis valitses tavatu leebus. Naine tundis endas mingit võpatust.

"Püüan sulle mitte valu teha, kuid need kriimustused tuleb puhastada." Ta lükkas ettevaatlikult džiinisääre ülespoole, puhastas põlvelgi oleva marrastuse ja tupsutas ravimiga, et kipitust leevendada.

Anne jälgis osavalt tegutseva Mitchi õlgade liikumist ning pani tähele, et uus rullkraega kampsun istub talle sama hästi nagu kõik muugi. Täna kandis ta tumerohelist. See värvus sobis tema hõbedaselt küütlevate juustega erakordselt hästi kokku.

"Ongi valmis," pomises mees. "Polnudki väga valus, mis?" Mõlema käega Anne'i jalast kinni võtnud, silmitses ta oma tööd. Ta rääkis hellalt, puudutus oli veelgi hellem ja kui ta silmad tõstis, siis peegeldus neist veel kõige suuremat hellust.

Anne'i hingamine kiirenes.

Mitch nihutas kätt ta kaela poole. Mehe pöial riivas kergelt Anne'i pehmeid huuli. Ta tundus hetkeks kõhklevat ning Anne hoidis hinge kinni.

Lausa igavikuna tunduva aeglusega laskusid mehe huuled tema omadele, riivates neid põgusa hüpnotiseeriva suudlusega. Kui Anne ei püüdnudki teda tagasi tõrjuda, muutus suudlus sügavamaks, peibutades teda avama huuli õrnusega, mis erines määratult tolle esimese õhtu jõhkrast jõulisusest.

Anne oli hurmatud. Ta ei suutnud mõtelda, sest juhtunu ei kuulunud tema plaanidesse. Ent miski ei nüristanud tema taju ja see, mida ta tundis, oli vapustav... ehe nauding, kui suu puudutas suud, keel keelt.

Äkki tõmbus mees eemale ja kaine mõistus pääses taas võimule.

Anne oigas, viskus järsu liigutusega toolilt püsti ja põgenes kiirendavast põlvest hoolimata toa kaugemasse otsa. Mitch tõusis ja keeras selja, kuni ta hingamine rahulikumaks muutus. Kui mees Anne'ile lõpuks jälle otsa vaatas, oli ta suutnud oma kirge vaigistada.

Naine püüdis nüüd endast aru saada. Aga ta ei tulnud sellega toime ning turtsus seepärast Mitchile: "Sul polnud mingit õigust seda teha."

Mehe huuled tõmbusid kitsaks kriipsuks. "Ma ei mäleta, et oleksin sinu vastuväiteid kuulnud."

"Sa ei andnud mulle selleks võimalust."

Mitch lähenes, uurides Anne'i silmi, tema õhetavaid põski ja pisut värelevaid huuli. Ta nägu muutus mornika. "Seda pole juba kaua aega juhtunud, eks ju?"

"Ma ei soovi sinu haletsust!"

"Haletsust?" Mehe palgejooned tõmbusid pingule. "Mina ei paku sulle mingit haletsust. Olen seda mööduvat aasta jooksul ise nii ohtralt tunda saanud, et ajab juba iiveldama. Ei, Anne, kui sa ei suuda peamist füüsilist vajadust ära tunda, siis sa küll petad ennast." Ta vaatas naisele tähelepanelikult otsa. "Oelgem nii, et ma nõudsin tasu sisse, mille olin pirtsaka rahmeldaja põetajana ära teeninud."

Anne tõmbas jahmunult hinge, kuid mees oli juba ruumist kadunud, ja see vist oligi kõige õigem. Nüüd ei palanud Anne alandust taluma, sest Mitchil oli ju õigus. Ta valetaks, keeldudes tunnistamast, et mehe suudlus meeldis talle. See füüsiline akt tekitas temas füüsilist iha.

Ent see oli olnud üksnes suudlus, suudlus iseäralike asjaolude kokkulangemise tõttu. Järgmisel nädalal on

sellest mägimajakesest, suudlusest ja mehest endastki üksnes mälestus jäänud.

Anne rahunes vähehaaval. Ta hakkas õunu koorima ja tükeldama, kuhjates koored paberkäterätile. Puhastatud viilud ladus ta suurele klaasist koogiplaadile ja puistas kaneeliga üle. Tema toiduvarud olid küll otsakorral, kuid ta leidis siiski piisavalt jahu, võid ja suhkrut, et koogikatet teha. Kui see oli praeahju lükatud, märkas ta, et muist õunu oli alles. Ta pesi need kõik puhtaks, hõõrus läikima ning hakkas neid keset lauda asuvale vaagnale laduma. Alles siis, kui Anne töö lõpetas, pani ta tähele, et lävel seisev Mitch silmitseb teda.

"Kas midagi on valesti?" küsis Anne pisut trotslikult.

"Ma lihtsalt vaatan, kas tunned ennast juba paremini."

"Seda küll. Tegelikult ma juba unustasin need ära..." Ta viipas arglikult naeratades kriimustuste poole.

"Rõõm kuulda." Mees kallutas kergelt pead, lahkus köögist ja varsti ka majast.

Anne jätkas askeldamist ja peagi täitis küpsevate õunte lõhn õhku. Tema enesekindla hinnangu kohaselt oli kook väga maitsev ja sobis suurepäraselt varajase õhtusöögi magustoiduks, mida ta üksi nautis. Hämarus leidis ta taas kamina eest lugemast.

"Kas on midagi köitvat?"

Anne vaatas üles ja punastas. "Lihtsalt üks armastuslugu." Tegelikult see meeldiski talle, eriti nüüd, mil Jeff iga lehekülje pööramise aegu enam silme ette ei kerkinud. Kui Mitch köögi poole läks, hüüdis Anne: "Letil on õunakook. Lase hea maitsta." Ta muigas, kui mees tagasi vaatas ja küsivalt kulme kergitas. "Isegi pirtsakal rahmeldajal on mõni hea külg olemas."

"Tänan."

"Võta heaks."

"Muide, ma panin õunakoored hirvede jaoks välja."

"Imestasingi juba, kuhu need on kadunud, kuid ei hakanud kingitud hobuse suhu vahtima. Kas hirvedele meeldivad õunad?"

Ta sai vastuse järgmisel hommikul.

Ese käsi raputas ta ärkvele. "Tule, Anne! Peaksid seda nägema."

Ta hakkas asjast aru saama alles siis, kui nägi akna juures hommikumantlit kandvat Mitchi, kes teda lähemale viipas. Ennast voodist välja veeretanud, astus Anne mehe juurde ja vaatas sinnapoole, kuhu tolle sõrm osutas. Aeda hakkasid udu varjus sõi vana õunapuu alla tulnud noor emahirv õunajäänuseid, mis Mitch oli välja visanud. Parajasti siis, kui nad välja vaatasid, tõusis nõtke loom tagajalgadele, et puu otsast värskem suutäis võtta.

"Näed nüüd isegi, et hirvedele meeldivad õunad?" Mehe hingeõhk riivas Anne'i kõrva ja selle soojus muutis antud hetke rõõmu veelgi haaravamaks.

"See oli kaunis," sosistas Anne, kui emahirv oli lõpuks uttu kadunud. "Aitäh, et sa mind äratasid." Ta pööras ringi ning nägi, et mees seisab lähedal, väga lähedal, ja taas meenus suudlus. Aga seekord Mitch üksnes pigistas tasakesi tema kätt ja astus eemale.

Selleks ajaks, kui Anne oli duši all käinud ja kööki astus, oli mees jõudnud riietuda. Ta vaatas hajameelselt aknast välja ja hommikuvärskus mahendas tema näojooni.

"Kohvi?" pakkus Anne vaikselt.

"Hmm." Mitch vaikis veidi ja pöördus siis aeglaselt, et talle otsa vaadata. "Ja tükike õunakooki. Küpsetaja väärib kiitust."

"Õunakooki? Hommikueineks?"

"Seda küll. Nimeta see taani koogiks, kui teisiti ei saa. Aga see oli väga maitsev."

Anne hakkas kohvi keetma, läks millegipärast lusika-

taite loendamisega sassi ja leidis, et oli vist ühe täie üle aru kurnale pannud. Ta ei hakanud seda tagasi tõstma. "See on rootsi õunakook. Ema retsept. Kerge küpsetada ja maitsev. Ja kui nüüd sellele mõtelda, siis tuleb meelde, et minu isa sõi seda ka hommikueineks." Peljates, et oli ehk liiga palju rääkinud, jäi Anne vait.

Mitch pidi sellest äkilisest vaikimisest vist midagi arvama, sest ta küsis: "Kas su isa on surnud?"

"Oh ei. Kuid ma pole enam aastaid kodus elanud."

"Kas sa jäid siis samasse paika, kus koos mehega elasid?"

"Jah."

"Kas see häirib sind?"

"Mõnikord." Vaikne omaksvõtt.

"Kas sul on lapsi?"

"Ei." Kahetsus.

"Sul on vedanud."

Anne keeras kurnakannus keedetava kohvi all gaasileegi väiksemaks. "Miks sa nõnda räägid? Minu meelest on alati kergem, kui kas või osakene temast on sinuga jäänud."

"See pole nii," lausus Mitch pingsalt. "Võid mind sõnast uskuda."

Anne kuulis ta hääles ägedust, mis näis ilmselt isiklikest kogemustest tulenevat. Ta tahtnuks rohkem teada saada, kuid edasine pärimine tundus sobimatu olevat. Kui mees ise midagi rohkem ei lisanud, sai Anne aru, et ta on temaga päri. Anonüümsus oli parim. Kindlasti.

Mitch lõpetas koogitüki, jõi kohvi ära, heitis möödaminnes üle õla reipalt: "Rüübe hakkab juba nagu paremaks minema," ning jättis naise sinnapaika, et endale kruusitäis kangemat kohvi pruulida. Varsti pärast seda lahkus ta majast.

Õhtupoolikul köögist kostvad helid kuulutasid mehe tagasijõudmist. Anne pani tõlgitavale tekstile punkti, ladus

[illegible] korralikult virna ja tardus siis paigale. Ta vedas [illegible] nina. Oli mingit uut, tema meelest ilget lehka [illegible].

"Sa käisid kalal!" oiatas Anne köögilävel, põrnitsedes õuduses haaratuna köögiletil valitsevat segadust. Ta krimpsutas põlastavalt nina.

"Jäta juba," sõitles mees, "see ahven võib esialgu küll vastumeelse lõhnaga olla, aga pärast küpsetamist unustad kõik. Sa tuled mulle õhtusöögi ajaks seltsi, eks ju?"

Kutse kõlas avameelselt. Ja meeski jättis seda esitades siira mulje. See oli Anne'i viimane õhtu selles majas. Tal oli olnud terve nädal meeldivat hingetõmbeaega, ümbrust ja üksindust.

Oli särises pannil. Kummaliselt kutsuv heli.

"Kui sul juhtub kala üle jääma," lausus naine lahkelt ja sai vastuseks naeratuse.

"Oh, seda on piisavalt. Rohkem kui küllalt ja see, mis meist täna söömata jääb, läheb niikuinii raisku. See on suur ahven. Usu mind. Ma olen meisterkalastaja."

"Ilmselgi veel jultunud," lisas Anne talle naeratusega vastates. Ta ei kahelnud mehe võimetes hetkekski. Millegipärast süvenes temas veendumus, et Mitch tuleb hästi toime kõigega, mille ta aga käsile võtab. Meest näis saatvat pädevusõhk, mis nii hästi tema tõrksa lõuaga sobis.

Kala osutus tõepoolest väga maitsvaks. Samuti värskelt pressitud apelsinimahl, mille Anne järgmisel hommikul lauale leidis. Mitch paistis tõepoolest iga töö peale meister olevat.

See oli Anne'i viimane hommik Vermontis. Metsa poole astudes leidis ta oma üllatuseks, et Mitch tuli temaga kaasa, ning jalutuskäik kujunes sama meeldivaks, nagu see oli alati olnud. Ümberringi valitses vaikus, millesse sekkus üksnes vaikseid loodushääli ja tähelepanekuid,

mida Mitch aeg-ajalt tegi. Ta tundis metsaelu ja oskas seda ladusalt selgitada. Ta rääkis puu- ja lilleliikidest, loomade eluviiside iseärasustest, piirkonna ajaloost, tehes seda kõike rahulikult ja siiralt. Ta sai Anne'ist hästi aru ja teadis, millal tuleks rääkida, millal aga vait olla. Anne oli peaaegu kurb, kui nad majakesse tagasi jõudsid, sest järgmisena tuli pakkima hakata.

Seegi jõudis liiga ruttu lõpule. Kui Anne oli reisikotid pagasiruumi toppinud, pistis ta võtme süütelukku – ja lootis ühel põgusal hetkel, et mootor ei käivitu. See oli võimalik, eks ju? Ta polnud autot nädala jooksul kordagi kasutanud.

Aga mootor ärkas esimese võtmepöörde peale köhatades ellu ning hakkas soojenedes üha mahedamalt sumisema. Niisiis oli jäänud veel üksainus toiming.

Anne tahtis juba autost välja ronida, kui see viimane toiming maja nurga tagant välja ilmus. "Ega sa ometi kavatsenud ilma hüvasti jätmata lahkuda, mis?" küsis mees, kummardunud, et autoaknast sisse vaadata.

"Tahtsin just välja tulla ning sind otsima hakata."

"Kas kogu kraam on kaasas?"

"Ahah. Õunakoogi jätsin sulle."

Mitchi silmad välgatasid soojalt. "Tänan. Sa oskad head kooki küpsetada, ehkki su kohv on ikka veel liiga lahja."

"Siis peaksid minust vabanemise üle üksnes rõõmu tundma." Anne naeratas nukralt. "Millal sina ära sõidad?"

"Täna pisut hiljem."

"Ah nii." Mida muud osanuks ta öelda? Mehe sõrmed haarasid raamiservast tugevamini kinni. Need oli jõulised sõrmed, pikad ja sihvakad.

"Kas sa tuled kunagi siia tagasi?" küsis Mitch vaikselt.

Naine kehitas õlgu. "Ma ei tea. Ma pole nii kaugele ette mõtelnud. Aga see oli tõepoolest meeldiv nädal. Kahju, et pean ära sõitma."

"Jah, need päevad ei olnudki nii väga pahad." Mitch muutus äkki kõhklevaks. "Kuule," alustas ta ebalevalt, "mina sõidan nädal enne tänupüha siia. Tahan pühade eel jõudu koguda. Ära seda unusta." Mees jättis küll otse kuise esitamata, kuid ta sõnade tähendus oli niigi selge.

Anne'ile turgatas pähe, et arvatavasti soovib ehk temagi jõudu koguda. "Ei unusta." Ta köhatas. "Noh, näeme siis."

Mitch naeratas, lõi korraks käega vastu raamiserva ja läks ära sirgu. "Ohutut reisi."

Kui mees eemale astus, lükkas Anne tagurpidikäigu sisse, keeras auto ringi ja sõitis tee poole, peas lakkamatult mõte, et ta oleks suudlust soovinud. See oli veider mõte. Tegelikult mitte sugugi. Mitchi pikk kogu muutus tahavaatepeeglis üha väiksemaks. Kui auto rajakäänaku taha pööras ja mees silmist kadus, keskendus Anne tegelikkusele ja New Yorgile.

3

Tee nägi nüüd sootuks teistsugune välja. Kärbunud pruunid puulehed katsid maapinda, raagus okstega puud sulasid taamal hallikasrohelistel küngastel igihalja metsa massi. Mäed kerkisid teravamalt esile ja tundusid ilma rohelise leherüüta varasemast karmimad olevat. Metsa värvikirevuse imetlejad olid ammugi kodusoojusse naasnud ning mõtlesid tänupühale, mis pidi juba kahe nädala pärast kätte jõudma.

Need mõtted olid sundinud Anne'i sõitu ette võtma, vähemalt nõnda ta kindlalt põhja poole liikudes arvas. Ühest küljest, New Yorgis tundus kõik laabuvat. Ta oli kenasti tagasi jõudnud ning sügise saabumine ning kosutatud jõud aitasid eluga silmitsi seismise pelgust ja mälestusi leevendada.

"Sa näed väga kena välja!" oli ema juba Anne'i naasmise õhtul kiitnud. "Su roosad põsed on meeldivad. Need sobivad sulle."

Isegi pikast sõidust hoolimata oli Anne energiast tulvil ja just sellepärast ta kõigepealt vanemate pool peatuski. "Kõik oli täiuslik," ütles ta. "Just see, mida ma vajasin."

"Võta istet ja pajata mulle sealsest elust," ütles ema ja Anne hakkaski rääkima. Aga pisut jättis ta enda teada. Ta ei maininud Mitchi. Sellel mehel polnud tema tegelikus elus mingit rolli. Anne ei teadnud isegi tema perekonnanime.

Esialgu ei hoolinud ta novembris Vermonti naasmise mõttest kuigi palju. Uus semester oli alanud ning tal oli

[illegible] tublisti tegemist. Sõbrad astusid ikka veel ühtepuhku tema juurest läbi, kuid ta suhtus neisse juba rahulikumalt. Nood omakorda said aru, et Anne'is valitsenud ärevus hakkab taanduma, ega ilmutanud enam nii pealetükkivat hoolitsust.

Anne lükkas ikka veel kõik kohtamiskutsed tagasi. Aga ühe professori uurimistöö osutus piisavalt huvitavaks ja ta nõustus osalise tööajaga assistendina selles kaasa lööma. Loobunud juhuülesannete täitmisest kindlamate töökohustuste kasuks, vaatas ta sügisele ja lähenevale talvele kindlalt vastu.

Aga Jeffi polnud enam ja pühad lähenesid. See oleks tema esimene tänupüha ilma Jeffita.

Kui Anne esimest korda kuskil kaugemas teadvusesopis mingit tasast sosinat kuulis, siis ei teinud ta sellest väljagi. Pärast kõikide pühakute päeva muutus sosin pöiminaks. "Mine Vermonti, mine Vermonti, mine Vermonti," ütles see talle.

Aga kuidas võinuks ta seda teha?

Too esimene kord oli lihtsalt juhus. Mitchiga ühe katuse all elamine osutus lihtsalt ootamatu probleemi hädapäraseks lahenduseks. Kui ta nüüd sinna sõidaks, siis poleks selles enam midagi ootamatut.

Ent Mitchil oli õigus. Mida lähemale tänupüha jõudis, seda rohkem Anne seda ootas. Temagi vajas ergutust, et seejärel üksi kindlamalt pühadele vastu vaadata. Meenutanud rõõmuga sealseid paiku, karget õhku ja majakest, leidis Anne lõpuks, et mägedes oleks kena nädal mööda saata, ükspuha, kas Mitch tuleb sinna või mitte.

Seekord ei hakanud vanemad vastu vaidlema. Igaks juhuks pani Anne endale ka majakesest kolmekümne miili kaugusel asuvas võõrastemajas koha kinni. Lähemal midagi sobivat polnud, kuid vähemalt oli Anne'il nüüd peavari, kuhu minna, kui Mitch ei peaks teda mägimajakesse soovima või jätab ise sinna tulemata.

Tal polnud võtit, sest oli jätnud kinnisvaraagendile helistamata. Ja mida ta osanukski küsida? Kas Mitch sõidab sel nädalavahetusel sinna? Ei, ma ei tea tema perekonnanime, kuid viimati elasime seal nädal aega koos. Piinlik lugu.

Anne pööras maanteelt hooga konarlikule rajale, mis suundus piki mäekülge üles majakese poole. Novembrikülmad olid teekonarused kõvemaks tarretanud ja need raputasid autot veelgi tugevamini kui tookord septembris. Ka Anne'i mõtted hüplesid autoratastega samas rütmis, ikka üles-alla, edasi-tagasi. Ma poleks pidanud tulema – ma pidin tulema. Mis sellest sõidust kasu – mis kasu sõitudest üldse on? Mis siis, kui Mitchi polegi kohal – mis siis, kui Mitch on juba seal?

Anne oli laupäeva hommikul linnast lahkumisega sihilikult viivitanud. Kui Mitch reede öö hakul saabus, nagu see oli eelmisel korral juhtunud, siis jõuab Anne kohale parajasti selleks ajaks, kui mees ärkab.

Anne'i süda hakkas kiiremini põksuma, kui ta ümber viimase teekäänaku pööras ja maja ees mehe moodsat sinist "Hondat" märkas. See torkas udusel novembripäeval teravalt silma otsekui särav ja lootusrikas punakurgukese muna kuivanud raagudest punutud pesas. Anne'i pulss kiirenes, kui ta oma auto "Honda" taga peatas, sellest välja astus, meresinise paksu villase kuue hõlmad koomale tõmbas ja ukse poole sammus.

Kõikjal valitses juba nii sügav talvevaikus, et ta nahksaabaste kannad tundusid kõnnitee kiviplaatidel tavatult valjusti klõpsuvat. Rada ääristav rohi oli värskuse kaotanud ja surnud, sirelid abitult alasti. Ent uksele koputades tundis Anne ennast vägagi reipalt.

Kui keegi ei vastanud, arvas ta, et mees toimetab köögis, ja koputas tugevamini.

Vaikus püsis.

Aga Mitchi auto oli siin. Anne'ile turgatas pähe, et

mees võis oma harjumuse vastaselt juba varahommikul [illegible] minna. Ta haaras uksenupu pihku, kuid see ei [illegible] liikuma. Lõpuks hakkas ta rusikaga vastu ust [illegible].

Keegi siis läks see lahti ja Anne mõistis, et mees oli magamas. Ta silmad olid ähmased, lõug raseerimata ja [illegible] sassis. Võidumud väljanägemisega vana särgi saba [illegible] kohakalt kortsunud džiinide värvli vahelt välja. Mitch oli pikk ja sihvakas, nagu Anne mäletaski, ehkki [illegible] mitte nii vaimustatud, nagu naine oli lootnud.

Anne püüdis endas ebalust ja värinat maha suruda. "Ere, Mitch."

"Hästi, kuhu sa ometi jäid?" möirgas mees. "Tahtsin juba otsijad välja saata."

Kui Mitch poleks nii trotslikult käitunud, tahtnuks Anne teda kaisutada. Alles siis mõistis naine, kui väga oli ta seda kohtumist oodanud. "Anna andeks. Lahkusin linnast alles täna hommikul."

"Miks mitte varem? Sa ju teadsid, et mina tulin eile."

"Ei, ma ei teadnud seda."

Ehkki Mitchi silmad olid nüüd rohelised, sügavrohelised, vahtis ta ikka veel põrnitsedes Anne'ile otsa. "Hakkan juba arvama, et sinust on rohkem tüli, kui sa väärt oled!"

"Palju tänu," vastas Anne solvunult ja talle meenusid äkki kõik selle mehega seonduvad vastumeelsed tõigad. "Minagi võiksin sinu kohta sedasama öelda. Arvan, et mul on parem ära minna." Kannal ringi pööranud, hakkaski ta astuma, kuid samas jõudis mees talle järele.

"Ei!" Mitchi hääl leebus. "Ära mine." Kui Anne tema poole vaatas, muutusid mehe silmad veelgi vaguramaks. "Tule sisse. Palun."

Anne'il ei jäänud muud üle, kui koos mehega majja minna. Ega see talle väga vastumeelne olnudki. Mitchi pikkusest ja jõulisusest haaratuna tundis naine äkki oma [illegible] rõõmu ja muutus millegipärast ujedaks.

Meeski tundus pisut aega ebalevat. Ta uuris Anne'i silmi, nagu otsiks neist midagi. Siis ohkas ta ja tõmbas naise lähemale, et teda emmata. Naine vastas talle samaga, nagu olnuks see kõige loomulikum teguviis ilma peal.

Mitchi huuled puudutasid Anne'i juukseid. "On hea sind jälle näha, Anne."

Naine naeratas ta rinna vastas. "Minul samuti, Mitch."

Mees tõmbus pisut eemale ja võttis ta näo kahe peopesa vahele. Seda pisut kallutanud, suudles ta naist tasakesi. Tema huuled mänglesid veetlevalt ja tundlikult Anne'i suul. Tema keel muutis selle hetke veelgi haaravamaks.

Kui Mitch jälle tagasi tõmbus, hõõgus tema silmis tuli. Ta hääl oli kähe. "Ehk teeksid kohvi, seni kuni mina ennast pisut korrastan? Sina näed minust praegu palju kenam välja."

"Ega sinulgi väga viga ole."

"Ehk võtaksid kohvi enda hooleks? Palun? Ma toon su asjad hiljem sisse." Ta tõmbus Anne'ist eemale ja kiirustas minema.

Anne heitis oma kuue toolile. Ta keetis kange kohvi ega lasknud munaroal kuivaks kõrbeda. Kui kuum toit laual auras, astus ta akna juurde. Tagaõu tundus alasti olevat. Paar kärbatanud õuna rippus kangekaelselt raagus okste küljes. Kuused tundusid leherüü kaotanud puudest nüüd veelgi kõrgemad olevat. Need õõtsusid vapralt tuulepuhangutes, mis pani allpool kerkivad pikad rohukõrred voogama.

Aga külm oli välja jäänud ja sees valitses soojus. Anne tundis end hubaselt ja ta oli rahul.

"Sa näed kena välja," ütles Mitch lävelt. "Pisut kahvatu küll, kuid siiski parem kui viimati." Mees oli juuksed hoolikalt siledaks kamminud ning jättis lahtise kaelusega villast pluusi ja puhtaid džiine kandes veetleva mulje.

"Külmikus polnud suurt midagi," lausus Anne. "Loodan, et munadest meile piisab."

Mitch laskus toolile ja tõstis endale vaagnalt toitu ette. "Arvan, et meil tuleb minna täna sisseoste tegema. Kui sa just ise mesima kaasa ei toonud," sõnas ta üle kohvitassi Anne'i poole piiludes.

"Seekord mitte. Ma polnud kindel, kas jäängi siia. Pärast igaks juhuks endale Woodstocki võõrastemajas koha kinni."

Mitch vajus vastu toolileeni. "Kas kartsid, et hakkan sind jälle ründama?"

"Ei," lausus Anne ettevaatlikult. "Ma polnud kindel, kas sa ikka tuled siia. Sa mainisid seda nagu möödaminnes ja mul polnud võimalik sinuga vahepeal ühendust võtta. Seepärast..."

"Sa oleksid võinud Miles Cooperile helistada," lausus mees reipalt.

Anne vaatas talle silma. "Ei, ma ei võinud seda teha. Tõsiselt polnud ma päris kindel, mis sinu plaanidega võib juhtuda."

"Kas see häiris sind?"

"Ei." Anne ei pööranud pilku kõrvale. "Mina ei soovi vesi kellegi identiteedis sorima hakata."

"Leppigem siis sellega. Rohkem ei tarvitse midagi öelda."

"Rohkem ei tarvitse midagi öelda." Anne tundis enda üle uhkust, kuid vaatas sellegipoolest pisut igatsevalt mesit, kes isukalt söi.

Kui Mitch oli lõpetanud, tõmbas ta salvrätiga üle huulte, siis kägardas ta räti rusikasse. "Võid hiljem külast helistada ja tellimuse tühistada. Aga minu arvates peaksid sa kõigepealt teadma, et võid ainult sel juhul siia jääda, kui lepid kahe tingimusega."

"Tingimused?" Anne kergitas kulme.

Mitch kallutas end seekord nii palju tagasi, et tool jäi kahele jalale kõikuma. "Esiteks, me hakkame koos sööma."

See oli Anne'ile vastuvõetav. Tegelikult see koguni meeldis talle. Ta naeratas nõusoleku märgiks.

"Ja teiseks, mina jään alla magama," jätkas mees.

Anne'i naeratus kustus. "Ah, mina... arvasin teisiti. Ma pole... selleks valmis."

Mehe silmad naersid. "Ma ju ütlesin sulle, et olen hea armuke. Kuule..." Õrritav toon kadus äkki ja ta ütles tasakesi: "Ka mina pole... selleks veel valmis. Võibolla juhtub see varsti. Kuid mitte veel. Sina pole ainus, kel tuleb viirastustega võidelda."

Kuuldust jahmunud Anne korjas sööginõud kokku ja läks valamu juurde.

Mees astus talle selja tagant ligi. "Sa oled imekaunis naine."

"Viimati pidasid sa mind labaseks ja lahjaks."

"Viimati olin ma vihmast märg ja väsinud." Mehe tugevad käed libisesid Anne'il ümber piha ja tõmbasid ta oma keha vastu. Mitchi käsivarred riivasid ta rindu. Anne'i süda hakkas vastuseks valjusti põksuma.

Kui mees Anne'i ümber pööras, et talle näkku vaadata, paotusid Anne'i huuled. Mitch suudles teda, nõudlikult, kuid õrnalt, ja Anne vastas talle tulisusega, mida ta poleks kuidagi võimalikuks pidanud. Käed mehel ümber kaela põiminud, avas ta huuled ning mees tungis nende vahele. Seejärel suudles ta ka Anne'i põski ja laugusid ning hakkas kirglikult ta keelt hellitama.

Nad polnud selleks emotsionaalselt valmis, kuid füüsilisest küljest poleks miski suutnud neid takistada. Mitch surus ennast kivikõvalt tema vastu. Ta käed liikusid rahutult Anne'i seljal, pihal, puusadel. Need käed leidsid ta rinnad ja hakkasid neid üksikasjalikult uurima ning Anne oli ise samuti elevil. Ta puudutas meest kõikjalt, veendumaks, et ta on ikka ehtne, ja seda Mitch oli, ehtne ja valmis. Kui nende huuled näljaselt kokku puutusid, laskusid Anne'i sõrmed Mitchi reiele ja hakkasid sealt kõrgemale liikuma, kõrgemale ja sissepoole.

Mitch tõmbus summutatud oiatusega tagasi.

Anne muutus nõutaks ja siis valdas teda ränk pettumus. Mitchi äge hingeldamine suutis temas sündinud ägarust õige vähe lohutada. "Seda poleks tohtinud juhtuda," ütles Anne vaibuva sosinaga.

Mees turtsatas ja lükkas endal sõrmedega läbi juuste. "Jah, seda küll, aga ometi nõnda juhtus. Pagana pihta, see oli meeletus!"

Anne pööras pilgu kõrvale ja püüdis valamu juurest remale nihkuda, kuid mees hoidis teda kõvasti selle vastas. Võtnud tal lõuast kinni, pööras Mitch Anne'i näo ülespoole. Tema hääl krabises nagu liiv. "Sa paned mu kannatuse proovile, Annie. Osa minust ihkab sind sülle tõsta ja voodisse kanda, kuid praegu vajan ma kõige vähem seda, et sa kirehoos mõne teise mehe nime hüüaksid. Sa leinad ikka veel oma abikaasat. Sinu rõivad, sinu soeng, su silmad kinnitavad seda. Ja minulgi on minevik. Ning kõige vähem vajad sina seda, et mina mõne teise naise nime oigaksin."

Anne'i silmad valgusid pisaraid täis. Kui ta mehe remale tõukas, laskis too tal minna. Anne astus akna alla, võttis endal ümbert kinni ja vaatas välja. "Miks sa mind ahvatled?"

Järgnes vaikus ja seejärel kostis torisev vastus: "Ma ei suuda sinna midagi parata. Ja millega sina ennast vabandad?" Kui Anne midagi ei vastanud, tuli mees talle tahemale ja päris õrritades: "Noh? Kas oled pettunud?"

Anne pööras järsult ringi ja lõi talle lapiti käega vastu põske. Mees püüdis ta käe kinni, väänas selle Anne'ile selja taha ja tõmbas naise hetkeks tugevasti enda vastu.

"Ära seda enam kunagi tee!" pomises ta ja laskis Anne'i sama järsult vabaks, nagu oli temast kinni haaranud. Ta astus pikki samme võttes ukse poole ja jäi seal äkki seisma.

Anne'ile tundus, nagu hakkaks tal hing kinni jääma, ja ta ootas vapustatult, mis talle järgmisena osaks langeb.

Üksainus nõtke hüpe tõi mehe tema juurde tagasi. Anne'i üllatuseks võttis Mitch ta näo kahe käe vahele, surus talle sügava suudluse huultele ja astus jälle eemale.

"Mille eest see siis oli?" hüüatas Anne.

"Maitsva munaroa ja kange musta kohvi eest." Mees pööras ennast poolviltu ukse poole. "Mul on üht-teist teha. Otsi endale tunnikeseks ajaviidet ja siis läheme küla peale."

See polnud küsimus ja ega mees vastust oodanudki. Aga üleval pööningukambri magamistoas asju paika seadvale Anne'ile andis see mõtlemisainet. Ta pidas aru. Ta vaevles. Ta imestas, miks oli üldse siia tulnud ja mis põhjusel ta mehe suudlust igatses. Tundmatu perekonnanimega Mitch oli tõrges ja isekas mees. Leebe, hoolitseva ja suuremeelse Jeffi täielik vastand.

Aga Jeff oli surnud.

Kunstiõpetaja oli Anne'ile kunagi öelnud, et taies on siis õnnestunud, kui see põhjustab mingi reaktsiooni, ükspuha kas positiivse või negatiivse. Kuni Mitchi ilmumiseni olid Jeffi surmale järgnenud päevad Anne'i jaoks ilma mingi tähenduseta olnud.

Kuhu ta oli nüüd jõudnud? Kas ta kasutab kohe esimese võimaluse ära ja läheb mõne mehega voodisse?

Sellest mõttest heidutatuna vahetas ta linnaseeliku sviitri ja džiinide vastu, haaras oma raske parka ja kiirustas trepist alla. Ta vajas värsket õhku ja pikka jalutuskäiku.

Tagauksest vaevalt välja jõudnud, märkas ta Mitchi, kes õues koldepuid lõhkus. Kergitatud kraega lambanahkne jopp seljas, ei pannud mees tema tulekut tähelegi. Ta tõstis ikka ja jälle kirve, virutas selle hooga alla ning lõhestas iga noti ainsa hoobiga, töötades ainult parema käega. Anne tahtnuks teada saada, kuidas mees oli oma

vasakut kätt vigastanud, kuid see polnud tema asi. Sellegipoolest äratas juhtunu mõtteid.

Anne läks õue, istus vaikselt puuhunnikule ja ootas, kuni mees töö lõpetas. Seejärel aitas ta ikka veel sama sõnatult puud sisse kanda ja kamina juurde laduda. Varsti pärast seda sõitsid nad küla poole.

Kitsukeses autos jättis mees veelgi aukartustäratavama mulje kui varem. Ta käed hoidsid kindlalt rooli, jalg pidurdas jõuliselt. Kõrvalt vaadates jätsid ta paksud juuksed hõbejasblondi mulje, silmad vaatasid valvsalt, nina, huuled ja lõug olid klassikalise täpsusega nikerdatud. Kõik temas rääkis käsutama harjunud mehest, kes lähtub ainult endale meelepärastest otsustest. Aga seda teadis Anne niigi.

Nad ostsid toitu. Nad sõitsid koju. Nad sõid rahulikult õhtust, rääkides peamiselt üldistel teemadel, nagu seda olid poliitika, majandus ja mägedes lähenev talv. Mõnes suhtes jäid nad küll eri arvamusele, kuid võtsid sellegipoolest ka teise seisukohti kuulda.

Kohmetus kerkis alles siis, kui viimane väga maitsev õhuke krõbe röstleivatükk oli söödud. Siis küsis Mitch: "Miks sa otsustasid seekord mägedesse tulla, Anne?"

Paratamatult pidi kõnelus teatud hetkel isiklikuks muutuma, kuid Anne'il polnud midagi varjata. "Sain aru, et sul oli õigus. Pühad on lähenemas. Loodan siin pisut jõudu varuks koguda. Muidu oleks see väga nukker aeg."

Mehe hääl kõlas vaikselt. "Kas sa tunned temast ikka veel suurt puudust?"

"Jah. Aga see pole enam nii ränk nagu esialgu. Ma suudan juba mõista, et teda pole enam. Olen harjunud ilma temata ärkama. Inimesed minu ümber muretsevad tõsiasja rohkem. Mõnikord on nad nii hoolitsevad, et ajab tausa liveldama. Tänupüha on jälle üks päev, mil vaene Anne peab nende innuka lohutamiskoorma all vaevlema."

Mitch ohkas sügavalt. "Oh sa poiss! Ma tean, mida see kõik tähendab."

"Kuidas nii?" küsis Anne, laskmata ennast seekord tagasi tõrjuda. "Kas sa oled abielus?"

Huuled mossis, uuris mees oma käsi. "Ei ole."

"Kas sa oled kunagi abielus olnud?"

"Jah."

"Kas sa oled lahutatud?"

"Ei."

"Kas elate lahus?"

"Ei."

Jäi üle üksainus võimalus. See aitas nii mõndagi mõista.

"Minu naine on surnud," vastas Mitch talle nüüd otsa vaadates.

Anne nägi tema silmis valu. "Anna andeks. Ilmselt armastasid sa teda väga."

"Seda küll."

"Millesse ta suri?"

Mees pigistas lõuapärad kokku ja valusse segunes nüüd viha. Anne tahtnuks teada, kas see viha on tema vastu pööratud, kuid siis muutus Mitch taas leebemaks. "Ma ei tahaks sellest rääkida. See on sügavalt isiklik ja meil ei sobi seda praegu arutada."

"Aga mõnikord pakub rääkimine leevendust. Eks ju? See tähendab, kui sa vihastad..."

"Kes vihastab?"

"Arvasin märkavat, et..."

"Aga mida sinu enda viha kohta võib öelda? Sa ju tead, et olen seda kogenud. Kas sina räägid sellest?" Mees tõukas tooli eemale, kuid ei tõusnud. Mõlemad käed hoidsid lauaservast tugevasti kinni. "Sina ei tea, mida mina tunnen. Sa ei tea minust, minu tööst ega kohustustest midagi. Kuidas sa võid nii võltsvagalt käituda?"

Anne jahmus. "Võltsvagalt? Ma lihtsalt püüdsin aidata. Pärast seda, mida mina alles hiljuti läbi elasin, suudan

[illegible] soovin võib-olla neist [illegible] ta kes teab, ehk läheb mul endalgi pisut abi vaja."

See ülestunnistus jahmatas naist ennastki. Ta imestas, mis küll talle need sõnad suhu tõi, kuid juba ajas Mitch ennast sirgu ja küsis vaikselt: "Kuidas Jeff suri?"

Anne vaatas ruumis ringi, kuid seal polnud midagi, mis oleks tal juttu mujale juhtida. Niisiis kiindus ta pilk laulatussõrmusele. "Õnnetuse tagajärjel."

"Seda ma tean. Aga mis laadi õnnetusega oli tegemist? Kas sul temaga sel hetkel koos?"

Anne raputas pead. "Ei olnud."

"Räägi mulle."

"Ta läks ärireisile. Lennuk kukkus alla."

Järgnes vaikus. Naine kergitas pead. Mitch tundus kahvatu olevat. "Millal see juhtus?" küsis ta.

"Möödunud jaanuaris."

Mees võpatas. Alles tükk aega hiljem lausus ta: "Selleks on juba peaaegu terve aasta möödas. Kas sa ei käi ühtse meestega väljas?"

"Ei."

"Peaksid seda tegema."

"Hüüd hakkad sina ise võltsvagatsema. Millal sinu naine suri?"

"Möödunud talvel." Ta vaatas Anne'ile kindlalt otsa. "Kas sina käid naistega väljas?" See oli rumal küsimus. Anne mõistis seda samal hetkel, kui ta nägi mehe suud virilalt väänduvat.

"Ma pole kindel, kas sa seda väljaskäimiseks nimetad. Kui ma neist tahan, siis lähen ja võtan mõne." Mitch tõmbas hinge, pidi äärepealt veel midagi lisama, kuid jäi siiski vait. "Igatahes on mul muid kohustusi."

"Kas naistega seonduvaid kohustusi?"

Mitch silmitses teda teraselt. "Jah."

"Selge."

"Ei, seda ma küll ei usu. Aga võib-olla ongi praegu nõnda parem."

Anne ei saanud öeldust aru, kuid ei hakanud küsima. Temas peitus selleks liiga palju uhkust. Pealegi ei kuulunud küsimused nende kokkuleppesse. Oleks ta viimase küsimuse esitamata jätnud, siis ehk ei tunneks ta ennast praegu nii halvasti.

Mitch võpatas. "Kas osutaksid mulle ühe teene?" Tema silmad olid nüüd juba rahulikumad. "Võta nõelad oma juustest välja ja seo sinna punane pael."

"Mul ei ole punast paela."

"Kõlbab iga muugi, mis on erksamat värvi."

"Kas ma avaldan sulle muidu masendavat mõju?"

Mees tõusis istmelt ja tuli ümber laua. "Ei, Annie. Sa pole mulle kunagi masendavat mõju avaldanud." Ta hakkas ise juuksenõelu välja võtma ega lõpetanud enne, kui oli kõik Anne'i juuksed õlgadele laotanud. Siis laskus ta kükakile, et naisele näkku vaadata. "Aga minu meelest sa liialdad oma jäikusega. Sa ei pea ennast oma abikaasa surma pärast karistama. Tema kaotamine oli sulle ise juba ränk karistus."

Anne kuulas teda. Mitch oli üsnagi läbinägelik, kuid ta eeldas, et mees räägib oma kogemustest lähtudes. Mis oli siis tema karistus? Kas käsivars? Või kohustused, millele ta vihjas?

Aga Mitch ei paistnud praegu muudele kohustustele mõtlevat. Ta sõrmitses Anne'i juukseid ja nende sära näis teda paeluvat. "Sa näed lahtiste juustega väga kena välja, Anne."

Kui mees talle silma vaatas, tundis Anne midagi oma sisemuses võpatavat. Nad võisid rääkida mida tahes ning kinnitada, et selleks ei olda veel valmis, aga kui nad nõnda lähestikku olid, siis lihtsalt ei saanud teisiti. Mitchi pilk langes Anne'i huultele. Ta puudutas neid pöidlaga, kallutas siis ennast lähemale ja riivas neid ka keelega.

Keeleotsaga. Libistas oma keelt vapustava tundeküllusega piki huuli ühest suunurgast teise.

See meeldis Anne'ile. Ta sulges silmad ja ohkas, nautides iga kerget naudingupuudutust, mida mehe lähedus kaasa tõi. Anne hakkas värisema ja haaras kõvasti Mitchi õlgadest kinni. Need olidki haaramiseks tehtud. Laiad, tugevad ja soojad.

Kui naudingu tajumise juurde kuulus ka sellele vastamine, see toimus vaistlikult ega olnud üldsegi raske, sest Anne'is valitses nälg. See, mida mees tegi, rahuldas teda vaid üürikeseks ajaks. Anne liigutas huuli ja leidis midagi uut, liigutas keelt ja siis langes talle enamatki osaks, aga üle kõige kostsid Mitchi kähedad häälitsused, mis tunnistasid, et mehes lööb kuumus üha ägedamalt lõkkele.

Kui mees oiatas: "Oh jumal!", siis kõlas ta toonis midagi harrast. Ja siis – uskumatu, aga ometigi – tõmbus ta eemale. Ta vajus põrandale istuli, toetas käsivarred konksu tõmmatud põlvedele ja lauba randmetele. "Kristus," sosistas ta ja kergitas siis pead. Tema silmis peegeldusid rõõm ja seksuaalsus.

Kulus vist terve minut, enne kui viimane silmist hajus. Siis heitis mees pea kuklasse, tõmbas sügavalt hinge ja vinnas ennast püsti. Ohutusse kaugusse jõudnud, lausus ta: "Jah, need sinu juuksed. Sa pead nendesse midagi punast või oranži põimima, kui sa minuga homme hommikul jalutama tuled. Praegu on hirvejahi hooaeg."

Suurema osa järgmise päeva ennelõunast veetsid nad metsas. Oli külm, kuid Mitch hoidis Anne'i liikvel, juhtides teda üle radade, millel naine polnud kunagi astunud, ja läbi nõvade, mida ta polnud varem märganud. Punane villane müts soojendas pead, käpikud käsi.

Raagus mets avas pilgule maastikke, mida Anne septembris polnud näinud. Mitch juhtis teda ühelt künkatipult teisele, ikka sinnapoole, kust üha kaugemale võis

näha. Maa oli vaikne. Metsaolendid olid varjule pugenud. Emahirv, kes tookord aias tagajalgadele tõusis, et oksalt õuna napsata, varjas ennast nüüd jahimeeste eest. Oravad ja vöötoravad olid urgudesse pugenud. Igihaljad oksad kahisesid tuules, oja voolas sulisedes allamäge, Anne'i ja Mitchi saapad langesid prõgisedes juba kahukil maapinnale.

Kui nad tagasi jõudsid, olid Anne'i põsed sama punased nagu ta mütski; ta oli väsinud, kuid rõõmsameelne ja see ennustas meeldivaid päevi. Nad seadsid ennast sõbralikult ja mugavalt sisse, olles teineteise lähedal mitte ainult söögiaegadel, vaid peaaegu kogu päeva vältel. Kui Anne luges, siis tegi ka Mitch seda, vaadates aeg-ajalt tema poole. Nad mängisid kamina ees triktrakki ning panid koos mosaiikmõistatust kokku. Ilm püsis ilus, pakkudes neile meeldivaid sinise taevaga päevi ja reibastavat ööjahedust. Nad käisid kahekesi jalutamas ja töötasid koos, Anne tõlkis ja Mitch tegeles oma pungil diplomaadikohvrist väljakaevatud dokumentidega. Nad elasid käesolevale hetkele, vältides kõnelusi linnast nagu katku.

Liigagi ruttu tuli Anne'il jälle asju autosse tõstma hakata, et alustada tagasiteed New Yorki. Võtnud Anne'il õlgade ümbert kinni, läks Mitch lõpuks koos temaga majast välja. Sel hommikul lasus nende kohal nii ränk vaikus, mida nad polnud seljataha jäänud nädalal veel varem tajunud. Anne teadis selle põhjust.

"Kas sa veedad tänupüha oma perekonnaringis?" küsis Mitch vaikselt.

"Jah." Anne silmitses mehe veetlevaid näojooni, uuris neid, jättis meelde. "Ja sina?"

"Samuti." Mees tõmbas teda pisut lähemale. "Ja sinu vana-aastaõhtu plaanid?"

Nad olid auto juurde jõudnud. Anne vaatas talle nukralt naeratades otsa. "Naljakas. Varem olin ma harjunud vana-aastaõhtu pärast muretsema. Kas kohtun kellegagi?

Väli mitte? Kas ta on pikk, tõmmu ja nägus mees? Aga praegu pole sellel kõigel enam mingit tähtsust," mõtles ta ja ohkas. "Ei, ma ei kohtu kellegagi. Poen lihtsalt diivalile, pudel "Chablis'd" ja raamat käepärast."

"Võiksid seda siin teha." Mehe silmad olid nüüd sügavrohelised nagu alati, kui ta midagi olulist lausus.

Anne'i pulss kiirenes. "Mis?"

"Veetkem vana-aastaõhtu siin."

"Kas sa tuled?" küsis Anne impulsiivselt.

Mees tõmbas ta lähemale, oma lambanahkse jaki soojade hõlmade vahele. "Jah."

"Aga mis sinu teistest kohustustest saab?" Seegi küsimus kerkis otsekui iseenesest huulile, kuid vastus tähendas talle palju.

Mitch võttis endale vastamiseks minuti aega. "Ta läheb minu jaoks liiga vara voodisse, kindlasti liiga vara, et sindaooni vastu pidada. Ei," sõnas ta naeratades, "tema ei tunne vana-aastaõhtust suurt rõõmu. Ja pealegi pole tal "Chablis'st" sooja ega külma."

Anne ei osanud selle peale midagi kosta, kuid mehe hea tuju osutus nakatavaks. Ta laskis ennast Mitchi käte vahel lõdvaks ja toetas käed mehe rinnale.

"Kuidas siis sellega jääb?" õrritas mees leebelt. "Kas veedame vana-aastaõhtu siin?"

"Ma ei tea, Mitch. See on nii kummaline."

"Kas sa kardad?" Mehe käed liikusid ringjalt Anne'i seljal.

"Pisut."

"Mind?"

Anne tajus selgelt, kuidas Mitchi lai rind tema peopesade all kerkis. "Ei." Ta silmitses mehe sviitri soonikkude ja sosistas: "Hoopis iseennast."

"Sul ei tarvitse midagi karta, Annie," kinnitas Mitch vaikselt. Mees võttis Anne'il lõuast kinni ja kallutas ta joto ilespoole. Nad polnud pärast toda esimest päeva tei-

neteisele füüsiliselt nii lähedal olnud. "Ma tean, mida mi ise praegu vajan, ja mul pole mingit kavatsust sinu olu korda raskemaks muuta. Sind uue aasta saabumisest üle aidates julgustan ma lihtsalt ennastki, nii et minu kutse on üsnagi isekas."

Anne oli nüüd sügavroheliseks muutunud silmadesse uppumas.

"Niisiis, mida sa ütled?" küsis mees.

"Ütleksin, et see kõlab niisama jahmatavalt nagu mõni Neil Simoni näidend." Anne soovis kindlust, et taaskohtumine on õige tegu. Ta tahtnuks mehelt kuulda: *"On ka põhjust, miks näidend tõi sellele mehele miljoneid sisse. See on kuramuse hea tükk ja sunnib sügavalt kaasa elama."*

Ent Mitch üksnes kehitas õlgu. Langetanud käed, astus ta tagasi. "Valik on sinu. Mina olen igatahes siin."

Anne'ile ei meeldinud mehe häälde äkki siginenud üksköiksus, kuid see muutis lahkumise kergemaks. Kui Mitch autoukse avas, libises naine rooli taha.

"Sõida ettevaatlikult," ütles mees.

"Teen seda." Auto ringi pööranud, seadis Anne rooli otseks. Ta heitis Mitchile viimase igatseva pilgu ja asetas siis jala gaasipedaalile. Auto jõudis vaevu liikuma hakata, kui mehe hääl kaikus läbi talvise metsa.

"Hei, pea kinni!"

Anne pidurdas. Mehe pikad jalad kandsid ta kiiresti sõiduki juurde. Hingeõhk kerkis pahvakutena õhku, kui ta autoaknast sisse naaldus.

"Ja võta kleit kaasa. Me läheme välja." Mees naeratas ja puudutas Anne'i ninaotsa sulgkerge suudlusega. "Ja hakka nüüd minema, enne kui lumi siia jõuab."

Anne tegigi seda.

4

Päriselu polnudki nii kohutav, nagu Anne oli arvanud. Ta veetis selle vanemate juures tavalises seltskonnas, aga ometi tundis ta Jeffist puudust. Ent seal oli huvitavaid inimesi, kellega võis rääkida, ning piisavalt sagimist, teeskles, nagu oleks Jeff just praegu mõnda teise tuppa läinud. Kõige rohkem häiris Anne'i kõhuvalu, sest ta polnud terve aasta kestel nii ohtralt söönud nagu sel õhtul, kuid happevastane ravim ja pikk jalutuskäik koos isaga aitasid vaevust leevendada.

Too hoidis teda tegevuses ja sedasama võis ka lennuõnnetuse käsiloleva uurimise kohta öelda. Föderaalne Lennundusadministratsioon oli väljaselgitatud faktid lõpuks teatavaks teinud ja Anne'i advokaat koostas lennujuhtima tegemist oli väikese eraettevõttega – vastu hagiavaldust, süüdistades omanikke lennuki ebapiisavas hooldamises ja ohutusnõuete eiramises.

Anne oli alati teadnud, et ta võib süüdlased kohtusse kaevata, kuid tal polnud selleks erilist tuju. Jeffi vanemad aga olid agaralt asja juures. Nad hoidsid advokaati pidevalt, hoolimata sellest, et Anne oli soovinud kõik unustada.

Ühtäkki olid õigusemõistmise hammasrattad liikuma hakanud. Advokaat helistas ja kutsus Anne'i ühele arupidamisele teise järel. Harva möödus mõni päev, kui ta Anne'ilt ühes või teises küsimuses selgitust ei soovinud. Viimaste andmete kohaselt pidi kohtuistung toimuma aasta alguses. See mõte sundis Anne'i võpatama.

Ta oli väsinud juhtunut meenutamast, oli väsinud

oudusest, abitusest ja hirmust. Ta armastab Jeffi kuni surmani, aga pidi kuni selle saabumiseni siiski elama.

Ja nüüd mõtles Anne Mitchile. Miski oli hakanud teisenema – Anne'i elus, tema väljavaadetes, tema suhtumises mehesse. Mitch hakkas tõelisuseks muutuma. Kui Anne'i valdas masendus, siis mõtles ta Mitchile ja tundis ennast peagi paremini. Mõte kohtumisele temaga vanaaastaõhtul andis endast iga päev märku.

See häiris Anne'i pisut. Ta arutas, kas ta mitte ei ole hakanud meest ette kujutama sellisena, nagu too tegelikult pole. Anne meenutas Mitchi aruka, kindla ja tugeva inimesena, kes suutis kaitset ja lohutust pakkuda, oli erutav ja trotslik. Aeg-ajalt tundus ta olevat suurem kui elu ise, liiga suur, et lennuõnnetus suutnuks teda tappa. Anne'ile tundus koguni, nagu heidaks Mitch põlevatele lennukirusudele üleoleva pilgu ja kõnniks vigastamatult minema.

Anne'i hirmutas mõte, et pärast Mitchist sellise kujutluse loomist võib ta hiljem mehega uuesti kohtudes temas ehk pettuda. Ta otsustas, et peab ennast enne aastavahetuse saabumist käsile võtma.

Selgus, et ta eksis.

Professor Alexander Robie, kellega koos ta ühe uurimuse kallal töötas, korraldas toetusrahadega realiseeritava projekti seitsmele kaasosalisele õhtusöögi. Kohal olid peale Alexi enda üks tema kolleeg, kaks sekretäri, kolm assistenti ning Anne. Tavalistele eelarvepiirangutele pikka nina näidanud, tellis Alex laua New Yorgi ühes paremas restoranis. Üksnes seetõttu, et Anne oli professorile palju kordi varem ära öelnud, lubas ta seekord, et mees talle järele tuleb ning õhtusöögile sõidutab.

Kohale jõudes tundis Anne end pisut kartlikult, kuid kohmetus hajus peagi. Keegi ei paistnud talle erilist tähelepanu pööravat. Pealegi tundis ta kõiki ja sai nendega hästi läbi. Tegemist oli samasuguse õhtusöögiga sõprade

seltskonnas, millest tema ja Jeff olid alati rõõmu tundnud.

Ja Mitch? Kas temagi lahutab sõprade seas meelt? Restoranis viibis teisigi seltskondi. Anne'i pilk libises üle ühest, siis teisestki, peatus kolmandal... ja siis hakkas ta süda ägedalt pekslema. Seal istuval mehel olid samasugused pruksed nagu Mitchil ja ta nägi sama veetlev välja. Ta kandis tumedat ülikonda ja kaelasidet ning lumivalget särki. Mehe kõrval istus keegi naine. Kogu aeg, mil Anne meest silmitses, ei pööranud too silmi kaaslanna näolt.

Haljakas küll, kuid Anne'ile polnud kunagi pähe tulnud, et ta võiks Mitchiga kuskil kokku juhtuda. New York oli suur linn ja ta käis harva väljas. Mees nurgalauas ei saanud Mitch olla. See olnuks liiga ootamatu kokkusattumus.

Anne keskendus jälle sõpradele. Aga pisut aega enne dessendi lõpetamist ilmus Anne'i kõrvale *maître d'hôtel* ja ulatas talle kokkumurtud paberilehe.

"Mis see on?" nokkis Alex. "Kas mõne salaaustaja kiri?"

Anne tegi paberi lahti. Sellel seisis jämedate mustade tähtedega lühisõnum. KUNI 31. DETSEMBRINI. Anne'i pilk pöördus sinnapoole, kus mees ja tolle kaaslanna olid istunud, kuid laud oli juba koristatud ning värske lina ja uue serviisiga kaetud.

Huuli puredes luges ta sõnumi uuesti läbi.

"Mis see on, Anne? Kas hakkasid muretsema?" Alexi ärevil hääl tegi talle selgeks, et teiste tähelepanu on temale pöördunud.

Ja murdis kohmetult paberi kokku. "Ei midagi erilist. Üks mu kunagine sõber istus siin ja pani meid tähele." Ta pistis kirjakese nõrgalt naeratades käekotti.

"See pidi tõepoolest väga hea sõber olema," sosistas Alex. "Su nägu hakkas õhetama."

"Mitte sugugi," tõrjus Anne. "See tuli veinist."

Ent järgnevatel päevadel tõmbusid ta põsed rohkem

kui kord roosakaks. Mõnikord põhjustas seda pahameel, et Mitch oli teda sõprade juuresolekul segadusse ajanud, mõnikord nukrus, et mees polnud tema juurde astunud, mõnikord aga viha, et Mitch ei tulnud selle peale, et talle mõni lahkem sõna kirjutada. Kord või kaks torkas teda isegi armukadedus. Mitch oli seal kellegi naise seltskonnas istunud. Kas too oligi tema "muu kohustus"? Anne ei suutnud Mitchi kaaslannast midagi meenutada – ei väljanägemist, vanust, riietust ega olekut. Nüüd tahtnuks ta seda meelde tuletada, kuid tal oli jätkunud silmi ainult mehele, kes nii kangesti Mitchi moodi välja nägi.

Tollele otsekui ilma näota naisele mõteldes hakkas Anne kahtlema, kas tal üldse on mõtet veel kord Vermonti sõita. Kui Mitch polnud vaba, siis olnuks minek täiesti arutu. Ta oli mehele liiga sageli mõtelnud. Parem kõigele sirge lõpp teha ja Mitch unustada.

Aga Anne ei suutnud meest meelest tõrjuda ja ta vajas Vermonti. Hoolimata sellest, et vana-aastaõhtul olnuks ohutum üksinda kodus istuda, leidis ta ennast siiski mägimajakese poole sõitmas.

Maastik oli nüüd lumme mattunud ja kõle. Juba tuttavat teed ääristavate puude okstel ning õdusate talumajade ja kotedžite räästastes rippus jääpurikaid. Kõik, millel pilk peatus, oli kas hall, rohekalt tuhkjas või valge. Kiirteelt ära pööranud väikeauto kippus nüüd jäisel pinnal kergesti libisema.

Anne sõitis nii kiiresti kui vähegi julges. Pärastlõunapäike heitis teele rajaäärsete raagus puude hapraid varje. See varjumuster lausa hüpnotiseeris Anne'i ja ta unustas kiiruse, kuni külavaheteel temast paremalt kostnud vali signaalipräääksatus ta äratas.

Anne tundis helesinise "Honda" kohe ära. Rõõmsalt naeratades jättis ta auto teepervel seisma. "Honda" peatus tema taga. Kui Mitch sõidukist välja ronis, hakkas

Anne'i süda valjusti põksuma. Kõik tulekule eelnenud kahtlused hajusid sedamaid.

Naeratades rõõmsamalt kui kunagi varem, keeras ta auto akna alla ja hõikas elavalt: "Tere!" juba enne, kui mees ukseni jõudis.

Mitchi morn pilk jahmatas teda. "Mida sa enda arust ümsti teed? Kas tahad vabasurma minna? Sellel teel ei tohi kihutada."

"Sõitsin kõigest neljakümnega."

Vihast ja kõigest muust hoolimata oli meest meeldiv vaadata. Mitchi jõulist kogu läbi tumedate prillide silmitsedes naeratas Anne ikka veel. Mehe juuksed jätsid tuhmis päikesevalguses pigem blondi kui hõbedase mulje, andes talle noorema ning pika ja sitke mehe puhul kummaliselt leebe ilme. Siis sai Anne aru, et teeseldud vihast hoolimata tundis mees taaskohtumisest rõõmu.

Otsekui taibanud, et naine on temast läbi näinud, puhus Mitch viha endast sügava ohkega minema. "Tead, Anne, kogu ülejäänud tee sõidad sa nüüd minu kannul. Nõus?"

"Kas sa käisid turul sisseoste tegemas?" nokkis naine teda. "Ja kas tõid kõike, mida vaja läheb? Ega veinist puudu tule?"

"Minu kannul!" kordas mees.

"Kuidas kuuma šokolaadiga jääb? Kas ostsid vahukoort?"

Mitch kustutas naeratuse Anne'i näolt kiire ja tugeva suudlusega, imes hetkeks jõuliselt ta huuli ja ajas siis ennast sirgu. Heitnud Anne'ile pilgu, mis näis hoiatavat: "Vaata ette, daam!", läks ta "Honda" juurde tagasi ja pööras selle Anne'i auto ette. Edasi sõideti tagasihoidlikult kiirusega kolmkümmend miili tunnis. Mees tegi seda nimme, kuigi teeoiud lubanuks rohkematki. Anne muigas ja lihtsalt kergitas jala gaasipedaalil kõrgemale.

Peagi jõuti majakese juurde. Jätnud autod teineteise

järel lumisele sissesõidurajale, kandis Mitch Anne'i reisi kotid sisse. Naine läks sõnagi lausumata pööningukambrisse, sest see polnudki kõle ja igatahes oli seal soojem kui all suuremas toas. Ja nüüd ei tulnud tal ülevalt kostvat kääksumist kuulatada. Vastumeelne oli ainult see, et mees oli kord selles voodis maganud. Kujutlusvõime võis Anne'ile tempe mängima hakata.

Anne seadis parajasti ostetud toidukraami paika, kui ta kuulis meest köögilävele ilmuvat. Mitch silmitses teda pealaest jalatallani. Anne'il oli ikka veel toosama sõidul nii soe ja mugav hall villane pükskostüüm seljas. Aga valge kapuutskraega sviiter oli midagi uut, võrreldes nukrate siniste ja mustade rõivastega, milles mees oli teda tavaliselt näinud. Ja Anne'i juuksed lebasid lahtiselt õlgadel.

"Noh?" küsis Mitchi pingsa pilgu all kohmetuks muutunud naine.

"Tule siia," lausus mees madala sügava häälega.

Anne ei kõhelnud. Hetk hiljem oli ta üle ruumi tõtanud ja langes mehe käte vahele. Need käed olid soojad, hellad ja armsad, kuid pigem sõbra kui armukese omad.

"Sa nägid tol õhtul restoranis imekena välja," sosistas Mitch talle juustesse ja tõmbus siis pisut eemale, et lahtine juuksesalk Anne'i põselt eemale lükata. "Kas sa lahutasid seal hästi meelt?"

Anne vaatas üles, hoides mehel ikka veel ümbert kinni. "Ma ei taibanudki enne kirjakese saamist, et see oled tõesti sina. Miks sa ei tulnud mulle tere ütlema?"

"See poleks sobinud, eks ju? Seltskond on omaette maailm, mida ei tohi häirida."

Sel hetkel tundis Anne, et kumbki võimalus poleks talle eriti meeldinud. Aga ta pidi selle mõttega harjuma, niisiis loobus ta sõnadest, langetades pea mehe rinnale. Anne'i käed tunnistasid Mitchile, et naine oli teda igatsenud. Ja mehe kiired südametuksed reetsid, et temagi

oli Anne tal puudust tundnud. Hästi, sest siis ei tarvitse neil kummalgi sõnu raisata. Praegu oli nõnda kõige parem.

Mitch tõmbas naise enda kõrvale, võttis tal õlgade ümbert kinni ja viis elutuppa. Ta tõmbas Anne'i enda kõrvale diivanile istuma, seadis naise pea mugavasti enda rinnale ja sirutas oma pikad jalad välja. "Räägi, kuidas jõulud möödusid."

"Neil polnudki nii vastumeelsed, nagu olin kartnud," tunnistas Anne vaikselt.

"Mõlagi kurba ei meenunud?"

"Üige vähe. Jeff ja mina käisime jõulude aegu alati ühest perest teise. Tänavu möödus kõik lihtsamalt. Õhtusöök vanemate juures."

"Kes olid need sõbrad tol õhtul?"

"Restoranis?"

"Ahah."

"Hiinakaaslased."

"Räägi mulle oma tööst."

Mitch polnud seda temalt kunagi küsinud, kuid ta silmad tunnistasid, et nüüd soovib ta teada saada. Niisiis rääkis Anne oma keelehuvist ning kirjeldas töid ja tegemisi. Mees esitas arukaid küsimusi, mõistes ilmselt hästi, millega naine tegeleb. Aga siis, kui Anne oskas seda kõige vähem oodata, sõnas Mitch: "See professor... kuidas ta nimi õieti oligi, ah Alex?... paistis olevat sinust huvitatud. Kas sa oled temaga väljas käinud?"

"Ütlesin juba, et ma ei käi kellegagi kohtamas," sõitles Anne.

"Jah, muidugi," venitas mees. "Seda küll. Unustasin ära. Aga ta on sind siiski kuhugi kutsunud, eks ju?"

Anne'il polnud mingit põhjust seda eitada. "Mitu korda. Aga mina pole temaga kohtamisest huvitatud. Toosuguse õhtusöögi oli seltskondlik koosviibimine." Märganud meest rahunevat, tegi Anne nüüd oma käigu. "Aga

mida sina oma tolleõhtusest saatjannast – vabandust, lauanaabrist – ütled?" Armukadedust oli raske peita.

Mitchi näole kerkis mõistev muie. "Mida temast ikka öelda oleks?"

"Kes ta on?"

"Tema nimi on Liz."

"Kas sa näed teda tihti?"

"Jah."

"Oh."

"Kas sa polegi oma küsimuse üle rõõmus?"

"Mitte eriti." Anne tõmbus mehest eemale ja nihkus diivani kaugemasse nurka. See ei paistnud Mitchi häirivat, sest ta lihtsalt tõstis naise jalad enda poole. Ta libistas käe aegamisi villaste pükste säärest sisse, et naise jalga masseerida. See oli nii mõnus, et Anne ei hakanudki vastu vaidlema.

"Kas sa oled armukade?" küsis mees.

"Jah."

"See on hea." Mitch naeratas laiemalt kui enne.

Anne jäi talle tusaselt otsa vahtima. "Sa oled üks ülbe tõbras," teatas ta ja pööras jutu mujale. "Räägi parem, millega sina tegeled. Sinulgi peab mingi töö olema. Kas New Yorgis?"

"Minu korporatsiooni peakorter asub New Yorgis, kuid me tegutseme üle kogu riigi," vastas Mitch rahulikult ja selgelt.

"Sinu korporatsioon?"

Kummalisel kombel paistis mehe kõrkus hajuvat, ehkki see pidanuks nüüd veelgi jõulisemalt välja lööma. "Mina olen korporatsiooni juht. Kas see häirib sind?"

"Miks peaks see mind häirima?" pahvatas Anne äkki mõistmatus vihahoos. "Sellel pole minuga midagi pistmist."

Mitch kallutas ennast lähemale ja tõmbas Anne'i uuesti enda kõrvale istuma. "Pidasin ainult seda silmas...

[illegible] kui täiesti aus olla, siis peetakse mind heaks saa-[illegible]" lausus ta nokkivalt. "Suurkorporatsiooni presi-[illegible] tõmbab agaraid naisi ligi."

Anne turtsatas. "Iga naine, kes suudab sinu kanget [illegible] kohvi ja kauakestvat kuuma dušši taluda, on vist [illegible] täiesti arust ära. Mis aga minusse puutub..." ta ker-[illegible] uhkelt lõuga, "... siis minu makadamipähklite ära-[illegible] ei saa mingi rahaga kompenseerida."

Mitch võttis tal tasakesi ümbert kinni. Anne tajus sel-[illegible] kuidas mehe käsivars ta rindu puudutas. Ta küsis [illegible] hingeldades: "Niisiis, millega sinu korporatsioon [illegible]?"

"Kinnisvaraarendusega – büroohooned, kaubandus-[illegible] ja nii edasi."

"Täpsusta selle "ja nii edasi" tähendust."

"Noh, meil on... ka muid huvisid."

"Salajasi," arvas Anne.

"Fraegu küll."

"Aasta saladus."

Vastuseks sellele tõstis Mitch naise pisut kõrvale ja [illegible] tal diivani seljatoele langeda. Ise tegi ta samuti ja [illegible] siis käed rinnal kokku. "Sa räägid liiga palju." Mehe [illegible] hellitas Anne'i nägu, kuid tundus, nagu näeks ta enda [illegible] kedagi muud. "Sa ei ole mitte ainult kena väljanäge-[illegible], vaid sind on ka meeldiv tunnetada," ütles ta. Mitchi keha kaldus Anne'i kohale, tekitades naises meel-[illegible] kõdi.

Kui Anne'il oli varem hingamine pisut takerdunud, [illegible] polnud tal äkki enam kuskilt õhku võtta. Anne [illegible] hakanudki meest tagasi tõrjuma, sest ta mõistis, et [illegible] pole üksnes puht-füüsiline, vähemalt [illegible] poolt mitte. See tunne oli kaugemale läinud.

Ja põimis käsivarred mehe kaela ümber ja tõmbas ta [illegible] enda poole. Mitch vastas suudlusega, milles peitus [illegible] kirg, mis oli nende ennistises kaisutuses avalduma-

ta jäänud. Anne võpatas, kui mehe keel ta suhu libises ning nende hingeõhk segunes. Naine tundis Mitchi õlgu oma käte all nõtkuvat ja ta pea hakkas ringi käima. Mees joovastas teda. Kuid ta ei soovinud, et Mitch tema juurest lahkuks, ning teatas seda oiatusega, kui mees ta kehe kergitas, ja siis karjatas ta jälle, nüüd juba teisiti, kui Mitchi käsi ta rinna leidis.

Mitchi suudlused libisesid Anne'i silmade juurest mööda põski alla kaela poole, kui naine ta särginööpe lahti päästis. Mehe paljas rind oli otsekui lihaste ja käharate karvade Eedeni aed, vägev kiimavahend. Anne oli valmis plahvatama, kui mehe käsi ta rinna vabastas ja tal kaelast kinni võttis, et saaks teda tugevamini suudelda. See meeldis Anne'ile, ta vajas seda.

"Annie, Annie, Annie," oigas mees tema huulte vastas kähedalt, "mida ma küll ilma sinuta peale hakkaksin?"

Anne hoidis ikka veel temast kinni, libistas siis sõrmedega piki kaela allapoole, kuni need mehe rinda katvatesse pruunikatesse käharatesse karvadesse takerdusid. "Ise sa seda alustasid," sosistas Anne, kuid ta sõrmede all mänglevad lihasekimbud veetlesid teda. Ta libistas peopesad edasi ja langetas need mehe rinnanibudele.

Mitch oiatas tuhmilt ja kergitas ennast, tõmmates Anne'i kaasa. Siis laskis ta naisest äkki lahti ja vajus ettepoole. Ta toetas küünarnukid põlvedele ja pea peopesadele.

Kõik temas näis ootamatut masendust kuulutavat. Anne masseeris tema jäiku kaelalihaseid. "Mis juhtus?"

Mees vaatas kõõrdi tema poole. "Sa siis ei teagi?" Kui Anne ei vastanud, lükkas Mitch ta käe kõrvale ja taandus kaugemasse diivaninurka. "Arvasin, et suudan meie nädalad siin üleval meelest tõrjuda, aga iga kord, kui ma koju lähen, tuleb kõik hoopis selgemini meelde. Ma tahan sind, Anne. Väga."

Naisel hakkas pea joovastusest ringi käima. "Miks peaks see sind häirima?"

Mitch vaatas talle tahtlepanelikult otsa ja nihkus siis [illegible]. "Kas sa tead, millest ma praegu räägin?"

"Jah. Ma pole rumal. Sa esitad endale samu küsimusi, millega minagi end tundide kaupa vaevan. Mida ma siin teen? Miks ma tulin? Mida ma õieti soovin? Kuhu on mu mõistus jäänud? Seda loetelu võiks veel pikalt jätkata." Ta tõmbas hinge. "Mida sa tahad mulle öelda? Ma [illegible], mida sa räägid, kuid ei oska sellegipoolest midagi [illegible]."

Mitch ohkas ja tõmbas naise selja oma rinna vastu. "Oleme juba kaugemale jõudnud, Anne. Ma küsin endalt, kas mina olen valmis sinuga New Yorgis avalikult kohtuma, ja kas see oleks sullegi vastuvõetav. Ma tahaksin teada, kas olen valmis ennast rohkem kui üksnes füüsiliselt sidumа, ja kas sinagi nõustuksid sellega." Ta kallutas pea nii ülespoole. "Ma tahan sinuga magada, Anne, kuid ma ei saa seda teha ja kohe seejärel minema astuda. Eelmisest korda üle pika aja ei ole ainult füüsilise vajadusega tegemist."

Kõik näis Anne'i mõtteid kordavat. Mitch huvitas talist rohkem kui keegi teine pärast Jeffi surma, kuid ta polnud veel valmis ennast täielikult temale pühendama ega temaga avalikult suhtlema. Oli alles lahtisi otsi, mida tuli kohtus kokku sõlmida; temas valitses ikka veel mingi emotsionaalne tõke.

Mitch surus Anne'i kõrva endale vastu rinda, et naine ta südamelöökе tajuks. "Ma ei tahaks sind maailma ees salvata, Annie. Sa väärid paremat. Sina vajad mehe täielikku tähelepanu ja kiindumust. Minul on selleks praegu liiga palju muid kohustusi."

See oli aus vastus, ehkki kuuldu heidutas Anne'i ja mõnitis ta pisut nõutuks. Ta ei vastanud midagi ja oli lihtsalt vait. Kui Anne lõpuks üles vaatas, pühkis mees ta põselt pisara.

"Ma ei küsi kuigi palju," sosistas Anne nõrgalt. "Ma ei

tea, kas sooviksin midagi rohkem, kui sina igatsed. Tahan ainult, et sa tuleksid mõnikord siia ja oleksid minu juures."

Mitch võttis tal tugevamini ümbert kinni. "Teen seda, kullake, teen seda."

Uus aasta lähenes sellise hoo ja hea tujuga, mida kumbki neist polnud mõni nädal varem kuidagi võimalikuks pidanud. Nad sõid väikeses võõrastemajas, mille restoran oli veetlev, intiimne ja meeldivalt vanaaegne. Anne'i meelest oli see otsekui esimene kohtamine. Ta kandis igaks juhuks kaasavõetud meresinist kootud kleiti, mis talle väga meeldis. Kaunilt langeva rüü pehmus aitas leevendada tema nukrust ja tõi esile nõtked kehavormid, mis olid juba taastuma hakanud. Anne soovis pisut elu näinud naise mulje jätta ja oli ennast seetõttu üle hulga aja jumestanud.

Mitchi silmis hõõguv sära avaldas talle tunnustust. Healõikelisi villaseid pükse ja eritellimusel õmmeldud bleiserit kandev mees jättis vapustava mulje. Nad sobisid imehästi kokku ja köitsid rohkem kui ühe uudishimuliku silmapaari tähelepanu.

Mees vältis intiimsusi, hoides tal tellitud laua poole minnes üksnes kergelt ümbert kinni. Hiljem, mägimajakesse tagasi jõudnud, võtsid nad kesköötunni šampanjapokaalide kõlina ja tervitussõnadega vastu.

Ja selline muretu meeleolu püsis kogu nädala. Nad käisid iga päev karges ja külmas õhus jalutamas. Mets oli talvel veetlev paik, rahusadam tuulte eest, mis tuhisesid üle aasade, kuid ei suutnud igihaljaste puude vahele tungida. Villastesse pehme voodriga rõivastesse mähkunud, läksid nad üle loikusid katva paksu jää ning laskusid piki krabisevat ojakallast mäelt orgu. Lumi kriuksus saapataldade all ja peale nende häälte polnud metsas midagi muud kuulda.

Männide, kuuskede ja seedrimändide varjus käisid nad [illegible] varjudesse mattuvat maad, minnes majja tagasi alles siis, kui käed ja jalad kippusid külmast tõmmaks muutuma. Ja seejärel istusid nad sageli [illegible] juures, et jälgida mustkiirdtihaste askeldamist [illegible], mille Mitch oli nende jaoks sisse seadnud.

[illegible] vaikse meelerahu aeg. Anne luges vähe ja töötas [illegible] vähem. Meelsamini veetis ta tunde, mõtiskledes [illegible] ees ja tundes endast rõõmu. Ta oli õnnelik. Ta ei haudunud nukraid mõtteid ega leinanud. Ta ei [illegible] ülla keegi teine ega näha kedagi teist enda kõrval.

Viimase õhtu ühel vaiksel hetkel läks Mitch äkki oma magamistuppa ja tuli tagasi, väike karp käes. See oli valgest paberisse pakitud ja kahvatusinise lindiga kinni seotud.

"Mis see on?" küsis Anne üllatunult.

"Ise lahti."

Anne sikutas lehvi värisevate sõrmedega lahti. "Millal ta [illegible] seda ostmas käia?" Anne polnud kingitust oodanud. Mehe juuresolekust piisas talle.

"Käisin kohe pärast tänupüha Brasiilias. See on ühe [illegible] väikekülas elava kohaliku taiduri kätetöö."

Karbikese kaas pöördus tagasi ning nähtavale ilmus [illegible], siledale kuldrõngale kinnitatud ristkülikukujuline kuldraamistuses emailehe. Anne tõmbas sügavalt [illegible], märganud keerukalt kujundatud emailpilti, sinistes, roheliste, kollastes ja kreemjates toonides kokkusulavat jäsalabstraktset liiva, merd ja päikest.

"See on imekena," ohkas ta. "Sul poleks tarvitsenud..."

"Proovi järele," ütles mees.

Sõrmus sobis täpselt Anne'i parema käe kolmandasse sõrme ning näis ta kahvatu ja hapra käe veelgi õrnemaks muutvat.

"Täpselt õiges mõõdus," lausus mees rahuldatult hinge

tõmmates. "Annab sulle pisut värvi juurde. Ehk paned järgmisel korral minu meeleheaks ka mõne erksama sviitri selga."

Järgmisel korral.

Need sõnad vapustasid Anne'i samavõrd nagu sõrmuski. "Teen seda. Ja... ma tänan sind, Mitch. See on kaunis sõrmus. See meeldib mulle." Ta tõstis mõlemad käed, et mehe nägu puudutada, sõrmi piki mõjukaid palgejooni ja lõuga – Mitchi lõuga – libistada. Siis kallutas ta ennast lähemale ning suudles meest soojalt ja südamlikult.

"Soovin, et minulgi oleks midagi sulle kinkida," sosistas ta seejärel.

"Oled seda juba teinud, Anne," vastas mees väriseva häälega. "Ja ma tänan sind selle eest."

5

[illegible] nädala reede pärastlõunal sõitis Anne taas [illegible]. Parajasti siis, kui esimesi lumehelbeid hak[illegible], aevastas ta jälle ja võttis kindalaekast järg[illegible] pabertaskuräti. Juba peaaegu kogu nädala kestel oli [illegible] piinanud. Kui Anne oleks Mitchi telefoninumb[illegible], siis helistanuks ta mehele ja seekordse koh[illegible] edasi lükanud. Aga Anne'il polnud seda numbrit [illegible] võtta ja pealegi tahtis ta Mitchi näha. Ta lootis, et [illegible] maaõhus hakkab tal parem. Aga lumesadu pol[illegible] ta osanud küll arvestada.

[illegible] ta üle Vermonti osariigi piiri sõitis, muutusid lu[illegible] üha suuremaks ja kleepjamaks. Need katsid [illegible], kuhu silm ulatas vaatama. Nähtavus halvenes ja [illegible] sellele muutus liiklus aeglasemaks, kuid see oli [illegible] kahe teraga mõõk. Jah, rahulikum sõit oli ohu[illegible] tähendas, et teekond nõuab rohkem aega, [illegible] pikemalt Anne teel oli, seda tülikamaks retk [illegible].

[illegible] võimalikult kiiresti mägimajakesse jõuda. [illegible] kõhast ja tuuleklaasile üha ohtramalt klee[illegible] lumest hoolimata tahtis ta jõuda paika, mis oli [illegible] ehtsamaks maailmaks muutunud kui miski [illegible] kuus nädalat New Yorgis olid olnud liht[illegible] vaheline aeg. Nüüd tundis ta ennast Mitchi [illegible] õnnelikumalt, kindlamalt ja reipamalt kui kuskil [illegible].

[illegible] aeglustus jälle kriipsukese võrra. Anne vaatas [illegible]. Juba on kaks tundi teel oldud! Hiline pärastlõuna

jõudis kätte. Peagi laskub pimedus maale. Anne'ile ei meeldinud mingil juhul sõit pimedas lumetormi mattunud teel.

Ta kavatses juba kuskil teeäärses võõrastemajas peavarju otsida, kuid kartis, et hommikul on teed veelgi rohkem umbes. Pealegi ei saanud ta mingil moel Mitchiga ühendust võtta. Kui ta kohale ei jõua, siis hakkab mees muretsema.

Anne'i auto naastrehvid kraapisid lund, kui ta lõpuks suurelt maanteelt ära pööras. Tuli veel miile sõita, kuid vähemalt oli see tee vaiksem. Tegelikult polnud seal teisi sõitjaid ollagi. Ta sundis väikest autot läbi valge raevutseva massi tungima. Maastik oli lumme mattunud. Ainult mõned madalad teeäärsed tarad aitasid suunda hoida, kuid Anne ei osanud arvata, kui ruttu needki hangedesse mattuvad.

Ta käed pigistasid rooli, sõrmenukid valged. Lumi möllas tiheda müürina selja taga, nii et tagasipöördumisest ei saanud juttugi olla. Anne piilus pelglikult läbi tuuleklaasi välja, paludes, et mõni lumesahk nüüd teel oleks. Iga läbitud miil sundis teda ikka aeglasemalt läbi lakkamatult langeva lume rühkima.

Kui ta kiirus oli kahanenud viieteistkümne miilini tunnis ja ta ei näinud enam rohkem kui autopikkuse võrra ettepoole, kippus hirm tema üle võimust võtma. Oli tunne, nagu oleks ta kindlalt ja lõplikult kogu ülejäänud maailmast isoleeritud. Püüdes äkilisest peapööritusest võitu saada, hoidis ta jalga gaasipedaalil.

Selleks ajaks, kui ta mägiraja ristmikule jõudis, oli juba päris pimedaks muutunud. Anne tundis teeotsa märgates nii suurt rõõmu, et pööras kriipsuvõrra liiga järsult rooli. Auto keeras külje ette ja libises mitu jardi omapäi, sukeldudes lõpuks teeäärsesse hange.

Ägedalt kirudes rebis Anne käigukangi, püüdes autot vaheldumisi edasi ja tagasi nihutada, et sõiduk lumevan-

[illegible] juba pingul. Oma halva õnne [illegible] ta kobamisi ukselingist, koperdas [illegible] ja vajus kohe saapasäärteni ulatuvasse lumme. Isegi läbi roosade prillide vaadates olnuks selge, et [illegible] hangest vabastada.

Anne vaatas künkanõlvast ülespoole, kus maja pidi [illegible]. Ilusa ilmaga olnuks miiline jalutuskäik mäkke [illegible]. Aga sellise tuisuga? Ja pealegi oli võimalik, et ka Mitch on kuskil lumme kinni jäänud. Aga [illegible] on mehe käes.

Anne aevastas ja tõstis parkavarruka näo ette. Kui uks [illegible], siis tuleb tal lihtsalt sisse murda. Muud valikuvõimalust pole. Ta ei saa tagasi minna ega ka samasse paika jääda.

Iseküsi pabersalvrätte täis toppinud, lükkas Anne [illegible] kinni. Ta vedas parkaluku üles, tõmbas kapuutsi [illegible] mütsile, tõmbas kindad kätte ja asus teele. Anne [illegible] jalgu kõrgele tõstes läbi üha kuhjuva lume nii kiiresti, kui ta vähegi jaksas. Ta lihased hakkasid tuikama. [illegible] kapuutsi sügavamalt pähe tõmmanud, sumpas ta edasi.

Möödus kolmkümmend minutit, siis veel viisteist. Ta [illegible] kurnatult ringi, otsides midagi, millelt võiks tuge [illegible]. Kuid kõik oli valge, lohutu, eemaletõukav ja kõle. [illegible] vaadates polnud näha midagi peale tema enda jäljed. Anne trügis edasi, keeldudes uskumast, et ta on [illegible] teele pöördunud.

Minutid möödusid ning äärmiselt väsinud ja köhimisest nõrk naine hakkas üha rohkem kartma. Kuskil polnud mingeid [illegible] märgata. Mägimajake pidi kuskil [illegible] olema. Ta rühkis veel pool tundi edasi, seisatades aeg ajalt, et nina nuusata, hingeldas kähedalt ning püüdis hõõguvaid põski unustada.

Lumesadu jätkus, luues Anne'i väsinud silmade ees [illegible] groteskse muinasjutumaa. Ta hakkas

kartma, et on lõplikult eksinud ja külmub surnuks. [illegible] polnud veel kunagi nii pikk olnud.

Öö saabudes muutusid ta meeled üha ähmasemaks. Ta langes peapööritusest tabatuna põlvili, kuid sundis ennast tõusma ja edasi vaaruma. Hirmupisarad segunesid palavikulõõsas põskedel sulanud lumeniredega. Riided kleepusid higise keha külge. Aga ta jätkas liikumist.

Lõpuks võttis jõuetus tema üle lõplikult võimust. Ta varises põlvili ja kadus keerlevasse lumme. Pea langetatud, kurnatusest hingeldades ja juba hirmsasti kartes vankus ta märatsevas tuules.

"Mitch... Mitch... palun aita mind..." niitsus ta.

"Annie!"

Anne ei hoolinud sellest, kas see oli viirastus või mitte. Kui suur inimkogu tema ette põlvili vajus, siis langes ta selle vastu, tajudes üksnes tuge, mida see pakkus, ja soojust, mis selles peitus.

Mees tõstis ta lumest. "Pea vastu, Annie. Maja on siinsamas lähedal."

"Mitch?" halises ta vastu mehe kuuehõlma, püüdes sellega nägu tuhiseva tuisu eest kaitsta.

"See olen mina, kullake. Rahune nüüd. Säästa jõudu."

Aknast kumav valgus vilkus läbi lumme mattunud pimeduse nagu majakatuli. Lõpuks sisse jõudnud, tõukas mees ukse jalahoobiga kinni ja toetas Anne'i ettevaatlikult põrandale, kuid oli samas sunnitud ta uuesti kinni püüdma, sest naise põlved nõtkusid ja ta oleks samas kokku varisenud. Sõnagi lausumata kandis Mitch ta alumise korruse magamistuppa. Toetanud Anne'i voodiservale, hakkas Mitch tal kiiresti märgi rõivaid seljast võtma. Ta peatus üksnes hetkeks, et oma jopp seljast heita ja vooditekk kõrvale pöörata, ning jätkas samas Anne'i lahtiriietamist.

Anne ei protesteerinud. Luuni läbikülmunud, väriseS ta ohjeldamatult.

"[illegible] nagu üks hea tüdruk kunagi," ütles [illegible] haaras Anne'i paksu sviitri varrukatest kinni ja sikutas tal selle üle pea.

"Arvasin, et olen eksinud, Mitch. Ma käisin nii kaua [illegible] maja leida."

"Jaa. Nüüd pole sul enam midagi karta."

Anne haaras tal õlgadest kinni, et tasakaalus püsida, kui mees tal saapad ja seejärel ka sokid jalast tiris. "Heida pikali, kullake. Su džiinid on läbimärjad." Ta asetas Anne'i [illegible] selili ja hakkas tal pükse jalast tirima, [illegible] kärsitumalt ainult siis, kui vettinud teksariie ei tahtnud talle kuuletuda.

"Mul on paha," sosistas Anne kähinal, surunud käe laubale.

Hetk hiljem kummardus mees ta kohale. "Tean, Anne. Aga nüüd saab kõik korda. Soojendan sind lihtsalt üles. [illegible]" Naine ei vastanud ega hakanud isegi tõrkuma, kui Mitch tal külmad ja märjad püksikud jalast tõmbas. Mees pistis ta alakeha raske tepitud teki alla ning võttis siis [illegible] kampsuni ja rinnahoidja käsile. Katnud ka Anne'i õlad tekiga, astus ta üle toa oma kohvri juurde, kahmas sealt puhta puuvillase särgi ja tuli voodi juurde tagasi.

Naise kõrvale istunud, surus Mitch jahedad huuled ta [illegible] laubale. "Peagi saab kõik korda," ütles ta jälle, tõmbas Anne'ile kiiresti särgi selga ja kattis naise jälle tekiga.

Anne aevastas. "Sa poleks pidanud mul sviitrit seljast võtma."

"Unusta nüüd häbelikkus. Sa olid läbimärg ja külmunud."

"See sviiter..." Köhahoog ei lasknud Anne'il edasi rääkida, kuid lõpuks suutis ta jälle hinge tõmmata. "... ma panin selle sviitri sinu jaoks selga. Kas sa märkasid?"

Mehe huuled võpatasid. "Ma märkasin seda, Annie.

"See on roosa." Ta lükkas juuksekahlu naise laubalt eemale. "Tänan sind." Ta puudutas käeseljaga Anne'i laupa ja seejärel ka põski. "Ma lähen ja soojendan sulle pisut suppi."

Anne raputas pead. "Ei. Ma ei suuda süüa. Ole lihtsalt paar minutit siin minu juures."

Mees haaras Anne'i koos tekkidega sülle ja hakkas teda hõõruma, et naine sooja saaks.

"Ma kartsin nii kangesti," sosistas Anne. "Ma olin märg ja külmetasin. Ja ümberringi oli pime."

"Sa oleksid pidanud teadma, et ma tulen sind otsima."

"Ma polnud kindel, kas sa üldse jõudsid siia. Autojälgi polnud näha..." Anne'i sõnad katkesid taas ja köhahoog võttis tema üle võimust.

Mitch ootas, kuni ta rahunes. "Saabusin juba enne tormi puhkemist. Siin üleval võib väga ohtralt lund sadada. Hommikul on kõik ümberringi väga kaunis."

Mõte, et ta läheb koos Mitchiga läbi lume jalutama, tundus väga tore olevat. Anne naeratas ja hakkas jälle aevastama.

"Toon nüüd kohe supi."

"Ei. Tõepoolest, ma pole näljane."

"Sa pead midagi sooja sööma."

"Ma ei usu, et see mulle sisse pidama jääb."

"Küllap näed." Mees asetas ta pea padjale. "Puhka nüüd. Tulen kohe tagasi."

Anne pööras ennast küljeli ja tõmbas põlved lõua alla. Voodi soojus näis kõrvetavat, kuid samas hakkas ta külmast värisema. Ennast teisele küljele pööranud, tõmbus ta kerra ja jäi tukkuma. Ta ärkas, kui Mitch voodi juurde tuli, kauss auravat leent käes. Ta aitas naise istuli ja hakkas teda ise toitma. Kui Anne ei suutnud enam ainsatki piiska neelata, laskis mees tal uinuda.

Anne ärkas tund aega hiljem ja tal oli veelgi halvem. Mitch tupsutas ta nägu ja kaela märja rätiga. "Sul on kõrge palavik," pomises ta.

[illegible] ennast juba ammu tunda. Arvasin, et [illegible] juba üle minema."

"Miks sa üldse New Yorgist ära tulid? Oleksid pidanud [illegible] jääma."

Mitch polnud temaga rahul. Anne arvas, et see ei ole [illegible] "Kodus ei tuisanud," vaidles ta vastu. "Mul polnud aimugi, et sellisele möllule pöörab või et ma lumme kinni jään."

"Ei maksa halba ilma süüdistada. Oleksid pidanud sellise ilmaga igal juhul voodisse jääma."

"Heldene taevas, Mitch. Ma ei saa ju oma elu seisma jätta iga kord, kui nohu juhtub tulema."

"Aga kui sa enda eest paremini ei hoolitse, siis võib [illegible] juhtuda. Nohust ja palavikust saab alguse kopsupõletik ja see on varemgi inimesi hauda viinud."

Anne'i silmad läksid märjaks. "Ma lihtsalt tahtsin siin sinu juures olla." Ta pööras ennast teisele küljele, mehe [illegible] pilgust eemale, ja tõmbas teki kõrvadeni.

Naine jahmus, kui Mitch ta koos tekiga üles tõstis ja tugevasti enda vastu surus. Mees langetas aeg-ajalt pea, puudutas huultega ta juukseid, kulmusid, silmi. Lõpuks lausus ta juba palju vaiksemalt. "Ära arva, nagu poleks mina sinu järele igatsenud. Ootasin sind. Aga me oleksime võinud järgmisel nädalal tulla."

"Järgmisel nädalal võib siin juba keegi teine ees olla."

"Mitte keegi ei tule siia."

"Kust sina seda tead?" küsis Anne pisut põlglikult.

Äkki kohmetunud mees nihutas teda oma süles ja lükkas endal käega läbi juuste. "Sest see on minu maja. Miles Cooper töötab minu ülesandel. Kui ma ise ei kavatse siin olla, siis üürib ta selle välja."

Mosaiikmõistatuse killud langesid õigele kohale. "Oh [illegible]," sõnas Anne kähedalt. "Nüüd hakkan aru saama. [illegible] arusaamatust mõista. Ja sedagi, miks [illegible] just allkorruse voodit eelistad. See on sinu oma."

"Enam ei tule mingeid arusaamatusi, Annie. Võtsin oma maja Milesi üürilehelt maha. Nüüdsest alates kasutame seda ainult meie."

Enne kui Anne jõudis kuuldu täit tähendust mõista, vapustas teda uus värisemishoog. Ta surus ennast mehe vastu, otsides oma kätele-jalgadele sooja.

Mitch asetas ta tasakesi voodile ja kadus. Viiv hiljem oli ta tagasi ja kergitas Anne'i pead. "Aspiriin," ütles ta, enne kui naine jõudis midagi pärida. "Tee suu lahti."

Anne oli kuulekas patsient, liiga nõrk, et poputamise vastu protesteerida, pealegi sellega nii rahul, et tõrkuda polnud mingit tahtmist. Mitch andis talle öösel ühtepuhku aspiriini ja jootis kuuma leent, tukkudes vahepeal tema kõrval tepitud teki all. Anne tundis meest kogu aeg enda vastas. Ja ta ei jõudnud ennast pööratagi, kui Mitch juba murelikult küünarnukile tõusis. Muude asjaolude puhul olnuks selline öö lausa joobnustav. Ent nüüd nüristas palavik Anne'i meeli.

Järgmisel päeval sulasid tunnid hämuselt kokku. Hellast ravitsemisest hoolimata püsis Anne'il kõrge palavik. Ühtepuhku vapustasid kogu ta keha köhahood.

"Mis mul viga on?" nuttis ta masendatult, ärganud õhtupoolikul ikka veel tõvest rusutuna unest.

Mitch võttis ta kuumava käe pihku. "Ma ei oska seda öelda. Niipea kui lumesahk on tee lahti ajanud, viin sind arsti juurde."

"Kas sadu on lõppenud?"

"Lõpuks jah."

"Kas lund on palju?"

"Pisut rohkem kui jalapaksuselt. See muudab sahkamise aeglasemaks, ehkki siinkandi mehed on hästi varustatud."

"Mitch?" Anne keeras ennast selili, et voodi kõrval istuvale mehele näkku vaadata. Ta hääl kõlas nõrgalt, kuid miski näis teda häirivat.

"Jah."

"Kui see maja sulle kuulub, siis sa pääsed ka kõikide siin elanud inimeste nimede ja aadresside registrile ligi. Eks ju?"

"Kuuldu näis Mitchile nalja tegevat. "Jah."

"Siis sa tead, kes ma olen."

"Ei tea."

"Aga sul on see informatsioon olemas."

"Informatsioon on Milesil olemas. Arvatavasti võiksin sellega soovi korral tutvuda ja kord või paar selline kiusatus mulle tuligi, kuid ma ei käinud piilumas."

Anne ei teadnud, kas peaks nüüd rahunema või hoopis solvuma.

Mees hakkas naerma.

"Mis siin nii naljakat on?" tusatses Anne.

"Sina. Sinu nägu ei suuda midagi varjata!"

"Kas ma olen nii läbipaistev? Tead, see pole aus."

"Mis pole aus?"

"Mina... olen siin... sinu võimuses. Nägu ei suuda midagi varjata... nii läbipaistev... tunnen, nagu oleksin alasti."

"Aga mu särk siiski varjab sind, kullake, ära seda unusta," nokkis mees.

"Ega ma seda silmas pea ja sa tead seda," tõreles Anne, kuid samas vapustas teda uus köhahoog. Kui ta lõpuks rahunes, puudutas Mitch jahedate sõrmedega tema kuumavat põske. See oli meeldiv.

"Sa räägid liiga palju, Annie. Lase oma häälel nüüd puhata."

Järgnenud vaikuses kostis väljast mingi müra. "Lumesahk!" Mitch kargas püsti, seisatas magamistoa uksel, et hüüda: "Ära ennast liiguta, enne kui ma tagasi jõuan!" Ja juba oli ta läinud.

Anne lamas enda meelest mitu tundi voodis. Lõpuks ajas ta end vaarudes jalule, et vannituppa minna. Pilk

peeglisse jahmatas teda – kahvatu nahk, hõõguvad põsed, aukuvajunud silmad, tumedad poolsõõrid nende all. Anne otsis värisevi käsi Mitchi tualett-tarvete hulgast kammi. Juuksed olid veel poolenisti sassis, kui ta tundis põlvi nõrkevat. Pillanud kammi, haaras ta valamuservast kinni. Ja siis tõmmati vannitoa uks lahti.

"Miks sa voodist välja tulid?" Mees haaras ta sülle ja kandis magamistuppa tagasi. Voodi tundus nüüd taevalikult mõnus olevat, tepitud tekk seda enam. "Järgmisel korral võid sa keset põrandat kokku variseda," kurjustas mees. "Kas sa ei oska voodis olla?"

"Läksin lihtsalt vannituppa."

"Hea küll. Varsti saab kõik korda. Kus su autovõtmed on?"

Anne püüdis meelde tuletada. "Arvatavasti pistsin need džiinide taskusse."

Mees kadus ja ilmus hetk hiljem nähtavale, võtmed käes. "Sahamees viib mind sinu auto juurde. Selle väljakaevamiseks võib väheke aega kuluda. Kas su autol on naastrehvid all?" Anne'i noogutust märganud, lausus Mitch: "Hästi. Tulen nii ruttu tagasi kui vähegi võimalik ja viin sind siis arsti juurde."

"Mitch..." Naise kähe köhahoog sundis Mitchi uksel peatuma. "Sinu käsi... kas sa ikka suudad lund kühveldada?"

Anne kuulis järsku hingetõmmet ja siis ühmatust: "Saan hakkama."

Kui mees oli läinud, võttis haigus Anne'i üle rängemalt võimust. Ta pea valutas, ninaurked pakitsesid, kurk oli kibe, rinnas torkis valu, jalad olid kanged. Ennast õnnetult kerra vedanud, palus ta, et uni tuleks.

Arvatavasti jäigi ta tukkuma, sest tundus, nagu oleks Mitch juba mõne minuti pärast tagasi jõudnud ning hakkas ukse taga müdinal jalgu lumest puhtaks kopsima. Suutmata midagi öelda, ootas Anne, kuni külmast roo-

[illegible] mees ta voodi kõrvale ilmus ning teda [illegible] pakkima asus.

Mitch ei hakanud pikemalt sekeldama, haaras ta lihtsalt kõõs teki ja linadega sülle ning kandis välja. Uksel jäi ta seisma. Tasakesi kirunud, astus ta majja tagasi, asetas Anne'i diivanile, läks kööki ja tõi sealt naise villase mütsi, [illegible] soe ja pehme. Ta pani selle Anne'ile pähe, haaras naise jälle sülle ega lasknud teda enne vabaks, kui oli oma auto juurde jõudnud.

Anne hingeldas kähinal, kuni nad külla jõudsid. Nad [illegible] läbi pimeduse ja autolaternad valgustasid üksnes [illegible] kõrgeid lumevalle.

Mitch peatus väikese kliiniku ees, jooksis ümber auto ja tõstis naise sülle. Ta oli palunud lumesaha juhil neist [illegible] teatada. Arst ootas juba.

Kolmkümmend minutit hiljem kandis mees Anne'i autosse tagasi. "Koldeline kopsupõletik. Kena etendus, Annie," nokkis ta õrnalt ja seadis naise jälle tagaistmele.

Anne vaatas talle väsinult otsa. "Kas ravimid jäid sinu kätte?"

Mees patsutas kohale, kus tema särgi ülemine vasak rinnatasku pidi olema. "Siinsamas. Kas sul on mugav olla?"

"Mugav?" pahvatas Anne kähedalt. "Mind on muljutud, röntgenikiirtega läbi valgustatud, nõeltega torgitud ja ringi kärutatud, nagu ei tunneks ma enam üldse midagi." Ta vahtis mehele kurjalt otsa. "Mul on ühtaegu kuum ja külm ning kogu keha valutab. Aga sina küsid veel, kas mul on mugav olla." Ta pööras pilgu kõrvale. "Ära mitte pärigi."

Mitch hakkas vaikselt naerma. Ukse kinni löönud, läks ta ümber auto juhiistme poole ja libises oma pikkust arvestades märkimisväärse kergusega rooli taha. "Vähemalt pole sinu rõõmus tuju kannatada saanud," narritas ta. "Sõidame koju. Doktor käskis sul soojas olla,

puhata ja palju kuuma vedelikku juua. Hakkame parem minema."

Järgmise kolme päeva kestel täideti arsti korraldusi punktipealt ning Mitch jälgis, et iga pill võetaks täpselt õigel ajal sisse ning et Anne magaks ja sööks just siis, kui seda tuli teha. Naine tundis ennast veel terve päeva halvasti, kuni ravim hakkas lõpuks mõju avaldama. Alles siis söandas ta range režiimi vastu mässu tõsta.

"Minust endast saab kana, kui ma pean veel kas või tilgakese seda leent jooma. See on kohutav," kurtis ta, kui Mitch teisipäeva hommikul taas puljongikruusiga ta voodi ette ilmus. "Tunnen ennast täna juba paremini. Ausalt." Ta istus voodipäitsi najal, flanellöösärk seljas.

"Su hääl on ikka veel kähe," kuulutas mees talle, justkui peaks see kõike selgitama, kuid Anne jäi kärsituks.

"Kui sa ei soovi minu kähedat häält kuulda," krooksatas ta, "siis ära meelita mind rääkima. Ehk peaksin juba üles teise magamistuppa minema?"

Mitch muigas. "Kas sulle ei meeldi siis minuga magada?"

"Ma ei maga sinuga sel viisil, nagu see väljendus vihjab. Pigem on tegemist magamisega sinu juuresolekust hoolimata. Sa võid ju arvata, nagu ei saaks ma millestki aru, kuid ma ju tunnen sind enda kõrval. Ma tean, et sa oled siinsamas... kogu öö! Sa puudutad mind ühtepuhku, sest tahad mõista, kas minuga on kõik korras, ja see on kõik. Miks see sulle nalja teeb?"

Samas vapustas Anne'i köhahoog, millest ainult Mitchi tugev löök selga suutis teda vabastada. Mees hakkas rahulikult ta kaela ja õlgu masseerima ning ta puudutused muutusid iga hetkega üha võrgutavamaks. Naine polnud märganudki, et Mitchi teine käsi hoidis tal ümbert kinni, kuid nüüd hakkas see ülespoole libisema. Ta rind

[illegible] selle puudutusest. Anne tõmbas sügavalt hinge, [illegible] kätt tõrjuda. Mehe peopesa libises rin[illegible] ja sellest üle, õrritades seda läbi pehme [illegible]. Anne haaras tal käsivarrest kinni, et mehe kätt [illegible] ja ühtaegu sellelt tuge otsida.

"[illegible] enam naljakas, eks ju?" küsis Mitch. "Kuid [illegible] alla, et ma saaksin sul silma peal hoida. [illegible] pärast võid üles tagasi minna."

"[illegible] pärast sõidan ma koju." Tõepoolest nuk[illegible].

[illegible] nõudmist täites laskus Anne padjale tagasi. Tema [illegible] Mitchi silmis. Ta ootas.

"[illegible] peab muutuma," ütles mees. "Sa tead seda, eks [illegible]?"

[illegible] noogutas. Nad lähenesid punktile, kus suud[illegible] enam ei piisanud. Sama võis ka juhuslikult [illegible] nädalate kohta öelda.

"[illegible] sa oled enamaks valmis?" küsis Mitch.

"[illegible]?"

"[illegible] küsisin esimesena."

"[illegible] vastata alles siis, kui ma olen rohkem teada saa[illegible] mulle oma perekonnast."

[illegible] pilk püsis ainiti ta silmis. "Mul pole suurt midagi [illegible]. Minu vanemad on täie tervise juures ja elavad [illegible]. Minu isa on pensionil. Nüüdseks juba mitu [illegible]. See on kena. Tal jääb aega muuga tegelemiseks."

"[illegible] ta varem tegi?"

Mitch muigas. "Ta oli kontserdipianist. Olen kindel, et [illegible] ta nime ära, kui ma seda mainiksin." Ise ei [illegible] seda ütlema ning Anne ei soovinud pärida. [illegible] kokkulepe paistis ikka veel jõus olevat.

[illegible] äratas Anne'is huvi. "Tõepoolest märkimis[illegible] muutus – kontserdipianistist ärihaini üheainsa [illegible] jooksul. Kas muusikaanne läks sinust täieli[illegible]?"

Mees muigas. "Ah et kas ma viisi pean? Päris hasti. Kas ma klaverit mängin? Ei. Minu õde aga küll."

Anne'i silmad läksid pärani. "Sul on õde? Kas sinust vanem või noorem?"

Mitch vaatas ühte silma vidutas kavalalt lakke. "Vanem... ee... kohe ütlen... kolm... ei neli minutit minust vanem."

"Aastat," parandas naine rahulikult.

"Minutit," kordas Mitch naerdes.

"Kaksikud?"

Mees noogutas.

"Oh, Mitch!" Kuuldu valmistas Anne'ile rõõmu. "See on imepärane! Sul pidi küll tore lapsepõlv olema!"

"Mitte päriselt. Ta oli alati pikem, targem ja kiirem kui mina."

"Aga nüüd?"

Mees muigas. "Olen talle järele jõudnud."

"Kindlasti on pesamunaks olemisel omad eelised," nokkis Anne.

"Oh, seda küll. Ema hellitas mind rohkem. Tal oli minust kahju." Mitchi silmis tantsiskles vallatu sära. "Võibolla just sellepärast vajan ma ikka veel puudutusi ja tahan ka ise puudutada." Ta võttis Anne'i käe kahe pihu vahele.

Anne ei lasknud ennast jututeemast kõrvale meelitada. "Kas teie perekonnas on teisigi kaksikuid?"

Mees raputas pead. "Ainult Liz ja mina."

"Liz?" Mingi kelluke andis endast märku. Ta muigas, kui Mitch oma keelevääratusest aru sai. "Hmmm... Liz," kordas naine süüdistavalt.

Mitch näis arglikumaks muutuvat. "Nüüd on mu saladused sulle teada."

"Nii et sa käisid enne jõuluid koos Liziga restoranis."

"Nojah."

"Kas ta on abielus?"

"Sellest ei tulnud midagi valja. Kuid nüüd on ta hakanud ühe kena poisiga kaima."

"Ja kuidas tal musitseerimine edeneb?"

"Tegelikult on ta pigem harfimängija kui pianist."

"Imekena!" hüüatas Anne.

"Mitte siis, kui ollakse sunnitud selle mängima õppinust kuulma," pomises Mitch.

Anne müksas talle külge. "Sa oled tema andele armukade."

"Võib-olla." Mitch kergitas Anne'i kätt ja suudles ta [illegible] eht-euroopalikul kombel ning astus siis eemale, et naine saaks puhata.

Sel ööl nägi Anne painajalikku unenägu. See jättis talle palju kohutavama mulje kui kõik need, mida ta oli lapsepõlvest alates näinud. Voodis istuli viskunud, üleni külma higiga kaetud, hingeldas ta hirmunult, kuni Mitch tal ümbert kinni võttis.

"Mis juhtus, kullake?" küsis mees ärevalt. Tuba oli hämar, üksnes õues lumelt peegelduv sinakas kuuvalgus heitis aknast õudsevõitu helki.

"Luupainaja. Oh jumal, see oli kohutav." Hoolimata sellest, et mees temast kinni hoidis, vapustas värin Anne'i keha.

"Kas sa saad sellest mulle rääkida?"

"See tuli kohtuasjast, mis mu pea kohal ripub."

"Millisest kohtuasjast?"

"Lennuõnnetus. Minu abikaasa perekond nõudis, et ma kaebaksin lennufirma lohakuse eest kohtusse. Andsin esialgu järele, sest ma olin sama vihane kui nemadki, ja me ei osanud kuskilt abi otsida. Nüüd jätaksin meelsasti kogu selle kui sinnapaika."

Mitch kuulatas vaikides. "Ja luupainaja?" küsis ta lõpuks tasakesi. Ta surus Anne'i erakordse õrnusega oma rinnale.

Naine tõmbas värisedes hinge. "Nägin, nagu oleksin minagi istunud Jeffiga samas lennukis, kui see alla kukkus, ent jäin vigastamata ja pidin pealt vaatama, kuidas ta surnuks põles. Polnud arste ega ravimeid, mitte midagi peale leekide, suitsu, lennukirusude ja inimeste karjumise." Ta mattis näo mehe rinnale. "See oli kohutav."

"Tean, kullake, tean," ütles Mitch talle tasakesi juustesse. "Aga see oli ainult unenägu." Mehe lähedus lohutas Anne'i. "Üksnes unenägu," lausus Mitch uuesti ja hakkas teda neid sõnu lakkamatult korrates kiigutama, kuni Anne uuesti uinus.

Mitch näis millestki hõivatud olevat. Anne tajus seda aegajalt ning arvas, et mehel on tööasjad mõttes. Viimasel lahkumiseelsel õhtul ärkas Anne kergest uinakust ja nägi üles vaadates kamina ees mõtlikult leekidesse vaatavat Mitchi. Mees istus tema tooli kõrval põrandal, jalad tule poole sirutatud.

Anne puudutas teda õlast. "Kas miski vaevab sind?"

Otsekui kuskilt kaugusest äkki tagasi rebituna, pööras mees äkki pead. "Hmm?"

"Tundub, nagu häiriks sind midagi. Minu tervis on peaaegu taastunud, aga sa pole veel minuga nääklema kippunud." Naine naeratas õrritavalt.

Mitchi naeratus oli kummaliselt nukker. "Tundub, et mu nääklemistuju on kadunud."

"Sul oli vist väga tülikas nädal."

"Ma ei mõelnudki nõnda. Pigem oli see väga rahulik."

"Liigagi rahulik. Homme on minu viimane hommik siin. Kas sa tuled minuga jalutama või ma hiilin üksinda välja?"

Mehe pilk langes jälle tulle. "Ma tulen kaasa."

Anne oli vastuväiteid oodanud, midagi sellist nagu: *"Sa pole jalutuskäikudeks veel piisavalt kosunud"*. Kui aga

[illegible] ta aru, et midagi on kindlasti [illegible]

[illegible] polnud ainus, kes oli nääklemistuju kaotanud. Anne ei tahtnud, et miski nende viimast õhtut rikuks. [illegible] jättis ta kõik sinnapaika.

[illegible] hommikul tervitas neid pimestavalt kaunis vaatepilt, sest hüljatud mäge kattis värske lumikate. Taevas oli siigavsinine, õhk külm ja vaikne. Päevane soe päikesekiirgus ja öine külm olid katnud lume jääkoorikuga. [illegible] mäekülge sammudes saatis neid taldade alt kostev rudin. Kinnikülmumata ojalõigud voolasid jäätunud [illegible] ja kõrte vahel otsekui kristallpalees. Ainult talirüüs jänese lumme tardunud jäljed ja sissetallatud hirverada tunnistasid, et kuskil on siiski elu.

Neile avanes haruldaselt kaunis vaatepilt, mille terve nädal kestnud ootamine näis veelgi haaravamaks muutvat. Ent aega polnud enam kuigi palju jäänud. Pärastlõuna ja lahkumishetk jõudsid liiga ruttu kätte.

"Kas on kindel, et sa ei saa nädalavahetuseks siia jääda?" küsis Mitch. "Sa ei tohiks veel nii pikka maad sõita." Anne oli asjad juba autosse tõstnud. Nad seisid selle kõrval.

Mehe nukrus näis Anne'i kahetsust süvendavat. "Tahaksin siin olla. Kuid ma lubasin vanematele, et lähen homme õhtul koos nendega haigla heaks korraldatavale tuluõhtule. Ma ei saa neid alt vedada."

Mitch võttis tal ümbert kinni. "Isegi siis mitte, kui sa mind alt vead?" Ta pilk langes naise huultele. Hetk hiljem ta suudlesneid. See oli õrn hellitus, mis Anne'i taasärkavat keha magusasti piinas. Ta põimis käed mehe kaela ümber ja tajus teda vastuseks pingule tõmbuvat. Anne tundis ennast juba hästi. Lahkumishetk oli kätte jõudnud. Nendes valitsev tuli otsis väljapääsu.

Suudlus süvenes ja tuli muutus palavamaks. Lootu setusest sündinud meeletusega surus Mitch keele sügavamalt Anne'i suhu ja tundetulvast vallatud naine tundis põlvi nõtkuvat. Ta oleks meelsasti majja tagasi läinud, samasse tuppa ja samasse laia voodisse, kui Mitch oleks seda praegu soovinud. Aga mees ei teinud seda.

Mitch tõmbus kähinal hingates tagasi. Ta võttis Anne'il käest kinni, surus talle midagi pihku ja vajutas sõrmed selle ümber kokku. "Tahan, et sa selle vastu võtaksid. See on maja võti. Mul on mitu põrgulikult pöörast nädalat ees, kuid sõidan märtsi lõpul jälle Vermonti. Kui sul tekib soov mis tahes ajal siia tulla, siis tahan, et sa seda teeksid."

Anne oli sügavalt liigutatud, kuid see polnud ainus põhjus, miks ta silmad pisaraid täis valgusid. Kartes ennast narrina näidata, sosistas ta vastu mehe põske vaikseid tänusõnu, kaisutas teda viimast korda, rebis ennast lahti ja istus autosse. Anne sõitis mööda liivatatud teed tagasi vaatamata minema. Lahkumine muutus iga korraga üha raskemaks ja raskemaks.

6

Märtsikuu Vermontis on sulavete aeg, mil üks külmunud pinnasekiht teise järel üha jõulisemaks muutuva päikese kiirgusele alistub, mil ojad ja tiigid, jõed ja järved vooluvete sui vel oma jääkatte kaotavad. Oli aeg, mil jääkülmad veeraud kaldaid uhuvad. Oli pori võimutsemise aeg.

Neiv Yorgist lahkuv Anne oligi seda oodanud. Mitchi pakkumist kuulda võtnud, sõitis ta mitu päeva mehest varem Vermonti ja pääses tänu oma võtmele majja. Oli erutav viibida seal, neis mägedes, Mitchi majas. Miski poleks suutnud teda kauem linnas hoida.

"Sa siis lähed jälle?" oli ema üllatunult küsinud.

Anne oli selleks pärimiseks valmis. Ta oli kodutöö ära teinud. "Praegu on vahtrasuhkru keetmise aeg. Ma ei tahaks sellest mingi hinna eest ilma jääda."

"Ma ei üllatuks, kui sa otsustaksid äkki selle paiga siidale osta," oli isa nentinud. "Üsna varsti veedad sa seal rohkem aega kui siin."

Muidugi oli see liialdus. Kuid sellegipoolest tõmbusid Anne'i põsed roosakaks. Mägimajal oli juba omanik, terve ja tugev, kes ei paistnud müümisest mingil määral huvitatud olevat. Õnneks polnud vanemad lummetakerdunud autost ja Anne'i kopsupõletikust midagi teada saanud ning Mitchist polnud neil aimugi.

Süidamatunnistus kippus Anne'i vaevama. Ta oli alati vanematele lähedane olnud. Nad olid aidanud tal mõistvalt ja hoolitsevalt leina taluda. Anne'ile turgatas pähe, et nad tahaksid ehk sedagi teada saada, kui ta suudab kuid jälle õnnelik olla.

Sest ta oligi õnnelik. Teades, et Mitch on koos temaga Vermontis, tundis ta sellest kerkivat rõõmu kõigele enda ümber laotuvat. Võtme kinkimine oli tähendusrikas zest. Nüüd oli Anne selle kohaga kindlalt seotud.

Pärast viimatist naasmist oli Anne märgatavalt muutunud. Kõigepealt suutis ta Jeffi asjad kokku pakkida. Teiseks oli ta hakanud sagedamini naeratama, rõõmsamalt naerma ja isukamalt sööma. Ja kolmandaks, nüüd käis ta ammuste sõprade saatel rohkem väljas.

Kummaline. Sest peaaegu kogu möödunud aasta jooksul oli tema korter olnud kindel varjupaik ja pühamu ajal, mil ta ei suutnud maailmale näkku vaadata. Aga viimasel ajal tundis ta ennast seal peaaegu sama üksildasena nagu lennuõnnetusele järgnenud kohutavatel nädalatel.

Ta tundis Mitchist puudust. Igatsus kasvas iga mööduva päevaga üha tugevamaks, kuni tema ainsaks pääsemiseks jäid töö ja kaaslaste seltskond. Aga ka siis ei läinud mees tal meelest.

Nüüd pööras ta juba tuttavale erateele, kunagi helekollane auto poolenisti porine. Kaks korda kippusid rehvid mudas tühjalt ringi käima, kaks korda suutis ta tagurpidi välja sõita ja ähvardavast mülkast kõrvalt ringi põigata.

Oli kolmapäeva pärastlõuna. Mitch pidi alles reede hilisõhtul kohale jõudma. Ilma temata tundus kõik suurem, lagedam ja vaiksem olevat, kuid Anne ei peljanud üksindust. Iga tuba selles majas kandis endal mehe märki ja näis teda ootusehõlma mähkivat.

Mitchi äraolekul võttis Anne tülika koristustöö käsile, pühkis tolmu, pesi põrandaid ning küüris valamud ja pliidiplaadi puhtaks. Oh, tal oli ka mitu tõlketööd kaasas, kuid ta ei heitnud ainsalegi neist pilku. Ta ei suutnud kirjatööle keskenduda.

Nende kahe päeva jooksul küpsetas Anne rohkem, kui

ta oli reda rehkenud kahe aasta jooksul teinud. Ta küpsetas leiba, ta tegi söörikuid. Ta valmistas kooke. Miski maastule iseloomulik soodustas sellist tööd.

Jahutuskaikudega oli sama lugu. Porist hoolimata käis ta iga päev väljas ringi. Tänu segava mootorimüra puudumisele kostsid talvest virguva maailma hääled talle selgemalt kõrva. Esimene üle kahvatusinise taeva rivis liikur haneparv andis oma saabumisest valjude prääksatustega märku. Kõige pikemad puuoksad sirutusid ja paindusid tuuleiilides. Oravad sibasid ringi. Rähnid põristasid tüvedel. Maapind lirtsus.

Lumi oli läinud, kuid mets püsis alles raagus. Ent alasti oksad näisid juba uhkemalt kerkivat, kuulutades peatset taasvirgumist. Isegi nõtked sirelid majakese ukse kõrval ajasid end julgemalt sirgu, tõotades varsti lõhnavaid õisi.

Reede õhtu jõudis kätte ja siis möödus ka öö, kuid Mitchist polnud mingit märki.

Anne'i valdas masendus. Ta oli õhtusöögiks kana küpsetanud ja veinipudeli avanud. Maja oli laitmatult puhas ja lausa säras. Ta oli duši all käinud, pehmed villased pükse ja trükitud neerumustriga pluusi ülle tõmmanud, juuksed läikima harjanud ja lahtiselt õlgadele laotanud. Ehkki õrnalt roosatavad põsed ei vajanud mingit järelegitamist, oli ta siiski laugudele pisut lavendelsinist tooni lisanud ja ripsmeid tušiga tooninud. Parema käe kolmandas sõrmes ilutses tavatu emailsõrmus, mille mees oli talle kinkinud.

Pärast südaööd korjas ta toidu laualt ja korrastas köögi. Kell kaks öösel läks ta voodisse, kuid ei suutnud uinuda. Uks kõrv oli lakkamatult valvel, kuulatades, kas ehk hakkab juba automürinat kostma. Seda ei juhtunud.

Laupäeva hommik leidis ta rõhutult ja murelikuna zest. Anne mõtles läbi kõik võimalikud seletused, miks mees võis tulemata jääda. Võib-olla tuli tal edasilükkamatuid äriasju ette ja ta ei saanud Anne'ile teatada. Ta

võis unustada, et Anne ootab teda. Ta võis otsusele jõuda, et edasistel siinkäimistel puudub mõte. Nüüd, mil Anne'il oli võti, pääses ta mehe abitagi majja.

Üks minut teise järel möödusid lõpmatus rodus. Kui isegi õhtupoolikul "Hondast" veel mingit märki polnud, valdas Anne'i veendumus, et ta oli nende suhetes endale midagi sootuks rohkem ette kujutanud, kui neis tegelikult peitus.

Siis kostis autopasuna möiratus. Ta jooksis köögi akna juurest eesuksele. Aga see polnud Mitchi autosignaal – selle oleks ta viivitamatult ära tundnud. Kõigest Mitchiga seonduvast uhkas veetlust, aga see karm heli sai kuuluda ainult mõne kohaliku mehe veokile.

"Missis Boulton?" kraaksatas kare hääl. Turske farmer, raske villane jakk seljas, kottis tunked üll ja rohmakad töösaapad jalas, astus veokikabiinist välja ja tuli tema poole.

"Jah?" Anne ei tundnud seda meest.

"Tõin teile teate. Cooperi-nimeliselt kutilt. Ta helistas politseijaoskonda. Palun viivituse pärast vabandust." Mees pistis kägardunud paberi Anne'i väljasirutatud kätte, puudutas mõhnalise käega mütsiserva, ronis autosse tagasi ja läinud ta oligi.

Anne tegi paberi murelikult lahti. Kritseldus oli peaaegu loetamatu. "Vältimatu viivitus. Mitch saabub pühapäeva õhtul. Miles Cooper."

Väsinult ohates heitis Anne pilgu tühjale teele. Veel terve päev ootamist. Vältimatu viivitus. Anne imestas, mida need sõnad peaksid tähendama – kuid sel ööl ta enam ärkvele ei jäänud. Eelmisest kurnatuna vajus ta sügavasse unne.

Hall, morn pühapäev tõi kaasa vihmasaju. Anne läks sellegipoolest jalutama, lahendas ristsõnamõistatust ning istus vist küll tundide kaupa akna all. Õhtupoolikul otsis ta endale pisut toidupoolist hamba alla. Et enam polnud

[illegible] kupsetada, võttis ta tõlketöö käsi-[illegible] oli juba kaugele öö poole [illegible] ta kauget mootorimürinat kuulma. [illegible] midagi tuttavat. Kahtlemata lähenes majale [illegible]

[illegible] erutatult eesukse. Näis kuluvat terve iga-[illegible] kui mees lõpuks autost välja ronis, reisikotid [illegible] välja sikutas ja läbi vihma maja poole tõt-[illegible] kui Mitch Anne'ist talle otsagi vaatamata mööda [illegible] sai naine aru, et midagi on korrast ära.

[illegible] ukse külma ja rõske öö eest kinni ning vaa-[illegible] Mees heitis kandami maha, tõmbas jopi seljast [illegible] poole, ise seejuures sõnagi lausumata. Anne [illegible] murelikult diivanile ja jäi vaatama.

[illegible] mees rusus teda nii füüsiliselt kui ka emotsionaal-[illegible] Mitchil oli beež sviiter seljas ja pruunid toimsed pük-[illegible] jalas ning ta nägi sama tugev ja meeldiv välja nagu [illegible] Aga ta langetatud pea ja lõdvalt taskusse surutud [illegible] väsimust, mis avaldas Anne'ile ränka mul-[illegible] ta tahtnuks meest kangesti aidata, kuid pelgas tõrju-[illegible] vastust. Niisiis ei öelnud ta midagi. Mõne aja pärast [illegible] tulle põrnitsev Mitch tema juuresolekut märkavat. [illegible] et ta peab mehele millegagi tähelepanu osutama, [illegible] Anne vaikselt kööki ja tuli tagasi, kruusitäis kanget [illegible] kohvi käes.

"[illegible] midagi kuuma, Mitch. Sul on pikk sõit selja-[illegible]"

Mees vaatas järsult pead pöörates tema poole ja Anne [illegible] aru, et Mitchi mõtted olid siit palju miile eemal olnud. [illegible] tervitussõna ütlemata ja midagi selgitamata [illegible] mees kruusi vastu ja vajus taas mõtteisse. Anne jäi [illegible] kartes, mida Mitch võib talle öelda, kuid ometi [illegible] soovides.

[illegible] pööras mees pead, tõmbas sügavalt hinge, ajas [illegible] sirgu ja vaatas ringi. Ta silmad olid väsinud, näo-

jooned rohkem moondunud kui kunagi varem. Ta jõi lõpuks kohvikruusi tühjaks ja asetas selle kaminasimsile. Mitchi naeratus oli jõuetu, kuid sellegipoolest ta naeratas. "Sa näed väga kena välja."

Anne toetas lõua põlvedele. Ta oli põlved konksu tõmmanud ja hoidis nende ümbert kätega kinni. "Tänu sinnle. Antibiootikumist oli palju abi."

"Kas said täielikult terveks?" Kui naine talle noogutus sega vastas, ütles Mitch: "Siis on hästi," ja pööras pilgu tule poole tagasi.

"Mis on juhtunud, Mitch?"

Mees vaatas talle karmilt otsa. "Ära küsi. Ma ei tea isegi, kust otsast peaksin peale hakkama."

"Kas siiasõit oli liialt tülikas?"

"Ei midagi tavalisest erinevat."

Laskus vaikus. "Sain su teate kätte," püüdis Anne juttu jätkata. "Aitäh, et selle saatsid."

"Ma ei tahtnud, et sa peaksid asjatult ootama."

"Või muretsema," lisas Anne endamisi kibedalt. Mehe osavõtmatus hirmutas teda. See viitas, et mees oli vastumeelselt siia sõitnud. Võib-olla ta juba kahetses, et Anne oli võtme saanud.

"Ehk peaksin ma ära minema, Mitch?"

Mees vaatas Anne'ile otsa, nagu oleks naine äkki aru kaotanud. "Muidugi mitte. Miks sa seda arvad?"

"Sest sa jäid tulekuga kaks päeva hiljaks, vaarud siis majja nagu *zombie* ja jääd tulle vahtima. Paratamatult jääb mulje, nagu sooviksid sa oma maja üksnes iseendale."

"Kui ma oleksin seda tahtnud, siis poleks ma kunagi sulle võtit andnud."

"Miks sa seda tegid? Olen seda endalt küsinud, kuid ei suuda ainsatki arukat vastust leida."

"Ma tahtsin, et pääseksid siia alati, kui sa seda soovid."

"Ei."

"Hull [illegible]."

"[illegible] on samuti hull."

Mees astus toaakna juurde ja jäi pimedusse vahtima. "Ma pole kunagi sulle midagi enamat lubanud."

"Hoh. Mitchil oli ju õigus. Mingi raske kämp langes Anne'i sisemusse. Pea norus, tõusis ta diivanilt, võttis tühja kruusi ja läks kööki. Lävel ta seisatas, kuid ei vaadanud tagasi. "Kas sa oled õhtust söönud?"

"Ei."

"Ma valmistan midagi."

"See pole vajalik."

"Iseen seda siiski."

Viis minutit hiljem istus Anne mehe vastas ja jälgis, kuidas too pugib kanavõileiba, mille ta oli reede õhtul viimata jäänud kanapraest teinud. Keskustelu jäi hõredaks ja salapäraseks, mis süvendas Anne'i masendust veelgi.

"Tänan," lausus mees, kui üksnes raasukesed olid järel. "See läks täpselt märki."

"Mul on hea meel, et suutsin lõpuks ometi midagi õigesti teha," pomises Anne ning hakkas nõusid koristama.

Mees haaras tal käest kinni. "Mida see pidi tähendama?"

"Usutavasti saad sa isegi sellest aru." Naine tõmbas käe vabaks ja asus valamu juures toimetama.

Äkki seisis Mitch otse tema selja taga. "Sa oled terve viimase tunni kuidagi imelikult käitunud. Mida see peab tähendama?"

Anne vaapis ägedalt taldrikut.

"Kas oled sellepärast vihane, et ma nii hilja saabusin?"

"Ei."

"Millest muust see võiks tulla? Ma saatsin sulle sõna. Tegin seda koguni Milesi kaudu, et sa ei pelgaks, nagu oleksin kuidagi sinu perekonnanime teada saanud."

"See mind ei häiri."

Mees pööras ta ringi. "Vaata mulle otsa, Anne."

Anne'i kätelt tilkus vahtu. Ta hoidis neid kõrval.

"Tahan, et sa ütleksid mulle, mis on korrast ära," nõudis Mitch äkki vihaselt.

"Miks? Mina ei võlgne sulle oma käitumise pärast vähimatki selgitust, kui sina ei soovi minuga midagi jagada!"

Mees silmitses teda tükk aega pika pilguga. "Ah nõnda. Või siis sellised on lood. Sa tahad kuulda selgitust, miks ma hiljaks jäin, nagu oleks mingi ärikohtumisega tegemist."

"Ma ei soovi vähimatki kuulda!" karjatas Anne, rebides ennast tema haardest lahti, et rätiga käsi kuivatada. Ta torkas märja nartsu Mitchile pihku. "Võta. Lõpeta ise koristamine. Mina lähen magama."

Ta suutis pisaraid tagasi hoida, kuni jõudis ohutult üles pööningukambrisse ja veendus, et mees pole talle järele tulnud. Siis hakkas neid ohtralt silmist uhkama. Ta oli Jeffi armastanud ja ta oli mehe neist kõrgemate jõudude tahtel kaotanud. Ning nüüd paistis Mitchiga kõik samuti korduvat.

Oh, muidugi armastas ta Mitchi... Mitchi, kelle salajas hoitud perekonnanime polnud ta kunagi kuulnud. Anne teadis, et oli meest meeletult igatsenud, aga tolle morn olek häiris teda samuti nagu tema suutmatus Mitchi lohutada. Ja ta teadis, et soovib teada saada, miks mees oli tulekuga hilinenud.

Ta vaevles pikki tunde asemel. "Sõida siit juba homme minema," nõudis mingi vaikne hääl. "Kaitse ennast, sest sa ei vaja seda valu." Aga teine, mõjukam hääl käskis tal oodata. Mitch oli temas tundmusi äratanud. Anne tahtis tema juures olla. Alati jäi lootus püsima.

Selle optimistliku mõtte saatel vajus ta tükk aega pärast seda, kui all olid kõik helid vaibunud, sügavasse unne.

[illegible] aknaid, kuid see oli hoopis tu[illegible] ta lõplikult äratas.

[illegible] Anne silmad avas, teadis ta, et mees oli [illegible] tulnud. Mingi puusa riivav raskus paremal [illegible] lohku vajutas, nõrk näovee hõng – [illegible] naisele sellest märku. Ta kergitas raskeid [illegible] mehele otsa. Unisele pilgule jättis too lah[illegible] hella mulje. Äsja raseeritud, duši all käinud ja [illegible] rõivastatud Mitch tundus väga mehelikuna. [illegible] suur õrn naeratus, mis katkes ainult [illegible] olevast kruusist kohvi rüüpas.

[illegible] hommikust," lausus Mitch. "Hakkasin juba imes[illegible] sa üldse tõused või mitte. Tõeline uinuv kau[illegible]"

Anne'ile meeldis, et mehe tuju oli paranenud, ning ta [illegible] naeratust näole manada. "Ma ei jäänud õhtul kui[illegible] magama."

"[illegible] mulle sellest."

"Hm. Eks süüdista selles oma ravimit." Ennast padjal [illegible] upitanud, lükkas Anne juuksesalgu põselt [illegible]

[illegible] kõrvale vajus, hakkasid Mitchi silmad sära[illegible] "Ja mis siin on? Paljad käsivarred? Negližee? Kuhu see [illegible] on jäänud? Praegu pole veel sugugi soe."

Anne vaatas talle kurjalt otsa. "See ei ole negližee. [illegible] on midagi väljakutsuvat. Mul on lihtsalt öösärk [illegible]" Ta vedas peenutsevalt teki lõuani.

"[illegible] sõnade tähenduse üle, Annie. Fakt aga [illegible] selles, et sa näed täpselt nõnda välja, nagu üks õige [illegible] olema peabki."

"[illegible] kohutav välja," pomises Anne, ette kujuta[illegible] salkus juukseid, tursunud silmi ja vaevatud nägu, [illegible] ennast äkki mehe pilgu eest varjata.

"[illegible] selle, mida sa kohutavaks nimetad, pude[illegible] ja maha müüa, siis teeniksid miljoni."

"Noh, usutavasti tead sina paremini. Kindlasti oled sa hommikuti juba tosinaid naisi ärkamas näinud."

"Ah, ma arvan, et sulle kuluks kohv ära." Mees võttis Anne'il ümbert kinni ja kergitas teda ülespoole. "Armukadedus ei kuulu sinu igapäevase stiili juurde." Ehkki mehe huulil mängles naeratus, jäid ta silmad tõsiseks.

"Ma ei ole armukade," teatas Anne, kuid rüüpas sellegipoolest mehe kohvikruusist lonksu. See intiimsus tunnistas ta eituse valeks. Anne tahtnuks teada saada, millega Mitch temast eemal olles oma aega ja mõtteid täidab. Muidugi oli ta armukade.

"Kas on juba parem?" küsis mees ja rüüpas ka ise. Ta seadis kruusi öökapile, Anne aga tõusis jälle patjade toel istuli. "Kas sel öösärgil on mingi sügavam tähendus? Nagu viimati tol roosal sviitril?"

Anne kehitas kohmetult õlgu. "Vististi küll. Hakkan nüüd juba vaevast üle saama. Tunnen ennast pisut paremini." Välja arvatud siis, kui ta lähenevale kohtuistungile mõtles, ehkki püüdis seda igati vältida. "Aga sina? Kas sinugi juures on mingeid sümboolseid paranemisilminguid märgata?"

Mees naeratas puiklevalt. "Mõningal määral."

Anne jäi ootama. Pisut hiljem küsis ta: "Näiteks?"

"Parem räägime sellest mõni teine kord. Praegu on mul midagi tähtsamat mõttes."

"Mis nimelt?" küsis Anne täiesti süütult, kuni mehe silmad tema rindadele langesid. Öösärk oli läbipaistev. Naine punastas ja surus käsivarred kahvatukollasele pihikuosale.

Mees võttis tal randmetest kinni ja tõmbas need eemale, pomisedes kähedalt: "Ma pole sulle veel korralikult tere öelnudki," ja vedas teda enda poole. Mitchi huuled leidsid eksimatult tema omad ning jätkasid kõige sellega, mis Anne'ile meeldis, kuni ta pea hakkas naudingust sumisema.

[illegible] mehega tõepoolest pahandamist. [illegible] ta üksnes armastust. Ta suudles [illegible] sügavalt, nagu mees tedagi, ja kui Mitch ta [illegible] sulle võttis, surus ta käed mehe juustesse.

[illegible] just selline, nagu Anne oli oodanud ja ihaldanud. Tema suudlus sütitas naises tule, tema käed toitsid [illegible] selleks ajaks, kui Mitch ta selili asetas, olid Anne'i [illegible] ja huuled kuumusest õhevil.

[illegible] päranisilmi mehele vastu. "See oli kena ter[illegible]"

Anne'i rõõmuks polnud Mitch seda veel lõpetanud. [illegible] käed uuesti tema poole sirutas, võttis ta meel[illegible] kutse vastu. Ta käed libisesid Mitchil ümber piha, [illegible] tungisid sviitri alla, et mehe nahka puudutada. [illegible] ei märganud, et Mitch lükkas öösärgi peened [illegible] kõrvale ja teda enda poole tõmbas, et siid saaks [illegible] vajuda.

Mitchi pilk hellitas ta rindu, mis paisusid ja pakitsesid. "Kui armas sa oled, Annie," lausus ta kähedalt.

"Sa oled mind varemgi näinud." Anne tundis end pisut kohmetuna.

Aga mehe silmad olid nüüd kirest sügavrohelised. "Siis [illegible] sa palavikus ja muudkui raiusid köhida. Muidugi nägin ka su ilu, kuid mul polnud selle imetlemiseks [illegible]. Praegu on teisiti. Sa oled armas. Ma kordan seda [illegible] ja jälle alati, kui ma sind oma käte vahel hoian, iga [illegible] kui me teineteist armastame."

Anne'i sisemuses tuksatas miski ja see andis endast [illegible] märku, kui mees ta rindu silitama hakkas. Kui Mitchi sõrmed rinnanibu puudutasid, haaras Anne tuge otsides tal õlgadest kinni. "Sa oled julm."

[illegible] oma kõrva vastas muiet. "Sina tood minus [illegible] kõige halvema esile," teatas Mitch ja jätkas piihamist.

Anne'i haaranud leegid kõrvetasid kuumemalt, ähvar-

dades ta süteks kõrvetada. Ta kurgust kerkis vaid
võõraid helisid, kui Mitch ta voodile asetas ja huuled
nale surus. Ta hakkas seda imema, sundides naise kõ
voodil kaardu tõmbuma. Kahmanud mehe sviitrist kõ
käega kinni, arvas Anne, et ta ei suuda seda enam kauem
taluda, kuid siis laskis mees ta vabaks ning tõmbas endal
sviitri üle pea. Aga Anne hoidis temast ikka veel kinni.
Tal ei saanud mehe puudutamisest küllalt.

Mitch kordas ta nime kokkusurutud hammaste va
helt ja vedas naise endale veelgi lähemale. Anne tõmbas
sügavalt hinge, tundes mehe rinna survet enda vastas,
riiet, mis ta pehmet ihu kriipis, kiireid südametuikeid.

"Ma tahan sind," oiatas ta, üles mehe poole vaadates.
Sellest polnud küllalt, sellest lihtsalt ei piisanud. "Palun!"

"Kas sa ka tead, mida sa teed?" küsis Mitch kähedalt
ja imes veelgi jõulisemalt ta rinnanibu, vedades ühtaegu
oma džiinilukku lahti. Hetk hiljem tungisid Anne'i sõr-
med selle vahelt sisse, puudutades mehe alakeha. "Helde
jumal, Annie!" Pikki hetki kõhelnud, vaatas Mitch alla
tema poole, ja naine sai aru, et ta lamas seal otsekui ava-
tud raamat. Aga ta ei häbenenud. Võib-olla polnud ta
veel valmis sõnu valjusti välja ütlema, aga tema armas-
tuse sügavus, tema igatsus tõi talle pisarad silma.

Äkki oli midagi valesti.

"Neetud!" pahvatas Mitch ja laskis ta järsult vabaks.
Voodist üles viskunud, astus ta akna juurde, kuhu jäi
seisma, käed puusas, jalad harkis ja pea norus. Ta õlad
kerkisid ja vajusid hingeldamise rütmis. Siis pahvatas ta
veel ühe vandesõna, rühkis Anne'ist mööda ja lahkus
toast.

7

[illegible] jahmunult paigal, ei saanud sõnagi suust, ei [illegible] liigutada, mõtelda ega midagi tunda. Lõpuks [illegible] ühk teda tepitud teki alla tagasi pugema, kuid [illegible] tahtmud värisemine kuidagi lakata. Mitchi käi-[illegible] sai ainult ühel viisil selgitada ja see pidi olema [illegible] kohustusega, mida ta oli kunagi maininud. [illegible] polnud vaba.

Ta nüüd tuli Anne'il taas aru pidada, kas tal tuleks [illegible] või kohale jääda. Ning taas jõudis ta samale jä-[illegible]. Tähendagu see pealegi enese hävitamist, kuid [illegible] siia. Ta pidi Mitchi lähedal viibima.

[illegible] ta tundis ennast taas alandatuna. Ta poleks toh-[illegible] armastust paluda, sest seda ei oldud talle süda-[illegible] pakutud.

Pidades vajalikuks seda mehele teatavaks teha, tuli ta [illegible] välja, läks riidekapi juurde ning võttis sealt paari [illegible] püksi ja rullkraega sviitri. Siis marssis ta [illegible] alla, pea uhkelt kuklas.

Aga see enesekindluse demonstratsioon jooksis tühja. [illegible] polnud kuskil näha. Ta oli söönud. Anne märkas [illegible] vedelevaid sööginõusid. Ja sinine "Honda" seisis [illegible]. Üha kahaneva enesekindlusega pidi Anne endale [illegible] et mees on ilmselt metsas.

[illegible] nukralt õhtupooliku üksinda veeta, läitis [illegible] kaminasse mühiseva tule ja seadis ennast selle ees [illegible]. Isl tuli üks lühike essee tõlkida ja siis võis uue me-[illegible] romaani lugemist alustada. Ta võttis töö käsile.

Järsku[illegible]nast sai õhtupoolik, kuid Mitchi polnud ikka

veel kuskil näha. Pigem rahutu kui tüdinud, pigem murelik kui vihane, läks Anne kööki. Kuid ta ei suutnud seal õhtusöögi valmistamisele keskenduda, niisiis sammus ta kamina ette tagasi.

Varsti oli kuulda, kuidas tagauks avanes ja siis jälle kinni pandi. Rasked saapad astusid üle köögipõranda. Vihmakuube kandev inimkogu ilmus nähtavale.

Mees astus sõnagi lausumata talle lähemale, heitis tulles vihmamantli seljast ja riputas selle toolikorjule. Siis kükitas ta Anne'i kõrval kolde ette ja pani veel ühe halu tulle. Kui see hakkas suitsema ja sädemeid pilduma, pöörras Mitch näo tema poole.

"Kas oled vihane?" Tulekuma mehe selja taga ümbritses ta pead kiirtepärjaga, kuid nägu jäi varju. Suutmata mõista, kas mees tunneb talle kaasa või kiusab teda, otsustas Anne tõtt rääkida.

"Ei. Mul pole õigust sinuga vihane olla."

"Ma pidin pisut ringi käima. Isegi vihmaga on väljas mõnus. Ma pidin mõtlema."

"Kas minust? Või veel mõnest kohustusest?" arutas Anne endamisi. "Sa räägid nõnda, nagu lasuks kogu maailma raskus su õlgadel," nokkis ta.

"Mõnikord tundub see tõepoolest nõnda olevat." Mitchi hääl oli tasasem, pisut nukramgi. "Mul oli ränk nädal."

"Kas töö?" söandas Anne ettevaatlikult küsida."

"Ei. Tööga on kõik korras. Mul on asjalikud abilised. Nemad hoiavad kõik joones, kui ma juhtun ära vajuma."

Anne istus vaikselt paigal, oodates, et Mitch veel midagi ütleks. Kui tegemist polnud äriasjadega, siis vaevasid meest isiklikku laadi mured. Äkki ei tahtnudki Anne enam neist midagi teada.

Ta tõusis järsult. "Lähen õhtusööki valmistama."

Mitch haaras tal randmest. "Nüüd on minu kord," ütles ta ootamatu leebusega. "Sina nägid sellega eile õhtul vaeva. Las seekord hoolitsen mina sinu eest."

Anne'i nagu tema silmadki, mis
Anne oli küll pisut teistsugust
seegi oli enam kui ei midagi.
nii ükskõikselt kui vähegi võimalik,
toolil jälle lõdvaks ja tõstis mõlemad
sinu maja."
äkki lõbusamaks muutuvat ja hakkas vaik-
Ühe reipa liigutusega oli ta jalul, teisega juba
Ta suudles naist põsele, enne kui too jõudis
pöörata.
see nüüd oli?" küsis Anne.
et sa oled pühak," vastas Mitch ja kadus

oli meeldiv. Ning siis, kui teisipäeva hommik
päikese kaasa tõi, Anne enam ei imestanudki, et
oli varakult ärkvel ja soovis temaga einet jagada.
on suurepärane tilade panemise hommik," ütles
kuivatades taldrikuid, mis Anne oli puhtaks pesnud.
panemise?"
on külmad ööd ja soojad päevad. Mahlad peak-
jõua jooksma."
hakkas rõõmsalt naerma. "Vahtrasuhkru aeg
käes. Kas saame sellega ise hakkama? Tahtsin mõnda
tallu vaatama minna."
muigas rahuldatult. "Miks peaksime kuhugi
minema, kui meil on kõik vajalik siinsamas käe-
oskad seda teha?"
et kas ma oskan seda teha? Millal on sul põhjust
minu oskustes kahelda?"
ohkas. Kui mees oli heas tujus, siis käitus ta lausa
ootamatult. "Tagasihoidlikkus ei paista küll sinu
tugevam külg olevat."

Mees pahvatas naerma. "Keegi pole täiuslik."

Anne'ile aga tundus, et Mitch on sellele nii lahotat nagu keegi poleks suutnud ei sel päeval ega ka kõikidel järgnevatel olla. Ehkki nad käisid jalutamas, lugesid ja puhkasid, keskendus nende tähelepanu peamiselt vahtrasuhkru valmistamisele, millest Mitch paistis tõepoolest peaaegu kõike teadvat.

"Parimad mahlapuud on suured, neljakümneaastased või vanemadki vahtrad," selgitas ta, kui nad lahkusid majast, kuurist võetud töövahendid kaasas. "Me kasutame metalltilasid. See on vanaaegne mahlalaskmise viis, kuid minu meelest pole muud vajagi."

"Kas sa oled seda varemgi teinud?"

"Palju kordi."

Mitch puuris esimese sobiva vahtra tüvve väikese augu ja surus sellesse metalltila, mis jäi koorest mõni toll välja ulatuma. Samamoodi toimis ta iga piisavalt suure puuga.

"Mahlad liiguvad tavaliselt märtsi keskelt kuni aprilli keskpaigani. Käin alati mahla laskmas, kui ma juhtun sel ajal siin olema." Ta surus tila jõulise liigutusega kohale ja hakkas siis tüve vastaskülge puurima.

"Kas paned siia rohkem kui ühe tila?"

"Nii suurtel puudel jätkub ka kahe jaoks piisavalt mahla. Võta ja lükka see paika, kuni ma ämbreid juurde toon."

Selleks ajaks, kui mees tagasi jõudis, oli Anne'il töö tehtud. Mitch sobitas pange tila alla.

"See on lükandkaanega?" imestas Anne pange uurides. "Mina pole kunagi mahlaämbritel kaasi näinud."

Naeratus riivas mehe suunurki. "Siis pole sa sedagi näinud, kuidas mõni ringiuitav hobune või põldhiir käib nõrgunud mahla joomas."

Anne hakkas naerma. "Ei, seda mitte."

"Isegi kaas ei hoia neid alati eemal. Visa loom saab alati kätte, mida ta soovib. Aga pisut abi on sellestki."

[illegible] varustuse üles ja liikusid järgmise puu [illegible]

"[illegible] palju mahla me kogume?" küsis Anne, kuid sa[illegible] puurimiseks sobivat kohta otsivat meest sil[illegible] Tõepoolest vääris mees tähelepanu, sest ta nägi [illegible] lambanahkset joppi ja luitunud džiine kan[illegible] veelgi suurem ja karmim välja.

Mitch laskus puu juures põlvele ja hakkas puurima. [illegible] päeval saab pang täis ja voolab ülegi. Halval [illegible] on selle põhjas kõigest mõne tolli jagu mahla," [illegible] ta ja surus puuri sügavamale tüvve. "Kui me siin [illegible] mahlalaskmise hooaja rassiksime, siis saaksime igalt [illegible] kümme või kakskümmend gallonit."

Anne kuulas üllatunult. "Nii palju? Tohoh. Mida me [illegible] selle mahlahulgaga peale hakkaksime?"

Augu puurimisega lõpule jõudnud, sirutas Mitch sel[illegible] ja andis naisele märku tila paigale panna, mida too [illegible] osavalt haamrit kasutades tegigi.

"Kogu mahl aurutatakse peaaegu täielikult ära. Ühe [illegible] siirupi saamiseks kulub kolmkümmend viis kuni [illegible] gallonit mahla."

"Ah nii. Sellepärast siis ehtne vahtrasiirup nii palju mak[illegible]."

Mitch jätkas töötades selgituste jagamist. "Peaaegu [illegible] vahtrasiirupi kogus pärineb New Yorgi ja Ver[illegible] osariigist, kuid Kanadas Quebeci provints annab [illegible] kui meie kaks osariiki kokku. Praegusel ajal [illegible] enamasti vahtra-, suhkruroo- ja maisisiiru[illegible] Kui aga minult küsitaks, siis ütleksin, et puhta [illegible] vastu ei saa midagi."

Anne'il polnud põhjust talle vastu vaielda.

Nad töötasid mõnda aega sõnatult edasi, kuid see oli [illegible] ja intiimne vaikus. Anne pani tähele, et mees eelis[illegible] töötada parema käega, keerutades sellega puurivänta [illegible] teisega puuri paigal. Kui Anne ennast appi pak-

kus, polnud Mitchil selle vastu midagi ja ta vaata [illegible] hulolevalt muiates, kuidas naine käsipuuriga [illegible] Kui Anne lõpuks loobus ja töö jälle Mitchile usaldas sõnas mees: "Pole viga, Annie. Mina jälle poleks [illegible] nud maja nii kenasti korda teha, nagu sina sellega [illegible] toime tulid."

"Sa siis panid seda tähele?"

"Kuidas võiks see teisiti olla," nokkis mees tänulikult naeratades. "Kõik säras nii, et pidi peaaegu silmanägemise ära võtma."

Anne teadis seda tunnet. Mehe silmis helkiv sära tundus teda pimestavat. Kui Mitch talle kaks tila ulatas, ei saanud ta esialgu enam asjast arugi.

"Pane need paigale," lausus mees kelmikalt ja läks ise uusi ämbreid tooma.

Sel esimesel päeval puurisid nad maja lähedal kasvavatesse suurematesse vahtratesse auke, lõid tilasid paika ja seadsid ämbreid nende alla. Järgnenud päevadel koguti nirisenud mahla. Oli üsnagi tülikas raskeid ämbreid puude juurest majja kanda.

"Kui meil oleks moodsam varustus, siis kasutaksime plasttilasid ning ühendaksime need plastvoolikutega, et mahl otse puudest suhkrukotta voolaks," targutas Mitch Anne'i pakitsevaid õlalihaseid masseerides. "See aitaks palju aega ja jõudu säästa."

"Praegugi pole viga midagi," arvas naine. "Meil ei ole suhkrukoda. Pealegi olen ma hakanud kaalus juurde võtma. Liikumine teeb mulle ainult head."

Mees mõõtis teda pilguga. "Noh, enam sa küll nii kidur pole, aga... ülekaal? Mitte mingil juhul."

"Kena, et sa nõnda arvad. Sina oled sel nädalal suurema osa tööd ise ära teinud." Nii see oligi. Mitch oli peaaegu kõik toiduvalmistamise mured ja lisaks sellele lõviosa mahlalaskmise vaevast enda kanda võtnud.

Mitch haaras naisel õlgadest kinni ja tõmbas ta enda

[illegible] kuidagi tolle meie esimese kohtumise [illegible] tegema. Enamik naisi oleks siis oma asjad [illegible] ja lahkunud."

[illegible] minagi arutanud samamoodi," teeskles Anne [illegible]

[illegible] on hea meel, et sa siiski siia jäid," lausus mees ja [illegible] kõlas kiindumus.

[illegible] pähkelpruunid silmad särasid, näol lasus leebe naeratus, sõrmed hoidsid õrnalt naise õlast kinni ning hääl [illegible] lahke. See oli tõepoolest südamlik ja soe hetk, [illegible] Anne'il enam meelest.

[illegible] hommikuks oli suures tõrres piisavalt mahla, et [illegible] protsessiga pihta hakata.

"Tavaliselt tehakse seda pikkadel ja madalatel pannidel, mida nimetatakse aurustiteks," selgitas Mitch. "See, mida meie kasutame, on küll pisut sügavam kui vaja oleks, kuid seegi ajab asja ära. Kui vesi on aurunud, siis saame ehtsa vahtrasiirupi."

Ehkki Mitch oli kõike seda varemgi teinud, polnud tema vaimustus vaibunud ja ta tundis tööst siirast rõõmu.

Mis Anne'i puutub, siis tema jälgis rõõmsalt kaasa [illegible], kuidas lahja värvitu vedelik mullitas ja pikkamisi [illegible] kuldpruuniks massiks muutus. Ta võttis mehel vaistlikult ümbert kinni, haaratuna sel hetkel õnnest, mis tundus olevat suurem kui kunagi varem. Hoolimata sellest, mida tulevik võis tuua, jääb praegu kogetu mälestustes püsima.

Mitch naeratas talle. "Mis on?"

Anne ohkas kiindunult. "See on olnud tore nädal. Ja [illegible] paneme sellele vaimustava punkti." Ta pidi järgmisel hommikul lahkuma. Tegelikult oligi ta kavandatust päeva kauemaks jäänud, kuid mees oli seda palunud.

"Felistaksin küll pisut isiklikumat laadi hüvastijättu,"

ütles mees nüüd. "Tegelikult ei tahaks ma üldse [illegible] lahkuda."

Anne nautis mehe hääles kõlavat hellust. Ta armastas Mitchi ja tahtnuks seda öelda. Aga ta ei kavatsenud lasta ennast jälle tagasi tõrjuda. Ja pealegi hakkas mahl just praegu ägedamalt mulksuma.

"See ei kesta kaua," lausus mees, võttes suure puulusika, et vedelikku segada ja selle tihedust proovida. "Kas me teeme õhtuks pannkooke või praetud munasaia?"

"Õhtuks?"

"Ma ei tea, kuidas sinuga on, kuid minul küll ei jätku hommikuni ootamiseks aega."

Anne tõmbas sõrme üle jahtuva lusikakaha ja limpsis sõrmeotsast magusat siirupit. "Mmm. Arvatavasti on sul õigus." Ta mõtles hetke. "Praetud munasaia."

"Niisiis, praetud munasai." Naise eeskujul tõmbas ka Mitch sõrme üle lusika ja pistis suhu. Siirup oli tihke ja magus nagu see hetk isegi. Anne'i meelest ei suutnud ta oma tunnetes kõrgemale tõusta.

Äkki välgatas mehe silmis mingi kauge sära. Tema hääl kõlas õrnalt. "Möödunud aastal meeldis ka Rachelile see proovivõtmise etapp kõige rohkem."

Anne tardus paigale. Rachel? Mehe kohustus? Ta nägu muutus morniks, selg sirgus ja juba lükkas ta oma õlgadele langenud käe eemale. Rachel? Nii sügav sära Mitchi silmis ja õrn hääl? Oh muidugi, see mees armastas Rachelit. Anne ei kahelnud selles hetkegi.

Mitchi laup tõmbus kortsu. "Mis nüüd?"

"Kuidas sa võisid?"

"Millest sa räägid?" Mehe süütu küsimus ärritas Anne'i.

"Kuidas sa võisid seda mulle teha? Kuidas sa võisid tema nime sellisel hetkel mainida?" Anne'ile tundus, nagu oleks teda lõhki rebitud, otsekui olnuks mees temaga juba kokku kasvanud ja käristati nüüd tema küljest lahti.

[illegible] sai Mitch aru, mida ta oli teinud, ja [illegible] morn ilme hakkas leebuma. "Ma maini- [illegible], eks ju?"

[illegible] millega mees seda nime kordas, ajas Anne'i [illegible] kuidas sa ometi võisid?" kordas ta. Pisarad ker- [illegible]. Kui Mitch käe tema poole sirutas, võpatas [illegible] ja astus tagasi.

"Annie, kuula nüüd..."

[illegible] taandus temast veelgi kaugemale. "Ma ei soovi [illegible] armuelust midagi kuulda."

"[illegible] eksid..."

"Jah, ma eksin. Ma eksisin sellega, et jäin siia sinu [illegible], ehkki peaksin juba New Yorgis tagasi olema ja [illegible] endale uut elu rajama. Eksisin, arvates, et sa soovid [illegible] tõepoolest siin näha, aga sina igatsed juba kellegi [illegible] järele. Kuidas sa võisid, Mitch? Kas sa siis ei mõista, [illegible] armastan sind?"

[illegible] ringi pööranud, jooksis ta köögist minema, [illegible] jalge ette vaatamata trepist üles ning peatus alles [illegible], kui oli magamistoa ukse kinni virutanud ja selili [illegible] viskunud. Ta surus värisevad käed silmadele ja [illegible] need märjaks. Südamekloppimine kadus trepilt [illegible] rasketesse sammudesse.

[illegible] koputas uksele. "Tee lahti, Anne."

"Ei tee." See vastus kohutas naist ennastki ning tal hakkas endast hale, et oli sunnitud neid sõnu pahvatama.

"Mul on sulle midagi rääkida, Anne. Tee uks lahti!"

[illegible] üksnes nuuksus ja raputas pead.

"Anne..."

"Mine ära!" palus Anne. Ta ei jaksanud mehele näkku [illegible] Mitchi sõnad ei suutnud teda mõjutada.

"Ma armastan sind, Annie." Mehe hääl kõlas vaikselt [illegible] läbi vanaaegse puitukse, ja äkki hoolis Anne [illegible] palju, väga palju. Kui see oli julm nali, siis ei andesta ta Mitchile kunagi.

Ta tõusis ja surus märja põse vastu ust. Peljates [illegible] latada ja peljates ka eemale tõmbuda, jäi ta ootama.

"Kas sa kuuled mind, Annie?" Taas see mahe haal[illegible] ga kallis, et seda olematuks tunnistada, liiga reaalne [illegible] võiks kõrvust mööda lasta. "Ma armastan sind."

Anne'i pulss hakkas kiiremini lööma. Ta tahtis uskuda, mida mees ütles, soovis seda üle kõige maailmas tõeks pidada. Ent eelkõige pidi ta ühele olulisele küsimusele vastuse leidma.

Anne pööras aeglaselt nuppu ja tõmbas ukse lahti. Kartlikult kergitas ta silmad mehe poole. Ja ta nägi armastust, mis Mitchi pilgus peitus; see oli seal kindlasti olemas, kui ta just kange igatsuse tõttu ise valesti ei näinud.

"Kas sa armastad ka Rachelit?" küsis Anne nõrga sosinaga.

Kui Mitch tal kätest kinni võttis, ei osutanud naine talle vastupanu. Aga ta ei vajunud ka mehe rinnale, vaid jäi seisma, oodates, üha oodates, mida Mitch talle vastab.

Mehe naeratus oli nukker, kuid hell. "Jah, ma armastan Rachelit." Ta käed haarasid Anne'ist tugevamini kinni, kui naine tahtis ennast vabaks rebida. "Aga ma armastan teda sinust sootuks erineval viisil, Annie. Rachel on minu tütar."

Kuuldu vapustas Anne'i. Mitchi tütar? Ja ta oli *tütrele* armukade olnud?

"Miks sa mulle sellest ei rääkinud?" karjatas ta, soovides meest lüüa, kuid haaras selle asemel tal hoopis kaelast kinni.

Mitch surus ta tugevasti enda vastu. "Tahtsin seda ühtepuhku teha. Kuid ma ei leidnud kunagi sobivat hetke. Esialgu oli nõnda, et osake minust – andku Jumal mulle andeks – püüdis tema olemasolu unustada, kui ma siin mägedes olin. Isadusel on oma rõõmud, kuid esimest korda pärast Bevi surma püüdsin ma neid ajutiselt unustada."

[illegible] Anne suutis seda vaevu ette kujutada, [illegible] mida lapse üksinda kasvatamine pidi [illegible] Ehk oleksin mina suutnud sind aidata."

[illegible] nigi muret kuhjaga, et veel lapsega vaeva näha."

[illegible] ema ta on?"

[illegible] elmisel nädalal kuueseks. Ja päev hiljem haigestas ta tuulerõugetesse. See oli esimest korda pärast ema [illegible], mil ta tõsiselt haigena voodisse jäi."

Annie hakkas taipama. "Siis just sellepärast sa tulebki hilinesidki?"

Mitch langetas pea Anne'i vastu. "Mu vanemad on [illegible] ning hoiavad teda mõnikord nädalate kaupa enda [illegible]. Nad rõõmustavad tema üle vaat et rohkemgi kui [illegible]." Mees vaatas alla naise poole. "Aga ma ei saanud [illegible] juurde haiget last, kes ainult ema taga igatses." Mehe hääl katkes lõpuks.

"Miks sa teda kaasa ei võtnud?" sõitles Anne.

Mees silmitses teda tähelepanelikult. "Ma ei teadnud, kuidas sina lastesse suhtud. Me pole sellest omavahel kunagi rääkinud. Ma tean ainult seda, et sinul pole ainsaid last."

"See ei ole minu süü, Mitch, see ei ole nimme nõnda juhtunud."

"Aga ma ei saanud ju haiget last sulle kaela määrida? Kuidas võinuksin seda teha?"

"Oleksin meelsasti sinu tütrega kohtunud," kinnitas Anne siiralt. "Ja ma oleksin sul aidanud tema eest hoolitseda. Ta on ju sinu tütar." Anne'i hääl murdus. "Ja ma armastan sind."

Mees surus ta oma käte vahele. Embuse jõud ütles kõik, mida huuled olid enda teada jätnud, ning hetk hiljem suudles Mitch juba Anne'i. Kui naine polnud seni veel võimalt mõistnud, siis tegi Mitch selle talle nüüd selgeks ilusfavaka. Tema suudluses peitus tõotus, armuavaldus, lubadus.

"Ma armastan sind... armastan sind... armastan sind," sosistas Anne esimesel võimalusel, kui ta jälle hingata sai, ja need sõnad valmistasid temalegi rõõmu.

Kui Mitchi käed mööda ta põski allapoole libisesid ja näo ülespoole kallutasid, siis nautis Anne kiindumust, mida ta nägi. Mehe silmad esitasid küsimuse, tema omad vastasid sellele. Siis tõstis Mitch ta sülle ja kandis kitsast trepist alla tuppa, kus oli lai voodi, tema voodi.

Kui mees ta seekord selili asetas ja enda sviitriäärist otsima hakkas, haaras Anne tal kätest kinni ja hoidis neid tagasi. "Las mina ise," ütles ta. "Ma pean sind tundma õppima."

Mitch vaatas talle pikalt silma. Siis tõusis ta istuli ja laskis naisel ennast lahti riietada. Kui ta suur keha oli paljas, võis naine üksnes selle köitvust ja endas sündinud armastuse ilu imetleda. Ta uuris iga lihast, puudutades meest süütu imetlusega õlgadest kuni reiteni, libistades käega üle sitke rinna ja kõhu, jälgides mehekeha kumerusi ja nautides tema tärkamist.

Kui Mitchi vastupidavus hakkas ammenduma, ägas ta kähedalt: "Just nii, kullake. Just nii." Ta kummardus naise kohale ja tõmbas tal kõik riided seljast.

Ja juba lamasid nad alasti jahedatel linadel, vaadates teineteisele otsa. Nad hingeldasid vajadusest ja ihast, kuid mees hoidis teda veel mitu liigutavat hetke endast eemal. Mitchi pilk libises taas üle Anne'i, otsekui püüaks ta tema hinges peituvat lugeda.

"Kas sa oled kindel?" sosistas mees.

"Ma armastan sind," vastas Anne.

"Aga naise puhul on see teisiti, eks ju?"

"Mitte siis, kui ta on armunud."

"Niisiis, sa annad ennast mulle?"

Anne naeratas. "Kui sa lased mul veel kaua oodata, siis torman ise sulle kallale."

Ootamisele tuli lõpp. Mitch võttis ta, kui varajase õh-

[illegible] purpur neid oma hõõgusesse mattis ja [illegible] peale nauditav. Hea... parem... kõike-[illegible] täiuslik... vapustav.

[illegible] jalad kokku põimunud, jäid nad magama, [illegible] sügavasse ja rahulikku unne, nagu kaks ennast [illegible] kurnanud ja rahulolevat inimest kunagi. [illegible] oli pliidil aurunud vahtrasiirup, mis nüüd [illegible] merevaikkuldseks tardus, ja praetud munasaiad, [illegible] seda oli tahetud võida. Nad ei pannud tähelegi, [illegible] sügavaks kuuvalgeks ööks tihenes.

[illegible] Anne mõni aeg hiljem ärkas, siis tajus ta ainult [illegible] rinda oma pea all ja saledat puusa, millele ta pihk [illegible] jäänud. Tema selja alla jäänud käsivars tõm-[illegible] kohe pingule ja naine tundis, kuidas ta kätt silitama [illegible]. Naeratades suudles ta mehe rinnal käharduvaid [illegible] ja kergitas siis pead, et Mitchi vaadata. Mehe lõug [illegible] kujuga, kuid enam polnud selles pinget märga-[illegible] langesid salkudena laubale, andes talle poi-[illegible] veetluse. Aga Mitchi silmad – tema pilk püsis [illegible] silmades ja rääkis armastusest.

"Kuidas sa ennast tunned?" küsis mees vaikselt.

Anne vedas tal sõrmeotsaga üle lõuakaare. "Mul pole veel kunagi nii mõnus olnud."

"Ma armastan sind. Sa tead seda nüüd, eks ju?"

Naine noogutas. Mitch poleks kunagi suutnud tema-[illegible] viisil armatseda, kui see ei oleks tulnud sügavast [illegible]. Aga ta kordas neid sõnu veel öö kestel ühte-[illegible], kinnitades naisele ikka ja jälle oma armastust, ja Anne polnud veel kunagi sellist ööd kogenud. Ta võis kire [illegible] hingetult kokku vajuda, liikmed lõtvunud ja [illegible] vappuv, ning peagi kuulda, kuidas Mitch [illegible] jälle uuel viisil kordas.

Kui nad lõpuks ärkasid, seisis päike juba kõrgel kesk-[illegible]. Nad lamasid naeratades voodis, näod [illegible] ning uurisid ja imetlesid teineteist.

"Kuidas ma nüüd täna New Yorki tagasi sõidan?" küsis Anne lõpuks. Unusta süda. Keha oli seda teinud [illegible]

"Sul ei tarvitsegi tagasi sõita. Kui ma täna hiljem helistama lähen, siis võin ka sinu asjad sirgeks rääkida. Olen kindel, et O'Gradydel pole selle vastu midagi."

"O'Gradydel?"

"Meie naabritel, kes siit umbes kaks miili ida pool elavad. Sattusin kord juhuslikult nende majja, kuid nüüd on nad minuga juba harjunud. Helistan Rachelile alati nende juurest."

Anne naeratas. "Rachel. Sinu tütar. See on nii imeline, Mitch. Mul on hea meel, et sa ära olles temaga ikka ühendust pead. Mul on piinlik, et sa pidid minuga kohtumiseks tema juurest ära tulema, eriti veel siis, kui ta haige voodis lamas."

"Tal oli minu lahkumise hetkeks juba parem. Aga ära oma ilusat pead sellepärast vaeva. Ainus, mis sind võiks häirida, on küsimus, kas ma lasen sul siit voodist enne esmaspäeva tõusta või mitte."

Anne teeskles vapustust. "Sa ei saa mind ometi nii kaua siin kinni hoida."

"Ei saa?"

Naine otsis teistsugust lähenemisviisi. "Sa ei tohi."

"Ei tohi?" Mitchi pilgus püsis üleannetu sära. Siis vajus ta Anne'i peale ja tõestas, et naine oli eksinud.

Laupäeva õhtul oli pidutsemiseks põhjust ja nad tõstsid pokaali teineteise perekonnanime teadasaamise terviseks. Rõõmustati sellest hoolimata, et nad mõlemad olid otsustanud järgmisel päeval lahkuda. Mitchil oli esmaspäeva hommikul nõukogu koosolek, Anne aga pidi lubatud töö ära viima. Mõlemat ootas reaalne maailm.

Anne kartis lahkumishetke. See, mis neile siin oli osaks

[illegible] habras ja hinnaline, et üle kõige [illegible] igaveseks mägimajakesse jääda.

[illegible] lahkumishetk jõudis, seda asjali- [illegible] muutus. Lõpuks lausus ta ettevaatlikult: [illegible] mõned nädalad on mulle lausa kohutavalt [illegible], Annie. Mitu olulist äriasja ootab lahenda- [illegible] ma tahaksin ka Racheli juures pikemalt olla. Ma [illegible] sulle kohe, kui midagi hakkab selguma. Kas sa [illegible] sellega?"

Arvestades nende intiimsust ning Mitchi korduvaid [illegible]kinnitusi, pidanuks mehe ebalus Anne'i häirima, [illegible] ta teadis, et tedagi ootavad ees tülikad päevad. Pool- [illegible] nädala pärast pidi algama kohtuistung, kus tema [illegible] arutusele võetakse.

[illegible] ohkas nukralt ja kinkis mehele lootusrikka naera- [illegible]. "Jään ootama."

8

Ja ta ootaski, päev päeva, öö öö järel. Teadmine, et Mitch [illegible] on tülikaid äriasju ajada, osutus nõrgaks lohutuseks. Ainult usk, et mees armastab teda, aitas tal kuni kohtuistungi eelõhtuni vastu pidada. Ja siis lõpuks helises telefon.

"Kuidas sa ennast tunned, Annie?" Mehe hääl kõlas õrnalt, kuid pisut ettevaatlikult.

"Hästi. Aga ma tunnen sinust puudust." Ta polnud ülemäära uhke.

"Minuga on samuti, kullake. Kas homseks on kõik korras?"

Anne oli liigutatud, et Mitch polnud seda kuupäeva unustanud, ning ta rõõmustas helistamise pärast, mis pidi talle otsustaval hetkel jõudu andma. "Ma ei usu, et üldse kunagi kõik korda saab," vastas ta ausalt. "Aga minu ja Jeffi vanemad tulevad mulle hommikul kohe järele. Vististi nad ei usu, et ma ise kohtusse mineku ette võtaksin."

"Kas nad kõik tulevad kaasa?"

"Enamasti. Mul on tugev emotsionaalne toetus."

"Rõõm kuulda."

Liinile laskus vaikus. Selle leevendamiseks küsis Anne: "Kuidas Racheli käsi käib?"

"Kenasti. Tänan küsimast. Mõned kärnad on alles kehal, kuid ta käib juba koolis." Taas paus, seekord veelgi rusuvam. "Anne?"

"Jah."

"Ma armastan sind väga." Mitchi hääl kõlas kurvameelselt. Anne tahtnuks uskuda, et lahusolek vaevab meest samavõrd nagu tedagi.

[illegible] sind. Millal me jälle kohtume?"

[illegible] varsti. Helistan sulle õige pea. Ära [illegible] et ma armastan sind."

[illegible] silgutasid Anne'ile silma. Miski oli valesti. Aga [illegible]hud, et armastab teda. Ta pidi sellele lootma.

[illegible] päev oli aprilli kohta soe, kuid Anne tundis ärevust külmavärinaid. Täpselt kell üheksa andis Jeffi isa [illegible] taga kella.

[illegible] suudles teda õrnusega, mida ta selle mehe vastu alati tundis, ning sirutas käe, et mantel ja käekott võtta. "Kas teised on all?" Ta tahtis juba minema hakata. [illegible] varem see päev lõpule jõuab, seda parem. Anne polnud sunnitud hommikueinet maitstagi ning magu tundus üha jõulisemalt kämpu tõmbuvat.

"Tegelikult mitte. Olukord on pisut muutunud. Meie advokaadile helistati täna hommikul."

"Milles see muutus seisneb?"

Jeffi isa võttis tal käe alt kinni ja tõmbas ta esikust tuppa tagasi. "Võta hetkeks istet ja ma räägin kõik ära." Kui pead olid diivanile laskunud, ütles mees: "Kohtuistung [illegible] ära."

"Mis?" Pärast nii pikka hirmul ootamist ei soovinud Anne enam mingil juhul sellist piinarikast aega uuesti üle elada. "Miks?"

"See on tegelikult hea uudis. Usutavasti pakutakse meile kohtuvälist kokkulepet."

Kergendushüüe uhkas üle naise. "Kas sa tahad öelda, et kohtuistung jääb üldse ära?"

Mees raputas pead. "Ma kahtlen selles."

"Aga täna?" Anne mõtles kõigepealt sellele, et ta saab [illegible] kostüümi džiinide vastu vahetada ja lõpuks ometi [illegible] unustada.

"Täna läheme me advokaadibüroosse. See tähendab,

lennuliini esindava advokaadi juurde. Paistab, et "Southeast American Air" on omakorda lennukitootja vastu[...] esitanud." Ta ootas, kuni Anne noogutas – Jeff oli [...] samuti teinud – ja jätkas siis: "Viimased uurimused [...] tavad sellele, et õnnetuse põhjust tuleb otsida lennu[...] konstruktsiooniveast, mitte aga piloodi eksimusest [...] lohakast tehnohooldusest. "SouthEast American Airli[...] ei ole selles suhtes midagi ette heita."

Anne ei saanud täielikult aru. "See peaks siis tähenda[...] ma, et minul ja lennufirmal pole midagi teineteisega pist[...] mist? Miks peaksin ma siis veel midagi ette võtma?"

Theodore Boulton võttis ta jahedast käest kinni. "Sinult vajatakse kirjalikku vandetunnistust sellest, mida sul on õnnetuse tõttu juba taluda tulnud ja mis raskused sind tulevikus veel ees ootavad. Advokaat esitab küsimusi ja sina vastad neile vande all. Tead, kokkuleppe saavutamiseks peab kahjusid või kaotusi hindama," selgitas ta. "Vale meie advokaadi, lennufirma advokaadi ja selle presidendi tulevad sinna ka lennukitootja vastavad esindajad."

Anne ohkas. Kirjeldatu ei tundunud teda nõnda häirivat, nagu kohtuistung oleks seda teinud. Aga sellegipoolest pole küsimuste ärakuulamine ja nendele vastamine vist kuigi meeldiv. "Mida minult päritakse?"

Jeffi isa kehitas ükskõikselt õlgu. "Sinust ja Jeffist tahetakse kõike teada saada. Kui vana sa temaga kohtudes olid. Kui kaua olete abielus olnud. Kus ta töötas. Kui palju raha ta teenis."

"Aga kas see kõik pole juba kuskil kirjas?"

"On küll, kuid kirjalik vandetunnistus on midagi olulisemat. See on juriidiliselt siduv dokument. Tegemist on küll üksnes formaalsusega, kuid seda tuleb väga tähtsaks pidada."

Anne vajus vastu diivani seljatuge. "Selge," sõnas ta, kui paistis, et enam pole midagi muud öelda. "Kas mu vanemad ootavad meid kohtuhoone juures?"

[...] just praegu neile helistama. Neil ei [...] kohtumisest osa võtta."

[...] ning vaatas toas ringi, otsides Jeffist [...] kalleid mälestusi – mälestusi, mis olid [...] leidnud. Kui ta pilk oli täistiiru teinud, [...] äiale.

[...] ei peaks juba teele asuma?"

[...] vaatas käekella. "Meid oodatakse kella üheteist[...]. Kas sa ehk tahaksid midagi enne seda veel kor[...]?"

Anne hakkas nukralt naerma. "Pigem kriipsutaksin [...] tänase päeva kalendrist maha, rääkimata juba mõ[...] järgmisest."

"Kas sul on palju tööd ees?"

"Praegu? Ei ole. Kartsin, et kohtuistung võib väga ebameeldivaks osutuda, niisiis võtsin endale nädala puhkust."

"Kuulsin, et sul oli üle-eelmisel nädalal Vermontis kena puhkus."

"Sa siis oled minu emaga rääkinud," süüdistas Anne leebelt, märgates üllatusega, et üksnes Vermonti mainimine muudab ta meeleolu rõõmsamaks.

"Aga kõik tunneme sinu pärast muret, Anne. Aga sa oled hakanud viimasel ajal juba kosuma. Miski tuleb sulle kasuks."

Praegu avanes suurepärane võimalus, kuid Anne ei julgenud veel talle Mitchist rääkida. Jeffi surmast oli alles liiga vähe aega möödunud ja tänase päeva tähendust arvestades polnud vist sünnis teist meest kõne alla võtta.

Anne punastas, kuid ta äi ei teadnud, mis seda põhjustas. "Ma olen Jeffi surma juba omaks võtnud ja seetõttu jätan kogu see juriidiline sekeldamine nii rusuva mulje. Vermontis saan ma sellest pisut aega eemal olla."

"Vististi tahaksid praegugi seal viibida."

Anne naeratas arglikult. "Oh, nüüd ei tule sellest vist [...] välja."

[illegible] oled juba kellegagi käima hakanud, Anne?"

Anne tõmbas ehmatusest hinge kurku ja hakkas kõhima. "Tegelikult... mitte veel." Tema ja Mitch polnud ju "käinudki".

Theodore Boulton jäi rahulikuks. "Meie arvates peaksid sa seda tegema, Anne. Sa oled noor ja ilus. Tean, kui sügavalt te Jeffiga teineteist armastasite, aga ta on läinud. Ka Dot ja mina oleme sellega juba leppinud. Jeff oli meie poeg. Ei möödu päevagi, mil me temale ei mõtleks. Aga nüüd on juba peaaegu terve aasta möödas ja elu peab edasi minema. Sa oled kõigest kahekümne kaheksa aastane. Sa peaksid enda ja oma sõprade üle rõõmustama ning leidma kedagi, kes su armastust väärib, ja sa peaksid lapsi sünnitama." Eaka mehe põsed hakkasid roosatama. "Kui kunagi saabub päev, mil sa lapse saad, siis hakkan teda otsekui oma lapselapseks pidama."

Anne'i silmad valgusid pisaraid täis. Ta sirutas käed ja kaisutas Jeffi isa tugevasti. "Tänan sind." Äi oli ta õlult koorma võtnud. Anne'il oli nüüd kergem olla, sest ta teadis, et siis, kui jutt kunagi Mitchile kaldub, võib vanemate toetusele loota. Ta palvetas, et see päev kiiremini kätte jõuaks, eriti nüüd, mil ta vist tänastest vaevadest pääseb.

Keskhommikune liiklus oli ränk. Läbi Manhattani elupiirkonna kõrvaltänavate sõites vaatas Anne ringi, et mõtteid eelseisvast küsitlemisest kõrvale juhtida. Ta pilgud peatusid kõigepealt esimestel aknaalustes lillekastides puhkenud õitel ja kui auto laiematele avenüüdele jõudis, siis ka puudel, mille pungad olid juba paisunud. Vermontis mällu sööbinud puudega võrreldes olid siinsed peenikesed, haprad ja kahvatud.

Kaugemal põhja pool asuvad viljapuud lähevad hiljem lehte ja praegu on nende pungad alles väikesed, kuid

[illegible] puhkevad kevadel õied, mis tõotavad edaspidist [illegible]likku saaki.

Varsti, nõnda oli Mitch öelnud. Varsti saavad nad jälle [illegible]avahel rääkida. Varsti kohtuvad nad ja siis tuleb ootamisele lõpp.

Kui auto foori taga peatus, puudutas Anne'i äi tal kätt. "Sa vaatad nii igatseva pilguga ringi."

Ta ohkas. "Tahaksin ainult, et see juba läbi oleks."

Eakas mees naeratas Jeffi sooja ja julgustavat naeratust. "Kõik saab korda, Anne. Midagi pole karta."

Mõni minut hiljem pööras ta auto parklasse ja juhatas Anne'i uhkesse pilvelõhkujasse, kus paiknes lennufirma "SouthEast American Air" teenistuses oleva advokaadi büroo. Liftisõit kuuekümne kaheksandale korrusele tundus lõpmatult pikana. Kui nad viimaks üles advokaadifirmasse jõudsid, olid Anne'i peopesad niiskeks tõmbunud ja ta sisemus tundus õõnes olevat.

Boultoni perekonna advokaat Terrence Carpenter istus juba eesmises ooteruumis. Ta kordas mõne minuti jooksul küsimusi, mida Anne'ile võidakse esitada, ja juhatas ta siis kahekordsest uksest sisse. Nad möödusid pikkades koridorides olevatest sekretäride tööruumidest ja avatud kabinettidest, kuni jõudsid kõige viimase ukse taha.

See oli nõupidamiste ruum, kus domineeris pikk väärispuidust nelinurkne laud, ümberringi kõrged nahktugitoolid. Vastasseinas asus aken, kuid nii kõrgelt vaadates tundus linn kuskil kaugel olevat. Anne'ist vasakul pool seinal rippusid lahkunud äripartnerite portreemaalid, paremal pool olid tahvlid, aparatuuripaneelid, teler ja baar.

Teised ootasid juba ees, keegi naine ja mitu meest vestlesid elavalt, kuid kohe saabus vaikus. Anne pani tähele, et kõik silmapaarid pöördusid temale.

"Kohvi, missis Boulton?" küsis tema advokaat ruumi külgseina ääres oleva kohvimasina poole osutades.

...ei," sosistas ta. Kofeiin oli küll see kõige ...rsem, mida tema niigi pingul närvid oleksid vaja... Aga ta suu oli väga kuiv. "Ehk saaksin pisut vett? See oleks parem."

Mõni hetk hiljem, kui ta oli vett rüübanud ja pika laua ääres istet võtnud, astus keegi teisest grupist pärit mees tema juurde. "Meie oleme valmis alustama, missis Boulton. Minu klient peaks iga hetk kohale jõudma."

Vasakul käel istuv Terrence Carpenter kallutas ennast pärast võõra mehe eemaldumist Anne'i poole. "See oli SEAA nõunik Peter Simmons. Tema võtab teilt tunnistuse. Ta tutvustab teid teistele, kuid minu arvates on too pikk tõmmu mees lennukitootja "Jet-Star Aicraft" advokaat ja tema kõrval istub selle firma president."

Anne noogutas ja rüüpas lonksu vett. Ta polnud enam kindel, kas suudab siin vastu pidada. Juba siis oli ta kohkunud, kui nood kõik talle otsa vaatasid. Ta oli ennast mitte kahjukannatajana, vaid otsekui süüdlasena tundnud.

Keegi ametliku olekuga naine sisenes ruumi, sosistas midagi Peter Simmonsile ja lahkus, tõmmates ukse enda järel kinni.

Simmons köhatas. "Leedid ja džentelmenid, ehk alustaksime. Minu klient on praegu asjatoimetustega hõivatud, kuid ta jõuab peagi meie juurde."

Võeti istet. Kõiki tutvustati ametlikult, kaasa arvatud stenografisti, kes pidi nõupidamisel räägitava kirja panema. Tema võttis ka Anne'ilt vande.

Järgmised viisteist minutit möödusid üsna rahulikult. Peter Simmons esitas küsimusi, Anne vastas neile. Kõik oli nõnda, nagu talle oligi öeldud; küsimused olid nii sirgjoonelised ja ohutud, et Anne hakkas ennast juba üsna kindlalt tundma.

Siis vajus uks vaikselt lahti ja Simmonsi klient astus ruumi. Advokaat teatas: "Teen protokolli jaoks teatavaks, et kohale jõudis SEAA president Mitchell D. Anderson, Jr."

...mus, mille üle Anne nüüd tänulikkust tundis, oli see, ...kkide pilgud olid antud hetkel mujale pööratud. Ta ...mus, kuidas kogu tema sisemus krampi tõmbus, keha ...emi värisema hakkas, ja siis lõi šokilaine tema üle kokku.

See oli Mitch. Laitmatult õmmeldud sinine ülikond seljas. Pikk, hea kehaehitusega, hoolitsetud ja nägus mees. Juuksed korralikult soetud ja lõug enesekindel. Silmad peatusid kõigil, ainult mitte Anne'il.

See oli Mitch. Ta juhtis lennufirmat, mille Anne oli kohtusse kaevanud. Mees oli ju öelnud, et tal on peale kinnisvarade muidki huvisid. Kui Anne oli püüdnud lähemat selgust saada, siis põikles Mitch vastusest kõrvale. Nii et ta oli kõike ammugi teadnud? Kas ta oli nende kohtumised nimme kavandanud? Kui naiivselt oli Anne käitunud!

Ta tundis iiveldust kerkivat, kui Mitch üle ruumi astus ja oma advokaadi kõrval istet võttis, kes teda kõigile ükshaaval tutvustas. Anne'i nime kuulnud, noogutas mees viisakalt, nagu oleksid nad teineteisele täielikult võõrad inimesed, kes alles siin ruumis esimest korda kokku saavad.

Situatsioon oli nii ebareaalne ja kohutav, et Anne tõmbus kõigest eemale ja leidis endas jätkamiseks jõudu. Aga ta hääl värises tugevamini ja ta ei söandanud lonksugi vett rüübata, kartes, et vappuvad käed pillavad klaasi maha, kuid ta suutis siiski ennast vaigistada. Anne hoidis pilgud advokaadil, kustutades tollest paremal pool istuva mehe täielikult oma teadvusest.

Millal ta Jeffiga kohtus? Kui kaua nad teineteist enne abiellumist tundsid? Kui kaua olid nad abielus olnud? Kus Jeffi perekond elas? Anne'i perekond? Mitmeliikmeline kumbki neist on?

Küsimused muutusid isiklikumaks. Kuidas oli Jeff elatist teeninud? Kui kaua oli ta töötanud? Aastane sissetulek? Kas see kasvas või kahanes? Kas kummagi vanemad

...ei neid rahaliselt? Kas nad võtsid pikemaid sõite ette ...sangeli ja kuhu? Kui suurt üüri Anne iga kuu maksis?

Kui Anne istunuks seal üksinda, siis oleksid kõik need pärimised ta ammugi ära tüüdanud. Kui pärast tund aega kestnud küsitlemist lühike hingetõmbeaeg tehti, selgitas tema advokaat: "Ta soovib teie elatustaset kindlaks määrata. Seda on teie kaotuse suuruse määramiseks vaja teada."

"Ma kaotasin Jeffi! Kuidas saaks seda dollaritega mõõta!"

Advokaat kehitas õlgu ja kui laua äärde tagasi mindi, algas Anne'i piin uuesti. Kas ta oli oma abikaasat armastanud? Kas nad olid teineteisele truud? Mida Anne mehe ärisõitude aegu tegi? Kas tal oli sõbratare? Kas tal oli meessoost sõpru?

Anne vastas vaikselt, püüdes hääle värisemist vältida, kuid ta ei suutnud pisaraid pühkiva käe vappumist varjata.

Mitch sosistas midagi oma advokaadile, kes aga pead raputas ja veelgi visamalt pärimist jätkas.

Kas Jeff oli naise vastu helde olnud? Kas ta ostis Anne'ile kingitusi? Kas ta helistas talle ärireisidelt? Kui sageli? Kas ta kutsus teda kunagi endaga kaasa?

Anne tundis külma higi ihule kerkivat, kuid küsimused muudkui jätkusid.

"Missis Boulton, te olite seitse aastat abielus. Kas teil on lapsi?"

"Ei," sosistas Anne.

"Miks mitte?"

Ta jahmus. "Meil... meil lihtsalt polnud neid."

"Kas te soovisite lapsi?"

"Jah!"

"Kas teie abikaasa soovis lapsi?"

"Jah." Anne pühkis üha ohtramalt voolavaid pisaraid silmist.

"Miks siis..."

...lest aitab, Peter," ütles Mitch vahele. "Ta on väga ... Kas neid küsimusi on tingimata tarvis?"

Advokaat palus lühikese vaheaja ja kutsus Mitchi ruumist välja.

Anne langetas pea ja surus käe laubale. Ta püüdis sügavalt hingates ennast rahustada.

"Kas sul hakkas halb?" küsis äi.

"Ma tahan, et see kord lõpule jõuaks. Kui kaua pean veel vaevlema?" anus Anne vaevukuuldava sosinaga. Ta võttis käekotist räti, et silmi pühkida.

"Mitte enam kuigi kaua. Püüa vastu pidada, Anne. Kui see kõik kord läbi saab, siis ei tarvitse sul enam kunagi juhtunule mõtelda."

Oma südames Anne teadis, et piin on alles algamas, kuid tal polnud aega selle üle mõtiskleda. Mitch ja tema advokaat tulid kohale tagasi.

"Minu kliendi kindla arvamuse kohaselt on meil kogu vajalik informatsioon juba olemas. Mul pole enam küsimusi."

"Palun vabandust," sekkus lennuki tootnud firma nõunikuna tutvustatud mees. "Kui teie olete oma küsimused lõpetanud, siis mina jätkaksin." Tema hääletoon kõlas kuidagi kurjakuulutavalt. Ilmselt ei soovinud ta, et tema klient ilma võitluseta alistuks.

Simmons, kes püüdis Mitchi pilku vältida, lausus: "Muidugi, mister Parks, kuid palun teha lühidalt. Missis Boulton on ränga paine all." Ta küsis Anne'ilt: "Kas suudate veel mõnele küsimusele vastata?"

Anne vaatas vilksamisi Mitchi poole, kuid tolle näoilme ei reetnud midagi. Vihane nii mehe kui ka kogu maailma peale, pööras Anne pilgu uuesti advokaadile ja noogutas.

Parks jätkas sealt, kus Simmons oli lõpetanud. "Mis puutub lastesse, siis tahaksime teada saada, miks pärast nii palju aastaid, mille kestel te mõlemad neid väidetavalt soovisite, ei sündinud teil ainsatki last."

[illegible] jai imestunult mehele otsa vaatama. Ta ei suut [illegible] ette kujutada rängemat privaatsuse rikkumist kui see, millega mees oli äsja hakkama saanud.

Terrence Carpenter kallutas ennast tema poole, et vaikselt selgitada: "Ta soovib teada saada, kui suur oli teie kui loodetava ema kaotus. Kui teie ja Jeff soovisite last ning meest pole enam teie juures, et seda eostada, siis on kaotus suurem. Kas te saate sellest aru?"

Anne noogutas. Jah. Ta saab sellest aru.

Ta tõmbas sügavalt hinge. "Me soovisime last, kuid ei saanud seda... kunagi."

"Kas tahate öelda, et te ei rasestunud kordagi?"

"Ma rasestusin. Kaks korda. Mõlemal korral toimus nurisünnitus."

Järgnenud vaikuses võttis äi tal käest kinni.

"Kas te käisite arsti juures?" jätkas advokaat.

"Muidugi!" Anne'i hääl muutus valjemaks. Mälestused olid niigi valusad, kuid nende lahtirebimine temasse vaenulikult suhtuvate inimeste ees põhjustas sügavat alandustunnet. "Arstid ei suutnud põhjust leida. Nad kinnitasid, et järgmisel korral tuleb laps elusana ilmale."

"Ja kas te olete edasi proovinud?"

"Kuidas see oleks võimalik olnud, mister Parks? Minu abikaasa on surnud."

Anne'i sõnad tõid ruumi vaikuse. Ta tõusis sirgelt istuma, pigistas hambad kokku ning vaatas ainiti advokaadile otsa, kes juhtis küsitluse kiiruga mujale.

"Kas te käite kellegagi, missis Boulton?" Märganud Anne'i laupa kortsu tõmbuvat, sõnastas ta küsimuse ümber. "Kas te olete hakanud peale oma abikaasa surma kellegagi käima?"

Äkiline vasardamine rinnas ähvardas Anne'ilt viimsegi õhuraasukese röövida. Ta keeldus Mitchi poole vaatamast, ta ei pööranud mehele pilkugi. "Ei," sosistas ta.

[illegible]ndestust, ma ei kuulnud teie vastust, missis [illegible]lton."

Anne kergitas häält. "Ei, ma ei ole hakanud kellegagi [illegible]ma." Ta teadis, et tegemist on väljendusnüansiga, kuid [illegible] hoolinud sellest.

"Seda on raske uskuda, kui lubate nõnda öelda. Olete kõitev noor naine. Kas te ei kavatsegi kellegagi käima hakata?"

"Mitte praegu," vastas ta kibedalt naeratades. Pärast seda, mida Mitch oli teinud, valitses Anne'i sisemuses laastatud maa.

"Kas te tahaksite uuesti abielluda?"

"Ei."

Pettunud sellest, et tal ei õnnestunud oma kliendi kasuks mingit informatsiooni välja nuhkida, tegi Parks lõputorke. "Kas te tahate öelda, et teie elus pole mehi, kes..."

"See naine juba vastas teie küsimusele, mister Parks," ütles Peter Simmons jõuliselt vahele. "Kui teil pole midagi muud küsida, siis teen ettepaneku missis Boulton vabaks lubada. Meil tuleb veel teisigi vandetunnistusi võtta, nii minu kliendilt kui ka teie omalt."

Teine advokaat nõustus tõrksalt. "Hea küll. Tänan teid, missis Boulton. Mul pole rohkem küsimusi."

Ülejäänud kõnelusest ei kuulnud Anne midagi. Täielikult laastatuna laskis ta äial ennast kabinetist ja hoonest välja viia ning koju sõidutada.

"Tegelikult polnudki see nõnda hull," lausus äi, kui nad olid Anne'i korterisse tagasi jõudnud, kuid minia vaikimine näis teda häirivat. Ta läks baarikapi juurde ja valas sealt pokaali sisse merevaigukarva vedelikku. "Joo ära. Sellest on sulle abi."

Anne neelas joogi korraga alla ning hakkas sedamaid läkastama, sest leek kõrvetas kõri. Suutmata midagi mõtelda, veel vähem rääkida, langetas ta pea vastu diivani seljatuge ja sulges kogu maailmale silmad.

...et ma helistan su emale, Anne. Kindlasti soo-...sinu juures olla."

Anne raputas pead. Siis veel kord.

"Kas sa ikka oled selles kindel? Võib-olla peaksin mina veidi aega sinu juures olema?"

Anne kergitas vaevaliselt pead ja tegi silmad lahti. "Ei. Meelsamini oleksin üksinda."

Eakas mees näis kurvastavat, kuid ta kummardus ja suudles Anne'i laubale. "Kõik on nüüd läbi. Korda seda endale ikka ja jälle. Kõik on läbi." Miniale julgustavalt õlale patsutanud, lahkus ta.

Kõik on läbi. Nojah, kindlasti oli see nõnda. Anne'i süda võis leinata seda, mis ta oli sel päeval kaotanud, kuid tema mõistus lihtsalt kapseldus endasse. Kõigest vabanemist vajades jäi ta mõni minut hiljem kurnatult sealsamas diivanil magama. Kile telefonihelin sundis teda võpatades ärkama.

Liinil oli murelik ema. "Ted just helistas mulle ja rääkis, mis seal juhtus. Kas sa tunned ennast ikka veel halvasti?"

"Ei. Hakkab juba paremaks minema."

"Su hääle järgi seda küll ei ütleks."

"Jäin magama. Olen väsinud."

"Kas sa tahaksid, et ma tulen sinu juurest läbi ja viin sind kuhugi välja... näiteks ehk hilisele lõunasöögile?"

Anne vaatas jahmunult kella. Hakkas juba pool kolm saama. Lantš oli sootuks ununenud nagu söögiisugi. Ainuüksi mõte toidule pööras mao pahupidi.

"Anne?"

"Jah, ema. Ei, tänan. Mul pole mingit isu."

"Kas see vandetunnistuse andmine oli nõnda hull?"

"Oleks võinud veel hullemgi olla," mõtles Anne. "See oli... ränk."

"Kas ma tõepoolest ei saa midagi sinu heaks teha?"

"Kohe kindlasti mitte." Anne sundis ennast ema pärast naeratama, kuid see naeratus hajus koos sõnadega.

...mem naine ohkas. "Hea küll. Helistan sulle hiljem. ...a pisut."

"Teen seda. Ja aitäh helistamise eest, ema."

"Võta heaks, kallis. Nägemiseni."

Anne pani telefonitoru käest, igatsedes rohkem kui kunagi varem toetuda kellegi õlale, mille najal võiks ennast tühjaks nutta, kuid pisaraid ei tulnudki. Ta uitas mõnda aega sihitult toast tuppa, ühe akna juurest teise alla. Lõpuks pani ta džiinid jalga ja lohmaka särgi selga ning läks paljajalu elutuppa tagasi. Temas valitses ääretu tühjus ning arvatavasti nägi ta just sedamoodi välja. Aknast avanev vaade ei pakkunud talle midagi. Ta ei heitnud saabunud kirjadele pilkugi. Suutmata millekski energiat leida, vajus ta diivanile.

Möödus tund, siis teinegi ja selle päeva koletud sündmused võtsid tema üle üha vägevamalt võimust. Mitch oli teda petnud. Oh muidugi, septembris oli see vägagi süütult alanud, kuid hiljem oli ta ju mehele lennuõnnetust ja isegi selle kuupäeva maininud ning lähenevast kohtuistungist rääkinud. Mitch oleks võinud ju kohe midagi öelda. Ja ta oleks võinud kas või tol viimasel õhtul südame puhtaks rääkida.

Anne tõmbus kägarasse. Kui ta ometi suudaks nutta! Kui ta ometi suudaks kõik endast välja karjuda! Aga ta tundis ennast hoopis murest kurnatuna, ta süda oli murdunud ja miski polnud enam endine.

Telefon hakkas uuesti helisema. Anne püüdis sellest mitte välja teha ja mattis pea padjahunniku alla. Kui aga helisemine ei lakanud, arvas ta, et ema püüab uuesti ühendust võtta, ja kui ta kohe ei vasta, siis on ema varsti tütre ukse taga.

Anne tõusis jõudu pingutades diivanilt ja astus köögis oleva seinatelefoni juurde. "Halloo?"

"Anne?" Mehe hääl oli sügav ja kõigest hoolimata ar-...

[illegible] jahmunult toru tasakesi hargile.

Värisevad jalad kandsid Anne'i diivanile tagasi. Ta vajus [illegible] kössi, tiris põlved vastu rinda ja jäi uut helistamist ootama. Mõne sekundi pärast hakkaski telefon tirisema. Ta laskis sellel heliseda, heliseda, lõpmatuseni heliseda. Ta kiigutas sellest helinast piinatuna ennast edasi-tagasi. Ta püüdis käsi kõrvadele suruda, kuid helin tundus üha valjemaks ja valjemaks, ikka räigemaks ja julmemaks, üha julmemaks muutuvat.

Lõpuks ometi see lakkas. Alles siis murdus Anne'is miski ja ta puhkes nutma.

9

Järgnenud päevad tähendasid Anne'ile ehtsat põrgupiina. Pisaratele järgnesid enesesüüdistused. Ta oli olnud naiivne, ta oli olnud vastutustundetu, ta oli olnud kergemeelne. Ta poleks tohtinud pärast toda esimest nädalat enam kunagi mägimajakesse tagasi minna. Ta poleks tohtinud juba siis pikemalt sinna jääda.

Enesesüüdistamine asendus vihaga ja ta kirus mõnda aega Mitchi. Ta ei suutnud mõista, kuidas võib inimene nõnda käituda. Ja see mees muudkui helistas talle! Anne võpatas iga kord, kui telefon helises ja vastas ainult selleks, et lähedased ei tuleks ta ukse taha kobistama. Kui liinil oli Mitch, siis pani ta lihtsalt toru hargile.

Anne'i üksindus oli suurem kui isegi pärast Jeffi surma, sest keegi, mitte keegi, ei teadnud temast ega Mitchist midagi. Kui Anne'i vanemad märkasidki, et ta reageeris vandetunnistuse andmisele ülemäärase tundlikkusega, siis pandi see ikka veel temas valitseva kaotusvalu arvele. Anne laskis neil seda uskuda, sest ta ei suutnud tunnistada, mäherdune narr ta oli olnud.

Ta ei võinud tulevikule mõtelda. Taas hakkas ta kohutavat tühjust pelgama. Iga päev mõjus rängalt. Ainus huvitus oli Mitch oma meeltest kustutada ja seda oli siin, New Yorgis kõige kergem teha. Nad polnud selles paigas kunagi olnud. New Yorgis ei olnud Anne'il Mitchist minevikumälestusi peale tolle vandetunnistuse andmise hetke, kuid siis polnudki Mitch enam mees, keda Anne oli armastanud.

Mõnikord kaldusid ta mõtted Vermontile. Peagi jõuab

...nna. Ta tahaks õiteehtes sireleid näha ja nende ...ngu sisse hingata. Aga ta oli sellegi kaotanud.

Pärast mõnda esimest päeva lakkas Mitch helistamast, kuid Anne ei suutnud kogu püüdmisest hoolimata teda sellegipoolest meelest tõrjuda. Ja ühel õhtupoolikul tuletas tema isa Mitchi meelde.

"Eile helistas mulle Mitchell Anderson. Kas sa mäletad veel toda SEAA presidenti?"

Kas ma mäletan veel teda? Kas ma mäletan teda!

"Ta tundub õige kena mees olevat. Tahtis teada, kas sinuga on kõik korras, sest vandetunnistuse andmine paistis sind rängalt masendavat."

"Väga kena temast!" torkas Anne kibedalt. *Süütunne. Hästi. Kannatagu pealegi.* "Kuidas ta oskas sulle helistada? Ta ei tea ju minu neiupõlvenime." Aga muidugi võis Mitch selle välja uurida. Ta võis kõik välja uurida, mida aga iganes soovis. Võimukad mehed saavad kõik, mida nad soovivad, ilma et neil tarvitseks selleks kas või silmagi pilgutada.

"Ta helistas kõigepealt Tedile," selgitas isa. "Sest ta ei söandanud sind otse tülitada, kartes, et see võib su tuju ehk veelgi rohkem rikkuda."

"Tark mees." *Võib ehk minu tuju veelgi rohkem rikkuda. Väga arukas arvamus.*

Anthony Faulke silmitses Anne'i leebe etteheitega. "See oli temast väga meeldiv. Pealegi polnud tema lennufirma antud juhul süüdi. Nii et tegelikult ta ei peakski enam selle juhtumi pärast muretsema."

Anne ei hoolinud sellest, kas Mitchi lennufirma oli süüdi või mitte. Tema silmis jäi Mitch ikka petiseks.

Ta oli vihane, kuid ei saanud kellegi peale karjuda, piinles südamevalus, kuid ei leidnud kellegi kallistustest lohutust, ja nõnda ta tusatses iga päev ning öödki ei pakkunud lohutust. Teda rususid luupainajad ja nõnda ärkas ta ühtepuhku piinatult unest.

...rse nädala keskpaiku tundis ta, et hakkab viimsele ...ale lähenema. Niisiis võttis ta vastu paar kiiret töö...kkumist, mis viisid ta kirjaliku tõlkimise juurest taas ...imeste hulka. Ja sellest oli abi. Ta hakkas jälle oma ...motsioonidest üle olema.

Aga siis tuli tagasilangus. Ühel õhtul, kui Anne kedagi ei oodanud, hakkas ta uksekell helisema. Jätnud keti ette, paotas ta mõne tolli võrra ust, vaatas välja ja nägi koridoris seisvat Mitchi. Ta virutas ukse hooga kinni. Kell hakkas jälle helisema ega jäänudki enam vait. Anne puges korteri kõige kaugemasse nurka, surus käed rinnale ja lootas endale, et laseb sel kas või lõpmatult heliseda.

Aga ta polnud valmis valjuks kolkimiseks, mis nüüd järgnes. Mitch tekitas kohutavat müra.

Kartes, et see võib naabrite soovimatut tähelepanu äratada, läks Anne ukse juurde tagasi. "Mine minema!" hüüdis ta, lootes, et häält on läbi kolkimise kuulda.

Nõnda juhtuski. Mehe vastus oli summutatud, kuid Anne sai igast sõnast aru. "Mitte enne, kui ma olen sinuga rääkinud, Anne."

"Mine minema! Ma ei taha sinuga rääkida!"

"Sul tuleb seda teha."

Anne paotas vihaselt taas mõne tolli võrra ust. "Mina ei pea midagi tegema. Ja nüüd mine ära, palun, sest muidu pean kutsuma politsei." Anne oli sunnitud viimsegi vastupidavuskübeme kokku kraapima, et rahulikuks jääda hetkel, mil ta ei soovinud muud, kui sellele mehele lihanoaga kallale tormata.

Mitch paistis õige ärevil olevat. "Ma püüan ennast tagasi hoida, Anne, kuid sa keeldud mu helistamistele vastamast. Me peame rääkima. Ma tahan selgitada."

Kogu Anne'i sisemus hakkas kobrutama. "Kahju küll, semu, sulle anti võimalus, kuid sa ise mängisid selle maha. Sulle oli antud palju päevi ja öid, mil sa oleksid võinud minast ja oma tööst kõik ära rääkida, kuid sa ei teinud

[illegible] olid liiga ettevaatlik. *Me kohtume peagi, Annie.*" Ta [illegible] mehe sõnu järele. "Aga sa ei vaevunud mulle ütle[illegible]ma, millal see juhtub. Eks ju, Mitch? Noh, ma ei taha sinuga praegu rääkida." Anne vajus vastu ust, et seda sulgeda, kuid märkas samas, et Mitch oli jala selle vahele surunud.

"Eemale!" käskis Anne kähedalt. Ta hakkas lõplikult väsima.

"Pagana pihta, Anne, küll sa võid alles tõrges olla!" kirus mees. "Kui me nüüd Vermontis oleksime, küllap ma siis juba teaksin, mida tuleks ette võtta."

"Me ei ole Vermontis!" kiljatas naine, hoolimata sellest, et naabrid võisid teda kuulda. "Ma ei sõida enam kunagi sinna. Ja nüüd mine minema!" Anne värises üleni.

"Hästi," sõnas Mitch järele andes. "Ma lahkun, kuid tulen tagasi. Kui ma sinuga siin kokku ei saa, siis juhtub see kuskil mujal. Tänaval, restoranis, kas või sinu vanemate majas, kui mul peaks seda vaja olema. Ma oskan ka käänulisi teid kasutada. Sina ei saa ennast elu lõpuni selle ukse taga varjata. Ja ma ei jäta järele!"

Kui mees jala tagasi tõmbas, virutas Anne ukse kinni, pööras ringi ja jooksis värisedes magamistuppa, kus surus ennast voodipäitsi vastu kägarasse nagu tagaaetud loomake. Mitch oskab tõepoolest käänulisi teid kasutada, ja see oli veel tagasihoidlikult öeldud! Anne *ei pääse* kohtumisest ning see mõte täitis ta hirmuga.

Soovimata oma kodu vangiks muutuda, võttis Anne veelgi rohkem tööpakkumisi vastu. Ta liikus palju linnas ringi, kohtus nii mõnegi huvitava inimesega, kuid ihaldatud unustus andis endast üksnes harva ja tükati märku. Ikka veel kartes Mitchiga kokku puutuda, leidis ta ennast kõikjal selja taha piiluvat, kartes, et mees varitseb teda ja on valmis talle ligi tikkuma. Igatahes hoidis

[illegible]tus närvid pingul ja see oli veel leebelt öeldud. Kui Anne [illegible] otsekui tagaaetav juba üle nädala ühest kohast teise [illegible]genud, siis hakkas ta julgust kaotama.

Ta ei näinud Mitchi ega tahtnud enda arvates temast midagi teada, kuid kõige hullem oli see, et kuskil sügavas sisemuses valmistas see otsus hoopis pettumust. Ja valu ei andnud järele.

Leevendust pakkus vanemate kutse sõita koos nendega mere äärde. Jah, nad kippusid teda lohutama, kuid eks praegu kulunudki pisut hellitust ära. Anne igatses hoolitsust ja armastust. Ta soovis, et teda Mitchi eest kaitstaks. Uued paigad peaksid meeli rahustama. Ta kavatses kõik võimalused ära kasutada.

Esimesel mail seisis ta majauksel, helekollane suvekleit seljas ja reisikotid kõrval. Ta vaatas piki tänavat ja heitis siis pilgu kellale. Vanemad olid lubanud talle kella üheks järele sõita. Nüüd oli juba veerand kaks. Tavaliselt nad ei hilinenud.

Öelnud uksehoidjale paar sõna, läks ta korterisse tagasi, valis vanemate numbri ja jäi vastust ootama, kuid telefonitorust kostis ainult üks kutsungisignaal teise järel. Arvates, et nad on juba teel, kiirustas Anne alla tagasi. See, mida ta seal nägi, sundis teda paigale tarduma.

Uksehoidja lahkel abil tõsteti tema reisikotte võõra läikivpruuni "Audi" pagasiruumi. Aga mehe, kes selle varjust välja astus, tundis ta kohe ära. Too oli päevitunud ning nägi pulloveri ja valgeid purjeriidest pükse kandes vapustavalt kena välja; ta oli nägus, mehine ja ilmselt rinlaga rahul, väga rahul. Enne kui Anne oma suu lahti kangutada suutis, tõmbas mees auto tagumise ukse lahti ja kallutas ennast sissepoole. Kui ta jälle sirgu kerkis,

...ules kõige kenamat last, keda Anne oli kunag...

...ta tõmbas sügavalt hinge. Kuidas küll mees *tohtis* seda ...teha? Mitch ei mänginud ausat mängu, mitte sinnapoo...egi – ja mees mõistis seda isegi, kui ta vallatu muie üldse... midagi tähendas.

"Tere, Annie!" Mees tervitas teda, nagu poleks kunagi midagi halba juhtunud. "Loodetavasti ei lasknud ma sind liiga kaua oodata. Liiklus oli lausa peletuslik. Tõstsime vist kõik sinu pambud peale. Kas sul on sees veel midagi?"

Anne oli ehk minevikus pisut raske taipamisega olnud, kuid mitte mingil juhul ei saanud praegu seda enam öelda. Mees pidi teadma, et Anne ootab väljas. Ta oli teadnud, mis kellaajaks tulla. Kõike ette kavandamata poleks ta last kaasa võtnud. See tähendab, et Anne'i vanemad olid mehega mestis.

Kui seal seisnuks Mitch üksinda, siis oleks Anne ringi pööranud ja minema jooksnud. Aga ta vaatas last ega suutnud sammugi astuda. Kuueaastane tüdrukuke kandis roosasid nööbitava esitükiga lühikesi pükse, valget villast pulloveri ja säravvalgeid jooksukingi. Ta käsivarred ja sääred olid päevitunud ning pikad jalad kõlkusid vastu Mitchi reisi. Kuldsed lokkis kiharad langesid õlgadele ning rõõmsavärviliste nuppudega juuksenõelad kõrvade taga pidid takistama juustel näole langemast. Aga nõelad olid vist liiga lühikesed, sest need ei suutnud kõiki lokke koos hoida. Lühemad tutikesed olid valla pääsenud ja raamisid lapse nägu. Ja see nägu ise? Isegi siis, kui kõik ülejäänu oleks Anne'ile vastumeelne olnud, suutnuks see nägu teda viivitamatult köita. See oli pehme, ümar ja roosapõskne, nõpsnina katsid kirevad tedretähnid, silmad olid šokolaadikarva ja hingestatud – ning vaatasid talle otsa.

"Oh heldus," lausus Mitch. "Kogu selle kiirustamise tõttu kippus tutvustamine meelest minema. Anne, see

...minu tütar, Rachel Anderson. Rachel, see on Anne ...ilton."

Täsakaalukamalt, kui Anne osanuks endale ette kujuda, sirutas laps talle oma käekese. "Tere, Anne. Rõõm sinuga tutvuda. Isa on sinust mulle kõik ära rääkinud."

Anne võttis tal käest kinni ning selle haprus ja soojus tundusid talle väga armsad. "Loodetavasti piirdus su isa siiski üksnes meeldivaga?"

Racheli silmad läksid kiiresti pärani. "Oh, minu isa ei räägi sinust kunagi midagi halba. Tema..."

"Sellest piisab, kõrvitsake," ütles Mitch vahele. "Sa ei tohi ometi kõiki meie saladusi reeta, ega ju?"

Laps naeratas säravalt, paljastades suutäie valgeid hambaid, mille ülemises reas haigutas suur tühik.

Anne oli võlutud. "Sul on sealt vist mitu hammast kaotsi läinud. Kas hea haldjas tõi sulle nende eest midagi head asemele?"

Taas suured silmad ja naeratus. "Sain igaühe eest terve dollari. Isa ütles, et temale oli poisipõlves ainult kakskümmend viis senti antud, aga minu hea haldjas kartis, et ma võin ehk mündi kogemata alla neelata ja kinkis sellepärast paberraha. Mul on sellest päris hea meel," vuristas laps ja lisas siis tasakesi usalduslikult: "Ja peale... ei saa kahekümne viie sendi eest suurt midagi osta."

Anne hakkas naerma. "Sa oled üks terane tüdrukutirts."

Paistis, et Mitch on kuulduga päri. Uhkus näis olevat kogu ta näole kirjutatud ja selles, mis lapsesse puutus, oli tal täielik õiguș uhkust tunda. Aga tema enda käitumise kohta ei saanud seda küll öelda. Kõigepealt pidanuks mees häbi tundma, et ta oli last kaitsekilbina kasutanud.

"Ah, võib-olla on daamid nüüd juba teeleasumiseks valmis. Mida varem me linnast lahkume, seda rutem mägimajakesse jõuame."

[illegible]kesse? Anne'i süda võpatas. Ta ei saa sinn[illegible]

Ent Racheli silmad püsisid lakkamatult temal ja Mitch[illegible] omades peegeldus selge hoiatus.

"Rachel," lausus Anne vaikselt ja vaatas üle õla, "ka[illegible] sa saad siin üksinda oodata, kuni su isa aitab mul üleval veel ühe asja korda ajada? Uksehoidja Maurice jääb sulle seltsiks."

Laps vaatas luba küsides isa poole. Mitch suudles tütart ja tõstis ta autosse tagasi. "Tuleme kohe tagasi," ütles ta rahulikult ja kordas öeldut ka uksehoidjale. Anne'i küünarnukist toetades juhatas ta naise sisse.

Niipea, kui nad olid nurga taha jõudnud ning lapse silme alt kadunud, pöördus Anne mehe poole. "Sa korraldasid selle kõik minu vanemate kaasabil, eks ju?"

Mitch naeratas. "Nad on toredad inimesed. Kui ma olin neile olukorra selgeks teinud, siis olid nad meelsasti valmis aitama."

"Noh, see võib ju kena olla, kuid mina ei tule sinna! Kõikidest sinu pisikestest kavalatest plaanidest ja rahulolevast hoiakust hoolimata ei kavatsegi ma kaasa sõita!"

Mehe naeratus kustus. "Ütlesin Rachelile, et sa veedad nädala meie seltsis."

"Sul polnud õigust seda teha."

"Juba tehtud. Ta loodab sind seal näha. Kas sa kavatsed talle pettumust valmistada?"

Anne ärritus. "Kuidas küll võid sa teda sel viisil ära kasutada? Sa ju tead, et ma ei saa last kurvastada."

"Seda ma arvestasingi."

"Aga nüüd lähed sa otseteed tema juurde ja teatad talle, et mul pole võimalik kaasa tulla!" Anne'i värisev sõrm osutas tänava poole.

"Aga sul ju on võimalik tulla. Su reisikotid on pakitud ja juba autos. Ja sa tegid enda kaheks järgnevaks näda-

[illegible]ks tööst vabaks. Pole midagi, mis sind siin veel kinni hoiaks."

Anne tundis, et ta on lõksu langenud. Ta vajus väsinult ohates vastu seina. "Miks sa ei taha mind rahule jätta? Kas sa siis ei mõista, et ma ei soovi sinu juures olla?"

Mitch muutus tõsisemaks. "See tuleb sellest, et sa ei kavatse mind üldsegi ära kuulata. Olen püüdnud selgitada, pealegi veel rohkem kui korra, kuid sa ei vastanud mu telefonikõnedele ega lubanud mul siseneda, kui ma su uksele kolkisin. Sinus polnud niigi palju viisakust, et oleksid mind ära kuulanud. Seepärast palun sind Racheli pärast meiega kaasa tulla. Kõigest üksainus kord. Kui sa nädala lõpul ikka endisele arvamusele jääd, siis ei hakka ma sind rohkem tülitama."

Anne püüdis muud lahendust leida. Ta ei suutnud taluda mõtet, et peaks veel omaltki poolt valu valmistama lapsele, kes oli elus juba nii palju kannatada saanud. Ja tüdrukuke oleks talle otsekui saatjadaami eest. Mis kahju võis kaasaminek talle teha?

"Kas see on kindel lubadus?" küsis ta ettevaatlikult.

"Jah."

Enam polnud mõtet ennast sellega vaevata. Löödult ohates tõukas Anne ennast seinast eemale ja läks koos Mitchiga auto juurde tagasi.

10

Tund aega hiljem olid nad linna liikluskeerise seljataha jätnud ja sõitsid põhja poole. "Millal sa uue auto ostsid?" küsis Anne jututeemat otsides. Ta istus Mitchi kõrval, Rachel aga põlvitas tagaistmel, jälgides kaugusse kaduvat linna siluetti.

"Umbes nädal aega tagasi. Täna on esimene pikem sõit. "Honda" oleks kolmele inimesele kitsavõitu." Anne kergitas vaevumärgatavalt kulme, kuid pidi mehe ettenägelikkusele siiski au andma. Kui kolmas tähendas teda, siis oli mees pidanud üheainsa sõidu tõttu üsna palju raha kulutama.

Rachel pistis pea kahe istme vahelt läbi ja nühkis põske pehme veluuri vastu. "See auto meeldib mulle. Isa ütles, et selle värvus sobib minu silmadega."

"See on tõepoolest nõnda," lausus Anne südamlikult naeratades. Kuidas saanukski ta nii armsa lapse juures tõsiseks jääda? Ta palus mõttes, et enne nädala lõppu hakkaks tüdruk mossitama ja tujutsema ning muutuks turtsakaks. Sest vastasel juhul olnuks Anne'il väga raske talle selga pöörata.

Ent Rachel ei mossitanud, tujutsenud ega muutunud turtsakaks ning Anne kiindus lapsesse üha rohkem. Hoolimata sellest, et Mitch oli kogu selle loo kokku sepitsenud, ei suutnud see röövida Anne'ilt rõõmu, mida pakkusid nii lihtsad toimingud, nagu seda oli lapse vannitamine, tema pikkade blondide kiharate kammimine või kingapaelte

sidumine, mis olid Racheli enda usinast sõlmimisest hoolimata kuidagi lahti pääsenud. Ja lisaks sellele leidsid nad muudki meeldivat tegevust: küpsetati kooke, käidi metsas jalutamas ja loeti enne magamaminekut kamina ees jutte.

Ja kui Anne oli lapsesse armunud, siis tundis ta seda endale Rachelistki vastu kiirguvat. Nii süütu, südamlik ja otsekui iseenesest sündinud kiindumus oli vist kõige väärtuslikum and kogu ilma peal.

Anne ei teadnud küll hästi, kuidas Mitchiga ükskõikselt käituda, kuid ta andis endast parima, ja mehe kiituseks tuli mainida, et ta ei hakanudki ligi tikkuma. Anne magas üleval, Mitch all ning Rachel magamiskotis isa toa põrandal. Ent kolmapäeva hommikuks tundis Anne siiski, nagu kõnniks ta vastuoluliste emotsioonide pingul köiel, sest Mitch pidas teda hommikust õhtuni silmas, et näha, mida Anne ette võtab.

Mälestused näkitsesid Anne'is. Ta meenutas kauneid hetki koos Mitchiga, unistuste teostumise ja armastuse süütuid päevi. New Yorgis võis ta neid endast eemale tõrjuda, kuid siin tuli kõik palju elavamalt meelde ja mälestuste eest oli raskem pageda.

Sellegipoolest püüdis Anne seda teha. "Ma lähen jalutama," teatas ta pärast hommikueinet, olles endamisi pisut aru pidanud.

"Hea mõte," kiitis Mitch täiesti siiralt, kuid mehe meeldiv käitumine aitas Anne'i piinu üksnes süvendada. "Ära kiirusta. Arvan, et ma tulen Racheliga paari tunni kestel ka üksi toime."

Tüdrukukese nurinast hoolimata läks Anne jalutama. Ta oli esimest korda pärast saabumist üksi ja tundis, et seda on talle väga vaja. Tundus, nagu hakkaks ta peagi ümbrustest hargnema, kuid nädala lõpuni oli veel tervelt kaks päeva aega. Ta pidi needki kuidagi üle elama.

Kõikjale oli kevad saabunud. Paiku, mis kuu aega tagasi olid rõsked ja hallid, kattis nüüd värske kirgav rohe-

...mevaibast kerkis läbi pikkade...
...nud kollakasroheliste lehtede taeva poole...
...hõngu. Kostis veetlevaid hääli – oksalt oksale...
...plevate lindude siristamist ning keset võrsuvat alus-...
...mestikku sibavate metsaolendite jooksukrabinat. Kõr-
gemal mägedes sulanud lumest pärit vesi voolas jõuliselt kohisedes üle kivide ja kaldamuda. Karjamaa oli täis kollaseid võililli ja metsõunapuu roosakaid õisi. Maa oli oma kõige rõõmsamas ja paljutõotavamas rüüs.

Kuid Anne'i südames oli kõik teisiti. Selles valitsev kurbus tundus kontrasti tõttu veelgi teravamana. Ta lohistas jalgu järel, lükates kruusakivikesi veerema. Kord või kaks komistas ta kivi otsa. Kui Anne lõpuks pea käte vahele mattis, pääses ta silmist sama kiire ja ohter vool nagu ojas tema kõrval. Ent oja voolas vabalt oma suva kohaselt, Anne'iga aga tundus olevat kõik vastupidi. Tema oli oma emotsioonide vang. Seda põhjustas armastus, mis oli temas Mitchi vastu tärganud.

Mõne aja pärast laskus Anne kividele põlvili ja pritsis endale vett näkku. See oli nii külm, et ta oiatas, kuid külmanäpistus oli mõnus ja elustas teda, mida oligi vaja. Anne läks aeglaselt maja poole tagasi, sammudes piki metsas looklevaid radu. Nutt oli küll pisut kergendust toonud, kuid lahendus jäi endiselt kättesaamatusse kaugusse.

Kõrgele kerkinud sooja keskpäevapäikese kiirtes jõudis ta tavatult vaikse majani. Arvates, et isa ja tütar olid samuti metsa läinud, astus Anne läbi köögi elutuppa ja tardus samas paigale, märganud eesakna juures seisvat pikka ja sihvakat Mitchi. Mees oli käed džiinitaskutesse surunud ning ootas seal nii lõdvas poosis, nagu Anne poleks temast kunagi oodanud. Ta jättis agara kuueaastase jõmpsika mulje.

"Kus Rachel on?" küsis Anne.

Mees vaatas talle otsa. "Rachel on läinud."

"Läinud." Kuid mees ei paistnud üldsegi häiritud ole-...al. "Mida see tähendab, et ta on *läinud*?"

"Minu vanemad tulid talle järele. Nad sõidavad mõne päeva pärast Montreali."

"Sa tahad öelda, et Rachel viidi ära?" Öeldu tähendus hakkas alles nüüd aegamisi Anne'i teadvusse kerkima.

"Jah." Mees vaatas talle ainiti otsa. "Sa oled nutnud."

"Ei." Anne'ile tundus, et tal on õigus valetada. Mees oli teda jälle petnud!

"Su silmad punetavad," vaidles Mitch talle vaikselt vastu.

"Mul on heinapalavik," nähvas Anne, tundes endas kasvavat raevu. "Sa kavandasid selle kõik ette, eks ju? Ja sul oli vanematega kokku lepitud. Sina juhtisid kogu mängu, meelitasid mind Racheliga siia mägedesse ja saatsid ta siis nii sobival hetkel minema." Kogu Anne'i keha oli üleni pingul.

"Jah," tunnistas mees ega püüdnudki ennast millegagi vabandada.

Anne'i silmad lõid lõõmama. "Kas sa tõepoolest arvad, et mina jään siia, kui Rachel on läinud? Neetud, tema oli ainus põhjus, miks ma üldse nõustusin siia tulema!"

Mees astus tema poole. "Kas see oli nõnda, Anne? Kas tõesti? Ole vähemalt enda vastu aus."

Anne hakkas äkki kartma. "Seda ma olengi! Just seepärast ma siia mägedesse tulin." Ta kergitas hoiatavalt kätt ja astus sammu tagasi. "Ära tule mulle lähemale. Ja ära mõtlegi mind puudutada või..."

"Või? Me oleme kõike seda varemgi läbi elanud. Oleme jälle alguses tagasi, Annie. Vaata sellele näkku. Sa pole enam laps. Ja praegu pole vandetunnistuse andmise aeg. Ei mingit teesklemist. Ainult sina ja mina."

"See pole nii lihtne!" karjatas naine ja astus veel sammu tagasi. Mitch oli liiga pikk, liiga köitev, liiga lähedal. "Ma ei suuda seda unustada. Kõik on jälle siinsamas minu

[illegible] seda eitada, aga miski [illegible]
[illegible]ata fakti, et ma ei soovinud sinuga
[illegible]g, et ma ei taha sinuga mingit tegemist teha!"
[illegible]Anne'i keha värises. Mida lähemale Mitch talle
[illegible]stus, seda elavamalt meenus Anne'ile, kuidas mees oli
teda puudutanud ja kuidas mees oli tema puudutustele reageerinud.

Mitch astus aina edasi, kuni Anne oli seljaga vastu seina surutud. "Ma ei usu sinu juttu," teatas ta rahulikult. "Minu arvates soovid sa hoopis vastupidist."

Naine raputas pead. "Jäta, Mitch. Astu eemale." Aga ta käsk kõlas sosinal ja jõuetult. Ta seisis Mitchi ja seina otsekui kahe kalju vahel. Ta ei osanud kuhugi minna ja siis toetas mees käed kahel pool tema õlgu vastu seina.

"See on juba küllalt kaua veninud. Ma tahan nüüd rääkida ja sina kuulad mind ära. Minu kannatus hakkab katkema."

"Sinu kannatus?" karjatas naine talle otsa vaadates. "Aga mis minu omast saab? Kas sa minu tunnetele ei mõtlegi? Aga muidugi, sina ei muretse ju üldse, mis minuga juhtub, kui sa oled kõik oma soovid täitnud! Sina oled kõige isekam, ülbem ja hoolimatum..."

Solvangute rida võinuks jätkuda, kui Mitch poleks sellele oma huultega lõppu teinud. Anne püüdis eemale tõmbuda, pead kõrvale pöörata, meest tagasi lükata. Aga too oli suurem, tugevam ja sihikindlam.

Mitch tõmbas Anne'i seina äärest eemale, haaras ta oma käte vahele ja hakkas nii kirglikult suudlema, et naisel jäi hing kinni. Hetkel, kui ta oli juba teadvust kaotamas, lõdvendas mees survet, tõmbas korraks kähedalt hinge ja vangistas siis Anne'i huuled uuesti.

Seekord oli kõik teisiti. Mehe suu oli nüüd veenvam, ta huuled liikusid õrnemalt ja meela kindlusega. Peletükkivale jõule suutnuks Anne veel kuidagi vastu panna, kuid õrn suudlus tähendas midagi muud. Ta keha nõrkes ja mõtted kippusid ähmastuma. Kuigi Anne'i käed meest veel abitult eemale tõrjusid, reetsid huuled ta. Need lõtvusid aegamööda, avanesid siis ning juba jõidki need aplalt Mitchi suudlust.

Kui mees lõpuks pead kergitas, langetas Anne silmad ja hakkas abitult nutma.

"Ära nuta, Annie. Palun." Mitchi hääles kõlas piin ja ta hoidis Anne'ist tugevasti kinni, kuni naine lõpuks rahunes. "Ma ei taha sulle midagi halba. Palun usu mind, kullake. Ma pole kunagi soovinud sulle valu valmistada. Tahan üksnes, et sa ära kuulaksid, mida mul on sulle öelda."

"Kas mul on valikuvõimalust?" sosistas Anne lõpuks.

Mees naeratas. "Ei ole."

Anne järgnes kuulekalt Mitchile, kes ta jahtunud kamina ees seisva tooli juurde viis. Needsamad kõrged külgtoed, mis olid teda kunagi pimeduse eest kaitsnud, varjasid nüüd ta pilgu eest kõike peale Mitchi.

Mees libistas sõrmedega läbi juuste. "Ma tean, mida sina minust arvad, kuid sa eksid. On ebaõiglane, et sa mind Jeffiga juhtunu pärast süüdistad."

Anne polnud Mitchi *kunagi* lennuõnnetuse pärast süüdistanud. Aga enne, kui ta jõudis mehele seda öelda, lausus too: "Alles veebruaris, kui sa siin väga haigeks jäid, katastroofi unes nägid ja kohtuistungit mainisid, hakkasin ma võimalikele seostele mõtlema. Vastupidiselt sinu arvamusele ei kiirustanud ma otsekohe New Yorki tagasi, et juhtunus selgusele jõuda." Ta pööras ringi ja astus kolde juurde. Toetunud käega kaminasimsile ja seadnud jala tuhaga kattunud võrele, jäi ta tükiks ajaks vait. "Ma ei tahtnudki teada," lausus ta lõpuks. "Sellest lennuõnnetusest tekkinud süütunne muserdas mind ilma sinu etteheidetetagi."

Aga Mitch polnud olulist taibanud! Anne ei teinudki talle lennuõnnetuse pärast etteheiteid! See polnud tema vastutuseelsuse põhjus!

veel tema poole. "Märtsis re-
tank piin. Teadsin, et ma pean olema
kuid samuti sain aru, et võid mind hiljem
veelgi tugevamini vihkama hakata." Ta lükkas jälle
ndal sõrmedega läbi juuste. "Sa pidid niikuinii varem
või hiljem tõtt teada saama. Tahtsin seda sulle ise öelda.
Aga ma... lihtsalt ei suutnud."

Mitch pööras ennast aegamisi Anne'i poole. Mehe silmis peegeldus mõõtmatu valu. "Kui me armatsesime, Anne, siis oli see vaimustav. Me võisime tühiasjade pärast näägelda, aga kui me tol päeval koos olime, siis tundsin ennast otsekui taevas. Mõtlesin sellele, et minu armastuse sügavust mõistes sa andestad mulle. Kui ma oleksin suutnud seda õnnetust ära hoida, siis oleksin seda teinud, usu mind, ma oleksin seda kindlasti teinud," lausus ta löödult.

"Ma pole sind kunagi lennuõnnetuse pärast süüdistanud!"

"Süütunne oli talumatu," ütles Mitch, nagu poleks ta Anne'i sõnu kuulnudki. "See oli mõistusega haaramatu ja ebaõiglane, kuid sellegipoolest reaalne. Sina seda muidugi ei teadnud. Lennuõnnetus ja auto..." Mitch raputas pead.

Anne'ile jäi midagi arusaamatuks. "Mis auto?" küsis ta vaikselt.

Mees pöördus kõrvale, tõmbas võpatades hinge ja ajas end masendunult sirgu. "Minu naine sai kolm nädalat enne lennukatastroofi autoõnnetusel surma. See juhtus õhtul hilja. Maanteed olid jääs. Meie autole sõitis keegi joobnud mees otsa." Mitch vaatas üle õla Anne'i poole. "Mina hoidsin rooli."

Anne vahtis talle mõistmatult otsa ja äkki oli temagi masenduse küüsis. Ta polnud küsinud, kuidas Mitchi naine oli hukkunud, sest see olnuks nende vahel kehtivate reeglite vastane. Aga ta pidanuks teadma, et noore naise surm on alati traagiline, sõltumata sellest, mis seda põhjustab.

"See polnud sinu süü," lohutas ta.

Mehe silmad välgatasid. "Mina juhtisin autot! Kui ma ainult oleksin kiiremini või aeglasemalt sõitnud või mõne teise tee valinud!" Ta pea vajus norgu. Kui ta seda uuesti kergitas, siis oli viha hajunud. "Tuleta oma unenägu meelde. Minu oma oli hullem kui luupainaja. Ma suutsin Bevi autost välja tõmmata... üksnes selleks, et näha, kuidas ta mu kätel sureb. Ma ei suutnud midagi teha. Purustatud käsivars oli kõige väiksem karistus. Lennuõnnetus näis sedasama tähendavat. Ja siis..." Mitch pigistas huuled kokku ja noogutas, "...ja siis leidsin ma sinu."

Anne neelatas tugevasti. Mees käis nüüd pealtnäha sihitult tubades ringi, otsekui poleks üldsegi oluline, kuhu ta parajasti astub. Anne polnud Mitchi veel kunagi sellisena näinud, ei olnud kuulnud, et ta hääl võiks nii kõledalt ja nukralt kosta.

"Armusin sinusse ammu enne seda, kui suutsin Jeffi surma oma firmale kuuluva lennuki purunemisega seostada. Mingil kummalisel viisil tajusin, et sina oled minu ainus õnnevõimalus, mis aitab mul uut elu rajada. Kartsin sind kaotada. Ma ei teadnud, mis võinuks juhtuda, kui oleksin sulle kõik ära rääkinud. Soovisin, et sa mind mõistaksid, kuid panused olid liiga kõrged."

Mitch pööras näo paluvalt naise poole. "Ma ei valetanud sulle lennuõnnetusest vähimatki. Jätsin ainult kogu tõe rääkimata. See piinas mind kõikide nende kuude kestel. Aga mida kauem pettus kestis, seda rängemaks minu süü ja ilmsikstuleku oht muutusid. Kartsin, et lõpuks kõike teada saades hakkad sa mind põlgama." Mees jäi talle pikalt ja südantlõhestava nukrusega otsa vaatama. Siis kirus ta vaikselt. "Ah, mis kasu sellest kõigest ikka on. Nõnda on juhtunud ja see on mulle paras. Olin oma vajadustest liiga pimestatud ega pannud sinu omi tähe-

[illegible] mu karistus on ära [illegible] ringi pööranud, astus ta toast välja, jättes [illegible] sinda vapustatult seisma.

Tagaukse kolksatust kuuldes Anne võpatas [illegible] siiski kulus terve minut, enne kui ta suutis paigalt [illegible] da. Püsti hüpanud, jooksis ta mehe järel majast [illegible] komistas trepil, sai tasakaalu tagasi ja tõttas eemale [illegible] kloppis ja hingata oli raske, kuid ta ei jäänud seisma.

Mitch kadus kiiresti metsa poole. Anne jooksis [illegible] läbi madala taimestiku järele, kuni jõudis lagendik[illegible] Mees istus seal mõtiskledes keset võililli, selg tema poole. Päike sädeles ta juustes, kuid kühmus kogu jättis nukra mulje.

"Mitch?"

Anne astus lähemale.

"Mitch, mul on sinust kahju, väga kahju." Anne tahtnuks meest puudutada, kuid tõmbas tema võpatust märgates kohe käe tagasi. Niisiis laskus ta Mitchist pisut tagapool kükki ja ütles: "Mul polnud õigus. Palun andesta. Olin julm, et ma ei tahtnud sind ära kuulata ega isegi midagi küsida, kuid mind solvas, et on veel nii palju, mida ma sinust ei tea... isegi pärast seda, mida olime omavahel jaganud. Just *selle tõttu*, mida olime teineteisele kinkinud, oleksin pidanud andma sulle võimaluse kõik selgeks rääkida, kuid ma armastasin sind liiga sügavalt. Teadasaamine oli kohutav. Püüa mind mõista."

Kui Anne teda nüüd uuesti õlast puudutas, laskis mees seda sündida.

"Mina olen alati pisut naiivne olnud," selgitas Anne mitte enda vabandamiseks, vaid selleks, et Mitch temast rohkem teada saaks. "Minu elu oli kerge, õnnelik ja veetlev. Võib-olla olin tragöödiate suhtes ükskõikne. Mul polnud enne lennukatastroofi kunagi midagi sellist talu-

[illegible] ja siis ei suutnud ma uskuda, et Jeff on läinud. [illegible] ju ei võinud nii ränk õnnetus osaks langeda."

[illegible] nihkus talle lähemale. "Siis leidsin sinu, Mitch. [illegible] sinusse. Võitlesin selle tundega pikka aega. Kart[illegible] pean jälle kogema samasugust valu, mida olin Jeffi [illegible]tades ja teda kaotades üle elanud. Kui ma sind ad[illegible]büroos nägin, siis sulasid kaks maailma kokku. [illegible] pidanud sind usaldama. Oleksin pidanud tead[illegible] et kuskil peitub selgitus. Aga ma kartsin kuulata. [illegible] olla karistasin ennast. Võib-olla tundsin ennast [illegible]lasena, et olin sinuga õnne leidnud." Anne'i hääl [illegible]

Mitchi pilk kiindus tema silmisse ja siis kerkis neisse [illegible] õrnus, mida Anne'gi endas tajus. See andis nai[illegible] lõpetamiseks jõudu.

"Mu jumal, Mitch, kas me mõlemad pole siis veel küllalt kannatanud? Kas ikka veel pole karistusaeg lõppenud? Ma armastan sind."

"Kas see on tõepoolest nõnda, Anne?" küsis mees ebalevalt, kähedalt, lootusrikkalt. "Kas sa armastad mind piisavalt selleks, et ärgata igal hommikul mu käte vahel, teades, et ma olen eksinud?"

"Teades, et eksimine on inimlik ja sinagi oled seda? Kuule, see on tore."

Mingi heli kerkis Mitchi kurgust, ei, see oli nii sügav, et pidi vist tema hingest tulema; ta pööras naise enda poole ja haaras ta embusse. "Ma armastan sind, Annie," [illegible] ta tundetulvas. "Ära enam kunagi mulle selga [illegible]. Ja ära ennast minu eest sule. Ma ei suuda seda üle [illegible]."

[illegible] Anne'i, tõmbus siis pisut tagasi ja limp[illegible] huulte. "Soolane?"

[illegible] läbi pisarate. "See tuleb õnnest. Sa pead [illegible] minuga kannatama."

"[illegible] tulen sellega toime," lausus Mitch ääre-

Ja ta kinnitas seda sealsamas päikese al
Anne'i esialgu rõivastes, seejärel ilma, armatseb
ga värskel rohuvaibal keset võililletupsusid. See o
mem, kirglikum ja köitvam kui varem, see oli jar
kahekümne või kolmekümne aasta eelmäng.

Kui nad hiljem vaikselt lamasid, lastes päikesel
alasti keha paitada, surus Anne nina vastu mehe ka
"Me oleme otsekui taevas."

Mitch silitas ta tuharaid. "Lootkem, et siin meie
all ei ole mürgist luuderohtu." Kui Anne ehmunult võpa
tades istuli tõusis, pahvatas mees naerma.

"Kas siinsamas?" küsis Anne.

Mitch tõmbas ta oma rinnale. "Ei mingit mürgist luu
derohtu. Üksnes mina."

"Kas nüüd tuleb mulle sinust lööve nahale?"

Mees pahvatas jälle naerma. "Loodetavasti põhjustan
ma üksnes ja alati väga meeldivat kihelust, mitte kunagi
aga löövet."

Anne surus ennast tema vastu, rahul sellega, et mees
naeris ning et just tema oli seda põhjustanud. "Sa ei oska
arvatagi, kui sügavalt ma sind armastan."

"Mitte nii sügavalt nagu mina sind."

"Mitte nii sügavalt? Kas sa tahad kihla vedada?"

"Nagu soovid," arvas mees ja veeretas ta ringi, et olu
korras selgusele jõuda.

Usinast kontrollimisest hoolimata ei olnud neil isegi veel
järgmiseks hommikuks täit selgust käes. Rõõmsalt nae
ratava päikese kiirtes ärganud Anne tõusis vaikselt voo
dist, tõmbas mehe avara särgi selga ja läks eesukse juur
de. Selle lahti lükanud, haistis ta kohe köitvat sirelilõhna
Seljataha jäänud nädala elamustes polnud ta õisi varem

... Nüüd naeratas ta roosakaspunaseid õieko-
...mitsedes ja nende lopsakat hõngu sisse hingates
...

...mdnud väikese kobara, läks Anne voodi juurde ta-
...hetis särgi seljast ja libises vaikselt linade vahele. Ta
... kõhuli ja jäi magavat Mitchi silmitsema, nähes
...näol lasuvat samasugust rahu, mida ta ise oma
...mises tundis.

...unine pähkelpruun silm paotus. Mees naeratas
...lt

Anne liigutas õiekobarat Mitchi nina all. "Sirelid on
...mud. Kevad on käes." Kui armsama käsi talle juus-
...libises, et teda hommikusuudluseks lähemale tõm-
...mata, teadis Anne, et see on tõepoolest nõnda.